

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

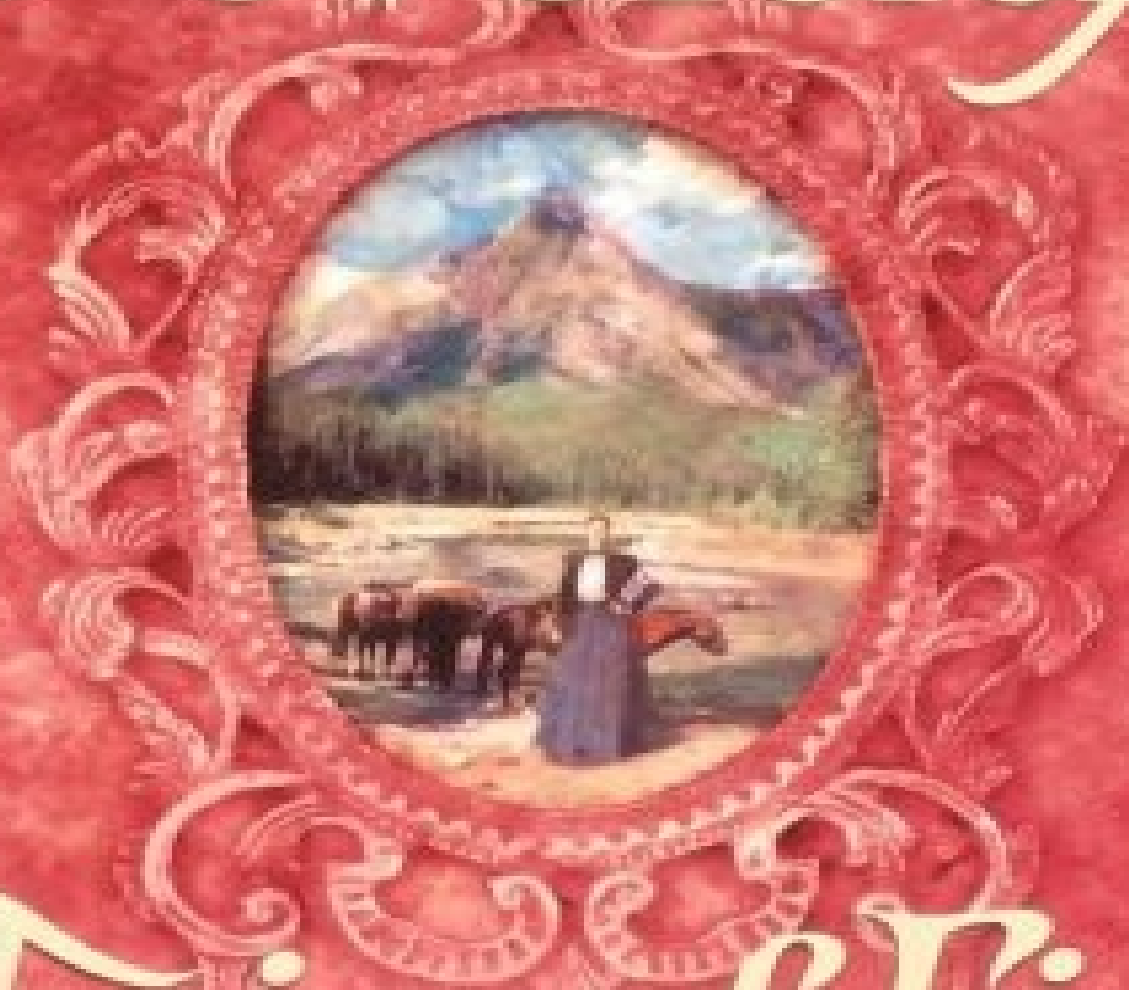
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

New York
Times
bestselling
author of
*Wild
Orchids*

Twin of Fire

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jude Deveraux tarafından yazılan kitaplar

Kadife Söz Highland

Kadife Kadife Şarkı

Velvet Angel

Sweetbriar

Counterfeit Lady

Lost Lady

Riverlady

Ateşin İkizi

Buzun İkizi

Baştan Çıkarıcı

Akıncı

Prenses

Uyanış Bakire

Evcilleştirme

Fetih

Parlayan Zırhlı Şövalye Dilekleri

Dağ Defnesi Düşes

Sonsuzluğu

Tatlı Yalancı

Davetiye

Anma Mirasçı

Efsanesi

Emily için Bir Melek

Lütuf

High Tide

Temptation

Yazlık Ev

Sonsuza Kadar... İyi ve Kötünün, Aşk ve Umudun Romanı

Tarafından yayınlandı POCKET BOOKS

Jude Deveraux

Ateş İkizi

Cep Kitapları
New York Londra Toronto Sidney Singapur

Bu kitap tarihi bir kurgu eseridir. Tarihi olmayan kişilerle ilgili isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Bu tür tarihi olmayan olayların, yerlerin veya figürlerin gerçek olaylara, bölgelere veya yaşayan ya da ölmüş kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif hakkı© 1985 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-5935-0

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

Teşekkür ederim

Bu kitaplarda çalıştığım iki editöre, Kate Duffy ve Linda Marrow'a teşekkür etmek istiyorum. Bazılarını benim mikroskobik el yazımla yazdığım metinleri tekrar tekrar okudular ve beni dinlediler. Karakterlerim hapşırmadılar ki bunu benimle tartışmamış olsunlar ve bir kez bile sabırlarını kaybetmediler.

Tüm Colorado kütüphanecilerine teşekkür ederim. Cennet Colorado kütüphanecileriyle doludur.

Dr. Tom Dilday ve Dr. Curtis Boyd'a benimle kırık bedenlerin onarımı hakkında konuştukları için teşekkür etmek istiyorum. Ve Annette Swanberg'e de bir kez daha bakmam için beni Huntington'daki eve götürme zahmetine katlandığı için.

Glenna Boyd'a da beni güzel yerlerde yürüyüşe çıkardığı, sonra da dinamit, dört atlı ve altı atlı arabalar ve The Sisterhood hakkında saatlerce gevezelik etmemi dinlediği için teşekkür ederim. Gelecekte manzaraya bakmaya çalışacağım.

Başarabileceğime inanan ve beni dünyanın en iyi yayınevinin ailesine katan Ron Busch'a da teşekkür etmek istiyorum.

Yazarın Notu

Romanlarımı araştırmaya kadar, Birinci Dünya Savaşı sonrasına kadar erkeklerin ve kadınların hayattaki rollerinden memnun oldukları fikrine sahiptim. Kadınların kocalarına tatlı bir şekilde boyun eğdiğini ve kocaların da uysal kadınlarıyla mutlu olduğunu sanıyordum.

Ancak Ortaçağ dönemini araştırdığımda, on dördüncü yüzyılda bile kadınların erkekler tarafından ezilmesi üzerine son derece modern kitaplar yazdıklarını öğrenince şok oldum. Erkeklerle gelince, Shakespeare'den çok önce ortalıkta dolaşan bir şakaya göre, karısına kendisini takip etmesini emredecek ve kadın da neden gidemediğine dair hiçbir soru sormadan ya da bahane üretmeden itaat edecek bir erkeğe ödül verilecekmiş. Hikayeye göre, ödül hala dağıtılmayı bekliyor.

Ortaçağ araştırmamda şok olduysam, on dokuzuncu yüzyılı araştırırken keşfettiklerimi tarif edecek kelime bulamıyorum. Yirminci yüzyıla ait çok sayıda feminist yazı okudum, ancak bugün hiçbiri on dokuzuncu yüzyıl kadınlarının yazdıklarından daha militan değil. Tam olarak aynı savaşı veriyorlardı: eşit ücret için, tecavüze ve eş dayağına karşı Erkeklerin çocuklarını eski eşlerinden kaçırmamaları için yasalar çıkarılması ve yüzlerce başka reform. Aradaki en büyük fark, bir kadının cinsel eşitlik hakkında yazdığı her kitaba karşılık, bir erkeğin de kadınların mutfağına geri dönmemesi halinde dünyayı yok edeceklerini belirten bir kitap yazmasıydı. Şimdi, yüz yıl sonra, erkekler neredeyse pes etmişken kadınlar hala savaşıyor gibi görünüyor. Çok yazık, çünkü yazdıklarından da anlaşılacağı üzere, iyi bir tartışmayı çok severim.

Ateş İkizi

Önsöz

Philadelphia, Pennsylvania
Nisan 1892

"Sürpriz!" Blair Chandler Henry amcasının evinin yemek salonuna girdiğinde on bir kişi bağırdı. Kızıl parıltılarla vurgulanmış koyu kahverengi saçları, geniş mavi-yeşil gözleri, düz, aristokrat bir burnu ve küçük, mükemmel şekilli bir ağzı olan güzel bir genç kadındı.

Blair bir an durakladı ve insanlara bakarken mutluluktan gözyaşlarını tutamadı. Teyzesi ve , Alan Yanlarında, gözlerinde sevgiyle onu izliyordu ve etrafında tıp öğrencisi arkadaşları vardı - bir kadın ve yedi erkek. Onlar, hediyelerle dolu masanın arkasında durup kendisine memnuniyetle bakarken, mezun olmak ve tıp diplomasını almak için mücadele ettiği son birkaç yılı hatırlamıyordu.

Flo Teyze genç bir kız zarafetiyle öne atıldı. "Orada öylece durma canım. Herkes senin hediyelerini görmek için can atıyor."

"Önce bu," dedi Henry Amca, büyük bir paket uzatarak.

Blair kutunun içinde ne olduğunu bildiğini düşünüyordu ama umut etmekten korkuyordu. Ambalajı yırtıp temiz, yeni tıbbi aletlerin bulunduğu deri çantayı gördüğünde, arkasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu,

konusamıyordu. Tek yapabildiği parmağını çantanın üzerindeki pirinç levhanın üzerinde gezdirmektir. Üzerinde şöyle yazıyordu: Dr. B. Chandler, M.D.

Alan garip sessizliği bozdu. "Cerrah eğitmeninin gardırobuna çürük yumurtaları koyan kadın bu mu? Philadelphia Hastaneler Kurulu'nun tamamına karşı çıkan kadın bu mu?" Eğilerek dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "St. Joseph's'in sınavlarında birinci olan ve kadrolarında staj yapan ilk kadın olan kadın bu mu?"

Blair'in tepki vermesi bir an sürdü. "Ben mi?" diye fısıldadı, ağzı şaşkınlıkla açık bir halde ona bakıyordu.

"Stajyerliği kazandın," dedi Flo Teyze, yüzü . "Temmuz ayında, kız kardeşinin düğününden döner dönmez başlayacaksın."

Blair birinden diğerine bakıyordu. St. Joseph's için elinden geleni yapmıştı, hatta sınavlara hazırlanmasına yardımcı olması için bir özel öğretmen bile tutmuştu ama ona bu şehir hastanesinin, bir kadın kliniğinin aksine, kadın doktorları kabul etmediği söylenmişti.

Henry amcasına döndü. "Bu işte senin de parmağın var, değil mi?"

Henry büyük fıçı göğsünü gururla kabarttı. "Ben sadece yeğenim sınavda kimsenin almadığı kadar yüksek puan almazsa ona iş vermek zorunda kalmayacaklarına dair bir bahse girdim. Hatta onlara, Alan'a bakmak için doktorluğu bırakıp evde kalmayı bile düşünebileceğini söyledim. Akli başına gelmiş bir kadın doktor görme şansına karşı koyabileceklerini sanmıyorum."

Bir an için Blair kendini biraz güçsüz hissetti. O üç günlük tehlikeli sınava bu kadar çok şeyin bağlı olduğunu bilmiyordu.

"Başardın," diye güldü Alan. "Yine de teselli ödülü olmaktan hoşlandığımdan emin değilim." Elini onun omzuna koydu. "Tebrikler, tatlım. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

Flo Teyze ona St. Joseph Hastanesi'ne staj için kabul edildiğini teyit eden bir mektup uzattı. Blair mektubu sıkıca kavradı.

kâğıdını göğsüne dayadı ve insanlara baktı. Şu anda, diye düşündü, tüm hayatım önümde uzanıyor ve bu mükemmel. Ailem, arkadaşlarım var; en iyi spor okullarından birinde eğitim almama izin verilecek. Amerika'daki hastaneler ve sevdiğim adam Alan var.

Parlak tıbbi aletlere bakarken yanağını Alan'ın eline sürttü. Hayatı boyunca kurduğu doktor olma hayalini gerçekleştirecek ve bu nazik, sevgi dolu adamla evlenecekti.

Geriye kalan tek şey Chandler, Colorado'ya dönmek ve ikiz kız kardeşinin düğününe katılmaktı. Blair onu bunca yıl sonra tekrar görmeyi ve ikisinin birlikte evlenmelerini dört gözle bekliyordu. Seçtikleri adamlardan, kendileri için seçtikleri hayatlardan duydukları mutluluk.

O Chandler'dayken Alan da annesini ve kız kardeşini ziyaret edecek ve onlarla tanışacaktı. Nişanlandıklarını o zaman resmen ilan edecekler, düğün hem Alan'ın hem de kendisinin stajlarını bitirmelerinden sonra yapılacaktı.

Blair arkadaşlarına gülümsedi, mutluluğunu herkesle paylaşmak istiyordu. Sadece bir ay daha ve uğruna çalıştığı her şey başlayacaktı.

Bölüm 1

Chandler, Colorado
Mayıs 1892

Blair Chandler, Chandler'ların evinin süslü ön salonunda, küçük dantel örtülerle bezenmiş ağır, koyu renkli, oymalı mobilyaların arasında sessizce duruyordu. Annesinin yıllar önce yeniden evlenmiş olması ve yeni kocası Duncan Gates'in evin masraflarını karşılamış olması önemli değildi. Kasaba halkı hala buranın William Houston'a ait olduğunu düşünüyordu. Chandler - onu tasarlayan, inşa ettiren ve ilk ödemeyi yapamadan ölen adam.

Blair gözlerini kısmış, şimdi öfkeyle yanıp sönen mavi-yeşil ışıklarını gizliyordu. Bir haftadır üvey babasının evindeydi ve kaba görünümlü küçük adamın tek yaptığı ona bağırmaktı.

Tüm dünyaya saygılı bir genç kadın gibi görünüyordu; beyaz bluzu ve koyu renk kordonlu eteğiyle orada duruyordu. Kum saati figürünün şehveti kumaşın kıvrımlarına gizlenmişti. Yüzünde öylesine sessiz, nazik bir güzellik vardı , kimse onun altındaki ruhu tahmin edemezdi. Ama Blair'in etrafında uzun süre bulunan herkes onun bir tartışmada kendi başına kalabileceğini bilirdi.

Bu yüzden Duncan Gates ona nasıl "düzgün" bir hanımefendi olacağını anlatmak için bir dakika bile kaybetmedi. Ve onun hanımefendiden anladığı, doktor olmak için eğitim almış ve özellikle kurşun yaralarında iyi olan genç bir kadın değildi. Blair'in dikiş yeteneğinin delik bir bağırsakta da bir örnekleyicide olduğu kadar işe yaradığı gerçeğini takdir edemiyordu.

Bir hafta boyunca yaptığı gibi atıp tuttu ve Blair daha fazla dayanamayana kadar katlandı, sonra ona kendi payından biraz vermeye başladı. Ne yazık ki, bu genellikle Blair'in annesi ya da kız kardeşinin devreye daha fazla konuşulmasını engellediği zamanlardı. Blair'in Bay Gates'in evini ve evdeki kadınları demir yumrukla yönettiğini öğrenmesi uzun sürmemişti. İstediklerini söylemesine izin vardı, ama hiçbir kadının onu herhangi bir şekilde engellemesine izin yoktu.

"Aklının başına geleceğini ve bu işten vazgeçeceğini umuyorum. Tıp saçmalığı," diye bağııyordu Gates şimdi ona. "Bir kadının yeri evidir ve Dr. Clark'ın da kanıtladığı gibi, bir kadın beynini kullandığında kadın fonksiyonları zarar görür."

Blair derin bir iç geçirdi ve Bay Blair'in elindeki yıpranmış broşüre zar zor baktı. Gates havaya kaldırdı. Dr. Clark'ın kitapçığı yüz binlerce kopya satmış ve Türkiye'de eğitimin ilerlemesine muazzam bir zarar vermişti. kadınlar için eğitim. "Dr. Clark hiçbir şey kanıtlamadı," dedi yorgun bir ifadeyle. "On dört yaşında düz göğüslü bir kız öğrenciyi muayene ettiğini ve bu muayeneden, kadınların beyinlerini kullanmaları halinde üreme sistemlerinin zarar göreceği sonucuna vardığını söyledi. Bunu kesin bir sonuç olarak görmüyorum. kanıt yok."

Bay Gates'in yüzü kızarmaya başladı. "Evimde bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim. Kendinize doktor dediğiniz için uygunsuz davranışlarda bulunmaya hakkınız olduğunu düşünebilirsiniz ama benim evimde olmaz."

Adam Blair'in tahammül edebileceği sınırı aşmaya başlamıştı. "Burası ne zamandan beri *senin* evin? Babamın-."

O anda Blair'in kız kardeşi Houston odaya girdi ve aralarına girerek Blair'e acı dolu bir bakış attı. "Blair için

Akşam yemeği mi? Belki de içeri girmeliyiz," dedi Houston o soğuk, çekingen sesiyle - Blair'in nefret etmeye başladığı bir ses.

Blair büyük maun masadaki yerini aldı ve yemek boyunca Bay Gates'in huysuz sorularını yanıtladı ama akklı kız kardeşindeydi.

Blair Chandler'a dönmeyi, kız kardeşi ve annesini, çocukluk arkadaşlarını yeniden görmeyi dört gözle bekliyordu. Geri döndüğünden beri beş yıl geçmişti ve son seferinde on yedi yaşındaydı, tıp fakültesine girmeye hazırlanıyordu ve yeni çalışmaları için heyecanla doluydu. Belki de kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, annesi ve kız kardeşinin içinde bulunduğu atmosferi gerçekten görememişti.

Ama bu kez, trenden iner inmez baskıyı hissetmişti. Houston onunla tanışmıştı ve Blair hayatında daha önce hiç bu kadar mükemmel, sert, soğuk, bükölmez bir kadın örneği görmediğinden emindi. Sadece buzdan yapılmış mükemmel biçimli bir kadına .

Tren istasyonunda coşkulu kucaklaşmalar ya da Chandler'ların evine geri götürölürken dedikodu alışverişi yoktu. Blair kız kardeşiyle konuşmaya çalıştı ama sadece o soğuk, uzak bakışla karşılaştı. Houston'ın nişanlısı Leander'ın adı bile Houston'ın tavrında hiçbir sıcaklık yaratmamıştı.

Kısa yolculuğun yarısı sessizlik içinde geçti, Chandler'a doğru giderlerken Blair yeni ameliyat çantasını elinden bırakmaya korkarak sıkıca tutuyordu.

Kasaba, Blair'in onu görmesinden bu yana geçen beş yıl içinde çok değişmişti. Burada bir yenilik hissi vardı, bir şeyler inşa ediliyor ve büyüyordu. Bu batı kasabası, diğer şehir ve kasabalardan çok farklıydı. geleneklerin çoktan yerleşmiş olduğu Doğu'da.

Birilerinin Batı Viktorya Dönemi olarak adlandırdığı bir tarza sahip olan sahte cephe binalar ya yeniydi ya da yapım aşamasındaydı. Chandler, William Chandler geldiğinde sadece muhteşem miktarda yüzey kömürüne sahip güzel bir toprak parçasıydı. Ne demiryolu, ne de kasaba vardı.

Merkezde, bölgedeki dağınık çiftçilere hizmet veren birkaç dükkânın adı yoktu. Bill Chandler kısa sürede bunu düzeltti.

Chandler'ların evinin -ya da kasaba halkının deyimiyle malikânenin- önüne geldiklerinde, Blair üç katlı süslü binaya keyifle bakarak gülümsedi. Annesinin bahçesi yemyeşil ve gürdü ve güllerin kokusunu alabiliyordu. Sokaktaki tepe yeni atlı tramvaylar için düzleştirildiği için artık sokaktan eve çıkan basamaklar vardı ama bunun dışında pek bir şey değişmemişti. Evin etrafını saran derin verandada yürüdü ve iki ön kapıdan birinden geçti.

Blair'in, Houston'ın tüm ruhunu neyin alıp götürdüğünü anlaması Chandler'ların evinin içinde on dakika bile sürmedi.

Kapının eşiğinde, kendine saygısı olan her kayanın gıpta edeceği sertlikte bir adam duruyordu ve yüzündeki ifade şekliyle uyumluydu.

Blair, Chandler'dan ayrılıp Chandler'a gittiğinde on iki yaşındaydı. Tıp okuyabilmek için teyzesi ve amcasıyla yaşamak üzere Pennsylvania'ya gitmiş. Aradan geçen yıllar içinde üvey babasının nasıl biri olduğunu unutmuştu. Blair ona gülümseyip elini uzattığında bile, ona ne kadar kötü bir kadın olduğunu ve kendi çatısı altında büyücülük doktorluğu yapmasına izin verilmeyeceğini söylemeye başladı.

Blair içinde annesine baktı. Opal Gates daha zayıftı, hareketleri Blair'in hatırladığından daha yavaştı ve Blair Bay Gates'in sözlerine cevap veremeden Opal öne çıktı, kızına kısaca sarıldı ve onu yukarı çıkardı.

Üç gün boyunca Blair çok az konuştu. İzleyen seyirci oldu. Ve gördükleri onu korkuttu.

Hatırladığı kız kardeşi, gülüp oynayan, kız kardeşiyle yer değiştirmekten ve sorun çıkarmaktan zevk alan kız kardeşi gitmişti - ya da artık kimsenin bulamayacağı kadar derine gömülmüştü.

Eskiden oyunlar düzenleyen Houston, her zaman çok yaratıcı olan Houston, aktris Houston'ın yerini şimdi kasabanın geri kalanının toplamından daha fazla elbiseye sahip olan çelik sırtlı bir kadın almıştı. Görünüşe göre Houston'ın tüm yaratıcılığı, birbiri ardına çarpıcı elbiseler seçmeye yönlendirilmişti.

Chandler'daki ikinci gününde Blair bir arkadaşından kız kardeşinin hayatının tamamen amaçsız olmadığına dair ona umut veren bir şey öğrendi. Houston her çarşamba şişman ve yaşlı bir kadın gibi giyinip dört tekerlekli bir Chandler'ı çevreleyen kömür kamplarına yiyecek yüklü at arabası. Kamplar sendikacıların sızmasını önlemek için kilitli ve korunaklı olduğundan bu oldukça tehlikeliydi. Houston madencilerin eşlerine yasadışı mal götürürken yakalanırsa -şirket mağazasından alınmamış mallar- hakkında dava açılabilirdi, tabii önce gardiyanlar onu vurmazsa.

Ama üçüncü gün, Blair bulduğu küçük umuttan vazgeçti, çünkü üçüncü gün Leander West-field ile yeniden karşılaştı.

Westfield'lar Chandler'a taşındığında, ikizler altı yaşındaydı ve Blair kırık bir kol yüzünden odasına kapanmıştı ve bu yüzden on iki yaşındaki Leander ve beş yaşındaki kız kardeşiyle tanışamamıştı. Ama Blair onun hakkındaki her şeyi Houston'dan duymuştu. Annesinin dinlemeyen Houston, Blair'in odasına gizlice girerek ona evleneceği adamla tanıştığını söylemişti.

Blair orada oturmuş ve pür dikkat onu dinliyordu. Houston her zaman ne istediğini bilirdi, her zaman bir yetişkin gibi görünürdü.

"O tam benim sevdiğim türden bir adam. Sessiz, zeki, çok yakışıklı ve doktor olmayı planlıyor. Bir doktorun karısının neye ihtiyacı olduğunu öğreneceğim. biliyorum."

Mümkünse, Blair'in gözleri daha da açılmıştı. "Sana evlenme teklif etti mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye cevapladı Houston, hala temiz olan beyaz eldivenlerini çıkararak- eğer Blair o eldivenleri otuz dakika bile giymiş olsaydı, eldivenler

Kirlenmiş siyah. "Leander kadar genç erkekler evliliği düşünmez ama biz kadınlar düşünmek . Ben kararımı verdim. Leander Westfield tıp fakültesini bitirir bitirmez onunla evleneceğim. Tabii ki bu sizin onayınıza bağlı. Sizin sevmediğiniz biriyle evlenemem."

Blair, Houston'ın kendisine bu gücü vermesinden onur duymuş ve sorumluluğunu ciddiye almıştı. Leander'la tanıştığında ve onun aslında bir erkek olmadığını, sadece uzun boylu, zayıf, yakışıklı ve nadiren konuşan bir çocuk olduğunu gördüğünde biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Blair koşan, taş atan ve iki parmağını ağzına sokarak ısıklık çalmayı öğreten çocukları her zaman sevmişti. Onunla ilk başlarda yaşadığı birkaç tatsız karşılaşmadan sonra, Jimmy'den sonra insanların Lee'de neleri sevdiğini görmeye başlamıştı

Summers ağaçtan düşmüş ve bacağını kırmıştı. Diğer çocuklardan hiçbiri ne yapacağını bilememiş ve Jimmy'nin acı içinde ağlamasını izlemekle yetinmişti.

Bayan Summers için başka biri. Blair ondan oldukça etkilenmişti ve Houston'a doğru döndüğünde Houston bir kez başını sallamıştı, sanki bu olayın Bayan Summers olma kararını teyit ettiğini söyler gibiydi.

Leander Westfield.

Blair, Leander'ın birkaç iyi özelliği olduğunu kabul etmeye hazırды ama ondan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmamıştı. Kendinden çok emindi, kendini beğenmişti... çok mükemmeldi. Elbette Houston'a ondan hoşlanmadığını hiç söylememişti ve yaşlandıkça belki değişeceğini, daha insani olacağını da düşünmüştü. Ama değişmedi.

Birkaç gün önce Lee, Houston'ı öğleden sonra çayına götürmek için almaya gelmişti ve Opal dışarıda, Bay Gates de işte olduğu için Blair, Houston giyinmeyi bitirirken Lee'yle konuşma fırsatı bulmuştu - her zaman giydiği dantel ve ipek karışımlarından birini giymesi genellikle sonsuza kadar sürerdi.

Blair, her ikisi de doktor olduğu için ortak bir konuşma zemini bulabileceklerini ve artık onu bir zamanlar olduğu gibi kızdırmayacağını düşündü.

"Önümüzdeki ay Philadelphia'daki . Joseph Hastanesi'nde staj yapacağım." Ön salona oturduklarında başladı. "Bunun bir

mükemmel bir hastane."

Leander çocukluğundan beri sahip olduğu o delici bakışıyla ona baktı. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Acaba," diye devam etti, "Chandler Reviri'nde sizinle birlikte viziteye çıkmam mümkün mü? Belki bana gelecek ay eğitime başladığımda kullanabileceğim bazı ipuçları verebilirsiniz."

Lee'nin cevap vermesi sinir bozucu derecede uzun sürdü. Sonunda tek söylediği, "Bunun tavsiye edileceğini sanmıyorum," oldu.

"Doktorlar arasında..." diye düşünmüştüm.

"Yönetim Kurulu'nun bir kadını tam nitelikli bir doktor olarak kabul edeceğinden emin değilim. Sizi kadın hastanesine sokabilirim."

Okulda, kendilerine zaman zaman bu şekilde davranılacağı konusunda uyarılmışlardı. "Karı cerrahisi alanında uzmanlaşmayı planladığımı bilmek sizi şaşırtabilir. Tüm kadın doktorlar yüceltilmiş ebeler olmak istemez."

Leander tek kaşını kaldırdı ve Blair'in Chandler'daki tüm erkeklerin kadınların evden dışarı çıkmasına izin verilmemesi gereken aptallar olduğuna inanıp inanmadığını merak etmesine neden olan sinir bozucu bir şekilde ona yukarıdan aşağıya baktı.

Yine de onu yargılamamaya kararlıydı. Ne de olsa artık birer yetişkindiler ve çocukluk düşmanlıkları bir kenara bırakılmalıydı. Eğer Houston'ın istediği adam oysa, o zaman ona sahip olmalıydı -Blair onunla yaşamak zorunda değildi.

Ama günler sonra, kız kardeşiyle vakit geçirdikten sonra, Leander ve Houston arasındaki evlilik fikrini sorgulamaya başladı, çünkü Lee varken Houston daha da katı . birbiriyle nadiren konuşuyor, çoğu nişanlı çiftte olduğu gibi kafa kafaya verip kıkırdamıyorlardı. Blair onların kesinlikle kendisi ve Alan gibi olmadıklarını düşündü.

Ve bu akşam, yemekte, işler ulaşmış gibiydi. Blair, Gates'in sürekli tacizlerinden yorulmuştu ve kız kardeşini bu korkunç baskı ortamında görmekten bıkmıştı. Gates Blair'in peşini bırakmayınca Blair patladı ve ona Houston'ın hayatını mahvettiğini ama kendisinininkini de mahvetmeyeceğini söyledi.

Blair bunu söylediğine pişman olmuş ve özür dilemek istemişti ama tam o sırada kraliyet hazretleri Leander Westfield içeri girdi herkes sanki odaya bir yarı tanrı gelmiş gibi ona baktı. Blair, Houston'ı bu soğuk ve duygusuz adama sunulacak bakire bir kurban olarak hayal etti. Ve Leander, Houstona sanki ona zaten sahipmiş gibi gelinim demeye cüret ettiğinde, Blair daha fazla dayanamadı ve gözyaşları içinde masadan kaçtı.

Annesi yanına gelip onu kucağına almadan ve bir çocuk gibi sevmeden önce ne kadar ağladığını bilmiyordu.

Opal kızının saçlarını okşayarak, "Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye fısıldadı. "Evini çok mu özledin? Bay Gates'in ziyaretinizi pek hoş karşılamadığını biliyorum ama iyi niyetli. Senin bir evin ve çocukların olmasını istiyor.

Eğer doktorsan, kimsenin seni istemeyeceğinden korkuyor. Bizimle daha fazla kalmak zorunda , sonra Henry ve Flo'nun yanına dönüp hastanede çalışmaya başlayabilirsin."

Annesinin sözleri Blair'in daha çok ağlamasına neden oldu. "Sorun ben değilim," diye hıçkırdı. ". Buradan gidebilirim. Sorun Houston. O çok mutsuz ve hepsi benim suçum. Onu o korkunç adama bırakıp gittim ve şimdi çok mutsuz."

"Blair," dedi Opal kararlılıkla, "Bay Gates benim kocam ve her ne olursa olsun ona saygı duyuyorum ve onun hakkında bu şekilde konuşmana izin veremem."

Blair gözyaşlarıyla dolu gözlerini annesine kaldırdı. "Onu kastetmiyorum. O şimdi burada ama Houston ondan uzaklaşabilir. Leander'ı kastediyorum."

"Lee mi?" Opal inanamayarak sordu. "Ama Leander çok tatlı bir çocuk. Chandler'daki her genç kız onunla dans etmek için bile can atıyordu.

ve şimdi Houston onunla evlenecek. Houston'ın Lee ile evlenmesinden endişe ediyor ."

Blair annesinden uzaklaştı. "Onun nasıl biri olduğunu gören tek kişi *hep* ben oldum! Hiç Houston'a gerçekten baktın mı? Etrafta mı? Donup kalıyor! Sanki dünyadan ve özellikle de ondan korkuyormuş gibi orada oturuyor. Houston eskiden güler ve iyi vakit geçirirdi, ama şimdi gülümsemiyor bile. Anne, şu anda keşke hiç gitmeseydim diyorum. Burada kalsaydım, Houston'ın o adamla evlenmeyi kabul etmesini engelleyebilirdim. adam." Koşarak annesinin yanına gitti ve yüzünü onun kucağına gömdü.

Opal kızına gülümsedi, onun memnun olmuştu. "Hayır, burada kalmamalıydın," dedi yumuşak bir sesle. "Houston gibi olurdun ve bir kadının yapabileceği tek şeyin kocası için bir ev yapmak olduğuna inanırdın ve o zaman dünya iyi bir doktoru kaybederdi. Bana bak." Blair'in yüzünü kaldırdı.

"Houston ve Lee'nin yalnızken nasıl olduklarını gerçekten bilemeyiz. Hiç kimse bir başkasının özel hayatında neler olduğunu bilemez. Sanırım sizin de kendinize ait birkaç sırrınız vardır."

Blair'in aklına hemen Alan geldi ve yanakları pembeleşti. Ama şimdi ondan bahsetmenin sırası değildi. Birkaç gün içinde burada olacaktı ve belki o zaman onunla aynı fikirde olan biri olacaktı.

"Ama ben onların nasıl olduklarını görebiliyorum," diye ısrar etti Blair. "Hiç konuşmuyorlar, hiç dokunmuyorlar, ikisinden birinin diğerine sevgiyle baktığını hiç görmedim." Blair ayağa kalktı. "Ve gerçek şu ki, o kendini beğenmiş, dürüst, pırıl pırıl vatandaş Leander Westfield'a hiçbir zaman katlanamadım. O her şeyi gümüş tepside sunulan şımarık zengin çocuklarından biri. Hayal kırıklığı, zorluk ya da mücadele nedir bilmez, hayır kelimesini hiç duymamıştır. Ben okuldayken, komşu erkek tıp fakültesi, kız üniversitemden en iyi beş kadının bazı derslere katılmasına izin verdi. Erkekler Biz kadınlar sınavlarda onlardan daha iyi puanlar almaya başlayana kadar oldukça kibardılar ve sonra dönem bitmeden ayrılmamız istendi. Leander bana rekabete dayanamayan o kendini beğenmiş genç adamları hatırlatıyor."

"Ama canım, bunun gerçekten adil olduğunu düşünüyor musun? Lee'nin sana başkalarını hatırlatması, onun aslında onlar gibi olduğu anlamına gelmez."

"Birkaç kez onunla tıp hakkında konuşmaya çalıştım ve tek yaptığı bana bakmak oldu. Ya Houston onunla bir şeyler yapmak istediğine karar verirse? Çoraplarını eşleştirmek dışında bir hayat? Ona Gates'in bana yaptığından daha sert davranacak ve bu geçici olmayacak. Houston kaçamayacak."

Opal kaşlarını çatmaya başlamıştı. "Houston'la konuştun mu? Leander'ı neden sevdiğini size açıklayabileceğine eminim. Belki özel olarak Onlar farklı. Bence onu seviyor. Ve siz ne dersiniz deyin, Leander iyi bir adam."

"Duncan Gates de öyle," dedi Blair nefesinin altında. Ama "iyi" erkeklerin bir kadının ruhunu öldürebileceğini öğreniyordu.

Bölüm 2

Blair Houston'la konuşmak için elinden geleni yaptı, onu ikna etmeye çalıştı ama Houston yüzüne sert bir ifade takındı ve Leander'ı sevdiğini söyledi. Blair hayal kırıklığı içinde ağlamak istedi ama kız kardeşini aşağıya kadar takip ederken bir plan yapmaya başladı. Bugün şehre ineceklerdi; Blair, Alan'ın Chandler Chronicle ofisine göndereceği bir tıp dergisini alacak, Houston da alışveriş yapacaktı ve Lee'yle birlikte gideceklerdi.

Şimdiye kadar Leander'a karşı kibarı davranmıştı ama ya onu gerçek yüzünü göstermeye zorlarsa? Ya Lee'nin gerçekte ne kadar kımıldayamaz, inatçı bir zorba olduğunu göstermesini sağlarsa? Eğer Lee'nin de onun kadar Duncan Gates kadar baskıcı ve dar görüşlü olsaydı, belki Houston hayatını onunla geçirmeyi tekrar düşünürdü.

Elbette, Blair Lee hakkında yanılıyor olabilirdi. Ve eğer , Lee de Alan gibi düşünceli, açık fikirli bir adamsa, o zaman Blair Houston'ın düğününde en yüksek sesle şarkı söyleyecekti.

Birinci kata ulaştıklarında Leander onları bekliyordu.

İkisini kapıdan çıkarken takip ederken dilsizdi. Birbirlerine hiç bakmadılar ve kesinlikle dokunmadılar. Houston sadece yavaşça yürüdü, muhtemelen korsesi çok sıkı olduğu için nefes alamıyordu, diye düşündü Blair ve Lee'nin onu eski, siyah arabasına bindirmesine izin verdi.

"Bir kadının eş ve anne olmanın dışında başka bir şey olabileceğini düşünüyor musun?" Blair, Lee ona arabaya binmesi için yardım etmeye başladığında sordu. Kız kardeşinin Lee'nin cevabını duyduğundan emin olmak için Houston'ı köşe görüşünde tuttu.

"Çocukları sevmiyor musun?" diye sordu şaşırarak.

"Çocukları severim," diye cevap verdi hemen. "O

zaman sanırım erkeklerden hoşlanmıyorsunuz."

"Elbette erkeklerden hoşlanıyorum - en azından bazı erkeklerden. Soruma cevap vermiyorsun. Sizce bir kadın, eş ve eşinin dışında başka bir şey olabilir mi?

Anne?"

"Sanırım bu kadına bağlı. Kız kardeşim ağzınızı mutluluktan uçuracak bir mürdüm eriği konservesi yapabilir," dedi, gözleri parlıyordu ve Blair cevap vermeden ona göz kırptı, belinden tuttu ve yarı yarıya arabaya fırlattı.

Blair tekrar konuşmadan önce öfkesini yatıştırmak zorunda kaldı. Onu ciddiye almayacağı çok açıktı. En azından espri anlayışı var, diye isteksizce itiraf etti.

Chandler sokaklarında arabayla ilerlerken Blair dikkatini manzaraya vermeye çalıştı. Eski taş opera binasının kapıları yeniden boyanmıştı ve kasabada en az üç yeni otel vardı.

Sokaklar insanlarla ve arabalarla doluydu: kovboylar Uzak çiftlikler, Chandler'ın refahından yararlanmak isteyen iyi giyimli Doğulular, kömür sahalarından gelen birkaç adam ve ikizlere ve Leander'a el sallayıp başlarını sallayan kasaba sakinleri. "Tekrar hoş geldin, Blair-Houston" haykırıışları onları sokaklarda takip etti.

Blair kız kardeşine baktı ve onun batıya, o güne kadar gördüğü en korkunç büyüklükteki eve baktığını gördü. Yüksek bir tepeye tünemiş beyaz bir evdi bu, tepesi Bay Kane Taggart tarafından tüm kasabaya tepeden bakan devasa bir hulk inşa etmek için dümdüz edilmişti.

Blair ev konusunda adil olamayacağını biliyordu, çünkü yıllarca annesi ve Houston ona sadece o ev hakkında yazmışlardı. Doğumları, ölümleri, evlilikleri, kazaları görmezden gelmişlerdi; Chandler'da olup biten hiçbir şey o evle ilgili değilse önemli sayılmıyordu.

Ev tamamlandığında ve evin sahibi kimseyi evin içini görmeye davet etmediğinde, Blair'in aldığı mektuplardaki umutsuzluk neredeyse komikti.

"Bütün kasaba hâlâ içeri mi çalışıyor?" Blair düşüncelerini yeniden düzenlemeye çalışırken sordu. Leander sorularını ciddiye almazsa, ona doğru dürüst bir cevap vermezse, Houston'a nasıl bir şey kanıtlayacaktı?

Houston o korkunç evden tuhaf, hülyalı bir sesle bahsediyordu, sanki orayı bir peri şatosu, rüyaların gerçekleştiği bir yer olarak düşünüyordu.

Leander, Houston'ın Taggert'tan bahsetmesine atıfta bulunarak, "İnsanların onun hakkında söylediği her şeyin söylenti olduğundan pek emin değilim," diyordu. "Jacob Fenton dedi ki-."

"Fenton!" Blair patladı. "Fenton işbirlikçi, hırsız bir adam. Sırf istediğini elde edebilmek için insanların tüm hayatlarını kullanıyor." Fenton, Chandler çevresindeki kömür madenlerinin çoğunun sahibiydi ve insanları içeride kilitli tutuyordu. kamplarda esir gibi tutuluyorlardı.

Lee, "Fenton'u tek başına suçlayabileceğinizi sanmıyorum," dedi. "Hissedarları var; yerine getirmesi gereken sözleşmeler var. İşin içinde başkaları da var."

Blair duyduklarına inanamıyordu ve atlı bir arabanın geçmesine izin vermek için durduklarında Houston'a baktı ve bunu duyduğuna sevindi. Leander kömür baronlarını savunuyordu ve Blair Houston'ın madencileri ne kadar derinden önemseydiğini biliyordu.

"Hiç kömür madeninde çalışmak zorunda kalmadınız," dedi Blair. "Sadece yaşamak için her gün mücadele etmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Ve anladığım kadarıyla sen de biliyorsun."

"Senden daha fazla," diye tükürdü. "Harvard'da tıp okumalısın. Harvard kadınlara izin vermiyor."

"Demek yine o konuya döndük," dedi yorgun bir sesle. "Söyleyin bana, her erkek doktor birkaçı için suçlanır mı, yoksa özellikle beni mi seçtiniz?"

"Kız kardeşimle evlenen tek kişi sensin."

Dönüp ona baktı, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Kıskanç olduğunu bilmiyordum. Neşelen Blair, eninde sonunda kendine ait bir yer bulacaksın. adam."

Blair yumruklarını iki yanında sıktı, önüne baktı ve kendi değerini bu kadar abartan bu adamla konuşmaktaki asıl amacını hatırlamaya çalıştı. Houston'ın kendisi için yaptıklarını takdir ettiğini umuyordu!

Blair derin bir nefes aldı. "Doktor olarak kadınlar hakkında ne düşünüyorsun?" "Kadınları severim."

"Ah ha! Kadınları kendi yerlerinde oldukları ve senin hastanende olmadıkları sürece seviyorsun."

"Sanırım bunu ben değil siz söylediniz."

"Benim 'gerçek' bir doktor olmadığımı ve sizinle viziteye çıkamayacağımı söylemişsiniz."

"Hastane Yönetim Kurulu'nun seni kabul etmeyeceğini düşündüğümü söyledim. Sen onların iznini al, ben de sana istediğin tüm kanlı sargıları göstereyim. bakın."

"Baban yönetim kurulunda değil mi?"

"Artık onu beş yaşımıdakinden daha fazla kontrol edemiyorum, belki de daha az."

"Eminim o da sizin gibidir ve kadınların doktor olması gerektiğine inanmıyordur."

"Hatırladığım kadarıyla, tıp alanında kadınlara ilişkin kişisel inançlarım konusunda bir açıklama yapmadım."

Blair ılık atacakmış gibi hissetti. "Saçma sapan konuşuyorsun. Tıp alanındaki kadınlar hakkında ne düşünöyorsunuz?"

"Sanırım bu hastama göre değişir. Bir kadın tarafından tedavi edilmektense ölmeyi tercih edeceğini söyleyen bir hastam olsaydı, bir kadın doktorun adamın yanına yaklaşmasına izin vermezdim. Ama bir kadın doktor bulmam için bana yalvaran bir hastam olsaydı, sanırım mecbur kalırsam dünyayı tarardım."

Blair söyleyecek başka bir şey bulamadı. Leander şimdiye kadar söylediği her kelimeyi tersine çevirmeyi başarmıştı.

Tramvay geçtikten Leander konuyu değiştirmek için, "Bu Houston'ın hayalindeki ev," dedi. "Houston bana sahip olmasaydı, sanırım Taggert ve onun evi için savaşılan kadınlar arasına katılırdı."

Houston uzaklardan gelen bir sesle, "İçeriye görmek istiyorum," dedi ve Lee'den kendisini Wilson's Mercantile'de bırakmasını istedi.

Houston gittiğinde, Blair Leander'la konuşmaya bile gerek duymadı ve Leander da onunla konuşmanın gerekli olduğunu düşünmüyor gibiydi. Ona hastane hakkında daha fazla soru sormak dilinin ama onun zekice cevaplarını daha fazla duymak istemiyordu.

Chandler Chronicle'ın ofisinde onu dışarı çıkardı ve hayatı boyunca tanıdığı, hepsi de ona Blair diye seslenen bazı insanlarla konuşmak için durdu. Houston çünkü ikizleri birbirinden ayıramıyorlardı. O duymamıştı ve Houston'her zaman bir bütünün parçası olmak, hiçbir zaman tam olarak kendi olamamak konusunda ne hissettiğini merak etti.

Gazete bürosundan yeni tıp dergisini aldı ve Üçüncü Cadde'deki geniş ahşap tahta kaldırımdan Farrell's'a doğru yürümeye başladı.

Houston ve Leander ile buluşacaktı.

Lee orada tek başınaydı, parmaklıklara yaslanmıştı, arabayı o büyük siyah beyaz benekli atı çekiyordu. Houston'dan hiçbir iz yoktu ve Blair kız kardeşi gelene kadar caddenin karşısındaki ayakkabı dükkanında beklemeyi düşündü. Ama Lee onu gördü ve tüm kasabanın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kuyruğunu kıştırıp kaçmayı mı planlıyorsun?" diye bağırdı.

Blair omurgasını dikleştirdi, tozlu sokağı geçti ve onu karşılamaya gitti.

Ona öyle sırtıyordu ki, keşke erkek olsaydım da onu düelloya davet etseydim diye düşündü.

"Düşündüğünüz şeyin pek de hanımefendice olduğunu sanmıyorum. Bay Gates ne derdi?"

"Bana daha önce söylemediği bir şey eminim."

Lee'nin ifadesi anında değişti. "Houston bana sana oldukça sert davrandığını söyledi. Yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Blair bir an için onun hem tavır değişikliğine hem de yardım teklifine şaşırdı. Onun kendisini küçümsemediğini düşündü. O daha konuşmadan, yüzü kızarmış ve dikkati dağılmış bir halde Houston çıkageldi.

"Şimdi ortaya çıkmaya sevindim çünkü az önce kız kardeşini ölümden daha kötü bir kaderden kurtardın. Bana hoş bir şey söylemek üzereydi."

"Özür dilerim," dedi Houston.

Lee onun dirseğini tuttu ve arabaya kadar eşlik etti. "Eve gitsen iyi olur dedim, böylece valinin bu akşamki resepsiyonu için hazırlanmaya başlayabilirsin."

Houston'ın arabaya binmesine yardım etti, sonra Blair'e uzandı.

Kız kardeşine bir bakış atan Blair, Leander'ın gerçekte nasıl biri olduğunu ona göstermek için tekrar denemesi gerektiğini biliyordu.

"Dr. Clark'ın kadın beyninin aşırı kullanımıyla ilgili teorisine sizin de inandığınıza şüphe yok," dedi yüksek sesle.

Elleri belinde olan Leander ona bir an boş boş baktıktan sonra gülümsemeye başladı. Baş aşağı şehvetli bir bakıştan sonra, "Blair, endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki tüm beynin doğru yerlere gidiyor."

Blair arabada oturmuş, Leander'ın kıkırdamalarını dinliyor ve yaşadıklarını başka hiçbir kız kardeşin yaşamamış olduğunu düşünüyordu.

Kasabadan ayrılırken, hiçbir saygın çiftçinin sahip olamayacağı kadar harap bir arabayı süren iki iri yarı adam Leander'e durması için bağırdı. Esmer adam, korkutucu, sakallı, kirli görünümlü bir vahşiydi, Houston'a, Blair'in daha önce bir erkeğe izin verdiğini hiç görmediği agresif bir şekilde hitap etti. Houston'ın nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa, o da fazla ileri giden erkekleri durdurmaktı.

Houston ona kibarca başını salladı ve o da atlara böğürerek bir toz bulutu içinde oradan ayrıldı.

"Bu da böyle?" Leander sordu. "Taggart'ı tanıdığını ."

Houston cevap vermeden önce Blair, "O evi inşa eden adam *bu* muydu? Kimseye sormamasına şaşmamalı. Onu geri çevireceklerini biliyor. Bu arada, bizi nasıl ayırt edebildi?"

Houston hemen, "Giysilerimiz," diye cevap verdi. "Onu ticaret mağazasında gördüm."

"Kimsenin davetini kabul etmemesine gelince," dedi Lee, "Houston'ın o evi görmek için vebayı ya da başka bir şeyi göze alabileceğini düşünüyorum."

Blair kız kardeşinin karşısında öne doğru eğildi. "O evle ilgili mektuplar aldın mı?"

"Kelimeleri kiloyla satabilseydim milyoner olurdum."

"Onun gibi," diye yanıtladı Blair, şehrin batı ucuna hakim olan eve bakarak. "Milyonları da, dinozor gibi evi de onda kalabilir."

Lee şaşırılmış gibi yaparak, "Sanırım yine anlaştık," dedi. "Bunun bir alışkanlık haline geleceğini düşünüyor musun?"

"Bundan şüpheliyim," diye tersledi Blair, ama kalbi bu sözde değildi. Belki de onun hakkında yanılmıştı.

Ama yirmi dakika sonra, kız kardeşinin durumu için aynı derecede endişeliydi. her zamanki gibi gelecek. Lee ve Houston'ı annesinin bahçesinde yalnız bırakmış, sonra da günlüğünün hâlâ Lee'nin arabasında olduğunu hatırlamıştı. Aceleyle Lee'yi gitmeden önce yakalamak için aşağı indiğinde, çift arasındaki küçük bir dramaya tanık oldu.

Leander'ın bir arıyı kovmak için Houston'ın başının arkasına uzanması onun sertleşmesine neden oldu. Blair durduğu yerden bile kız kardeşinin Lee tarafından dokunulmaktan nasıl çekindiğini görebiliyordu.

"Endişelenmene gerek yok," dedi ölümcül bir sesle. "Sana dokunmayacağım."

"Sadece evlenene kadar," diye fısıldadı ama Lee cevap vermeden Blair'in yanından hışımla geçti ve arabayla hızla uzaklaştı.

Leander babasının evine hışımla girdi ve kapıyı arkasından çarparak vitrayları salladı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve sahanlıkta sola dönerek odasına yöneldi, Houston'la evlenip onun için satın aldığı eve taşınır taşınmaz odasına.

Neredeyse babasını eziyordu ama ne özür diledi ne de .

Reed Westfield, yanından geçerken oğluna baktı, yüzündeki öfke ifadesini gördü ve onu odasına kadar takip etti. Reed geldiğinde Leander giysilerini valizine yerleştirmeye başlamıştı bile.

Reed bir an için kapı aralığında durdu ve oğlunu izledi. Birbirlerine hiç benzemeseler de, Reed kısa boylu, tıknaz ve yüzü bir buldogun tüm narinliğine sahip olsa da, mizaçları hemen hemen aynıydı. Westfield'ın öfkesini uyandırmak için çok şey gerekiyordu.

"İlgilenmeniz gereken acil bir hasta mı var?" Reed, oğlunun yataktaki çantaya giysiler fırlatmasını ve öfkesinden yarısını ıskalamasını izlerken sordu.

Lee sıkılmış dişlerinin arasından, "Hayır, kadınlar," demeyi başardı.

Reed gizlemeye çalıştı, örtmek için öksürdü. Yasal uygulamasında, Müşterileri ne söylerse söylesin kendi tepkisini gizlemeyi öğrenmişti. "Houston'la tartıştınız mı?"

Leander öfke dolu bir yüzle babasına döndü. "Houston'la *hiçbir zaman* bir tartışmam, kavgam, tartışmam ya da herhangi bir anlaşmazlığım olmadı. Houston tamamen mükemmeldir, kusursuzdur."

"Ah, o zaman kız kardeşi. Birisi bugün seni rahatsız ettiğinden bahsetmişti. Baldızınla birlikte yaşamak zorunda değilsin, biliyorsun."

Lee toparlanırken durakladı. "Blair mi? Onun alakası var? Nişanlandığımdan beri bir kadınla yaşadığım en büyük zevk o. Beni içmeye iten Houston. Ya da daha doğrusu, beni Chandler'ı terk etmeye zorlayan o."

Reed oğlunun bileğini tutarak, "Bir dakika bekle," dedi. "Bir trene atlayıp tüm hastalarını ölüme terk etmeden önce, neden oturup benimle konuşmuyor ve seni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Lee sanki bir ton ağırlığındaymış gibi sandalyeye oturdu ve birkaç dakika o konuşmadan. "Houston'a en neden evlenme teklif ettiğimi hatırlıyor musun? Şu anda bunu yapmamı sağlayan tek bir neden bile hatırlayamıyorum."

Reed oğlunun karşısına oturdu. "Bakalım, eğer doğru hatırlıyorsam, saf, temiz, eski moda bir şehvetti. Viyana'dan döndüğünde ve son tıp eğitimini tamamladığında, erkekler lejyonuna katıldın, Genç yaşlı demeden, güzeller güzeli Bayan Houston Chandler'ın peşinden şehir şehir dolaşır, sırf ona yakın olabilmek için aklınıza gelen her şeye, her şeye katılması için yalvarırdınız. Sanırım onun güzelliği hakkında övgüler yağdırdığını ve Chandler'daki her erkeğin ona nasıl evlenme teklif anlattığını hatırlıyorum. Ayrıca ona kendin teklif ettiğin ve onun da seni kabul ettiği geceyi de hatırlıyorum. Sanırım bir hafta boyunca şaşkın şaşkın dolaşmıştın."

Bir an durakladı. "Bu soruna cevap oldu mu? Artık güzel Bayan Houston'ı arzulamadığına karar verdin mi?"

Leander babasına ciddi bir bakış attı. "Şimdi karar verdim ki Onun şekli, yetişkin erkekleri peşinden sürükleyen o yürüyüşü tamamen gösterişten ibaret. Kadın bir buz kütesi. Tamamen soğuk, hiçbir duygusu yok. Onun gibi biriyle evlenemem ve hayatımın geri kalanını hiç bir duygusu olmayan bir kadınla yaşamaya çalışmak."

"Bütün sorun mu?" Reed belli ki rahatlamış bir halde sordu.

"İyi kadınların böyle olması gerekir. Bekle, evlendikten sonra . Evlenmeden önce annen bana karşı çok soğuktu. Bir akşam çok tazelandığımda şemsiyesini kafamda kırmıştı. Ama sonra, evlendikten sonra... her şey daha iyi oldu, çok daha iyi. Bu konularda daha deneyimli birinin sözünü dinle. Houston iyi bir kız ve bunca yıl o yobaz Gates'le yaşamak zorunda kaldı. Tabii ki gergin ve korkmuş durumda."

Leander babasının sözlerini dikkatle dinledi. Hayatını Chandler'da geçirmeyi hiç planlamamıştı. Bunun yerine büyük bir şehirde staj yapmayı, büyük bir hastanenin kadrosunda çalışmayı ve sonunda kendi muayenehanesine sahip olup çok para kazanmayı planlamıştı. Gelmeye karar vermeden önce sadece altı ay dayanabilmişti.

Kendisine ihtiyaç duyulan, zengin bir kadının histerisinden daha önemli davalarının olduğu eve.

Chandler'dan uzak kaldığı süre boyunca Houston ona mektuplar yazmıştı, kasabada olup bitenler ve daha sonra da bitirdiği okul hakkında dedikodu dolu mektuplar. Her zaman mektupları dört gözle beklemiş ve onları yazan kk kızı bir kez daha görmek için sabırsızlanmıştı.

Eve döndüğü gece babası bir hoş geldin partisi vermiş ve "kök kız" odaya girmişti. Houston, Lee'nin avuçlarını terleten bir vcoda sahip bir kadına dönüşmüştü ve o şaşkınlık içindeyken eski bir arkadaşı koluna yumruk atmıştı.

"Denemenin faydası yok. Kasabada ona evlenme teklif etmemiş tek bir erkek bile yok da başka bir şey için- ama hibirimizi kabul etmiyor. Sanırım bir prens ya da başkan bekliyor.",

Lee kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Belki de siz çocuklar nasıl sorulacağını bilmiyorsunuzdur. Paris'teyken birkaç numara öğrendim."

Ve böylece Bayan Chandler'ı kimin kendisiyle evlendirebileceğini görmek için yerel yarışta bir yarışmacı haline gelmişti. Hâlâ ne olduğunu anlamamıştı. Onu birkaç partiye götürmüş ve ona evlenme teklif etmişti. Benimle evlenmek isteyeceğini hayal edebiliyor musun?" Onun reddetmesini bekliyordu; o zaman kulübündeki erkeklerle birlikte gülebilir, kendisinin de denediğini ama ne yazık ki başarısız olduğunu söyleyebilirdi.

Houston'ın teklifini hemen kabul etmesi ve aynı nefeste Mayıs'ın yirmisinin kendisine uygun bir tarih olup olmadığını *sorması* karşısında şok olmuştu. Ertesi sabah gazetede Houston'la nişanlanmış olarak resmini görmüştü ve haberde ayrıca mutlu çiftin o sabah yüzüğünü seçtiği belirtiliyordu. O günden sonra, evlenme teklif ettiğinde ne yaptığını düşünecek bir anı bile olmamıştı. Eğer hastanede değilse ya bir terzi dkknındaydı ya da Houston'la birdenbire kendini satın alırken bulduğu evin perdelerinin ne renk olması gerektiği konusunda tartışıyordu.

Ve Őimdi, dűğűnden sadece haftalar önce, tereddűtleri vardı. Houston'a her dokunduğunda, sanki iğrenç biriymiş gibi ondan uzaklaşıyordu. Elbette Duncan Gates'i tanıyordu, adamın bir kadına "haddini bildirmek" için hiçbir fırsatı kaçırmadığını biliyordu. Babası birkaç yıl önce Gates'in kasabada yeni açılan dondurmacıya kadınların girmesini engellemeye çalıştığını yazmıştı. Gerekçesi Őuydu kadınları tembelliğē, dedikoduya ve flört etmeye teŐvik ediyordu. Reed'in yazdıklarının hepsinin doğru olduğu kanıtlanmıştı ve erkekler bundan çok memnundu.

Leander cebinden uzun, ince bir puro çıkardı ve yaktı. "Benim 'iyi' kızlarla pek deneyimim . Annemle evlenmeden önce, onun deėiŐmeyeceğinden endişe ettiniz mi?"

"Gece gűndűz bunun için endiŐelendim. Babama onunla evlenmeyi reddettiğimi, hayatımı taŐtan bir kadınla geçirmek istemediğimi bile söyledim."

"Ama fikrini deėiŐtirdin. Neden?"

Reed zűr dileyen kűűk bir gülűmseme yaptı. "Őey, ben... Yani ben..." Utanmış gibi grűnen bir ifadeyle baŐını baŐka tarafa çevirdi. "Bugűn burada olsaydı, sanırım sana őkylememi isterdi. Gerçek Őu ki evlat, onu ben baŐtan çıkardım. Ona çok fazla Őampanya verdim ve saatlerce tatlı tatlı konuŐarak onu baŐtan çıkardım."

Aniden geri dndű. "Ama sana bunu yapmanı tavsiye etmiyorum. Benim yaptıklarımınan ders almanızı tavsiye ediyorum. BaŐına bir sűrű iŐ aabilirsiniz. bu Őekilde sorun. Bugűne kadar, uygun olandan yaklaŐık iki hafta önce geldiğini dűŐűnűyorum."

Leander purosunun ucunu inceliyordu. "Tavsiyeni beğendim ve sanırım kabul edeceğim."

"Bunu sana őkylemeli miydim emin deėilim. Houston çok hoŐ bir kız ve..." Durdu ve bir an için oėlunu inceledi. "Sana gűveniyorum Yargılama. En iyi olduėunu dűŐűndűğűn Őeyi yaparsın. AkŐam yemeėi için burada olacak mısın?"

"Hayır," dedi Lee derin dűŐűncelere dalmıŐ gibi yumuŐak bir sesle. "Houston'ı bu akŐam valinin resepsiyonuna gtűreceėim."

Reed bir şeyler söylemeye başladı ama ağzını kapattı ve odadan çıktı. Oğlunun daha sonra bir salonu arayarak yeni evine gönderilmek üzere dört şişe Fransız şampanyası sipariş ettiğini, ardından hizmetçiden istiridye ile başlayıp çikolata ile biten bir akşam yemeği hazırlamasını istediğini bilseydi, düşündüklerini söylemeyi tekrar düşünebilirdi.

Bölüm 3

Blair, Chandler'ların evinin en üst katındaki odasında oturmuş, peritonitle ilgili bir makaleye konsantre olmaya çalışıyordu ama bunun yerine gözleri, kız kardeşinin aşağıdaki bahçede gülleri kestiğini görebildiği pencereye gidip geliyordu. Blair, Houston'ın mırıldandığını, gülleri kokladığını ve genel olarak eğlendiğini görebiliyordu.

Blair, Houston'ı bir türlü anlayamıyordu. Az önce nişanlısıyla tartışmış, nişanlısı öfkeyle oradan uzaklaşmıştı ama Houston en ufak bir üzüntü duymuyordu.

Bir de Taggert denen adamla yaşadığı olay vardı. Blair, Houston'ın resmi olarak tanıştırılmadığı bir adama karşı bu kadar duyarlı olduğunu hiç . Houston kurallara ve görgü kurallarına çok önem verirdi ama o kötü giyimli, kıllı adamı sanki eski bir arkadaşmışlar gibi karşılamıştı.

Blair günlüğünü bıraktı ve bahçeye çıktı.

Blair kız kardeşine ulaşır ulaşmaz, "," dedi. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Houston bir bebek kadar masum görünüyordu.

"Kane Taggert," diye yanıtladı Blair, kız kardeşinin yüzünü okumaya çalışarak.

"Onu Wilson's Mercantile'da gördüm ve daha sonra bize günaydın dedi."

Blair Houston'ı inceledi ve yanaklarında doğal olmayan bir kızarıklık olduğunu gördü, sanki bir şey hakkında çok heyecanlıydı. "Bana her şeyi anlatmıyorsun."

"Muhtemelen bu işe karışmamalıydım ama Bay Taggert sinirlenecek gibi görünüyordu ve ben de bir kavgayı önlemek istedim. Ne yazık ki bu Mary Alice'in zararına oldu." Houston daha sonra Mary Alice Pendergast'ın Taggert'ı yemlemesini, ondan kömür madencisi olarak bahsetmesini ve ona burun kıvrmasını anlattı. Houston da Taggert'ın tarafını tutmuştu.

Blair, Houston'ın kendisini ilgilendirmeyen bir işe karışmasına çok şaşırmıştı ama daha da kötüsü, Blair Taggert'ın görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Herkese her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu. Ayrıca, Vanderbilt, Jay Gould, Rockefeller gibi adamlardan ve ahbablarından söz edildiğini de duymuştu. "Ona bulaşmandan hoşlanmıyorum."

"Leander gibi konuşuyorsun."

"Bir kez olsun haklı!" Blair tersledi.

"Belki de bugünü aile İncil'ine kaydetmeliyiz. Blair, bu geceden sonra Bay Taggert'ın adını bile anmayacağıma yemin ederim."

"Bu gece mi?" Blair şu anda yapması gerekenin yürümek değil, en yakın güvenli yere koşmak olduğunu hissediyordu. Çocukken, Houston onu mutsuz sonla biten birkaç projeye dahil edebilmişti ve bunların hepsi için Blair suçlanmıştı. Kimse tatlı, ağırbaşlı Houston'ın itaatsizlik edebileceğine inanamazdı.

"Şuna bakın. Bir ulak getirdi. Beni evine yemeğe davet ediyor." Houston kolunun içinden bir not çıkardı ve Blair'e uzattı.

"Ee? Bu gece Leander ile bir yere gitmen gerekiyordu, değil mi?"

"Blair, o evin bu kasabada nasıl bir heyecan yarattığının farkında değil gibisin. *Herkes* için görmek için bir davetiye almaya çalıştı. Eyaletin dört bir yanından insanlar burayı görmeye geldi ama hiç kimse içeri davet edilmedi. Hatta bir keresinde Bay Taggert'a bir İngiliz dükünün evde kalmasına izin verilmesi gerektiğini söyledi ama Bay Taggert komiteyi dinlemedi bile. Şimdi de *ben* davet edildim."

"Ama başka bir yere gitmeniz gerekiyor," diye ısrar etti Blair. "Vali orada olacak. Eminim o herhangi bir evin içinden daha önemlidir."

Houston'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı, o sabah o devasa eve bakarken yüzünde olan ifadenin aynısı. "bir şey olduğunu anlayamazsın. Yıllar boyunca trenin mallarını izledik. Bay Gates, ev sahibinin evin bulunduğu alana bir hat inşa etmediğini söyledi. Çünkü herkesin kasabanın içinden geçen her şeyi görmesini istiyordu. Dünyanın her yerinden gelen mal sandıkları vardı. Oh, Blair, mobilyalarla dolu olmalılar. Ve duvar halıları! Goblenler Brüksel."

"Houston, aynı anda iki yerde birden olamazsın. "Houston'a gitmeye söz vermiştin. ve sen gitmelisin," diyerek konuyu kapatmayı umdu. İki adam arasında Leander kesinlikle daha az kötü olanıydı.

"Çocukken aynı iki yerde olabilirdik," dedi Houston, sanki dünyanın en basit ifadesiymiş gibi.

Blair nefesinin kesildiğinden emindi. "Yer değiştirmemizi mi istiyorsun? Sen şehvet düşkünü bir adamın evini görmeye giderken, benim Leander'la bir akşam geçirmemi ve ondan hoşlanıyormuşum gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Kane hakkında ne biliyorsun da ona şehvet düşkünü diyorsun?" "Kane, öyle mi? Artık onu tanımadığını sanıyordum?"

"Konuyu değiştirme. Blair, lütfen benimle yer değiştir. Sadece bir gece. Başka bir gece giderdim ama korkarım Bay Gates bunu yasaklar, Leander'ın da gitmemi isteyeceğinden emin değilim ve böyle bir fırsatı bir daha asla bulamayacağım. Evlenmeden önce son bir kaçamak."

"Evliliği ölüm gibi gösteriyorsun. Ayrıca, Leander benim sen olmadığımı bir dakika içinde anlayacaktır."

"Eğer uslu olmaz. İkimizin de iyi birer oyuncu olduğunu biliyorsun. Her Çarşamba nasıl yaşlı bir kadın gibi davrandığıma baksana. Tek yapman gereken sessiz olmak ve Lee ile tartışmaya girmemek, tıp hakkında konuşmaktan kaçınmak ve yangına koşuyormuş gibi görünmek yerine bir hanımefendi gibi yürümek."

Blair'in zihni allak bullak olmuştu. Chandler'a döndüğünden beri kız kardeşi için çılgınca endişeleniyor, onun tüm ruhunun bastırılmış olmasından korkuyordu. Bu Houston'ın bir haftadır gösterdiği ilk yaşam belirtisiydi. Bu Çocukluklarındaki gibiydi, kavgaya tutuşurlar, birbirlerinin yerine geçerler ve sonra birlikte kahkahalarla gülerlerdi.

Peki ya Leander? Tek yapması gereken Blair'e bir kadın doktor olduğu için takılmaya başlamaktı ve...

Başını kaldırdı. Leander asla Houston'la alay etmezdi ve bir geceliğine Houston *olacaktı*. Ayrıca bu, Leander'ın gerçekten de Opal ve Houston'ın söylediği gibi harika bir adam olduğu konusunda kendini rahatlatma şansı olacaktı. Yalnız kaldıklarında Lee ve Houston'ın birbirleri için doğru kişi olduklarına, birbirlerine aşık olduklarına kendini ikna edebilecekti.

"Lütfen, lütfen, Blair. Senden neredeyse hiç bir şey istemiyorum."

"Nefret ettiğimi bildiğin üvey babamızın evinde haftalar geçirmek dışında. Evlenmeye niyetli olduğunu düşündüğüm o kendini beğenmiş adamın yanında haftalar geçirmek. Şunun için-," dedi Blair ama gülümsüyordu. Kız kardeşinin mutlu olacağından emin olursa Pennsylvania'ya huzur içinde dönebilirdi.

"Oh, Blair, lütfen. Bu evi gerçekten görmek

istiyorum." "sadece onun evi, Taggert'in değil mi?"

"Tanrı aşkına! Yüzlerce akşam yemeği partisine katıldım ve henüz ev sahibi tarafından ayaklarım yerden kesilmedi. Ayrıca, başka

insanlar var."

"Düğünden sonra Leander'a benimle bir akşam geçirdiğini söylesem sorun olur mu? Sadece yüzündeki ifadeyi görmek bile her şey."

"Elbette . Lee'nin çok iyi bir mizah anlayışı vardır ve eminim bu şaka hoşuna gidecektir."

"Bundan biraz şüpheliyim ama en azından bundan keyif alacağım."

"Gidip hazırlanalım. Ben o eve yakışır bir şeyler giymek istiyorum, sen de mavi saten Worth elbisesini giyeceksin."

"Donumu giymeliyim ama bu her şeyi verir, değil mi?"

Blair, Houston'ı eve kadar takip etti ve tüm bu düzenlemeden memnun oldu. Houston'ı ve onun o yavaş, tembel yürüyüşünü taklit etmek kolay olmayacaktı ama Blair bunu bir meydan okuma olarak görüyor ve dört gözle bekliyordu.

Blair, Houston'ın korse iplerini sıktığını hissettiğinde tüm bu olay hakkında tereddüt etmeye başladı. Houston güzellik uğruna biraz acıya katlanmaktan çekinmiyordu ama Blair iç organlarının balina kemiğinden işkence aleti tarafından nasıl yeniden düzenlendiğini düşünüp duruyordu. Ama elbiseyi giydiğinde ve kendisini Houston'ınki gibi abartılı bir kum saati figürüyle gördüğünde hiç de hoşnutsuz olmadı.

Houston aynada kız kardeşini izledi. "Şimdi bir kadın gibi görünüyorsun. kadın." Giydiği etek ve bluza baktı, altındaki hafifçe bağlanmış korseyi . "Ve kendimi bir tüy kadar hafif hissediyorum."

Bir an durdular ve aynada birbirlerini incelediler. "Kimse birimizi diğerinden ayırt edemeyecek," dedi Houston.

"Biz konuşana kadar olmaz," diye cevapladı Blair, arkasını dönerek.

"Senin hiçbir sorunun yok. En azından benim gibi, konuşmayarak paçayı kurtarabilirsin."

"Peki bu benim çok konuştuğum anlamına mı geliyor?" Blair ona karşılık verdi. "Eğer Blair sessiz olsaydı, evden asla dışarı çıkamazdık. çünkü annem doktor çağırırdı."

"Leander?" Blair sordu ve ikisi de güldü.

Daha sonra, her ikisi de giyinip akşam için dışarı çıkmaya hazırlanırken, Blair'in akşamı arkadaşı Tia Mankin ile geçirmesi , çok az insanın gördüğü bir şeyi gördü: kendisini başkalarının gördüğü gibi gördü.

İlk başta, Houston olmaya çalışmakla, onun yürüyüşünü, odaya girişini, insanlara uzaktan bakar gibi taklit etmekle o kadar meşguldü ki, Houston'ın kendisini nasıl taklit ettiğini göremedi.

Bay Gates odaya girdi ve kibarca her iki genç kadının da çok güzel göründüğünü söyledi. Houston, Blair gibi başını arkaya yasladı ve üstün boyunu kullanarak adama baktı. "Ben bir doktorum ve doktor olmak güzel olmaktan daha önemli. Hayattan sadece bir eş ve anne olmaktan daha fazlasını istiyorum."

Blair asla böyle konuşmadığını ve önce saldırmayan bir adama asla saldırmayacağını söylemek için ağzını açtı ama etrafındaki yüzlere kimsenin Houston'ın söylediklerini düşünmediğini gördü karakterinin dışındaydı.

Küçük adamın yüzü bir balığinki gibi şişip derisi kıpkırmızı olduğunda neredeyse Bay Gates için üzülecekti. Ne yaptığını anlayamadan kız kardeşiyle öfkeli adamın arasına girdi. "Ne kadar güzel bir gece," dedi yüksek sesle. "Blair, neden sen ve ben Leander gelene kadar bahçede oturmuyoruz?"

Houston arkasını döndüğünde, yüzünde Blair'in daha önce hiç görmediği bir öfke ve düşmanlık ifadesi vardı. Gerçekten böyle mi görünüyorum? diye merak etti. Bay Gates'le tartışmaların çoğunu gerçekten ben mi başlatıyorum?

Houston'a bu soruları sormak istiyordu ama dışarı çıkLeander onları almaya geldi.

Blair geride durup Houston'ın kendisi gibi davranmasını izledi ve hemen ardından onu korumak istedi. Adam nazik, güler yüzlü, kibar ve çok yakışıklıydı. Leander'ın bir ya da iki kalbi durdurmaya yetecek kadar yakışıklı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Yeşil gözleri, uzun ince burnu ve dolgun dudaklarıyla ciddi görünümlü bir adamdı. Aşırı uzun siyah saçları ceketinin yakasına dökülüyordu. Ama Blair'in ilgilendiği şey adamın dış görünüşü değil, gözlerindeki ifadeydi. Sanki o gözler kimseye söylemediği sırları saklıyordu.

"Houston?" diye sorarak onu gerçekliğe geri döndürdü. "İyi misin?"

"Elbette," dedi hızlıca, kız kardeşinin soğukkanlılığını taklit etmeye çalışarak.

Leander ellerini kızın beline koyup onu arabaya doğru kaldırırken, kız ona gülümsedi ve o da ona gülümsedi, hızlıca, kısa bir süre, ama bu kızın içini ısıttı ve onunla bu zamanı geçirdiği için mutluydu.

Houston Leander'a doğru yola çıktığında arabada değillerdi.

"Peritonitin yayılmasını nasıl önlüyorsunuz?" diye sordu düşmanca bir sesle ve Blair'in ona şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. Neden kadar kızgındı? Ve peritoniti nereden öğrenmişti?

Lee oldukça mantıklı ve doğru bir şekilde, "Bağırsağın her iki katmanını birbirine diki ve dua edin," dedi.

"Chandler'da asepsi diye bir şey duydunuz mu?"

Blair nefesini , bu soruyu nasıl karşılayacağını görmek için Lee'baktı. Blair bunun düpedüz aşağılayıcı olduğunu düşündü ve

Houston'a bir parça akıl verirse Lee'yi suçlayabilirdi. Ama Lee sadece Blair'e baktı, hızlıca göz kırptı ve Houston'a Chandler'daki doktorların gerçekten de ameliyattan önce ellerini yıkadıklarını söyledi.

Blair ona gülümsemekten kendini alamadı ve bu işte ikisinin birlikte olduğunu hissetti. Blair arkasına yaslanırken Houston Lee'yi yemlemeye devam etti.

koltuğa oturdu ve yıldızları izledi, kız kardeşinin atıp tutmalarını dinleme zahmetine katlanmadı.

Sonunda Tia'nın evine geldiklerinde çok sevindi. Houston gittiğinde ve Blair ile Lee yalnız kaldıklarında derin bir iç çekti.

"Kötü bir yağmur fırtınası sonrası gibi," dedi Lee'ye bakarak ve onun diğer benliği hakkındaki yorumlarından yarı yarıya korkarak.

"O hiçbir şey ifade etmiyor. Tıp fakültesini bitiren bütün doktorlar böyledir. Mesleğinizin sorumluluğunun çok farkındasınızdır."

"Peki sonra değişıyor mu?"

"Öyle, ama bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Sanırım sınırlarınızı öğreniyorsunuz ve dünyayı tek başınıza kurtarabileceğinizden o kadar da emin değilsiniz."

Blair arabanın arkasına yaslanarak rahatladı ve Houston'ın ona saldırması hakkında kötü bir şey söylememesinin ne kadar nazık bir davranış olduğunu düşündü. Ve ona doktor demişti.

Kolunu onun kolunun arasından geçirdiğinde oldukça doğal hissetti ve kız kardeşi gittiğine göre arabanın diğer tarafına geçti. Leander'ın ona tuhaf tuhaf baktığını fark etmemişti ama Blair bu akşamdan oldukça memnundu.

Bölüm 4

Chandler, Colorado, Rocky Dağları'nın eteklerindeydi. Yükseklik yedi bin fitti ve sonuç olarak hava her zaman ince, berrak ve serindi. Yazlar gündüzleri keyifli geçer, güneş battığında ise dağ havası şalları gerekli kılardı.

Blair, Lee'nin yanına oturdu ve dağların keskin kokusunu içine çekerek derin nefesler aldı. Orayı bu kadar özlediğini fark etmemişti.

Daha yarım mil bile gitmemişlerdi ki, bir adam toz duman içinde, atı nefes nefese, Leander'a bağırarak yaklaştı. "Westfield! Birinin yardıma ihtiyacı var. River Caddesi'nde kendini öldürmeye çalışan bir kadın var."

Blair bu adamı daha önce hiç görmemişti ve bir daha görmek de sanmıyordu. Kömür karası saçları ve gözleri ile bir kumarbaz karikatürüne benziyordu.

Küçük bıyığı ve daha da kötüsü, ona bakarken sırtması.

Düz kenarlı şapkasını çıkardı ve ona doğru eğdi. "Belki de gelemeyecek kadar meşgul olmanızı anlayabilirim, Doktor."

Blair Lee'ye baktı ve onun tereddüt ettiğini gördü ve bunun kendi yüzünden olduğunu biliyordu. "Seninle geleceğim, Lee. Belki biraz yardımcı olabilirim."

Kumarbaz olsun olmasın adam, "River Street bir bayana göre bir yer . Belki de siz intihara giderken ben ona göz kulak olmalıyım."

Bu Lee'yi başka hiçbir şeyin kadar yatıştırdı. Kırbacı atın kafasında şaklattı ve Blair'e tek nefeste "Dayan," diye bağırdı.

Lee uçarken Blair vagon koltuğunun arkasına çarptı ve tavan desteğine tutundu. Lee diğer üç vagonu kıl payı atlatırken, Blair dehşet içinde iki kez gözlerini kapadı. İnsanlar onun geldiğini görmüş ve kendilerine ulaşmadan çok önce yolundan çekilmeye başlamışlardı. Birkaç cesaretlendirme çığlığı duydu ve Lee'nin sokaklarda hızla ilerleyişinin tanıdık bir görüntü olduğunu tahmin etti.

Atı kasabanın kuzeydoğu köşesinde, Tijeras Nehri'nin karşısında ve iki demiryolu hattının arasında durdurdu; Blair'in daha önce hiç görmediği ve merak etmediği bir yerdi. Tek bir hareketle atı bağladı, çantasını kaptı, yere atladı ve Blair'e arabada kalmasını emretti.

Kumarbazın alaycı yüzüne kısa bir bakış attıktan sonra, Lee'yi dışarıda kırmızı ışıklar yanan eve kadar takip etti. Lee nereye gittiğini biliyormuş gibi merdivenlerden yukarı çıktı ama Blair etrafına bakmaktan kendini alamadı.

Her şey kırmızı görünüyordu. Duvarlar kırmızıydı, halılar kırmızıydı, mobilyalar kırmızı saçaklı kırmızı döşemeliydi. Kırmızı olmayanlar ise çok koyu renkli ahşaptan yapılmıştı.

Merdivenlerin başında, çeşitli kıyafetler giymiş dar bir kadın grubu gördü. ve tam onlara ulaştığı sırada kapıdan geri başladılar.

"Yardıma ihtiyacım var, sana söyledim," diye bağırdığını duydu Blair, Lee kalabalığın arasından ilerlerken.

Lee ona baktı. "Sana arabada kalmanı söylemiştim." Önündeki yatakta, Blair'in alkol bazlı bir dezenfektan yuttuğunu tahmin ettiği, solgun, zayıf, aslında bir kızıdan biraz daha fazlası olan genç bir kadın acı içinde kıvranıyordu.

"Karbolik mi?" Blair sordu ve Lee'nin çantasından bir mide pompası çıkardığını görünce ne yapılması gerektiğini anladı.

Blair işe gitmek için bir an bile kaybetmedi. Otoriter bir ses tonuyla, biri sadece korse ve ince siyah bir örtü giyen üç kadına kızın kollarını ve bacaklarını tutmalarını, bir diğerine de havlu getirmelerini emretti. Uzun boylu, iyi giyimli ve nasıl masaj yapılacağını biliyormuş gibi görünen bir kadın

Blair onu iki yağmurluğun peşinden gönderdi ve paltolar geldiğinde, Blair eli boşta kalana kadar Lee'yi izledi, sonra elini yağlanmış, su geçirmez giysilerden birinin koluna soktu. Ardından diğer yağmurluğu kız kardeşinin elbisesinin üzerine giydirdi.

Lee kızla konuştu, pompayı boğazından aşağı iterken bile onu yatıştırdı ve karbolik yukarı çıktığında, midesindeki tüm içerikle birlikte geldi ve odadaki herkese sıçradı.

Ağzı tıkanan, hasta, zayıf ve pislik içinde olan kız Lee'ye yapıştı ve Blair sessizce temizliği organize ederken Lee de onu tuttu.

"Hiçbir şey o kadar kötü değil," dedi Lee, ağlamaya başlayan kızı tutarak. "İşte, bunu içmeni istiyorum," diyerek kıza su ve iki tablet verdi.

Kadın rahatlamaya başlayıp sonunda uykuya dalana kadar onu bırakmadı. Yavaşça onu yatağa yatırdı ve Blair'in yağmurlukların peşinden gönderdiği uzun boylu kadına baktı. "Onu temizle ve revire gönder. yarın. Onunla konuşmak istiyorum."

Kadın sessizce başını salladı ve büyük, tapınan gözlerle Lee'ye baktı. Blair'e döndü. "Umarım bu adamın kıymetini biliyorsundur, tatlım, onun gibisi pek yoktur. O-." Kadın Lee'nin bir bakışıyla durdu.

"Gitmemiz gerekiyor." Şaşkınlıkla giydiği yağmurluğa baktı ve sonra hasta yatağının karşısındaki Blair'e baktı.

"Bunu doktor kız kardeşimden öğrendim," diyerek onun sessiz sorusuna cevap verdi ve birden Lee'nin kıza yardım etmesine nasıl tepki konusunda endişelendi.

Ancak Lee enstrümanlarını toplarken, onu kolundan tutup dışarı , uzmanlığından hiç bahsetmedi. Etraflarındaki insanlar mırıldandı teşekkür etti ve donuk gözlerle hem Lee'ye hem de Blair'e baktı ve Blair şöyle düşündü

Genç kadınlar, içlerinden herhangi birinin o yataktaki kız olabileceğini düşünüyorlardı.

Merdivenlerden inerken Lee'ye "Buraya sık gelir misin?" diye sordu.

"Yaklaşık haftada bir kez bir doktor şu ya da nedenle buraya geliyor.

Sanırım

Ben de en az onlar kadar sık buraya geldim."

Arabada Lee, Blair'in önünde durdu ve onun kim olduğunu bildiğini söyleyeceğinden emindi. "Benimle davaya gelmene ve seni önce bir yerde bırakmak zorunda kalmadığım için gerçekten minnettarım. Bu benim için tahmin edemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor."

Rahatlamış bir gülümseme verdi. "Kadına karşı çok iyiydin, hızlıydın, olabildiğince dikkatliydin."

Hafif bir gülümsemeyle şakağındaki saçlara dokundu. "Yine Blair gibi konuşama sebebi ne olursa olsun, iltifatın için teşekkür ederim."

Blair tıp fakültesindeyken, genç kadın doktorların lanetinin, hangi erkek en iyi cerrahsa ona aşık olma eğiliminde olmaları olduğu konusunda onları uyaran bir hocası vardı. Öğitmen, yeni bir kadın stajyerin yapması gereken tek şeyin, bir doktorun zor bir yumurtalık kistini çıkardığını görmek olduğunu ve kısa süre sonra ona bayılacağını söylemişti.

Blair şu anda Lee'nin hayatında gördüğü en yakışıklı adamlardan biri olduğunu düşünüyordu. Olayın teknik yönünü oldukça iyi idare etmişti ama daha da önemlisi, şefkati daha önce eşini görmediği türdendi. Lee öpmek için ona doğru yaklaştığında, onun kendisini öpmesini istediğini fark etti Houston olarak değil, kendisi olarak, Blair olarak.

Yüzünü başka tarafa çevirdi.

Leander elini anında kızın yüzünden çekti ve gözlerindeki öfke korkutucuydu. Her hareketinde öfkesini belli ederek arkasını döndü.

Blair bir an paniğe kapıldı. Şu anda Blair değil Houston'dı ve elbette sevdiği adamı öpecekti.

Blair onun kolunu yakaladı. Durup ona baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu ve geri adım atmamak için büyük bir cesaret göstermesi gerekti. Cesurca kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Orada taştan yapılmış gibi duruyordu, hareket etmiyordu, onun yaklaşımlarına cevap vermiyordu.

Bir an için Blair, Dr. Leander Westfield'in, nişanlısının tek bir öpücüğünü bile reddetmesine bu kadar sert tepki verdiğine göre kesinlikle şımarık bir adam olduğunu düşündü. Adam hiçbir tepki göstermemeye devam ettikçe, bunun tıp fakültesinin ilk yılını atlatmak gibi bir meydan okuma olduğunu düşündü.

Parmak uçlarında durdu ve bu inatçı adama biraz tutku göstermeye başladı.

Onun tepkisine hazırlıklı değildi; hayatı boyunca başına gelen hiçbir şey onu onun tepkisine hazırlamamıştı.

Blair'in başını avucunun içine aldı, başını döndürdü ve nefesini kesen bir tutkuyla ağzını onunkine yapıştırdı. Blair de aynı şekilde karşılık verdi. Vücudunu onunkine bastırdı ve dizini bacaklarının arasına sokup dilini ağzına soktuğunda daha sıkı sarıldı.

"Affedersiniz," diye kahkahalı bir ses geldi ve Lee'nin uzaklaşması birkaç dakika sürdü.

Blair orada gözleri kapalı duruyordu ve arkasındaki arabanın memnundu, yoksa muhtemelen düşecekti. Belli belirsiz Oradakinin o korkunç kumarbaz adam olduğunun ve Lee'yle konuşurken bile onlara sırtıttığının ama umurunda değildi. Belki Houston'ın itibarı sonsuza dek mahvolmuştu ama Blair'in düşündüğü son şey kız kardeşiydi.

Adam gittiğinde Lee'nin kulağına usulca "Hazır mısın?" dediğini duydu. Adamın vücudunun sıcaklığını kendi vücuduna çok yakın hissedebiliyordu.

"Ne için?" diye mırıldandı, sonra gözlerini açtı.

Lee, "Houston, resepsiyona gitmemize gerek yok," dedi.

Blair daha dik durdu ve kim olduğunu, nerede olduğunu ve kız kardeşinin finansmanı ile birlikte olduğunu hatırladı. "Evet, tabii ki var," dedi. dedi utangaç bir şekilde, gözlerine bakmadan ve arabaya binmesine yardım ederken ellerinin kızın belinde çok uzun süre oyalandığı gerçeğini görmezden gelerek.

Yerine oturduktan sonra gözlerini önündeki yoldan ayırmadı. Demek Houston onu *bu yüzden* seviyor, diye düşündü. Özel hayatlarında birbirlerine karşı çok soğuk davrandıklarını düşünüp endişelenmişti.

Adam kendisine döndüğünde ona bir kez baktı ve gözleri canlıydı, ısılt ısıltı ve açtı.

Ona zayıf bir gülümseme verdi ve kendine Alan'ı düşünmesini söyledi. Alan'ı. Alan!

Blair kendini biraz kontrol altına almayı başardı ama yine de duyuları , öyle ki Lee'nin onları sürüklediğinin farkında değildi. nehri geçip Fenton Park'ın derin girintilerine girdiler. Lee atı parkın bando tribününün yanında kızın arabadan inmesine yardım etmek için harekete geçtiğinde, Midnight Lane önlerinde uzanıyordu.

"Neden duruyoruz?"

"Burnumda karbolik kokusu var ve temiz havanın bundan kurtulmama yardımcı olacağını düşündüm."

Adam kızı arabadan indirirken ona gülümsedi ve kız arkasını dönmek zorunda kaldı, yoksa yine onun kollarında olacağını biliyordu. "Bu gece kızla gerçekten çok iyidim."

"Öyle dedin," diye cevap verdi, cebinden bir puro çıkarıp yakarken onu serbest bıraktı. "Bu gece neden benimle geldin? Sen hiç daha önce."

Blair nefesini tuttu. Hızlı düşünmek zorundaydı. "Sanırım bu öğleden sonrası için endişelendim. Çok kızgın görünüyordun," dedi.

kulağa mantıklı geliyordu.

Başını iki yana eğdi ve bir bulutun içinden ona baktı. duman ve ay ışığı. "Sen de *bu* konuda hiç endişelenmiyor gibiydin."

Nasıl bir dünyaya adım atmıştı? Blair merak etti. Ve Houston onu Lee'nin bahsettiği şey hakkında neden uyarmamıştı?

"Elbette endişeleniyorum Lee," dedi, eli bando takımının üzerinde, arkasını dönerek. "Bana kızgın olduğunda hep endişeleniyorum. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki kadın dönüp ona baktı. Adam onu daha önce gördüğü aynı aç gözlerle izliyordu.

"Lee, yüzümü kızartıyorsun. Resepsiyona gitmemiz gerekmiyor mu?" Kahretsin Houston! diye düşündü. Bir kez daha kız kardeşinin, Blair'in başını belaya sokacak bir şey yapması için onu ikna etmesine izin vermişti. O büyük evi görmenin buna degeceğini umuyordu.

Lee'nin eli yavaşça uzanıp onun koluna dokundu. Kadın geri çekildi ve ahşap bando tribününe yaklaştı.

Purosunu yere attı ve ona doğru bir adım ilerledi.

Blair ona küçük bir gülümseme verdi, eteklerini tuttu ve merdivenlerden yukarı, bando tribününün ortasına doğru koştu. "Eskiden burada çok güzel konserler olurdu," dedi ve geri çekilerek adamın kendisine doğru ilerleyişini izledi. "Pembe ve beyaz giydiğimi hatırlıyorum ve..."

Adam önünde durduğunda sesi kesildi ve daha fazla geri çekilemedi. Ona baktığında, vücudunun sıcaklığını kendi vücudunun yakınında hissettiğinde, kollarını ona uzattı ve ona doğru gitti.

Gecenin sesleri dışında müzik yoktu ama Blair, Lee onunla vals yaparken keman sesleri duyduğundan emindi. Gözlerini kapattı, Eteklerini koluna doladı, transa geçmiş gibi onu takip etti, bu andan başka hiçbir anı düşünmüyordu. Ve adam onu kendine çektiğinde ve

Vals yaparken, bacaklarını kendi bacaklarına bastırırken, kendini daha önce hiç yaşamadığı duygulara bıraktı.

Adam ona sarılırken zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi, ne kız kardeşi olması gerektiğini ne de onu böylesine tutan bu adamın bir yabancı olduğunu hatırlıyordu. Sadece şimdiki zamanın farkındaydı, ne geçmiş ne de gelecek vardı.

Adam onun boynunu, yanağını, şakağını öpmeye başladığında, kadın ona doğru eğildi, kollarını boynuna doladı ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmeye devam etti.

"Farklı olabileceğini söylemiştin," diye fısıldadı ama Blair hiçbir şey duymadı. "Gel, gitmeden önce beni bir kez daha öp."

Kelimelerin sadece bir kısmı beynine ulaşmıştı. Gitmek istemiyordu, bu anın hiç bitmemesini istiyordu ve Lee onu tekrar öptüğünde, bu onu eskisinden daha fazla zayıflattı ve Lee onu kendisine doğru tutmak zorunda kaldı, yoksa dizlerinin çözülecekti.

Adam geri çekildi ve bir an için hareket edemedi, gözleri kapalı, başı gerideydi.

Ona baktığında sırtıyordu; yüzünde daha önce hiç görmediği bir sevinç ifadesi vardı. O da gülümsedi.

"tatlım," diye gülerek onu kollarının arasına aldı. "Seni dünyaya göstermek istiyorum."

Lee onu arabaya bindirdiğinde, Blair'in zihni yeniden çalışmaya başladı. Bu akşam planladığı gibi gitmiyordu. Kız kardeşinin doğru adamla evlenip evlenmediğini öğrenmek istemişti ve bilimsel bir çalışma yapmak yerine, Leander ona her dokunduğunda dizleri jöleye dönüyordu.

"Bu tamamen saçmalık."

"Ne oldu?" Lee arabada onun yanından sordu.

"Bu... bu şiddetli baş ağrısını aniden edinmiş olmalıyım. Sanırım eve gitmeliyim."

"Dur, bir bakayım."

Blair ondan uzaklaşarak, "Hayır," dedi.

Yüzünü yaklaştırırken uzun, güçlü parmakları çenesini tuttu. "Herhangi bir acı belirtisi görmüyorum," diye fısıldadı, "belki şuradaki küçük damar hariç," dedi alnını saç çizgisinden öperek. "Bunun bir yardımını oldu mu?"

"Lütfen," diye fısıldadı, dönmeye çalışarak. "Lütfen yapma."

Yavaş ve uzun süren bir okşamadan sonra atın dizginlerini eline aldı ve onları parkın dışına sürdü.

Blair elini göğsüne ve çarpan kalbine götürdü. En azından halka açık bir yerde olacaklardı, diye düşündü, sonra onu eve götürecekti ve bir kez daha kendisi olabilecekti ve bu tehlikeli adamı kendi yerinde, yani kız kardeşinin kollarında tutabilecekti, onun değil.

Daha sonra birisi Blair'e vali için bir resepsiyon düzenlendiğini, de orada olduğunu, valiyle tanıştığını ve tutarlı bir şekilde konuşmayı başardığını söyledi ama Blair bunların hiçbirini hatırlamıyordu. O birkaç saat boyunca hep Leander'ın kollarında gibiydi, camdan bir zemin üzerinde dans ediyor ve onun gözlerinden başka bir şey görmüyor, gözlerinin yeşil derinliklerinde boğuluyordu.

Birkaç kişinin onu hiç bu kadar güzel görmediklerini ya da Lee'yi hiç bu kadar mutlu görmediklerini söylediklerini hatırlıyordu. Düğünle ilgili binlerce soru vardı ve Blair hiçbirinin cevabını bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü Lee onu tekrar dans pistine götürmek için her zaman oradaydı.

Eğer konuşmuşlarsa bile, söylediklerine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece onun kollarını, gözlerini ve kendisini nasıl hissettirdiğini düşündü.

Bir çocuk Lee'ye ihtiyaç olduğunu söylemek için bir mesaj getirdiğinde başka bir yerde aklı başına geldi ve bu sihirli gecenin

bitti. Kendini Sindirella gibi hissediyordu ve şimdi harika gecenin bedelini ödemek zorundaydı.

"Kalabilirsin ve seni eve götürmesi için birini bulurum," dedi Lee. "Ya da benimle gelebilirsin."

Tek söylediği "Sen," oldu ve adam onu bekleyen arabasına götürdü. Chandler'ın sessiz sokaklarında ilerlerken konuşmadılar ama Blair onun tutarlı düşünceleri çoktan geride bıraktığını biliyordu.

Uzanıp kızın elini tuttu ve kız ona baktığında gülümsedi. Bir an için Blair kardeşini hatırladı ve şu anda burada olmaması gerektiğini, bu gece gördüklerinin paylaşılamayacak kadar özel şeyler olduğunu, bu gülümsemelerin ve öpücüklerin Houston için olduğunu ve Blair'in onların aşkına müdahale etmeye hakkı olmadığını biliyordu. Bu geceye kadar, ikiz bağının bu kadar güçlü olduğunu, bir akşamı birlikte geçirebileceklerini Kız kardeşinin sevdiği adam ve bu bağ sayesinde bu adama karşı çok güçlü bir tepki verebiliyor, neredeyse ona aşık olanın kendisi olduğunu hissedebiliyordu.

"Yeterince sıcak mı?" Lee sordu ve o da başını salladı.

Yeterince sıcak, yeterince soğuk, yeterince sarhoş, yeterince ayık, diye düşündü.

Leander arabayı Blair'in daha önce hiç görmediği bir evin önünde durdurdu. "Hastanız burada mı? Revire gideceğimizi sanıyordum."

Lee kollarını onun için kaldırdı. "Varlığımın sana seçtiğimiz evi unutturduğunu düşünmek isterim."

Blair hatasını kapatamadan, adam devam etti.

"Belki düğünle bazı planlar hakkında konuşabiliriz diye düşündüm. Son zamanlarda pek konuşamadık."

"Peki ya hastanız ne olacak? Biz-"

Onu aşağıya doğru salladı. "Ne acil bir durum var ne de bir hasta. Oradan çıkmak için bir bahane aradım ve korkarım mesleğimi kullandım. Sakıncası yok, değil mi?"

"Gerçekten eve gitmeliyim. Zaten geç oldu ve annem muhtemelen beni bekliyor ."

"Annenizin uykusunun ağır olduğunu ve onu uyandırmakta zorlandığınızı sanıyordum?"

"Evet, öyle ama Blair eve dönünce değişiyor." Blair onun şaşkın kaşlarına gülümsedi ve hemen düğün hakkında konuşmak istediğini söyledi. Adamın yanından geçip kilitli kapının önünde durdu ve daha fazla soru sormamasını umdu.

İç mekan çok güzeldi, erkeksi olanı dışlamadan kadınsıydı. Blair burayı Houston'ın dekore ettiğinden emindi. Salonda, Colorado dağlarının soğuğuna karşı küçük bir ateş yanıyordu ve önünde alçak bir Masada mumlar, kızarmış ördek yavrusu, havyar, istiridye, çikolatalı trüfler ve içi buz ve Fransız şampanyasıyla dolu dört gümüş kova vardı. Masanın etrafı kalın yastıklarla çevriliydi.

Blair ateş ışığında duran Lee'ye, yemeğe ve şampanyaya bir kez baktı ve başımın belada olduğunu düşündü.

Bölüm 5

Leander'ın orada durup ona bakması Blair'in vücudundaki kanın çekildiğini hissetmesine neden oldu. Geçen haftayı bu adamın yanında geçirmişti ve onun kadınlar üzerinde, özellikle de kendisi üzerinde özel bir gücü olduğunu hiç fark etmemişti. Bu şekilde tepki vermesine neden olan şey ikiz bağı olmalıydı. Houston kesinlikle tüm bu tutkuyu soğukkanlı kişiliğinin altında gizlemeyi başaran sinsi biriydi. Hiç kimse, kendi kız kardeşi bile, o mağrur görünümlü dış görünüşünün altında ne ateşler yattığını tahmin edemezdi. Ve Houston, Blair'in Lee'yle uyumlu olmadıklarına dair korkularına nasıl da gülmüş olmalıydı!

Elbette, diye düşündü Blair, bana her dokunduğunda beni titreten bir adamla nişanlı olsaydım, başka bir kadının onunla yalnız kalmasına izin vereceğimi sanmıyorum - kendi kız kardeşimin bile, hatta belki de özellikle kendi kız kardeşimin.

Ama Blair bu sözleri düşünürken bile, her dokunuşuyla onu titreten bir erkeğe sahip olduğunu söylüyordu kendine. Belki her dokunuşuyla değil ama onu sevmesine yetecek kadar dokunuşuyla.

Lee'ye tekrar baktığında, üst dudağının kıvrılışına ve gözlerinin yakıcı yoğunluğuna baktığında, eğer dürüst olsaydı İtiraf etmeliydi ki, daha önce hiçbir erkek ona böyle hissettirmemişti ve bu tür bir tutkunun mümkün olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Sanırım eve gitmeliyim. Sanırım bir şey yapmayı unuttum," diye mırıldandı Blair.

"Ne ?" Adam yavaş ve kararlı adımlarla ona doğru ilerliyordu.

"Orada kal," diye cevapladı kadın, zorlukla yutkunarak.

Lee onun koluna girdi. "Benden , değil mi? Buraya gel ve otur. Seni hiç görmemiştim. Hoşuma gitmediğinden değil ama..."

Blair rahatlamaya çalıştı, onun kız kardeşi olması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Eğer Lee'ye ikizlerin bütün akşam ona oynadığı oyunu şimdi anlatırsa, çok öfkelenenecekti -belki de nişanı bozacak kadar öfkelenenecekti. Eğer onu konuşturabilirse, biraz yiyip içebilirlerse, belki o zaman kendisini eve götürmesini sağlayabileceğini düşündü. Bu adamın kendisine dokunmasına izin vermediği sürece her şeyi yapabiliirdi.

Yastıklardan birine oturdu ve kendine çiğ bir istiridye aldı. "Sizi Dr. Westfield olarak çok sık görmüyorum," dedi ona , ama bir şişe şampanyanın açılma sesini duydu.

"Hatırladığım kadarıyla asla. Bir çilek al," dedi, çileği şampanyaya batırırken, onun uzattığı eli görmezden geldi ve ağzına koydu.

Blair meyveyi yuttuğunda ağzını onunkine yaklaştırıyordu. Lee ona bir bardak uzattı, o da minnetle içti. Ne yazık ki şampanyaydı ve neredeyse anında kafasına gittiğini hissetti.

"Hiç mi?" diye sordu, kendisini ele geçirmeye başlayan sersemlik, baş dönmesi ve mutluluk hissini bastırmaya çalışarak. "Bu çok uzun bir süre gibi görünüyor."

"Çoğu şey için çok uzun." Parmak uçlarını tuttu ve kemirmeye başladı.

Onun dokunuşundan uzaklaştı. "Bu ne?" diye sordu, bir kâseyi işaret ederek.

"Havyar. Harika bir afrodizyak olduğu söylenir. Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkür ." Lee'nin yeniden doldurduğu şarap kadehine yöneldi. Şarabı yudumlarken, "Peritoniti nasıl önlüyorsunuz?" diye sordu.

Ona yaklaştı ve hipnotize edici gözlerini ona dikti. "Önce hastayı muayene etmelisin." Elini karnına koydu ve yavaş, kolay bir şekilde gezdirmeye başladı. "Deriyi hissediyorum, sıcak, canlı deriyi ve sonra daha aşağıya iniyorum."

Blair tek bir çılgınca hareketle uzaklaşmayı başardı ve elindeki şampanya bardağını devirerek masadan aşağıya, Lee'nin eline doğru akıttı.

Gülerek geri çekildi. "Ateşe biraz daha odun atacağım."

Adamın bir şeyden son derece memnun görüldüğünü düşündü. "Sanırım gerçekten eve gitmeliyim. Çok geç olmuş olmalı."

"Yemeğine dokunmamışsın." Yanındaki yastığın üzerine oturdu. Onu.

"Konusursan yerim. Bana nasıl doktor olduğunu anlat. Seni doktor yapan Bunu yapmak ister misin?"

Tabağına seçtiği yiyecek parçalarını koyarken durakladı ve spekülatif bir şekilde ona baktı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, ama bunu bana daha önce hiç sormamıştın."

Blair bunun, onunla daha önce hiç olmasından kaynaklandığını haykırmak istedi. Utancını örtmek için şarabından derin bir yudum aldı, Lee tabağına şarap soslu tavuk koyarken. "Belki de bu gece seni o kızla gördüğüm içindir."

Uzun, zayıf bedenini onun yanına, birkaç santim ötesine uzattı, pantolonu kalçalarını sımsıkı sarıyordu, elinde şarap, ateşe bakıyordu. "İnsanları kurtarmak istedim. Annemin kırk beş yaşında doğum yaptığı için değil, ebe başka bir doğumdan yeni geldiği ve ellerini yıkamadığı için öldüğünü biliyor muydun?"

Blair çatalını ağzına götürürken durakladı. "Hayır," dedi sessizce, "bilmiyordum. Blair aseptik koşulları sorduğunda acımış olmalı."

Dönüp ona baktı ve gülümsedi. "Blair beni hiç rahatsız etmiyor. Al, bir istiridye daha ye."

Blair onun şu yorumuna sevinmeli mi yoksa kırılmalı mı bilemedi onu hiç rahatsız etmedi. "Onu kesinlikle üzdünüz. Sizin tıpkı Bay Gates gibi olduğunuzu düşündüğünü biliyor ?"

Lee'nin ağzı bir parça açık kaldı. "Ne kadar saçma bir fikir. Neden burada yanımda dinlenmiyorsun?"

Blair daha ne yaptığını düşünmeden ona doğru hareketlendi ama durdu. Belki de şampanya onu bu kadar öne çıkarmıştı. Tabii bu River Caddesi'nde, parkta ya da resepsiyonda nasıl davrandığını açıklamıyordu. "Hayır, teşekkür ederim," dedi küçük Houston sesiyle. "yerde gayet iyiyim. Hep Revir'de mi çalışmayı planlıyorsunuz?"

İç çekerek tekrar ateşe baktı.

"İnsanlara yardım etmek için doktor olmak zorunda değil mi?" ısrar etti. "Bir hastane inşa edebilirdin, değil mi?"

"Bana bir vakıf bırakan zengin büyükbabam sayesinde, evet, sahip olabilirdim.

Ama kendi başıma bir şeyler yapmak istedim. Eğer ilgilenen başka bir doktor bulabilirsem, bir kadın reviri açmak istiyorum, şu anda onlar için kurulmuş olan beş para etmez klinikten çok daha kapsamlı bir şey. Annem gibi kadınların tedavi edilebileceği düzgün bir yer istiyorum. Ama tüm doktorlar jinekolojinin, hastalıkları kafalarında olan kadınları tedavi etmek olduğunu söylüyor."

"Peki ya Blair?" diye sordu, aniden tetikteydi.

"Blair mi? Ama o bir wo-." Onun gözlerindeki bakışla sözünü kesti. "Belki. Eğitimini bitirdiğinde. Onun hakkında konuşmaya başlamayalım."

tekrar. Buraya gel."

"Gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorum..."

"Houston!" diye bağırdı. "Bu hep böyle mi olacak? Beni hep reddedecek misin?" Sesi giderek artan öfkesini gösteriyordu. "Eğer evlenirsek, o zaman da beni reddedecek misin?"

"Eğer?" Blair fısıldadı. "*Eğer* evlenirsek?" Buna neden olacak ne yapmıştı? Blair'le sadece bir akşam geçirdikten sonra düğünü iptal etmeyi düşünüyor olabilir miydi? Houston Lee'ye karşı bundan çok daha mı sıcaktı ki, bu geceki tepkilerini affedilmez derecede soğuk buluyordu?

"Tatlım, tartışmayalım." Kollarını ona doğru açtı.

Blair, Houston'ın Lee ile tartışmaması konusundaki uyarısını hatırlamadan önce sadece bir an tereddüt etti. Belki onu birkaç kez daha öperse, o zaman tatmin olacak ve onu güvenli bir yere götürecekti.

Ona doğru gitti, kendisini tutmasına izin verdi, vücudu doldu ve onu öpmeye başladığında, ikisi dışındaki herkesi unuttu.

Leander onu neredeyse çaresiz bir şekilde, sanki kaybolmasından korkuyormuş gibi kendine yakın tutuyordu ve Blair hayatında kendisini hissettiren bu adamın yanında olacağı tek anın bu olabileceğinin son derece farkındaydı. Adamın ağzı ölümsüz bir kavrayışla onunkini tutuyor, kız ona sarılırken gitmesine asla izin vermiyordu.

Adamın elleri kadının sırtına uzandığında ve usta cerrah parmakları elbisesinin arkasındaki kancaları ve gözleri açmaya başladığında, kadının onu durdurmak gibi bir düşüncesi . Elbise düşmeye başladı ve Omuzları görünür hale gelince Lee onları öptü, ellerini karıncalanana kadar teninde gezdirdi.

Birkaç dakika içinde elbise yanlarında bir yığın halindeydi ve aralarındaki pembe ipek tafta kombinezonun hışırtısı onları daha da teşvik etti. büyüyen tutku. Leander'ın uzun bacakları sert kumaşın üzerinde hareket etti, onu büktü ve aynı anda vücudundan çekti.

Blair onun dudaklarından uzaklaşamıyordu ve elleri onun uzun, temiz saçlarına gömülmüştü ve derin erkek kokusunu alabiliyordu.

"Leander," diye fısıldadı, dudakları kolunda gezinirken ve elleri onu iki kombinezondan daha kurtarıırken. Saten, tafta ve pamukların en yumuşağı etraflarını sarmış, onları şömine ışığının sıcak parıltısı içinde koza gibi sarmıştı.

Elleri vücudunun her yerindeydi sanki, onu , okşuyor, giysilerini sonsuz bir özen ve yavaşlıkla çıkarıyor, her bir kumaş parçasını teninden aşağı kaydırıyor, dokunuşuna daha fazla maruz bırakıyordu.

Adamın eli bacağına, ipek çorabının üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinirken, dudakları kulak memesindeyken, hâlâ kıyafetlerini giydiğini fark etti ve onları çekiştirmeye başladı.

Kendi giysilerini çıkarırken onunkilere gösterdiği özeni göstermedi, bunun yerine şiddetten çok uzak bir güçle çıkardı.

Tıp fakültesindeyken Blair birçok erkeği çıplak görmüştü ve bir keresinde Alan'ı gömleğini çıkarmış halde görmüştü ama Lee'nin şu anda gözlerinde gördüğü ateşle ona doğru gelen, koyu, güneşte kızarmış tenli, sıcak, canlı bir adamı hiç görmemişti. Lee onu tekrar kollarının arasına almak için hamle yaptığında bir an için ondan uzaklaştı.

Lee ondan uzaklaştığında gözlerinde ihtiyat vardı ama Blair bunu görmedi. Tek gördüğü Lee'ydi - onun teni, güzel teni, sıkı kaslı omuzlarının etrafında kıvrılıyor, düz karnına doğru iniyordu. İlgiyle aşağıya doğru baktı, canlı bir adamla ölü bir adam arasındaki farkı merak ediyordu - bugüne kadar tamamen çıplak bir adam görmüştü sadece.

"Teftişi geçtim mi?" diye sordu ve sesi boğuk çıkıyordu.

Blair onu kendine çekip kollarını parıldayan tenine cevap vermedi.

Leander hiç vakit Blair'in diğerk giysilerini de çıkardı, jartiyerlerini hortumundan sıyırdı ve hatta ayakkabılarının düğmelerini çözdü; tüm bunları yaparken Blair'i okşamayı da ihmal etmedi; öyle ki Blair tamamen çıplak kaldığında, tutkusunun sonunda patlamasına neden olabilecek bir düzeye yükseldiğini hissetmeye başlamıştı.

Daha önce hissettiğı hiçbir şey onu teninin Lee'ninkine değmesi hissine hazırlamamıştı. Zevk dolu bir nefesle ona sarıldı, bacağına onunkinin arasına soktu ve ona yaklaşımaya çalıştı.

Lee onu üzerine çekti, öptü, elleri sırtından aşağıya, kalçalarından yukarıya, yanlarından göğüslerine uzandı.

Onu sırt üstü yatırıp bacaklarını kendi bacaklarıyla yavaşça ayırırken ağzı onunkinden hiç ayrılmadı.

Teoride, Blair insan türünün kendini nasıl yeniden ürettiğini biliyordu. Tıp fakültesinde evli olmayan kadınlar için özel dersler vardı ama öğretmenlerin hiçbirisi bu eylemin içerdiği tutkudan bahsetmemişti. Bir kadının bu şekilde hissettiğini, bunun sadece zevk için yapılan bir eylem olmadığını tahmin etmemişti. Ama bu bir aşk ve şehvet eylemiydi.

İçine girdiğinde Lee için hazırdu ama yine de canı yandı ve acıyla nefesi kesildi. Bir an hareketsiz kaldı, nefesi kızın boynunda sıcaktı, dudakları sessizdi ve ondan bir işaret bekledi.

Blair ilk acı anından sonra toparlandı ve kalçalarını yavaşça hareket ettirmeye başladı, elleri onun sırtındaydı ve kalçalarının üzerinden aşağı doğru iniyordu. Sadece Lee'nin kulağına gelen tiz nefesleri, ona karşı kendini kontrol etmek, onu incitmemek için kendini tutmak için harcadığı üstün çabayı gösteriyordu.

Ancak kadın hareket etmeye başlayınca adam da onu takip etti ve yavaşça sevişmeye başladılar.

Lee yavaş ve nazik vuruğlar yaparken acı duymuyordu ve Blair de ilk başta garip bir şekilde onunla birlikte hareket ediyordu. Birkaç dakika sonra, yavaşlık ikisini de terk etti ve tutkuları çılgınca kendini gösterdi. Bir türlü doyamıyorlardı.

Birbirlerine doğru eğildiler, yapıştılar, tutundular, sonunda birlikte patlayana kadar yaklaşmanın denediler.

Blair sanki korkuyormuş gibi Lee'ye sarıldı. Terli vücutları birbirine yapışmış, tenleri bile birbirine karışmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Leander onun kulağına. "Daha önce sevdiğimden emin değilim. Bu geceden önce seni tanıdığımdan emin değilim. İkimizin de dünkü kişi olduğundan emin değilim ama seni sevdiğimi biliyorum ve Houston, ben başka bir kadını hiç sevmedim."

Blair bir an için kollarındaki adamın ona neden kız kardeşinin adıyla seslendiğini anlayamadı.

Hatırlamak ona çok hızlı geldi. Büyük bir dehşet duygusuyla Lee'den uzaklaşmaya başladı. "Eve gitmeliyim," dedi ve sesi hissettiği her şeyi gösteriyordu.

"Houston," dedi Lee, "bu dünyanın sonu değil. İki hafta içinde evleneceğiz ve o zaman bütün gecelerimizi birlikte geçireceğiz."

"Bırakın beni! Eve gitmem gerek."

Sanki kızıp kızmamaya karar veriyormuş gibi uzun bir süre ona baktı, ama sonunda gülümsedi. "İstedğin kadar utangaç olabilirsin tatlım. Dur sana yardım edeyim."

Blair ona bile. Bu en harika şeydi. ama aslında ona ait değildi. Kız kardeşini aldatmış, evleneceği adamı aldatmış ve bu adama yalan söylemişti... kim...

Kirpiklerinin altından, korse iplerini çözmesine yardım eden Lee'ye baktı. Eğer dikkatli olmazsa, tekrar onun kollarına dönecek ve eğer isterse, muhtemelen bir sonraki trene onunla birlikte binecek ve her şeyi unutacaktı. diğer insanlara karşı yükümlülükler.

"Bir kadının iç çamaşırları konusunda kesinlikle çok bilgili görünüyorsun," diye tersledi onu.

Lee kıkırdayarak tafta kombinezonu kızın içine girmesi için tuttu. "Yeterince iyi sanırım. Senin için jartiyerini yapayım mı?"

Hortumunu adamın elinden kaparak bir sandalyeye oturdu ve onu görmezden gelmek için elinden geleni yaparak bacaklarına sarmaya başladı. Ne yapmıştı böyle? Houston ondan nefret edecekti. Peki Lee, gelininin yine bakire olduğunu öğrendiğinde ne derdi? Peki ya Alan ne diyecekti? biliyor muydu? Ona nasıl açıklayabilirdi? Kendisine dokunduğunu ve bundan sonra kendi bedeni üzerinde hiçbir kontrolü kalmadığını söylese ona inanan olur ? Belki de Duncan Gates'in onun hakkında söylediği her şey doğrudu.

"Houston," dedi Lee, onun önünde diz çökerek. "Ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun." Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bana bak, tatlım. Nasıl yetiştirildiğini ve biz evlenene kadar bakire kalmak istediğini biliyorum ama bu gece olanlar aramızdaydı ve sorun değildi. Çok kısa bir içinde senin kocan olacağım ve o zaman birbirimizin tadını çıkarabiliriz. istediğimiz sıklıkta. Yaptığımız şeyin ahlaki olup olmadığı konusunda endişeleriniz varsa, ben bir doktorum ve size evliliğe adım atan pek çok kadının sevdikleri erkeklerle bir süre yalnız kaldıklarını söyleyebilirim."

Her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Sevddiği adam az önce seviştiği adam değildi ve evleneceği adam onun bekâretini almamıştı.

Ayağa kalktı. "Lütfen beni eve götür," dedi ve Leander ona itaat etti.

Bölüm 6

Leander, kahvaltı masasında oturan babası ve kız kardeşi Nina'ya alışılmadık bir sevinçle, "Günaydın," dedi.

Yirmi bir yaşında ve çok güzel olan Nina kahve fincanını ağzına götürürken durakladı. "O zaman duyduklarım doğruymuş," dedi.

Lee büfeden devasa bir tabak dolusu yemek alarak kendine yardım etti.

"Bu sabah ilk iş Sarah Oakley aradı ve bana dün gece Resepsiyonda Houston'la gözlerinizi ya da ellerinizi birbirinizden alamıyordunuz. Hiç bu kadar aşık iki insan görmediğini söyledi."

"Şimdi mi?" Lee sordu. "Peki bunda bu kadar sıra dışı olan neydi? I güzel bayana benimle evlenmesini teklif *ettim*."

"Ama sevgili gelininizle kalmak yerine kaçmak gibi görüldüğünüz zamanlar da oldu."

Lee kız kardeşine gülümsedi. ", küçük kardeşim, belki kuşlar ve arılar hakkında biraz daha bilgi sahibi olursun." Tabağını kızın karşısına koyarken uzanıp onu alnından öptü.

Nina neredeyse yemeğinde boğuluyordu. "Bu kadar yeter," dedi babasına . "Ya delirdi ya da sonunda aşık oldu."

Reed sandalyesinde arkasına yaslanmış, büyük bir ilgiyle oğlunu izliyordu. Lee ona bakıp göz kırptığında, en kötü korkuları doğrulanmıştı.

"Kadınlar hakkında çok şey biliyorsun baba," diye sırttı Lee ve Reed kahkahayı patlattı.

Nina gitmek için ayağa kalkarken, "O küçük konuğmanın ne hakkında olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum," dedi. "Sanırım Houston'ı arayacağım ve ona başsağlığı diliyorum."

Lee ağzı dolu bir şekilde, "Ona onu saat on birde alacağımı söyle," dedi. "Ve bir piknik sepeti getireceğim."

Reed sandalyesinde oturup sabahları nadiren yaptığı bir şey olan piposunu yaktı ve oğlunun yemek yemesini izledi. Genelde Leander yavaş ve dikkatli yedi ama bugün sanki yarın yokmuş gibi tıkınıyordu. Kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi, mutluluk ve gelecek dolu bir dünyada.

"Son zamanlarda kadın hastanesini düşünüyordum," dedi Lee, iki inç kalınlığında bir bisküviyi ısıırken. "Aslında bunu bana Houston düşündürdü. Belki de bu şeyi inşa etmeyi düşünmeye başlamanın zamanı gelmiştir ya da belki Archer Avenue'nun sonundaki eski taş depoyu satın alırım. Biraz çalışma ve biraz parayla orası tam da ihtiyacım olan yer olabilir."

"Bu fikir Houston'ın mı aklına geldi?" Reed sordu.

"Pek sayılmaz ama yardımcı oldu. Hastaneye gitmem lazım, sonra da Houston'la buluşacağım. Görüşürüz." Bir elma aldı ve kapının eşiğinde durup babasına baktı. "Teşekkürler baba," dedi, tıpkı çocukken yaptığı gibi ve bugün Reed'e bir zamanlar, evlilik planları yapma sorumluluğunu üstlenmeden önce olduğu çocuğı hatırlattı.

Lee bütün sabah hastanede ıslık çaldı ve neşesi bulaşıcıydı. Çok geçmeden tüm hastane gülümsüyor ve yapılacak işler hakkında daha az homurdanıyordu. Bir gün önce intihara teşebbüs eden genç fahişee Lee'nin iyi mizahından en çok faydalanan kişi oldu. Onunla tedavinin neşesi hakkında konuştu.

hayatta kalmasını sağladı ve daha sonra onu izleyeceğine ve gelecekte ona yardım edeceğine söz vererek kadın kliniğinde hemşirelik kadrosunda bir iş buldu.

Saat on bire on kala arabasına atladı ve Bayan Emily'nin çay dükkanında hazırlattığı sepeti almak için şehir merkezine gitti.

"Demek doğruymuş," dedi Bayan Emily gülümseyerek ve pembe-beyaz yüzünü küçük kâğıt mendil kırıksıklıklarına dönüştürerek. "Nina bütün sabah aşk acısı çeken kardeşinden bahsedip durdu."

"Kız kardeşim çok fazla konuşuyor," dedi Lee ama gülümsüyordu. "Dünyanın en güzel kadınıyla evlendiğim için mutlu olmamın nesi olağandışı anlamıyorum. Gitmem gerek," dedi ve hızla dükkândan çıktı.

Atını ve arabasını Gates'in seyisi Willie'ye bıraktı, basamakları ikişer ikişer çıktı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

"İçeri girebilirsiniz," diye bir ses geldi derin verandanın gölgeli tarafından. "Seni bekliyorlar."

Leander gölgelere baktı ve Blair'in orada olduğunu gördü, yüzü başka tarafa dönüktü ama saçlarının dağınık ve yüzünün çizgili olduğunu görebiliyordu. Ona doğru gitti. "Bir şey mi oldu? Houston iyi mi?"

"O iyi!" Blair ayağa kalkmaya başlayarak tersledi.

Lee onun kolunu yakaladı. "Buraya gelip oturmanı istiyorum, böylece sana bakabilirim. Hiç iyi görünmüyorsun."

"Beni rahat bırak!" diye yarı ağladı, yarı bağırdı. "Ve bana dokunma!" Sarsılarak ondan uzaklaştı, merdivenlerden aşağı koştu ve evin etrafında gözden kayboldu.

Lee şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde öylece dururken, Houston beyaz dantel eldivenlerini çekiştirerek verandaya geldi.

"Bağırın Blair miydi? Tartışmalarınızdan birini daha yaşamıyordunuz, değil mi?" diye sordu.

Lee saf bir sevinç ifadesiyle ona döndü, gözleri sanki onun her şeyini içmek istiyormuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Blair'di," dedi onun sorusuna cevap .

"Güzel," dedi Houston, "onu görmeni umuyordum. Bütün gün böyleydi. Nedense ağladığını düşünüyorum. Ben de senin onun nesi olduğunu bilmiyorum. Sorularımın hiçbirine cevap vermiyor."

Lee onun arabaya binmesine yardım ederken, "Onu muayene etmem gerekecek," dedi ama ona dokunur dokunmaz bırakacak gibi görünmüyordu ve beline sarıldı.

"Lee! İnsanlar izliyor."

"Evet, elbette," diye sırtıttı, "ama yakında buna bir çare bulacağız."

Şehirden çıkarken fazla konuşmak konusunda kendine güvenmiyordu, sadece ara sıra Houston'a bakıyor, onun dün geceye kadar hep yaptığı gibi arabanın kenarına, kendisinden uzakta oturmasına dikkat ediyordu. Bu havalı genç kadının dün gece kendisine karşı koyamayan kadınla aynı kişi olduğunu düşünerek kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı.

Pek ama Houston'la geçirdiği her anı yeniden yaşayarak uyanık kalmıştı. Mesele seks değildi, daha önce de kadınlarla birlikte olmuş ve onlara aşık olmamıştı, ama onun tavırlarında kendisini harika, güçlü ve her şeyi yapabilecekmiş gibi hissettiren bir şey vardı.

Onları bir keresinde bir maden arayıcısının kırılan bacağını düzeltmek için çağrıldığında ve bir yaz fırtınasına yakalandığında bulduğu gizli bir yere götürdü. Devasa kayaların arasında, tepesinde uzun ağaçların salındığı, kayaların arasından bir pınarın aktığı تنها bir yerdi. Hiç kimseyi getirmemişti. daha önce burada.

Arabayı durdurdu, dışarı atladı, atı bağladı ve Houston'ı almaya gitti. Onu kollarına aldığı anda, aşağı kaymasına izin verdi ve onu çekti

Ona yaklaştı, nefes alamayacak şekilde sarıldı. "Dün gece senden başka bir şey düşünmedim," dedi. "Giysilerimdeki saçlarının kokusunu alabiliyordum, dudaklarının tadını alabiliyordum..."

Houston ondan uzaklaştı. "Sen ne?" diye nefes nefese kaldı.

Parmaklarının tersiyle şakaklarındaki saçlara dokundu. "Bugün bana karşı utangaç olmayacaksın, değil mi? Dün gecedен önceki gibi , değil mi? Houston, bana farklı olabileceğini kanıtladın, bu yüzden buz prensesi olmaya geri dönmene gerek yok. Artık gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum ve o havalı kadını bir daha görmezsem daha da mutlu olacağımı söyleyebilirim. Şimdi buraya gel ve dün gece yaptığın gibi beni öp."

Houston onu iterek kurtuldu. "Dün gece her zamanki gibi olmadığımı mı söylüyorsun? Daha iyi olduğumu mu?"

Gülümseyerek ona doğru ilerledi. "Biliyorsun öyleydin. Seni hiç görmediğim gibiydin. Böyle olabileceğini bilmiyordum. Buna güleceksin ama ben senin gerçek bir tutkudan yoksun olduğuna, soğuk dış görünüşünün altında buzdan bir kalp olduğuna inanmaya başlamıştım. Ama, eğer bir kız kardeşin varsa Blair gibi en ufak bir provokasyonda yangın çıkaran birinden bir şeyler bulaşmıştır."

Kızın bileğini avucunun içine aldı ve direnmesine aldırmadan onu kendine doğru çekti. Ağzını onun kine dayadığında başını çevirmeye çalışmasını da görmezden geldi.

Onun dudaklarının altındaki dudaklar tepkisizdi, sert bir şekilde bir arada duruyordu. İlk başta, kızın kendini kontrol altında tutmaya çalışması ve bunu çok iyi yapması onu eğlendirmişti ama öpüşme devam edip de kız hâlâ tepki vermeyince, adam öfkeyle kızıdan uzaklaştı.

"Bu oyunu çok ileri götürüyorsunuz," dedi. "Bir dakika çılgınca tutkulu, ertesi dakika soğuk olamazsınız. Nesiniz siz, iki kişi mi?"

Houston'ın gözlerindeki bir şey ona ilk şüphe tohumunu verdi. Ama tabii ki yanılıyordu. Geriye doğru bir adım attı.

"imkânsız, değil mi Houston?" dedi. "Bana düşündüğüm şeyin yanlış olduğunu söyle. Hiç kimse iki kişi olamaz, değil mi?"

Houston orada öylece durdu ve donuk gözlerle ona baktı.

Lee ondan uzaklaştı ve sonunda ağır adımlarla bir kayanın üzerine oturdu. "Dün gece kız kardeşinle yer değiştirdiniz mi?" diye sordu usulca. "Dün geceyi akşamı seninle değil de Blair'le mi

geçirdin?" "Evet" diye fısıldadığını zar

zor duydu.

"İlk andan itibaren bilmeliydim: intiharla ne kadar iyi başa çıktığını ve onun için satın aldığım evin sen olduğunu bile bilmiyordu. Görmek istediğimi sanmıyorum. "O andan itibaren gitmek istediğini söyledi. yardımcı olup olamayacağını görmek için benimle görüştü, o kadar aptalca bir memnuniyet duydum ki ondan sonra hiçbir şeyi sorgulamadım. Onu öptüğümde anlamalıydım.

"İkinize de lanet olsun! Umarım beni aptal yerine koymaktan zevk

almışsınızdır." "Lee," dedi Houston, eli onun kolundaydı.

Öfkeyle ona döndü. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, tek kelime etmezsin. İkinizi de böyle pis bir oyun oynamaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama böyle bir şakanın hedefi olmaktan hoşlanmadığımı söyleyebilirim. Şimdi sen ve kız kardeşin benim yüzümden güldüğünüze göre, dün gece hakkında ne yapacağıma karar vermeliyim."

Onu yarı iterek arabaya bindirdi ve kırbacını arabanın üzerinde şaklattı. şehre geri dönerken at. Chandler'ların evinde inmedi ama Houston'ın kendini ve eteklerini arabadan yardım almadan çıkarmasına izin verdi. Verandada bekleyen Blair'in yüzü saatlerdir ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Leander ona öfke ve biraz da nefret karışımı bir bakış fırlattıktan sonra ata bağırdı ve tekrar yola koyuldu.

Babasının evinde sadece birkaç dakika durakladıktan sonra büyük bir kır aygıra binip son sürat dağlara doğru yola çıktı. Nereye gittiğini bilmiyordu ama uzaklaşması ve düşünmesi gerektiğini biliyordu.

Hayvan daha fazla ilerleyemeyene kadar atla birlikte tırmandı, sonra attan indi ve atı dümdüz yukarı, kayaların üzerinden, arroyolardan, kaktüslerden ve küçük çalılıklardan geçirdi. Sonunda bir sırtın tepesine geldiğinde, daha fazla yükselemeyeceğini anlayınca, tüfeği atın eyerinden çekti, bacağına dayadı ve havaya ateş ederek boşalttı. Çılgılık atan kuşlardan ve silah dumanından arınan hava temizlendikten sonra avazı çıktığı kadar bağırarak hayal kırıklığını ve öfkesini dışa .

"Lanet olsun sana, Blair!" diye bağırdı. "Cehenneme kadar yolun var."

Reed Westfield kütüphaneye girdiğinde güneş batıyordu. Elektrik düğmesine uzandığında, oğlunun purolarından birinin parıltısını gördü.

"Lee?" diye sordu, ışıkların düğmesine basarken. "Hastane seni çağırıyordu."

Leander başını kaldırmadı. "Birini buldular mı?"

Reed bir an için oğlunu inceledi. "Birini bulmuşlar. Bu sabah buradan ayrılan adama ne oldu? Houston'ın dün gece olanlardan pişman olduğunu söyleme sakın. Bunu kadınlar yapar. Annen -."

Lee kasvetli gözlerle babasına baktı. "Bana kadınlar hakkında daha fazla öğüt verme. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

Reed . "Bana neler olduğunu anlat."

Lee purosunun külünü savurdu. "Sanırım, dedikleri gibi, birkaç dakika içinde kıyamet kopacak. Dün gece," nefes almak ve sakinleşmek için durakladı. "Dün gece Chandler ikizleri bir oyun oynamaya karar verdiler. Yer değiştirmenin ve zavallı aptal Leander'ı kandırıp kandıramayacaklarını görmenin çok eğlenceli olacağını düşündüler. Oldukça da iyi yaptılar."

Purosunu kül tablasına sıkıştırdı ve ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. "Kandırıldığım doğrudu ve bunun nedeni Blair'in kız kardeşi gibi davranarak çok iyi bir iş çıkarmış olması değildi. Aslında, onun gibi giyinmekten başka bir şey yapmadı.

Houston. Blair, ben ona herhangi bir talimat vermeden tıbbi bir vakada bana yardımcı oldu; Houston'ın hiç ilgilenmediği bir şey olan hayatımla ; Blair bana hayallerimi ve geleceğe dair umutlarımı sordu. Başka bir deyişle, o her erkeğin hayalini kurduğu mükemmel bir kadındı."

Babasına bakmak için geri döndü. "Ve o mükemmel bir aşıktı. Sanırım her erkeğin kibri, kendisine karşı koyamayacak bir kadın ister. Onu her şeye ikna edebileceğini düşünmek hoşuna gidiyor. Şimdiye kadar tanıdığım tüm kadınlar bankadaki paramla ilgilendi. Düşük maaşlı bir doktor olduğumu düşündüklerinde benimle ilgilenmeyen kadınlar oldu, ama annemin bir Candish olduğunu öğrendiklerinde gözleri parlamaya başladı. Blair öyle değildi. O-."

Tekrar pencereye dönerken sesi kesildi. "Houston senin paranla ilgilenmiyor," dedi Reed. "O hiçbir zaman oldu."

"Houston'ın hayattan ne istediğini kim bilebilir? Onunla aylar geçirdim ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana göre, güzel görünmekten başka bir şey yapmayan soğuk bir kadın. Ama Blair yaşıyor!"

Sonuncusunu öyle bir tutkuyla söyledi ki Reed gözlerini kıstı. "Bunun kulağa hoş geldiğini sanmıyorum. Houston senin evleneceğin kadın. Blair'in ileri görüşlü bir kız olduğunu biliyorum ve dün gece olanlar utanç verici ama bu tür şeylerin başını derde sokabileceği konusunda seni uyarmaya çalıştım. Houston'ın kızgın olacağından eminim ama ona yeterince kur yapar ve yeterince çiçek gönderirsen, sonunda seni affedecektir."

Lee babasına baktı. "Peki ya Blair? O beni affedecek mi?"

Reed odaya hakim olan büyük ceviz masaya doğru yürüdü ve kutudan bir pipo aldı. "Eğer kız kardeşinin niyetiyle yatacak türden bir kızsaa, o zaman bu tür şeylerin üstesinden nasıl geleceğini zaten biliyordur. şey."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak görüldüğü gibi. Bunca yıldır Doğu'daydı, erkeklerle birlikte okula gidiyor, hakkında hiçbir şey bilmeye hakkı olmayan şeyler öğreniyor ve erkek olmaya çalışıyordu. Onun gibi kızlar bir gecelik ilişkilerden nasıl kurtulacaklarını tecrübeyle bilirler."

Leander'ın duygularını kontrol altına alması dakikalar aldı. "Bunu söylediğini unutacağım, ama bilmeni isterim ki eğer bir daha bir şey söylersen Bir daha böyle bir şey yaparsan, kapıdan çıkıp giderim ve bir daha da geri dönmem. Seni ilgilendirmez ama Blair dün geceye kadar bakireydi. Ve iki hafta içinde onu karım yapmak istiyorum."

Reed o kadar şaşırmıştı ki, sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapatarak öylece durdu.

Lee oturdu ve bir puro daha yaktı. "Sanırım sana her şeyi anlatsam iyi olacak. neler olduğunu biliyor. Dün gece de söylediğim gibi, bir sebepten dolayı ikizler yer değiştirmeye karar verdiler ve ben de resepsiyona Blair'i götürdüm. Onu baştan çıkarmak için elimden geleni yapmayı planlamıştım ve eğer onu isteksiz bulursam nişanı bozacaktım. Sanırım bunu yapmak zorunda kalmayı bekliyordum, çünkü hiç kimsenin, en azından benim, Houston'ı çevreleyen buz tabakasını kıramayacağımdan emindim."

Purosunu uzattı ve dün geceyi hatırlayınca dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Onunla yalnız kaldığım beş dakika içinde Blair'den o kadar memnundum ki kim olduğunu ya da neden bu kadar farklı davrandığını sorgulamayı hiç düşünmedim. River Caddesi'nde acil bir durum vardı ve onu her zaman arkadaşlarından birinin evine bırakmam konusunda ısrar eden Houston'ın aksine o da benimle geldi. Resepsiyona ve daha sonra da evimize . Toplamda hayatımın en zevkli akşamıydı."

"Yani şimdi onunla evlenmek zorunda olduğunu düşünüyorsun," dedi Reed ağır bir ses tonuyla. "Biraz zaman veremez misin? Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun. Evlilik sonsuza dek sürer. Hayatını bu kadınla geçirmek zorundasın ve bir gecelik tanışıklık bunu temellendirmek için yeterli değil. Yatakta alingan olması onun-..." anlamına gelmez. Lee'nin bakışıyla durdu.

"Pekâlâ," diye devam etti Reed. "Şimdi genç bayana evlenme teklif ediyorsun. Houston'a ne olacak? Öylece çekip gidecek misin?"

O mu? Kadınlar bu tür şeyleri oldukça zor kabul eder, bilirsiniz."

"Tüm bunlar ikizler tarafından başlatıldığı için kendimi çok kötü hissetmiyorum. Sonuçlarını düşünmeleri gerekirdi."

"Senin o geceyi seçeceğini bilemezlerdi. geleceğinin kaderini belirleyecek. Blair'e evlenme teklif etmeden önce neden bir ay kadar beklemiyorsun? Bu ikinize de ne yaptığınızı düşünmek için biraz zaman verir."

"Bunun için çok geç. Ayrıca, Blair'in benimle evleneceğini sanmıyorum."

"Sanmıyorum...?" Reed başladı. "Eğer seninle yatacaksa, neden benimle yatmasın?
seninle evlenir mi?"

Babasının sesindeki öfkeye rağmen Lee gülümsemeye başladı. "Benden hoşlandığından emin değilim. Benim Gates gibi bir yobaz olduğumu düşünüyor ve ona evlenme teklif etsem yüzüme güleceğine gerçekten inanıyorum."

Reed çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

O anda ön kapı açıldı ve hemen ardından evin her yerinden bağırış sesleri

Lee sandalyesinden kalktı. "Bu şüphesiz öfkeli Bay Lee olacak. Duncan Gates. Bir saat önce bira fabrikasına gittim ve ona üvey kızının bekaretini bozduğumu ve bunu telafi etmek için asi evleneceğimi söyledim. Blair'i getiriyor ve dördümüz bu konuyu tartışacağız. Suratını asma, baba. Ona sahip olmak istiyorum ve onu elde etmek için her türlü yöntemi kullanacağım."

Bölüm 7

"Onunla evlenmek gibi bir niyetim kesinlikle yok. Hiç," dedi Blair yirminci kez.

"Kirlisin, uygun değilsin," diye öfkелendi Duncan. "Başka kimse sana sahip olamaz."

Blair sakin kalmak ve içinde kaynayan kargaşayı göstermemek için elinden geleni yaptı. Gates tam üç saattir ona bağılıyor ve gözünü korkutmaya çalışıyordu. Henry sakinliğini, olanlara nasıl mizahla baktığını ve birlikte oturduklarını düşündü. ve aklı başında yetişkinlermiş gibi durum hakkında konuşurlar. Ama Gates öyle değildi. Artık bakire olmadığına göre köpeklerle ya da Leander'a atılması gerektiği gibi ortaçağdan kalma bir fikre sahipti ki Blair'e göre bu da aynı şeydi.

"Oğlumla neden evlenmek istemediğinizi sorabilir miyim?" Reed Westfield sordu.

Blair adamdan gelen düşmanlığı, çöldeki sıcak dalgaları gibi hissedebiliyordu. "Sana Pennsylvania'da büyük bir hastanede staj yapmak üzere kabul edildiğimi ve teklifi kabul etmeyi planladığımı söyledim. Ayrıca, oğlunuzu sevmiyorum. O kız kardeşimle nişanlı ve düğünlerinden sonra mümkün olan en kısa sürede Pennsylvania'ya döneceğim ve bu kasabada hiç kimsenin beni tekrar gör. Kendimi bundan daha açık nasıl ifade bilmiyorum."

"Kız kardeşinin hayatını mahvettin!" Gates bağırdı. "Bundan sonra onunla evlenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Leander'ın dün geceden önce... sizin kirlenmemiş olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Duncan'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Sakin ol, Duncan," dedi Reed. "Blair, bu işi herkesi tatmin edecek şekilde çözmenin bir yolu olmalı. Oğluma karşı bir şeyler hissediyor olmalısın."

Blair odanın arka tarafında duran ve her şeyden keyif alıyor gibi görünen Lee'ye baktı. Açıkça söyleyebileceği bir duygusu yoktu, diye düşündü ve sanki Lee onun aklını okuyabiliyormuş gibi ona öyle bir gülümsedi ki Blair kızardı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Sana daha önce de söyledim," dedi. "Kız kardeşim gibi davranıyordum ve onun sevdiği adama karşı nasıl davranacağını düşünüyorsam öyle davranıyordum. Mükemmel bir oyuncu olduğum için cezalandırılmam gerektiğini düşünmüyorum."

Reed tek kaşını kaldırdı. "Hiçbir aktrisin rolünü bu kadar ileri taşıyabileceğini sanmıyorum."

Duncan, "Houston'ın adının ne senin ne de bir başkası tarafından çamura bulaştırılmasına izin vermeyeceğim," diye bağırdı. "O senin yapmazdı. O iyi bir kızdır."

"Ve ben , mi?" Blair gözyaşları ve öfke arasında kalmış bir halde sordu.

"Düzgün bir kadın-"

Lee bir adım öne çıkarak, "Duymak istediğim her şeyi duydum," dedi. "Şimdi bizi yalnız bırakır mısın? Blair'le yalnız konuşmak istiyorum."

Blair onu yalnız görmek istemediğini söyleyerek itiraz etmek istedi ama belki de ona bağırان herkes kadar kötü biri değildi.

Yalnız kaldıklarında, "Biraz şeri ister misin?" diye sordu.

"Lütfen," diye cevap verdi, titreyen elleriyle bardağı aldı.

Kadının ellerini görünce kaşlarını çatı. "Onun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Houston bana anlatmıştı ama yarısını bile hayal edememiştim."

Blair şarabı minnetle içti ve sinirlerini yatıştıracağını umdu. "Madem o kadar kötü biri olduğunu düşünmüyordun, neden yardımını istedin? saçma bir plan mı?"

"Alabileceğim her türlü yardımı istedim. Size tek başıma gidersem yüzüme güleceğinizi düşündüm olarak-."

"Şu an gülmüyorum."

", o zaman şu işi . Davetiyeler matbaada ve değiştirilmesi gereken tek şey Houston'ın için senin adın."

Blair sandalyesinden fırladı. "Duyduğum tüm aptalca fikirler arasında en kötüsü bu. Beni duymuyor musun? Seninle evlenmek *istemiyorum*. Bu korkunç kasabada bir dakika daha geçirmek istemiyorum. Eve gitmek ve kız kardeşimin nişanlısını geri almak istiyorum. Beni anlamanız için size ne söyleyebilirim? Eve gitmek istiyorum!"

Tüm iyi niyetine rağmen sandalyeye yığıldı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu. "O haklı," diye ağladı, "Houston'ın hayatını mahvettim."

Lee onun önünde diz çöktü ve ellerini nazikçe aşağıya çekti. "*Seninle* evlenmek istediğimi anlamıyor musun, Houston'la değil?"

Bir an ona baktı, sıcak ellerini bileklerinde hissetti ve konuyu düşündü, ama kendini ikna edemedi ayağa kalktı ve pencerenin önüne gitti.

"Sen kız kardeşime aitsin. Çocukluğundan beri seninle evlenmeyi planlıyor. Bir sandık dolusu *L* ve *H* harflerinin iç içe geçtiği işlemeli çarşafı var. Hiçbir zaman Bayan Leander Westfield'dan başka bir şey olmak istemedi. Seni seviyor, bunu bilmiyor musun? Ve sevdiğim şey tıp. Tıp."

on iki yaşımdan beri hayatım oldu ve şimdi bu stajı kazandım ve onu alıp Alan'la evlenmek ve sonsuza dek mutlu yaşamak istiyorum."

Leander yüzündeki endişeli ifadeyi kaybetti ve dimdik ayağa kalktı. "Alan mı? Peki o da kim?"

"Bu kasabaya döndüğümünden beri kimse bana Pennsylvania'daki hayatımı sormadı. Gates bana ahlaksız olduğumu bağırıyor, annem sadece oturup dikiş diyor, Houston zamanının çoğunu yeni elbiseler sipariş ederek geçiriyor ve sen... sen sadece orada durup bana emirler yağıdırıyorsun."

Lee'nin yüzünden çeşitli duygular geçti. "Alan kim?" "Nişanlı olduğum adam. Sevdığım adam. İki gün içinde Chandler'a gelip ailemle tanışacak ve onlara benimle evlenmekten onur duyacağını söyleyecek olan adam."

"Bu onuru istiyorum."

"Bir geceden sonra bana aşık olduğuna eminim." Leander'ın buna hiçbir şey söylememesi onu şaşırttı.

Masanın üzerindeki mektup açacağıyla oynadı. "Ya benimle evlenmek istemeni sağlarsam? Ya iki haftanın sonunda, o evliliğe doğru yürümek *istersen?* koridorda bana?"

"Böyle bir şeyin olma ihtimali yok. Alan yakında burada olacak ve ayrıca, sana söyledim, sen Houston'a aitsin."

"Öyle, değil mi?" dedi ve bir adımda odanın öbür ucuna geçip onu kollarının arasına aldı.

Öpücüğü, dün gece kız kardeşi gibi davrandığı zamanki kadar duyularını tüketmişti. Adam onu bıraktığında zayıf düşmüştü.

"Şimdi bana bir şansım olmadığını söyle." Ondan uzaklaştı. "Düğün davetiyesinde adının neden olduğunu açıkladıktan sonra bu Alan'ın seni istemeyebileceği hiç aklına geldi mi?"

"O öyle biri değil. O çok anlayışlı bir adamdır."

"Ne kadar anlayışlı olduğunu göreceğiz. İki hafta sonra benimle evleneceksin ve bu fikre alışsan iyi edersin."

Blair, Bay Gates onu Chandler'ların evine geri götürüne kadar bir şekilde sakın kalmayı başarmıştı ve sonra Houston'ın yüzünü gördü. Kız kardeşi sanki hayatta artık hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi görünüyordu. Blair Houston'ın geleceği için endişelenmişti, o kadar endişelenmişti ki sırf kız kardeşinin iyi olacağından emin olmak için Leander'la çıkmak istemişti. Ve yapmayı başardığı şey Houston'ın tüm geleceğini yok etmek olmuştu.

Blair kız kardeşine cevap vermesi için yalvardı ama Houston onunla konuşmayı reddetti ve Blair gözyaşlarına boğulduğunda bile Houston merhamet etmedi.

Bay Gates, Blair'i üçüncü kattaki odasına kadar itti ve kapıyı arkasından kilitledi. Opal kapıya gelip kızını görmek bile Gates kapıyı açmayı reddetti.

Blair karanlık odanın içinde uzun süre oturdu, gözleri ağlayamayacak kadar kurumuştı. Çünkü bütün gün ve gecenin büyük bir kısmında ağlamıştı. Şimdi, kendini bu karmaşadan kurtarmak için bir plan yapmak zorundaydı. Ne bu kasabada kalıp istemediği bir adamla evlenmeye zorlanacaktı ne de St. Joseph Hastanesi'ndeki stajını bırakacaktı.

Evin içinden başka ses gelmeye kadar sessizce oturdu ve sonra pencereye gitti. Çocukken, evin doğu tarafındaki yaşlı karaağacın uzun, yılan gibi kıvrılan dallarını kullanarak yere tırmanmayı başarmıştı. Eğer zıplarsa, ağacın en büyük dalına ulaşabileceğini düşünüyordu ve eğer ıskalarsa... Bunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Aceleyle, içinde birkaç giysi olan yumuşak bir çanta hazırladı ve yere atarak bir an alarm seslerini bekledi. Buraya kadar sorun yoktu. Kimse onu duymamış gibi görünüyordu. Bölünmüş bir etek giydi ve bir eliyle tutunup diğeriyle uzanabildiği kadar uzanarak pencere pervazına tırmandı. Ağaç dallarına zar zor ulaşabildi. Atlamak dışında ağaca ulaşmasının hiçbir yolu olmadığını bilerek geri çekildi. Pencereye ve büyük bir sıçrayışla kendini havaya savurdu, geçerken ağaç dalını yakaladı.

Orada, havada asılı duruyordu ve tahtadan gelen hafif çatırtıları duyabiliyordu. Birkaç kez denemesi gerekti ama kollarını bırakmadan hemen önce bacaklarını dala dolamayı başardı. Tüm gücünü kullanarak, Ellerinden ve ayak bileklerinden baş aşağı asılı dururken, ağaç kabuklarının ve sivri yerlerin giysisi ve hortumu üzerinden derisini çizdiğini hissederken, kendini ağacın gövdesine doğru itmeyi başardı. Oraya vardığında, inişe başlamadan önce nefes almak için bir an durdu.

Sonunda yere indiğinde, zafer duygusuyla eve baktı. Onu istemediği bir yerde kalmaya zorlamayacaklardı.

Solundan gelen bir ses dönüp bakmasına neden oldu.

Bir kibrit ve kibriti purosuna tutarken alev Leander'ın yüzünü gösterdi. "Çantayı taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ona baktığında.

"Burada ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Benim olduğumu düşündüğüm şeyi koruyorum," dedi gülümseyerek.

"Ben o ağacın hayatım için savaşıırken sen burada mı duruyordun?"

"Tam olarak değilsiniz ve gerçek bir tehlike içinde olduğunuzu görmedim. Sana böyle tırmanmayı kim öğretti?"

"Kesinlikle sen değil. Çocukken ağaçlara nasıl tırmanılacağını öğrenemeyecek kadar hayat kurtarmakla meşguldün."

"Benim hakkımda ne tuhaf fikirleriniz var. Bunları nereden edindiğini hayal bile edemiyorum. Şimdi, eğer gece egzersizinizi yaptıysanız, sizi eve geri götürmemizi öneririm. buyurun leydim," dedi ve ağaca doğru bir selam verdi.

"O eve dönmeye hiç niyetim yok. Kısa bir süre sonra Denver'a giden bir tren var ve ben de ona bineceğim."

"Gates'e söylersem olmaz. Eminim bir pompalı tüfekle peşine düşecektir." "Yapamazsın!"

"Bunu en başlatanın ben olduğumu unuttun mu? Chandler'ı şimdi ya da hiçbir zaman terk etmene izin vermeyi planlamıyorum."

"Sanırım senden nefret etmeye başlıyorum."

"Dün gece benden nefret etmedin," dedi usulca. "Şimdi benden ne kadar nefret etmediğini tekrar göstermemi ister misin yoksa yatak odana geri dönmene yardım edeyim mi?"

Blair dişlerini sıktı. Bir ara ve uyuduğunda kaçmaya hazır olacaktı.

"Bana kahvaltı tabağında yemek istermiş gibi bakmayı kes ve ." Ağacın en alt dalına tutunup kendini yukarı salladı ve elini ona uzattı.

İsteksizce onun elini tuttu ve kendisini yukarı çekmesine izin verdi. Yardım etmek için çok az şey yaptığı ve onun ağırlığını çekmek zorunda kaldığı gerçeğinden biraz tatmin oldu.

Çatıya çıktıklarında ona pencereye kadar yardım etti, öne doğru eğildi ve "İyi geceler öpücüğüne ne dersin?" diye fısıldadı.

Blair küçük bir gülümsemeyle sanki onu öpecekmiş gibi ona doğru eğildi ve son anda camı öyle bir indirdi ki Lee parmaklarını kaptırmamak için zıplamak zorunda kaldı. Camın arkasından dudaklarını büzerek bir öpücük kondurdu, sonra da perdeyi indirerek Lee'nin görüşünü engelledi.

Gülümserken dışarıdan bir tahta çatırtısı, boğuk bir çığlık ve ardından ağır bir gümbürtü duydu.

"Düştü," diye soluk soluğa bağırdı, pencereyi açıp başını dışarı uzatırken. "Lee!" diye bağırmaya cesaret edebildiği kadar yüksek sesle seslendi.

Şaşkınlıkla başını pencerenin pervazına dayadı ve onu hızlı ve sert bir şekilde öptü. "Bana karşı koyamayacağını biliyordum."

Bununla birlikte, en uzun dala atladı ve rekor bir sürede yere indi. "Sana ağaçlara nasıl tırmanılacağını öğretmeme izin vermeliydin," diyerek ona güldü ve sanki bütün geceyi orada geçirmeyi planlıyormuş gibi ağacın altına oturdu.

Blair pencereyi kapattı ve yatağa gitti.

Bölüm 8

Pazar sabahı Gates, Blair'e kilise için giyinmesini ve geldiğinde bir hanımefendi gibi görünmesini söyledi.

Kahvaltı asık suratlı bir yemektir, Houston her zamankinden daha sertti ve hem o hem de Opal sanki gece boyunca ağlamış gibi görünüyorlardı. Duncan'ın yüzü sürekli olarak herkes için acı çeken bir şehit maskesine bürünmüş gibiydi.

Korkunç yemekten hemen sonra Opal kendini kiliseye gidecek kadar iyi hissetmediğini söyledi ve odasına çekildi. Gates, Blair'i bir köşeye çekti ve ona kötü annesini öldürdüğünü söyledi.

Kilise en kötüsüydü. Papaz ikizler arasında yaşananların büyük bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi ve Lee'nin hangi ikizle evlenmek istediği konusunda fikrini değiştirdiğini söylediğinde cemaati güldürdü.

Törenden sonra insanlar etraflarında toplanmış, neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı ama Houston sanki çelikten yapılmış gibi öylece duruyordu. Leander onunla konuşmaya çalıştığında, ona zorlukla gizlenmiş bir öfkeyle cevap verdi, bu yüzden elbette öfkesini ve hayal kırıklığını Blair'den karar verdi. Onu kolundan tutup yarı sürükleyerek bekleyen arabasına götürdü.

Lee yola çıkıp kasabanın güneyine doğru ilerlerken Blair arabanın koltuğuna yaslandı. Kasabanın dışına çıkana kadar

yavaşladı.

Blair şapkasını düzeltti. "Sana gülümseyeceğini ve hoş bir şeyler söyleyeceğini mi düşündün?"

Arabayı durdurdu. "Mantıklı davranacağını düşünmüştüm. Bütün oyunu ikiniz başlattınız. Onu herkesin önünde küçük düşürmek istememiştim."

"Tek yapman gereken Pennsylvania'ya dönmeme yardım etmek, sonra da Houston'a diz çökerek geri dönebilirsin, eminim seni kabul edecektir."

Bir süre ona baktı. "Hayır, bunu yapmayacağım. Sen ve ben evleneceğiz. Bir piknik sepeti getirdim ve öğle yemeği yiydüşündüm." Dizginleri fren koluna doladı, aşağı indi ve Blair'in inmesine yardım etmeye gitti. Ama atın yanına geldiğinde durakladı. "Ayakkabımda bir taş var galiba," dedi ve bir ağaca yaslanarak çıkar.

Blair bir süre orada oturup onu izledi, kilisedeki anons sırasında kız kardeşinin yüzünü düşündü; Chandler'da kalmak ya da bu adamın karısı olmak istemediğini düşündü; sonra dizginleri yakaladı, fiskeledi ve Leander tek ayakkabıyla orada dururken ata gitmesi için bağırdı. Bir süre onu kovaladı ama çoraplı ayağıyla bir şeye basıp topallamaya başlayınca kısa süre sonra durdu.

Onun ulaşamayacağı bir yere geldiğinde atı yavaşlattı ve Chandler'a döndü. Kasabadan kaçmanın bir yolunu bulmalıydı. Bu sabahki duyurudan sonra, merak uyandırmadan bir trene binmesi pek mümkün değildi. Chandler adlı bir kasabada Chandler olmanın dezavantajları vardı. Yarın Alan gelecek ve belki de ona yardım edecekti. İçinde Lee'ye söylediklerine rağmen, olanlardan sonra Alan'ın onu hâlâ isteyip istemeyeceği konusunda bazı endişeleri vardı.

Blair Chandler'ların evini görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladı. Opal verandada oturuyordu ve Blair'i görünce ayağa fırladı.

"Kız kardeşinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Blair aceleyle merdivenleri çıktı. "mı? Üstümü değiştireyim de onu aramaya başlayalım."

"Daha da kötüsü var," dedi Opal, verandadaki salıncağa oturarak. "O korkunç adam, Bay Taggert, kiliseye geldi ve herkese Houston'la evleneceğini, seninle ve Leander'la çifte düğün olacağını söyledi. Aileme neler oluyor? Bay Gates, Taggert denen adamın sahip olduklarını elde etmek için insanları öldürdüğünü söylüyor ve ben Houston'ın Leander'ı kaybettiği için bu adamla birlikte olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kasabaya başka bir koca bulabileceğini göstermek için. Ve adam çok zengin olmalı. Onunla parası için evlendiğini düşünmekten nefret ediyorum."

Blair salıncakta annesinin yanına oturdu. "Bunların hepsi benim hatam."

Opal kızının dizini okşadı. "Sen her zaman her şeye ikna edilmesi kolay bir kızdın. Şaşırmış gibi bakma canım, kızlarımı çok iyi tanırım. Houston'ın ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi görünmesine rağmen, seni en cesur şeylere ikna eden kişinin o olduğunu biliyorum. Her zaman çok büyük bir kalbin vardı ve her zaman insanlara yardım etmek istedin, bu yüzden çok iyi bir doktor olacağına eminim."

"Eğer buradan çıkabilirsem ve eğitimime devam edebilirsem," dedi Blair kasvetli bir şekilde.

Opal verandanın kenarından uzanan bir akasma asmasıyla oynadı. "Sen ve Lee hakkında düşünüyordum. Şu anda öyle düşünmüyor olabilirsin ama o gerçekten çok iyi bir adam. Kimsenin onu çok iyi tanıdığını sanmıyorum. Houston civarında hep çok sessizdi ama son birkaç gündür onu hiç görmediğim kadar hareketli."

"Canlandırılmış! mi diyorsunuz? Bana emirler yağıdırıyor, onunla söylüyor, kurmak istediği klinikte bir kadının ortağı olamayacağını söylüyor ve genel olarak dar görüşlü bir domuz."

"Peki bunu Cuma gecesi mi düşündün?"

Blair kızardığını gizlemek için yüzünü başka tarafa çevirdi. "Belki o zaman bilmiyordum, ama çok fazla şampanya içmiştim, ay ışığı ve dans vardı."

ve her şey bir anda oldu."

"Mmmmm," dedi Opal kayıtsızca. "Sen o geceyi nasıl gördüysen, Lee'nin de aynı şekilde gördüğünü sanmıyorum."

"Nasıl umursadığımdan emin değilim. Şu anki sorun Houston. Bu kasabaya döndüm ve onun hayatını mahvettim ve şimdi de o çirkin Midas, Kane Taggart ile evlenmeyi planladığını söylüyor. Bunun olmasını nasıl engelleyeceğiz?"

"Bay Gates ve ben, eve döner dönmez onunla konuşacağız ve bu soruna, kararlı görüldüğü sert çözümden başka bir çözüm olduğuna inanması için onu ikna edip edemeyeceğimize bakacağız."

Blair verandayı çevreleyen yeşilliklerin arasından Taggart malikânesinin beyaz köşesine doğru baktı. "Bundan derinden ve içtenlikle nefret ediyorum. Ev," dedi duygusallıkla. "Houston orayı görmeyi bu kadar çok istemeseydi, yer değiştirmedik ve geceyi Leander'la geçirmezdim ve şimdi, eğer o evi bu kadar çok istemeseydi, o barbarla evlenmeyi düşünmezdi."

"Blair, bu öğleden sonra dinlenmelisin. Getirdiğin kitaplardan biraz oku ve bırak Houston için biz endişelenelim. Bu arada, Lee nerede? Neden seni eve getirmede?"

Blair ayağa kalktı. "Sanırım dinleneceğim. Dün gece pek uyuyamadım. Lee de muhtemelen arabayı almak için birazdan gelir. Hiçbir onu görmek istiyorum."

Opal kabul etmeden önce bir an tereddüt etti. "Susan'ı bir tepsiyle yukarı gönderirim. Sen dinlen canım, çünkü bu kasabayı tanıyorsam, yarın telaşlı geçecek. Herkes senin Lee'yle, Houston'ın da o adamla evlendiğini duyar duymaz, eminim... Aman Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum."

Blair de bunu yapmak istemedi ve minnettarlıkla, günün geri kalanında kalacağı odasının kutsallığına gitti.

Pazartesi, Blair'in hayal edebileceğinden bile daha kötüydü. Kahvaltı berbattı. Gates, ağzı yemekle tıka basa doluyken, Blair'in kız kardeşinin hayatını mahvettiğini söyleyip duruyordu. Blair de onunla aynı fikirde olma eğiliminde olduğundan, kendini savunması zordu. Opal ağlamaya devam ederken, Houston sanki hiçbir şey duymuyormuş gibi uzaklara bakmayı başarıyordu.

Kahvaltıdan sonra insanlar akın akın gelmeye başladı; ellerinde yiyecekler ve neden orada olduklarına dair uyduruk bahaneler taşıyan bir araba dolusu insan. Küçük bir kasabada yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, insanların bu kadar meraklı olması onu dehşete düşürmüştü. Kendilerini ilgilendirmediğini düşündükleri hiçbir şey yok gibiydi. En önemlisi Lee'nin neden Blair'le evlendiğinin cevabıydı. Taggert'ı çok merak ediyor, Houston'a onun ve evinin nasıl bir yer olduğu hakkında binlerce soru soruyorlardı.

Saat on birde, Blair birinin getirdiği sayısız turtadan birini koymak için eve girdi ve kimse onu görmeden arka kapıdan çıkmayı başardı. Tren istasyonuna kadar olan iki millik yolu neredeyse koşarak gitmişti ve her adımında özgürlüğe biraz daha yaklaştığını hissediyordu. Alan geldiğinde, bütün bu karmaşayı düzeltebilecek, sonra da Houston Leander'la evlenebilecek ve Blair de evine dönebilecekti.

Sabırsızlıkla trenin istasyona yanaşmasını bekledi ve sonunda yanaştığında buharın hiç düşündü. Ama sisin içinden onu gördü ve trenle birlikte koşmaya başladı, atlayıp onu kollarına alana kadar onu takip etti.

Chandler halkının onları izlemesi ya da başka bir adamla nişanlı olduğunu düşünmeleri umurunda değildi; önemli olan tek şey Alan'la yeniden birlikte olmasıydı.

"Ne harika bir karşılama," dedi ona sarılarak.

Ona bakmak için geri çekildi. Hâlâ hatırladığı kadar yakışıklıydı, hâlâ sarı saçlı, mavi gözlü, sağlıklı görünümlüydü ve kendisinden birkaç santim daha uzundu.

Bir şeyler söylemeye başlamıştı ki, adamın dikkatinin omzunun üzerinden bir şeye yöneldiğini gördü. Çabucak döndü ama

yeterince hızlı.

Leander ustalıkla kolunu kızın beline doladı ve tek bir hareketle onu kendisine doğru çekip Alan'dan uzaklaştırmayı başardı. "Demek sen Alan olmalısın," dedi yumuşak bir sesle, sıcak bir gülümsemeyle. "Hakkınızda çok şey duydum. Elbette, "Aşıklar arasında pek sır olmaz, değil mi tatlım?"

Alan'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesine gülümsemeye çalışırken nefesinin altından "Bırak beni!" dedi. Lee'nin kaburgalarına bir dirsek atarken Alan'a, "Kız kardeşimin nişanlısını tanıştırebilir miyim? Bu Leander Westfield. Ve bu da Alan Hunter, benim-."

Lee eliyle onun kaburgalarını sıkarak sözlerini kesti ve hatta Böğrüne yediği üç sert dirsek darbesi onu bırakmasına neden olmadı. Elini Alan'a uzattı. "Blair'e müsaade eder misin? Bugün eski ve sevdiği bir arkadaşını göreceği için biraz heyecanlı. Ben onun . O ve ben iki hafta içinde evleneceğiz, aslında bundan daha az bir süre kaldı, değil mi canım? Sadece birkaç gün sonra Bayan Leander Westfield olacaksın. Beklentinin seni biraz gergin ve unutkan yaptığını biliyorum ama arkadaşına yanlış bir izlenim vermeyelim." Alan'a melek gibi gülümsedi.

"Göründüğü gibi değil," diye başladı Blair. "Bu adam deli ve çok tuhaf fikirleri var." Büyük bir hamleyle Lee'den uzaklaşmayı başardı. "Alan, bir yere gidip konuşalım. Sana anlatacak çok şeyim var."

Alan kendisinden birkaç santim daha uzun olan Lee'ye baktı. "Sanırım konuşmamız gerekiyor." Kolunu ona doğru uzattı. "Gidelim mi?" Omzunun üzerinden Lee'ye baktı. "Çantalarımı taşıyabilirsin, genç adam."

Lee kendini başarılı bir şekilde çiftin arasına itti. "Genelde müstakbel eşimin bir arkadaşının çantalarını taşımaktan büyük keyif alırdım ama bugün küçük bir sorunum var. Dün yeni ayakkabılarımla dört mil yürümek zorunda kaldım ve ayaklarım fazladan ağırlığa dayanamayacak kadar su topladı. Doktorum onlara baskı yapmamam konusunda ısrar etti. Gel Blair, küçük arkadaşınla arabada buluşacağız."

"Seni canavar!" Blair onu arabaya doğru çekerken ona tükürdü. "Ve hangi doktor böyle saçma bir ilaç yazar ki?"

"Dr. Westfield hizmetinizde," dedi arabaya binmesine yardım ederken.

Alan çantalarını arkaya atarken, Lee'nin arabasını çeken Appaloosa'yı kastederek, "Bu alışılmadık bir at," dedi.

Lee gururla, "Bu bölgedeki tek at," dedi. "Nereye gidersem gideyim, insanlar atı görüp tanıyabiliyor, böylece yardıma ihtiyaçları olduğunda beni bulabiliyorlar."

"Ne tür bir yardım?" Alan arabaya tırmanırken sordu. "Ben bir doktorum," diye cevapladı Lee, kırbacını atın üzerinde şaklatırken Alan, Blair'in yanına tam olarak oturmadan önce arabayı uçurdu.

Lee'nin onları götürdüğü bu yolculuk tüyler ürperticiydi ve Chandler sakinleri onun acil bir durumla uğraştığını düşünerek yolundan çekildiler. Houston için satın aldığı evin önünde durdu.

"Buranın konuşmak için iyi bir yer olacağını düşündüm."

Blair'in gözleri büyüdü. Lee'yle birlikte geçirdikleri geceden beri evi görmemişti... "Alan'la konuşmam gerek, seninle değil ve kesinlikle *burada* değil."

"Tabiri caizse suç mahalli mi? Sanırım Bayan Emily'nin çay dükkanına gidebiliriz. Özel bir odası var."

"Çok daha iyi ama Alan'la yalnız kalmak istiyorum. Houston ve ben-." Durdu, çünkü Lee yine şimşek gibi fırlayıp onu ve Alan'ı arabanın arkasına fırlatmıştı.

"Ve işte bizim küçük muhabbet kuşlarımız. Lee, bize sen ve Blair'den bahsetmeliydin," dedi Bayan Emily. "Nina bize senin açık bir genç olduğunu söylediğinde, hepimiz onun Houston olduğunu düşündük."

"Sanırım aşkın gözünün kör olduğu doğru," dedi Lee yaşlı kadına göz kırparak. "Özel yemek odasını alabilir miyiz? Eski bir arkadaşım

"Nişanlım ziyarete geldi ve konuşmak istiyoruz."

Bayan Emily Alan'a şöyle bir baktı ve gülümsedi. "Leander'ın kız kardeşi Nina ile tanışmalısın, çok güzel bir genç bayan."

Özel yemek odasına girdiklerinde çay ve kekler önlerine konmuştu, Blair yüzünü buruşturuyordu, Alan hâlâ şaşkın görünüyordu ama Lee gururla gülümsüyordu.

Kapı kapanır kapanmaz Blair, "Sakıncası yoksa Alan'gerçeği söyleyeceğim," dedi. "Kız kardeşim Houston bir yere gitmek istedi ve-."

"Nerede?" Lee araya girdi.

Ona ters ters baktı. "Bilmen gerekiyorsa, o gece Taggart'ın o korkunç evini görmek için bir davet almıştı ve gitmek istiyordu ve gidebilmesinin tek yolu onun yerine geçip seninle resepsiyona gelmemdi. Her neyse," Alan'a döndü ve sesi öfkesini kaybetti, "kız kardeşim çocukken yaptığımız gibi akşam için yer değiştirmek istedi, biz de değiştirdik. Ama kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyordum çünkü o," Lee'ye baktı, "bana, yani Houston'a kızmaya devam etti, ben de ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o bana izin vermedi.

Ertesi gün yer değiştirdiğimizi öğrendi ve şimdi aptalca bir şekilde onunla *evlenmek* istediğimi düşünüyor."

Alan birkaç dakika sessiz kaldı. "Hikayede birkaç parça eksik görünüyor."

"Yaklaşık yarısının kayıp olduğunu söyleyebilirim," dedi Lee. "Gerçek şu ki, ikizler yer değiştirdi ve ben bunu neden hemen fark etmediğimi bilmiyorum. Houston'la nişanlıydım, kendisi çok havalı bir kızdır, o yüzden o olmadığını tahmin etmeliydim çünkü Blair'e dokunduğumda neredeyse ateşlendi."

"Ne cüretle böyle bir şey söylersin!"

Lee tamamen masum görünüyordu. "Sadece gerçeği söylüyorum, tatlım. Onu geç bir akşam yemeği için evime götürdüm ve, şey, diyelim ki

düğün gecesi birkaç hafta erken."

"Alan, öyle değildi. Ben Houston'dım ve *o da* onu seviyor, nedenini Tanrı bilir, çünkü adamdan hoşlanmıyorum bile. Bağnaz, egoist ve açmak istediği kliniğe bir kadının ortak olamayacağını düşünüyor. Ben sadece eve gidip St. Joseph's'te çalışmak ve seninle evlenmek istiyorum Alan. Buna inanmak zorundasın."

Alan çatalını masa örtüsünün üzerinde gezdirirken kaşlarını çatıyordu. "Ona karşı bir şeyler hissediyor olmalısın yoksa yapmazdın-."

"Sana söyledim," diye araya girdi Blair, yüzü endişeli olduğunu gösteriyordu. "Ben Houston'dım. Alan, lütfen bana inan. Hemen seninle geliyorum."

Lee, "çiğnemeniz gerek," dedi.

"Ah! Sonunda zevkli bir düşünce," dedi, gözlerini kısarak ona gülümseyerek.

Alan, Lee'ye dönerek sözlerini kesti. "Söylesene, onu saçlarından tutup koridorda sürüklemeyi mi planlıyorsun?"

"Neredeyse iki haftam var. Düğün günü geldiğinde, benimle evlenmek için yalvarıyor olacak."

"Bundan emin misin?" Alan sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Lee.

"Bunu bir teste tabi tutalım mı? Ayın yirmisinde ya benimle gider ya da seninle evlenir."

"Anlaştık."

"Anlaştık mı?" Blair masadan kalktı. "İkinizi de istediğimi sanmıyorum. Bir sıgır gibi pazarlık konusu yapılmayacağım."

"Otur." Lee elini kızın omzuna koydu ve onu sandalyesine geri çekti. "Ona aşık olduğunu söylüyorsun ama bana karşı koyamıyorsun, peki kim

başka seçim yapmak ister misiniz?"

"Seçim yapmak istemiyorum. Alan'la evlenmek istiyorum."

"Bugün böyle diyorsun ama benimle daha yeni tanıştın," dedi Lee kendini beğenmiş bir şekilde. "Elbette etkileyici bir ilk buluşmaydı, ama-
. Al! Otur.

Aşağı." Tekrar Alan'a baktı. "Bazı kurallar gerekiyor. Öncelikle, ayın yirmisine kadar Chandler'da kalmayı kabul etmeli. Şehirden ayrılmak yok. İkincisi, davetlerimi kabul etmek zorunda. Kendini Gates'in evine kapatamaz ya da sadece seninle dışarı çıkamaz. Bunun dışındaki her şey açık bölge."

"Bu bana yeterince adil geliyor. Peki ya sen, Blair?"

İlk düşüncesi çay ocağından çıkıp ikisini de orada bırakmaktı ama önce sonuçlarını öğrenmek istedi. "Ya ben Anlaştık mı?"

"Eğer aynı fikirde değilseniz, ki ben bunu okuldan kaçmayı planladığınız anlamına alıyorum.

Lee, "Gates'i peşinden Pennsylvania' göndereceğim ve hikayesini anlatmayı bitirdikten sonra tıbbi bir kariyerin olmayacak" dedi. Diğer taraftan Eğer ayın yanlışlıkla Alan'ı seçersen, tren biletini ben alırım ve Gates'i bir şekilde yatıştırırım."

Bunu bir an düşündü, sonra Lee'ye baktı. ", ama seni şimdiden uyarıyorum. Seninle evlenmek istemiyorum ve ayın yirmisinde Alan'la birlikte bu bağınaz küçük kasabadan ayrıldığımda rahatlamaktan başka bir şey hissetmeyeceksin, çünkü hayatını en az senin kadar sefil hale getireceğim. mümkün."

Lee Alan'a döndü. "Damarlarında ateş olan kadınları severim. İyi olan kazansın." Elini uzattı ve Alan elini sıktı. Karar verilmişti.

Bölüm 9

Alan'ın gelişinden bir gün sonra Blair, Fenton Park'ta bir ağacın altındaki çimenlere serilmiş bir yorganın üzerine sırt üstü uzanmıştı. Alan ona difteri tedavisindeki son gelişmelerle ilgili bir makale okurken, Blair tepesindeki bulutları seyrediyor, arıların dinliyor ve bu güzel günde parkta bulunan diğer insanların kahkahalarını duyuyordu.

"Blair, beni duydun mu? Dr. Anderson'ın raporunu okuyordum. Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" diye sordu hülyalı bir şekilde, yüzüstü dönerek. "Ah!" dedi, irkilerek. "Sanırım dinlemiyordum. Kız kardeşimi ve dün olanları düşünüyordum."

Alan kitabı kapattı. "Düşüncelerinizi paylaşmak ister misiniz?"

"Taggert denen adam ona bir at arabası ve at ile birlikte dünyanın en büyük elmasını gönderdi. Houston hiç telaşlanmadı bile. O yüzüğü sakince kalbine bastırdı, arabaya doğru yürüdü ve uzaklaştı ve saat dokuzu geçene kadar eve gelmedi. O sırada annem Kızı kendini sattığı için kederden secdeye kapanmıştı, bu yüzden uyumadan önce onu susturmak için saatlerce uğraşmak zorunda kaldım. Bu sabah da Houston gün ışımadan yola çıktı ve annem yine ağlamaya başladı."

"Ve senin için endişelenmiyor mu?" Alan tıbbi metni yere bırakıp ağaca yaslanırken sordu.

"Sanırım hem o hem de Bay Gates hak ettiğinden daha iyi bir adamla evlendiğime inanıyor ya da en azından Gates böyle düşünüyor. Annemin ne düşündüğünden emin değilim. Houston'ın hayatının nasıl mahvolduğu konusunda çok endişeli."

Alan parmaklarını kitabın kenarlarında gezdirdi. "Ve hâlâ annen ve üvey babanla tanıştırılmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Henüz değil," dedi otururken. "Gates'in biri olduğunu hayal bile edemezsin. Eğer bunu duyarsa ben-" Durdu çünkü yapmak istediği son şey Alan'a Lee'yle neden nişanlandığını hatırlatmaktı. Ama Gates bir adamla nişanlıyken başka bir adamla yattığını duyarsa, hayatının şu anda olduğundan daha berbat bir hale geleceğini biliyordu.

Bu adam ona kız kardeşinin hayatını mahvettiğini, Houston'ın parası için bir adamla evlenmesi gerektiğini düşündüğünü, tüm kasabanın önünde küçük düşmekten kurtulmak için her şeyi yapabileceğini söyleme fırsatını hiç kaçırmadı - tamamen Blair'in ve ahlaksızlığının neden olduğu bir küçük düşme. Gece ve gündüz, üvey babasından duyduğu buydu.

Alan'a zayıf bir gülümseme verdi. "Bu güzel günde tatsız şeyler hakkında konuşmayalım. Neden yürüyüşe çıkmıyoruz ya da iyisi, neden bir kano kiralayıp göle gitmiyoruz? Sonbaharda kürek takımından ayrıldığımdan beri su üzerinde hiç pratik yapmadım."

"Bunu çok isterim," ayağa kalktı ve ona yardım etmesi için elini uzattı.

Battaniyeyi katladılar, kitabı aldılar ve bir kano kiraladıkları Midnight Gölü'nün yanındaki küçük kiralık dükkâna doğru yola koyuldular. Gölde birkaç çift vardı ve selamlaşmak için seslendiler.

"Günaydın, Blair-Houston," dediler, Alan'a ilgiyle bakarak ve bazıları tanıştırmak istediklerini ima ettiler, ama Blair buna mecbur kalmadı. Houston kasaba halkının merakını gidermek zorunda hissedebilirdi ama Blair mecbur olduğunu düşünmüyordu.

Alan kürek çekerken kanoda arkasına yaslandı, yüzü Chandler'ın şiddetli yüksek irtifa güneşinden büyük bir şapkaıyla korunuyordu, ellerini suyun içinde gezdiriyordu; neredeyse uyuyakalacaktı.

"Günaydın!" diye bir ses geldi ve dik oturmasına neden oldu. Yanlarında kürek çeken Leander'ın yüzüne baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, çenesi sıkılmıştı. "Git başımdan."

"Annene göre, seninle çıkıyorum. Şey, Hunter, sen o kürekle tamamen rahat görünüyorsun. Belki de çok fazla şehir hayatı yaşadığım içindir."

"Küçümseyici sözlerini de alıp buradan gidecek misin? Sen gelene kadar gayet huzurluyduk."

"Öfkenize dikkat edin, insanlar bakmaya başladı ve cennette yanlış bir şey olduğunu düşünmelerini istemezsiniz, değil mi?"

"Cennet mi? Seninle mi? Sen a-dan başka bir şey değilsin."

Leander onun sözünü kesti. "Hunter, bana yardım edebilir misin? Ayağımı koltuğun altına sıkıştırdım ve şişmeye başladı."

"Alan, yapma bunu," diye uyardı Blair. "Ona güvenmiyorum."

Ama artık çok geçti. Tıp fakültesinden yeni mezun olan ve bir şifacı olarak sorumluluklarının çok olan Alan, yardım çağrısına karşı koyamadı. Küreği hemen yere bıraktı ve Lee'ye yardım etmek için yana eğildi. Lee kanoyu itti ve Alan bir süre çırpındıktan sonra göle düştü. Blair hemen Alan'a yardım etmek için eğildi ama Lee onu belinden yakaladı ve teknesine çekti.

Etraflarında kahkahalar ve kanoya geri dönmeye çalışırken suda çırpınan Alan'ın sesi vardı ve Blair'in Lee'yi bırakması için çırpınışının sesi vardı. Her nasılsa, Lee tek bir kürekle kıyıya doğru birkaç metre kürek çekerken, Blair'i

diğer kolunu da kullanmış ve uçan yumruklarından mümkün az fiziksel zarar görmüştü.

Kıyıya çıktıktan sonra onun önünde durdu ve az önce muhteşem bir iş başarmış küçük bir çocuk gibi sırttı.

Blair sıkılmış dişlerinin arasından "Şapkam," dedi ve Lee hâlâ sırtarak şapkayı almak için küçük ahşap tekneye gitti.

Arkası dönük ve hazırlıksız yakalandığında, Blair atılmış bir küreği kaptı ve tüm gücüyle onu arkadan itti. Büyük bir sevinçle, Leander gölün kenarındaki çamura yüzüstü düştü.

Ancak Blair'in başarısının tadını çıkaracak zamanı yoktu çünkü Alan'ın hâlâ suda çırpındığını gördü. Lee'nin kayığıyla Alan'ın yanına giderken kadın kürek takımında geçirdiği yıllar için şükretti.

"Yüzmeyi hiç öğrenmedim," dedi adam, kadın ona yardım etmek için yana doğru eğilirken. "Sadece suya basmak için."

Alan öksürüyor, su damlatıyor ve halsiz bir haldeyken onu içine sokmayı başardılar. Blair kıyıya doğru baktı ve Lee'nin çamurla kaplı bir şekilde orada durduğunu gördü ve bu onu biraz tatmin etti.

Uсталıkla döndürdü ve onları gölün diğer tarafındaki kiralık yere götürdü.

Alan bir kenarda durup hapsirirken o kiralamayla ilgilendi, sonra da onları Imperial Hotel'e götürmek üzere bir araba kiraladı. kaldığı yere.

Blair o kadar öfkeliydi ki, kasabadan otele kadar yol Alan'a bakmadı bile. Leander ona herkesin içinde böyle davranmaya nasıl cüret ederdi? özel olduğunu düşündü. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça ifade etmişti ama o kendisini ona dayatmakta ısrar ediyordu.

Alan'ı merdivenlerden odasına kadar takip etti. "Eğer o adamı elime , onu öldüreğim. O en çekilmez yaratık! Böyle biriyle evlenmek isteyebileceğimi düşünmek bile mükemmel bir şey. benmerkezciliğinin bir örneği. Anahtarını ver."

"Ne? Oh. İşte. Blair, sence benimle odama misin? Yani, nasıl görüneceğini düşünüyorsun?"

Blair anahtarı ondan aldı ve kapıyı açtı. "Bu adamla yaşadığınızı hayal edebiliyor musunuz? Çok büyük, şımarık bir çocuk gibi. Kendi bildiği gibi. Şimdi, muhtemelen ona hayır diyen ilk kadın olduğum için beni istediğine karar verdi ve bu yüzden hayatımı değiştirmeye karar verdi. sefil." Durdu ve otel odasının zemininde sıırsıklam duran Alan'a baktı. "Neden bu ıslak giysilerle orada dikiliyorsun? Soyunmalısın."

"Blair, burada olman gerektiğini düşünmüyorum ve kesinlikle senin önünde soyunmayı planlamıyorum."

Blair kendine gelmeye başladı ve nerede olduğunu fark etti. "Haklısın, tabii ki. Sanırım düşünemeyecek kadar kızgındım. Seni yarın göreceğim miyim?"

"Eğer o zamana zatürreden ölmezsem," dedi gülümseyerek.

Ona gülümsedi, gitmeye başladı, sonra bir dürtüyle geri döndü ve kollarını ona dolayarak ağzını onun ağzına bastırdı.

İlk başta onu ıslatmak istemiyormuş gibi çekingen bir şekilde tuttu, ancak Blair daha fazla baskı ve daha fazla tutku uyguladıkça, onu daha yakın tuttu, dönerek öpücüğe daha fazla dahil olurken başını salladı.

Blair çekildi. Kapıya doğru ilerlerken usulca, "Gitmem gerek," dedi. "Yarın görüşürüz."

Alan, Blair gittikten sonra bir süre öylece durdu, ıslak giysilerini değiştirme zahmetine katlanmadı. "Ona hayır demedin, Blair," diye fısıldadı, "ve seni öptüğümde gitmek zorundasın, ama o seni bütün gece tutabilir."

Perşembe sabahı, Blair Chandler'ların evine daldı, gözyaşları yüzünden akıyordu ve üst kattaki odasına koştu. Yatağa ulaşana kadar birkaç buket çiçeği ezip geçmek zorunda kaldı. Yarım düzine çikolata kutusunu bir kenara süpürerek kendini yatağa attı ve bir saat boyunca ağladı. Leander Westfield ona

hayat imkansız. Dün Alan'la geçirdikleri keyifli bir öğleden sonrayı bir kez daha mahvetmişti. O ve Alan kırdaki pikniğe gitmişlerdi ve Lee ortaya çıkmış, atları korkutmak için havaya altıpatlar ateş etmiş ve Blair'i atının tepesine çekmeye çalışmıştı. Ama yine de Lee'yi engellemeyi başarmıştı. ve o kaçtı.

Alan orada durmuş onları izliyordu. bir arabaya bağlı olmayan atların huyları hakkında çok az şey biliyordu. Aslında Blair onu, tercih ettiği gibi bir at arabası kiralamak yerine ata binmeye ikna etmekte zorlanmıştı.

Blair, Lee ve şaha kalkan atından uzaklaştıktan sonra Alan'la birlikte kiraladıkları atlardan birine bindi -diğeri Lee'nin tabancasının sesiyle kaçmıştı- ve Alan'ı arkasına binmeye ikna etmek için birkaç dakika harcadı.

Blair çocukluğunun büyük bir bölümünü at üzerinde geçirmişti ve Lee'den uzaklaşmak için yarışırken şimdi tüm becerisine ihtiyacı vardı. Bir kez dönüp ona baktığında, Alan can havliyle ona tutunurken, Alan korkuyla çığlık attı. Hızla bir ağaca yaklaşıyorlardı ve at ona çarpacaktı. pas atması için yer verilmedi.

Leander aynı anda tehlikeyi gördü ve yıldırım hızıyla atını öyle bir döndürdü ki, hayvan beklenmedik bir şekilde şaha kalkarak Lee'yi tozun içine fırlattı. Onun bu hareketi sayesinde Blair ve Alan güvenli bir şekilde kaçmayı başardılar.

Ne yazık ki ya da Blair'in bakış açısına göre şans eseri, Lee'nin atı yoluna devam etti ve ahırının güvenliğine doğru ilerledi.

Kasabaya doğru hızlı adımlarla ilerlerken Alan hem Blair'i hem de eyeri tutuyordu. "Onu bırakmayacak mısın? Kasabaya kadar kilometrelerce yol var. Kasaba."

"Sadece altı mil kadar," diye cevap verdi omzunun üzerinden. "Ayrıca, şimdiye kadar yürümeye alışmış olması gerekirdi."

O gün Çarşamba'ydı ve bugüne kıyasla o gün şükran günü gibiydi. Bu sabah erkenden, Gates Blair'in üzerine gitmeye başlamıştı çünkü sonunda gölde neler olduğunu, Blair'in başka bir adamla nasıl görüldüğünü ve Lee'yi herkesin önünde nasıl küçük düşürdüğünü duymuştu.

Blair onunla tartışmak istemedi, bu yüzden onunla buluşacağını söyledi. Lee bu sabah hastanedeymiş. Yalan söyledi ve Lee'nin onunla ilaç hakkında konuşmak istediğini söyledi, ama gerçek şu ki, Lee'nin hastanede olmayacağını umuyordu. Çünkü onu kesinlikle görmek istemiyordu.

Gates işe giderken onunla gitmesi için ısrar etti ve onu bıraktığında kapıdan geçmesini bekledi. Bir mahkum gibi, diye düşündü.

Hastanenin içi ona tanıdık geliyordu ve karbolik, ıslak tahta ve sabun kokusu eve dönmek gibiydi. Etrafta kimse yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden koğuşlarda dolaşmaya başladı, odaların içine baktı, hastalara göz attı ve Pennsylvania'ya geri dönüp işe gitmeyi diledi.

Üçüncü katta hemen tanımlayabildiği bir şey duydu: nefes almaya çalışan birinin sesi.

Bir anda Dr. Chandler oldu, odaya koştu, yaşlı kadının boğulduğunu ve morarmaya başladığını gördü. Blair bir saniye bile kaybetmeden kadının göğsünü itmeye başladı ve ardından kendi ciğerlerini kullanarak kadına hava vermeye çalıştı.

İki nefes bile almadan kendini zorla çekilirken buldu

Leander o kadar sert itti ki, kadının boğazını temizlemeye başladığında neredeyse düşüyordu. Birkaç dakika içinde hasta yeniden düzenli nefes almaya başladı ve Leander onu bir hemşireye teslim etti.

"Ofisime gel," dedi Blair'e, yüzüne bile bakmadan.

Bunu izleyen yirmi dakika boyunca Blair hayatında daha önce hiç yaşamadığı azar işitti. Lee onun işine karışmaya çalıştığını ve hastasını öldürebileceğini düşünüyor gibiydi.

Blair'in söylediği hiçbir şey öfkesini dindiremedi. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir hasta üzerinde çalışmak yerine yardım çağırması gerektiğini, denediği tedavinin yanlış olabileceğini ve yarardan çok zarar verebileceğini söyledi.

Blair onun haklı olduğunu biliyordu ve o konuşurken bile

ağlamaya başlamıştı. Leander sakinleşti, tiradını durdurdu ve

kolunu ona doladı.

Blair ondan nefret ettiğini ve onu bir daha asla görmek haykırarak uzaklaştı. Merdivenlerden aşağı koştu ve adam onu aramak için koşarken bir kapı aralığına saklandı. Yol temizlendiğinde, hastaneden çıktı ve bir tramvaya binerek evine gitti; şu anda bulunduğu yerde ağlıyor ve o korkunç, iğrenç adamı bir daha asla görmek istemiyordu.

On bir yaşında kendini toparlayıp evden çıkmayı başardı. Alan'la buluşmak için. Annesine Lee ile tenis oynamak için buluşacağını söyledi ve Opal kızına yanlışlıkla güvenerek sadece başını salladı.

Opal arka verandada oturmuş, bahar öğleden sonrasının tadını çıkarmaya ve kızları için endişelenmemeye çalışıyordu, elinde nakışı, başını kaldırdığında Leander'ın kapıda durduğunu gördü. "Lee, ne hoş bir sürpriz. Blair'le tenis oynamaya gittiğinizi sanıyordum. Bir şey mi unuttun?"

"Bir süre oturup size katılmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır." Kadın ona baktı. Lee'nin yakışıklı yüzü nadiren çatık kaşlarla gölgelenirdi ama bugün sanki bir şeylerden derin endişe gibi görünüyordu. "Lee, konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Leander cevap vermekte acele etmedi, paltosunun iç cebinden bir puro çıkardı ve Opal'a sigara içmek için izin istedi. "Alan Hunter adında bir adamla dışarıda, evleneceğini söylediği adamla."

Opal'ın elleri dikiş dikmeyi bıraktı. "Tanrım, yine bir karışıklık. Bana her şeyi anlatsan iyi olur."

"Görünüşe göre bu adamın evlilik teklifini Pazartesi günü gelip sizinle ve Bay Gates'le buluşacaktı."

"Ama Pazartesi günü Blair çoktan... Ve evliliğinizin duyurusu yapılmıştı, yani..." Sesi kesildi.

"Nişanımızın duyurulması benim işimdi. Hem Houston hem de Blair sessiz kalmak ve olanları unutmak istediler. Chandler'da kalması ve yarışmaya katılması için Blair'e şantaj yaptığımı itiraf etmekten neredeyse utanıyorum."

"Rekabet mi?"

"Pazartesi günü tren istasyonunda Hunter'la tanıştım ve onu Blair'i elde etmek için benimle yarışmaya ikna ettim. Onu kazanmak için ayın yirmisine kadar vaktim var, çünkü yirmisinde benimle evlenmek mi yoksa Hunter'la şehri terk etmek mi istediğine karar verecek."

Opal'a döndü. "Ama sanırım kaybediyorum ve onu nasıl kazanacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç bir kadına kur yapmak zorunda kalmadım, bu yüzden ne yapılması emin değilim. Çiçekleri, şekerleri ve tüm kasabanın önünde kendimi aptal durumuna düşürmeyi denedim - kadınların hoşlandığını düşündüğüm her şeyi, ama hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor. Ayın yirmisinde Hunter'la birlikte gidecek," diye tekrarladı, sanki bu çok trajik bir düşünceymiş gibi ve iç çekerek Opal'a son birkaç gündür neler olup bittiğini anlattı, göl olayını ve ardından atlarla geçirdiği zamanı anlattı ve bu sabah Hastanede Blair'e biraz sert davrandığını itiraf etmişti.

Opal bir an için düşüncelere daldı. "Onu çok seviyorsun, değil mi?" dedi sesinde bir şaşkınlıkla.

Lee sandalyesinde daha dik oturdu. "Bunun tam olarak aşk olup olmadığını bilmiyorum..." Opal'a bir göz attı, sonra da sanki bir şeylerin farkına varmış gibiydi. Kaybettiği bir mücadele ediyor. ", belki de ona aşığımıdır, o kadar aşığımıdır ki kasabanın aptalı gibi görünmeyi umursamam bile - yeter ki onu elde edeyim."

Hemen kendini savunmaya başladı. "Ama ona gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde gidip, onunla geçirdiğim ilk gecede ona aşık olmak gibi erkekliğe yakışmayan bir şey yaptığımı söyleyecek değilim. Güllerinizin yüzünüze geri fırlatılması bir şeydir, ama aynı şeyin bana da yapılmasını isteyeceğimden emin değilim. benim ölümsüz aşk ilanına yapıldı."

"Sanırım haklı olabilirsin. Diğer adamın ona nasıl kur yaptığını biliyor musun?"

"Sormayı unuttuğum bir şey var."

"Ona sürekli tıp kitapları gönderen 'arkadaşı' olmalı. Blair bir tanesini okuyor ve bir saat sonra buluşacağını söyleyerek evden ayrılıyor. sen."

"Bir oda dolusu tıp kitabım var ama bir kadına hayal bile edemiyorum. Sanırım tıp konusunda Bay Gates'le aynı fikirdeyim. Keşke bu saçma fikirden vazgeçip bir yuva kursa ve-."

"Ve ne? Houston gibi mi olacaksın? Mükemmel bir ev hanımın vardı sen başka birine aşık oldun. Blair ilaçlarını bırakırsa Blair olmayacağını hiç düşündün mü?"

Aralarında birkaç dakika sessizlik oldu.

"Bu noktada, her şeyi denemeye hazırım. Sence ona birkaç tıp kitabı göndermeli miyim?"

"Lee," dedi Opal usulca. "Neden doktor oldun? Hayatını tıba adamak istediğini ilk ne zaman ?"

Gülümsedi. "Ben dokuz yaşındayken annem hastaydı. Yaşlı Doktor Brenner iki gün boyunca onunla kaldı ve annem yaşadı. O zaman yapmak istediğimin bu olduğunu biliyordum."

Opal bir an için bahçesinden dışarı baktı. "Kızlarım on bir yaşındayken onları doktor kardeşim Henry ve eşi Flo'yu ziyaret etmeleri için Pennsylvania'ya götürdüm. Flo, Houston ve ben oraya vardığımızda daha varmamıştık.

ateşi çıktı. Ciddi bir değildi ama bizi yatakta tuttu ve Blair'in bakımını personele bıraktı. Kardeşim onun yalnız görüldüğünü düşündü ve onu kendisiyle birlikte viziteye çıkmaya davet etti."

Opal gülümsemek için durakladı. "Neler olup bittiğini günler sonra Henry kendini tutamayacak kadar heyecanlandığında öğrendim. Bu Blair, Henry'nin tedavi ettiği hastalardan uzak durmasını söylediğinde Henry'nin sözünü dinlememiş gibi görünüyor. İlk gün, Blair amcasına zor bir konuda yardım etti, dağınık doğum, kafasını açık tutarak, kadın kanamaya başladığında bile asla paniklemedi. Üçüncü gün, mutfak masasında yapılan acil bir apandisit ameliyatında ona yardım ediyordu. Henry, Blair gibi tıbbi bu kadar uygun birini daha önce hiç görmediğini söyledi. *Kızımın* doktor olacağı düşüncesinin şokunu atlatmam biraz zaman aldı ama Blair'le bu konu hakkında konuştuğumda gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık vardı ve mümkünse onun doktor olmasına yardım edeceğimi biliyordum."

İç çekmek için durakladı. "Bay Gates'i hesaba katmamıştım. Chandler'a döndüğümüzde, Blair'in tek konuşabildiği doktor olmaktı. Bay Gates, koruması altındaki hiçbir kızın hanımefendiliğe yakışmayacak bir şey yapmayacağını söyledi. Bir yıl boyunca arkamda durdum ve Blair'in ruhunun yavaş yavaş boğuldu. Sanırım bardağı taşıran son damla, Bay Gates'in kütüphanenin Blair'e tıp konusunda daha fazla kitap ödünç vermesini yasaklaması oldu."

Opal küçük bir kahkaha attı. "Sanırım Bay Gates'e karşı çıktıkten an o andı. Henry ve Flo'nun çocukları yoktu ve Blair'in onlarla yaşamasına izin vermem için bana yalvardılar, Henry'nin Blair'in paranın bir kadına alabileceği en iyi eğitimi almasını sağlama sorumluluğunu üstleneceğine söz verdiler. Kızımın gidişini görmek istemiyordum ama tek yolun bu olduğunu biliyordum. Eğer burada kalsaydı, ruhu kırılmış olacaktı."

Lee'ye döndü. "Tıbbın Blair için ne kadar önemli olduğunu görüyorsunuz. Küçüklüğünden beri tüm hayatı buydu ve şimdi-" Sözünü yarıda kesti. cebinden bir zarf çıkardı. "Bu dünden önceki gün Henry'den geldi. Blair'e haberi olabildiğince nazik bir şekilde verebilmem için bana gönderdi. Mektupta, St. Joseph'te staj yapmaya hak kazanmış olsa da, üç gün süren sınavda birinci olsa da, St. Philadelphia Şehir Komiseri, bir bayanın erkeklerle bu kadar yakın çalışmasının uygunsuz olduğunu söylediği için onun yerleştirilmesini veto etti."

"Ama bu-," diye patladı Lee.

"Haksızlık mı? Hizmetçinin gömleklerinizi istediğiniz gibi ütölemesini sağlamak için ondan tıbbi evde kalmasını istemenizden daha adaletsiz değil."

Lee purosunu tüttürerek bahçeye baktı ve düşündü.

"Belki benimle birlikte taşrada birkaç vakayı ziyaret etmek ister. Çok zor bir şey değil, sadece bazı rutin kontroller."

"Evet, bundan hoşlanacağını düşünüyorum." Elini onun koluna koydu. "Ve Lee, sanırım şimdiye kadar gördüğünden farklı bir Blair göreceksin. Şimdi. Blair biraz açık sözlü olmaya meyilli olduğu için, insanlar bazen onun kalbinin büyüklüğünü göremiyor. Eğer Bay Hunter'ı onun önünde aptal yerine koymaya devam edersen, seni sevmeye başlamak bir yana, asla affetmeyecektir. Bu kasabanın tanıdığı Leander'ı görmesine izin verin, Bayan Lechner'in gizemli ağırları hakkındaki şikayetlerini dinlemek için saat üçte defalarca yatağından kalkan Leander'ı. Ve geçen yaz Bayan Saunderson'ın ikizlerini kurtaran adam. Ve o adam-."

"Pekala," diye güldü Lee. "Ona aslında kılık değiştirmiş bir aziz olduğumu göstereceğim. Sence gerçekten tıp hakkında bir şey biliyor mudur?"

Gülme sırası Opal'deydi. "Dr. Henry Thomas Blair'i hiç duydunuz mu?"

"Patolog mu? Tabii ki. Hastalık tespitindeki bazı ilerlemeleri-." Durdu. "O Henry Amca mı?"

Opal'ın gözleri sevinçle parladı. "Aynısı ve Henry, Blair'in iyi, çok iyi olduğunu söylüyor. Ona bir şans verin. Pişman olmayacaksınız."

Bölüm 10

Blair'in günü Alan'la oynadığı tenis maçı sayesinde pek iyi geçmedi. Okulu sırasında amcası egzersizin önemini vurgulamıştı. Güçlü fiziksel egzersizlerin onun düşünme ve çalışma yeteneğini geliştireceğini söylemişti. Bu nedenle Blair kürek takımına katılmış, tenis oynamayı öğrenmişti. Diğer tenis oynar, buldukça jimnastik yapar, bisiklete biner ve biraz da yürüyüş yapardı.

Teniste Alan'ı yendi.

Alan sahanın kenarına doğru yürürken dikkati dağılmış görünüyordu. Oyun boyunca omzunun üzerinden izledi, yüzünde her an birinin ortaya çıkacağını düşündüğünü gösteren bir ifade vardı.

Oyun bittiğinde Blair çok sinirlenmişti çünkü Alan'ın Leander hakkındaki endişesinin iyi oynamasını engellediğinden şüpheleniyordu.

"Alan, neredeyse ondan korktuğunu düşüneceğim. Şimdiye kadar onu her seferinde yendik."

"Onu yendiniz. Bu ülkede işe yaramam. Şimdi, eğer bir şehirde buluşabilirsek, belki bir şansım olabilir."

"Leander dünyanın her yerinde eğitim gördü. Eminim balo salonunda da at üstünde olduğu kadar rahattır," dedi raketini temizlerken.

"Bir Rönesans adamı mı?" Alan kibirli bir ifadeyle, sesinde keskin bir tonla konuştu.

Blair başını kaldırıp ona baktı. "Alan, kızgın gibi görünüyorsun. O adam hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"mi? Bildiğim tek şey gerçekler, onunla bir kez dışarı çıktın ve geceyi onunla geçirdin, ancak sana dokunduğumda sonsuz bir kontrole sahipmişsin gibi görünüyorsun."

"Bunların hiçbirini dinlemek zorunda değilim." Arkasını döndü.

Onun kolunu yakaladı. "Bunu Westfield'ın söylemesini mi tercih ederdin? Şu anda altıpatlılarıyla ve saf bir genç tıp öğrencisini kandırma yeteneğiyle burada olmasını mı tercih ederdin?"

Ona kız kardeşine yakışır soğuk bir bakış attı. "Kolumu bırak."

Bunu hemen yaptı, öfkesi onu terk etti. "Blair, özür dilerim, söylediklerimde ciddi değildim. Sadece aptal gibi görünmekten çok yoruldum. Otel odamda kalmaktan ve ailenle tanışmama izin verilmemesinden yoruldum. Kendimi Westfield yerine istenmeyen kişi gibi hissediyorum."

Kendini ona teslim olmuş hissetti. Öfkesi tamamen anlaşılabilirdi. Elini onun yanağına koydu. "O ilk gün seninle ayrılmak istedim ama sen bir yarışma istedin. Bunu kabul ettin ve şimdi doktor olarak gelecekteki hayatım tehlikede. Chandler'ı seninle bırakamam. Yirmisinde. Ama seninle birlikte ayrılacağıma dair biraz inancın olsun."

Ona evinin bir blok yakınına kadar eşlik etti ve ayrıldıklarında Blair, Alan'daki gerginliği hissetti. Endişeliydi ve Blair'in söylediği hiçbir şey bir fark yaratacak gibi görünmüyordu.

Eve vardıklarında, annesinin Leander dışarıdayken getirdiği çiçeklerin ve şekerlemelerin ayrıntılı bir listesini vermemesine bir kez olsun sevinerek odasına gitti. Bunun yerine Opal onu sadece hoş bir şekilde selamladı

ve dikiş dikmeye geri dönerken, Blair neredeyse kendini merdivenlerden yukarı sürüklemek zorunda kaldı.

Sabah olduğu gibi öğleden sonrayı da ağlayarak geçirmemeye kararlıydı, bu yüzden yatağa uzandı ve Alan'ın ona ödünç verdiği bir kitapta yanık kurbanlarıyla ilgili bir bölümü okumaya çalıştı.

Saat üçte, üst kattaki hizmetçi Susan elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. "Bayan Gates bunları size getirmemi ve başka bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormamı söyledi."

"Hayır," dedi Blair kayıtsızca, yemeği ulaşamayacağı bir yere iterek.

Susan kapıda durakladı, önlüğünü kapının çerçevesi boyunca gezdirdi. "Elbette, dün olanları duymuşsundur."

"Dün mü?" Blair pek ilgilenmeden sordu. Alan onun Leander'la ilgilendiğini nasıl düşünebilirdi? Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini ilgili herkese açıkça belirtmemiş miydi?

"Dün gece Bayan Houston geldiğinde uyuduğunuz ve bu sabah da erkenden ayrıldığınız için Bay Taggart'ı ve dünkü bahçe partisinde çıkardığı korkunç karmaşayı ve Bayan Houstonu nasıl dışarı çıkardığını duymamış olabileceğinizi düşündüm ve sonra buraya geldi ve inanıyorum ki anneniz ona neredeyse aşık oldu ve ona pembe bir tren alacak ve-"

Susan şimdi Blair'in dikkatini çekmişti. "Bir dakika yavaşla ve bana her şeyi anlat." Bacaklarını yatağın üzerine kıvırdı ve önündeki yemeği yemeye başladı.

"Şey," dedi Susan yavaşça, belli ki ilgi odağı olmaktan hoşlanıyordu. "Dün kız kardeşin Bayan Tia Mankin'in bahçe partisine geldi -davet edildiğin ama gitmediğin partiye- ve bu ilahi adam duruyordu ve ilk başta kimse onu tanımadı. Tabii ki orada olmadığım için bana böyle söylendi ama daha sonra onu gördüm ve söyledikleri her şey fazlasıyla doğrudu. O koca pis adamın bu kadar iyi görünebileceğini hiç düşünmemiştim. Her neyse, partiye geldi ve tüm

Kadınlar etrafına toplandı ve sonra Bayan Houston'a yemek götürdü ve kucağına döktü. Kimse bir dakika boyunca tek kelime edemedi, ama biri gülmeye başladı ve sonra bildiğiniz tek şey, Bay Taggert'in Bayan Houston'ı alıp bahçeden çıkardığı ve ona aldığı o güzel yeni arabaya bindirdiği."

Blair bir lokma sandviç yedi ve onu sütle yıkamaya çalıştı. "Houston bir şey söylemedi mi? Bir erkeğin bunu içinde yapmasına izin verdiğini düşünemiyorum." Doğrusu, kız kardeşinin de özel hayatında buna izin verdiğini düşünemiyordu.

"Dr. Leander'ın böyle bir şey yaptığını *hiç* görmedim ama Bayan Houston buna izin vermekle kalmadı, onu buraya getirdi ve annenizden onu salonda ağırlamasını istedi."

"Annem mi? Ama Taggert adını her duyduğunda ağlıyor." "Dünden sonra olmaz. Onda neyi sevdiğini bilmiyorum. Çünkü adam beni ölümüne korkutuyor, ama neredeyse ona aşık oluyordu. Bayan Houston'ın kıyafetlerini değiştirmesine yardım ettim. Alt katta annen ona Opal demesini istiyordu ve o da ona hangi renk tren vagonu alabileceğini soruyordu."

Susan boş tepsiyi yatağın üzerinden aldı. "Ama Bayan Houston o adamları ayrıldıktan sonra korkunç bir şey olmuş olmalı, çünkü dün gece eve gözyaşları içinde geldi. Soyunmasına yardım ettiğimde bunu benden saklamaya çalıştı ama ağladığını görebiliyordum. Bugün de yemek yemedi ve bütün gün odasından çıkmadı." Kapının eşiğinde durakladığında Blair'e sinsi bir bakış attı. "Tıpkı senin gibi. Bu ev bugün mutlu bir yer değil," dedi odadan çıkmadan hemen önce.

Blair hemen odasından çıktı ve kız kardeşinin yanına gitti. Houston yatakta yatıyordu, gözleri kızarmış, şişmiş ve mutsuzluğun bir resmi gibi görünüyordu. Blair'in aklına gelen ilk düşünce, kız kardeşinin mutsuzluğunun kendi hatası olduğuydu. Chandler'a geri dönmemiştir, Houston hâlâ Leander'la nişanlı olacaktı ve üzerine yemek döküp herkesin içinde onu hırpalayan bir adamlarla evlenmeyi düşünmüyor olacaktı.

Blair Houston'la konuşmaya çalıştı, ona Lee'yi hala istediğini açıkça belirtirse, muhtemelen hala ona sahip olabileceğini söyledi. kendini o Taggert denen adama feda etmek zorunda kalacaktı. Ama Blair konuştuğu Houston daha da içine kapanıyordu. Leander' artık onu sevmediği ve Blair'i onu hiç istemediği bir şekilde istediği dışında hiçbir şey söylemiyordu.

Blair kız kardeşine yirmisine kadar beklerse Lee'ye sahip olabileceğini söylemek istiyordu. Şantaj planından, Alan'dan ve onu ne kadar çok sevdiğinden bahsetmek istiyordu ama bunun Houston'ın kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu, sanki teselli ödülüymüş gibi. Houston'ın tek konuşabildiği Lee'nin onu reddettiği, Blair'i istediği ve Taggert'ın onu perişan ettiği gerçeği idi, ancak Blair'e adamın ona tam olarak ne yaptığını söylemiyordu.

Houston konuştuğu Blair kendini daha da kötü hissediyordu. En başta Leander' çıkmıştı çünkü onun kız kardeşi için iyi olmadığından endişelenmişti. Endişelenmişti çünkü Lee ona kızdıktan sonra Houston üzülmemişti. Ama şimdi Houston bambaşka bir adamla birlikteydi ve bütün gününü mutsuzluk içinde geçirmişti. Keşke müdahale etmeseydi!

Houston yatağının yanında durmuş, yüzünden aşağı akan gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu.

"Leander ile başarısız olduğunu düşünebilirsin, ama olmadın. Ve kendini zorba bir cezalandırmak zorunda değilsin. Bırakın bir tabak yemeği, bir tabak yemeği bile idare edemiyor."

Blair durdu çünkü Houston yüzüne bir tokat attı.

"O benim evleneceğim adam," dedi Houston, sesinde öfke vardı. "Senin ya da bir başkasının onu aşağılamasına izin vermeyeceğim."

Elini yanağına götüren Blair'in gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "Yaptığım şey giriyor," diye fısıldadı. Odadan çıkmadan önce, "Hiçbir yerde hiçbir erkek kız kardeşlerden daha değerli değildir," dedi.

Günün geri kalanı Blair için daha da kötüydü. Houston'ın Taggert'la neden evlendiğine dair herhangi bir şüphesi varsa bile, akşam yemeğinden hemen önce adamdan gelen bir düzine yüzükle bu şüphesi ortadan kalktı. Houston yüzüklere bir kez baktı ve yüzü yüksekte yanan bir gaz lambası gibi aydınlandı. Blair, araba ve on üç yüzük hediyesinin Taggert gibi bir adamla yaşamak zorunda kalmayı telafî etmeye yetip yetmeyeceğini merak etti. Houston'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da öyle düşünüyor gibiydi.

Akşam yemeği geldi ve Houston'ın neşesi Blair'in kendini çok kötü hissetmesine neden oldu ama kız kardeşiyle herhangi bir konuda konuşmaya çalışmanın faydasız olduğunu biliyordu.

Akşam yemeği sırasında telefon çaldığında Gates hizmetçiye, arayan her kimse kimsenin bu yeni moda şeyle konuşmayacağını söylemesini istedi. "O şeyi çaldırabildikleri için sizi kendileriyle konuşturmaya hakları olduğunu düşünüyorlar," diye homurdandı.

Susan odaya geri döndü ve gözleri Blair'in üzerindeydi. "Arayan kişi çok önemli olduğunu söyledi. Bayan Hunter olduğunu söylemeliyim."

"Hunter," dedi Blair, çorbası yarısına kadar ağzına gelmişti. "Cevap versem iyi olacak." Bay Gates'ten izin istemeden yarı koşar adım telefona gitti.

"Hiç Avcı tanımıyorum," diyordu Gates arkasında.

"Elbette biliyorsun," dedi Opal yumuşak bir sesle. "Geçen yıl Seattle'dan buraya taşındılar. Onunla geçen yaz Lechner'larda tanışmıştın."

"Belki de yaptım. Hatırlıyor gibiyim. Al Houston, şu etten biraz ye. Şişmanlamaya ihtiyacın var."

"Merhaba," dedi Blair çekingen bir sesle.

Beklediği gibi Alan'ın sesi yerine Leander'ın sesini duydu. "Blair, lütfen kapatma. Sana bir davetim var."

"Peki bu sefer Alan'a ne yapmayı planlıyorsun? Silahlar, atlar kullandınız, neredeyse onu boğuyordunuz. Bugün tenis oynadığınızı biliyor muydun? Ona top fırlatabilir ya da raketle vurabilirdin."

"pek iyi olmadığını biliyorum ama bunu telafi etmek isterim. Yarın bütün gün acil durumlarla ilgilenmek için nöbette olacağım ve ülkede görmem gereken birkaç hastam var. Benimle gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Blair bir an konuşamadı. Bütün gününü eğitimini aldığı yaparak mı geçirecekti? Aylaklık etmek, bir eğlenceden diğerine gitmek zorunda kalmayıp bir şeyler öğrenmek için mi?

"Blair, orada mısın?" "Evet,
tabii ki."

"Gelmemeyi tercih edersen anlarım. Uzun bir gün olacak ve eminim sonunda çok yorulacaksın, o yüzden-."

" zaman istersen beni alabilirsin. Sabahın köründe hazır olacağım ve yarın kimin daha önce vereceğini göreceğiz." Telefonu kapattı. ve masaya geri döndü. Yarın doktor olacaktı! Günlerdir ilk kez, kız kardeşini incitmenin sorumluluğunun ağırlığını hissetmiyordu.

* * *

Nina Westfield, biri kapıyı açmadan önce birkaç dakika boyunca kapıya vurulduğunu duydu.

Beyaz yüzlü bir hizmetçi elleri titreyerek salona girdi. "Hanımefendi, bir adam var, Bay Alan Hunter olduğunu ve Dr. Leander'ı öldürmeye geldiğini söylüyor."

"Aman Tanrım. Tehlikeli görünüyor mu?"

"Orada öylece duruyor ve sakın davranıyor, ama gözleri vahşi ve... çok yakışıklı. Belki onunla konuşabilirsin diye düşündüm. O

bana pek öldürücü gibi gelmedi."

Nina kitabını bir kenara koydu. "Onu içeri alın, sonra yan komşumuz Bay Thompson'ı çağırın ve babamı alması için birini gönderin. Sonra da Lee'yi hastanede tutacak biri. Gerekirse bir hastalık icat edin, yeter ki onu evden uzak tutun."

Hizmetçi itaatkâr bir tavırla oradan ayrıldı ve biraz sonra Bay Hunter'a salona kadar eşlik .

Nina onun bir katile hiç benzemediğini düşündü ve odanın kapısını kapatırken hizmetçinin soluk soluğa kalmasına aldırmadan ona dostça elini uzattı. Bay Thompson birkaç dakika sonra ortaya çıktığında, Nina her şeyin bir hata olduğunu söyleyerek onu eve gönderdi ve babası geldiğinde Alan'ı tanıştırdı ve üçü geç saatlere kadar oturup konuştular.

Ne yazık ki kimse, on altı yıldır ailelerinin kahyası olan adama yardım etmeye çalışan Leander'ı düşünmüyordu. Lee denemeye devam etse de uşak kimsenin tam olarak tespit edemediği acılar içinde kıvranıyordu. Lee odadan her çıktığında uşak Westfield'daki evi aradı ve tehlikeli adamın hala orada olduğu söylendi, bunun üzerine uşak geri döndü ve yeni bir belirti geliştirdi.

Bu yüzden Leander ilk acil durum çağrısı gelmeden önce sadece dört saat uyuyabilmiş ve saat dört buçuk olduğu için tüm Chandler ailesini uyandırmaktan çekinmiş, bunun yerine ağaca tırmanarak Blair'in yatak odasına girmişti.

Bölüm 11

Leander ağaca tırmanıp verandanın çatısından geçerek Blair'in yatak odasına gittiğinde şafağın mavimsi gri tonunun sadece belli belirsiz bir ipucu vardı. Kendini şaka yaparken yakalanmak üzere olan bir okul çocuğu gibi hissediyordu. Burada yirmi yedi yaşında bir doktordu; yıllarını Avrupa'da geçirmiş, bazı büyük salonları ziyaret etmişti ama şimdi bir ağaca tırmanıyor ve yaramaz bir çocuk gibi bir kızın yatak odasına giriyordu.

Ama odaya girip Blair'i ince çarşafın altında gördüğünde tüm çekingenliğini unuttu. Son birkaç gün berbat geçmişti. Onu bulmuştu ve kendi ruhunu istediği gibi bu kadını da istediğini biliyordu ama onun kendisinden uzaklaştığını görebiliyordu. Onunla ilgili bir şey onu sakar, beceriksiz yapıyordu ve yaptığı her şey yanlıştı. Onu etkilemeye çalışmış, sevdiğini sandığı o beceriksiz, zayıf, korkak küçük sarışın fareye kıyasla kendini iyi göstermeye çalışmıştı. Lee, Hunter'ın onun için yeterince erkek olmadığını biliyordu.

Bir an için onun üzerinde durdu ve kendisine kızmadığı tek gecede olduğu gibi yumuşak ve tatlı olmasından hoşlandı.

O gece hayatını değiştirmişti ve ona tekrar sahip olmaya kararlıydı.

Gülümseyerek ve kendine engel olamayacağını hissederek çarşafı geri çekti ve ayakkabılarıyla birlikte onunla birlikte yatağa girdi. Uzun süreli bir sevişme için zaman yoktu ve şimdi, o uyanmadan önce, hâlâ

Duncan Gates'in evinin üçüncü katının o yer olmadığını biliyordu.

Onu kollarına çekerken şakağını öptü ve uykulu bir şekilde, gözlerini ve yanaklarını öperken ona daha da sokuldu. Adam dudaklarına dokunduğunda yavaşça kendine geldi, vücudunu adamınkine yaklaştırdı, adamın eli aşağı inip elbisesini yukarı çekerken ve çıplak bedenini okşarken kalçası adamınkinin arasında kaydı.

Öpücüğü derinleştirdi, dili onunkine değdi ve kadın hevesle karşılık verdi, yaklaşmaya çalışırken onu itti.

Lee'nin ince geceliğinin içinden karnına saplanan saat kösteği onu uyandırdı ama tam olarak değil.

"Senin bir rüya olduğunu sanmıştım," diye mırıldandı, eli onun yanağını okşarken.

"Öyleyim," dedi Leander kısık sesle. Hayatında hiç bu kadar kontrollü gerekmemişti. Elbisesini çıkarmak, tüm sıcak, güzel tenini okşamak, tenini kendi teninde hissetmek istiyordu. Tıraşsız vücudunu yanaklarını karnının yumuşak etine değdiriyor ve sahte bir protestoyla ciyaklamasını duyuyordu.

Blair birden doğruldu. "Burada ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa bağırdı.

Eliyle kızın ağzını kapattı ve onu yanına çekti; kız topuklarını tekmelemeye ve onu itmeye başladı. "Benimle gelmek istiyorsan şimdi gelmelisin ve henüz gün ışımadığı için kapına vurup bütün evi uyandırmak istemedim. Bu kadar çok gürültü yapmayı keser misin? Gürültü mü? Gates burada olacak ve seni böyle görürse, muhtemelen Çul ve küller içinde şehir merkezinde geçit töreni yapacaksın." Kız sakinleşince elini çekti.

"Bu planladığın şeye tercih edilir," dedi yüksek sesle fısıldayarak. "Bırak beni."

Leander bir milim bile kıpırdamadı. " olsaydı buraya... ayakkabılarım olmadan tırmanırdım," dedi, bacağını onunkilerin arasında aşağı yukarı sürterek, hâlâ onu oldukça yakın tutuyordu.

"Sen kibirli, şehvet düşkünü birisin."

Kollarını başının üzerinde birleştirip onu öptüğü için ayrıldı, nazıkçe, nefes alamayana kadar derinleşti, sonra tekrar nazıkçe. Adam geri çekildiğinde, başını yana çevirdiğinde gözlerinde yaşlar vardı. "Lütfen yapma," diye fısıldadı. "Lütfen."

"Neden merhamet etmem gerektiğini bilmiyorum," dedi ve onu serbest bıraktı. ama onu vücudunun büyük bir kısmının altında tutuyordu. "Son birkaç gündür bana hiç merhamet göstermedin." Kadının gözlerindeki ifadeyi gören adam ondan uzaklaştı. "Eğer geldiğim yoldan, ağaçtan aşağı inersem, giyinip benimle ön tarafta buluşur musun?"

Gözleri kapana kısılmış bir hayvanın bakışını kaybetmişti. "Ve biz de mi gideceğiz?" "Daha önce hiçbir kadının kan ve vahşeti dört gözle beklediğini görmemiştim."

"Mesele o değil, sevdiğim şey insanlara yardım etmek. Eğer bir hayat kurtarabilirsem, o zaman benim hayatım-"

Yataktan çıkmadan önce onu çabucak öptü. "Yolda bana yeni doktor konuşmasını yapabilirsin. On dakika, tamam mı?"

Blair sadece başını sallayabildi ve neredeyse Lee pencereden önce yataktan kalktı. Davranışlarının ne kadar sıra dışı olduğunu düşünmedi çünkü Chandler'a döndüğünden beri hayatındaki hiçbir şey sıradan olmamıştı.

Blair odasındaki küçük dolaptan, Houston'ın sakladığı kışlık giysilerin yanından, gurur duyduğu bir giysi çıkardı. Philadelphia'da J. Cantrell ve Oğulları adlı eski ve köklü bir terzielik firmasına diktirmişti. Bir doktor olarak gelecekte acil durumlarda hayal edebileceği tüm ihtiyaçları karşılayacak ve yine de mütevazı kalacak bir takım elbise tasarlamak ve uydurmak için onlarla haftalarca çalışmıştı. Terzi dükkânında giymeyi denemişti.

Tahta bir ata bindi, güvenli olması için yeterince kısa ve saygın olması için yeterince uzun olduğundan emin oldu.

Ceket mükemmel bir askeri sadelikle kesilmişti; etek dolgun ve kadınsı görünüyordu, ama aslında ikiye bölünmüştü, böylece bluzların güvenliğine ve rahatlığına sahipti. Takım elbise, paranın satın alabileceği en iyi, en sıkı dokunmuş lacivert serjden yapılmıştı; kumaşın kıvrımlarında kaybolan birkaç derin cebi vardı ve her cebin üzerinde değerli aletlerin için düğmeli bir kapak bulunuyordu. Takım elbisenin amacını belirtmek için kolunda basit bir kırmızı haç vardı.

Blair bir çift yüksek bağcıklı siyah dana derisi ayakkabı giydi -kadınların ayaklarına işkence ederek boyun eğdiren modaaya uygun dar ayakkabılar yerine erkek tarzı- yeni doktorunun çantasını aldı ve Leander'la buluşmak için aceleyle aşağı indi.

Arabaya yaslanmış ince küçük puolarından birini içiyordu ve Blair bir an için onunla bir yere gitmekten korktu. Şüphesiz bütün günü onun üzerinde gezinen elleriyle savaşıarak geçirecekti ve bir hastaya yardım etmek için hiçbir şey yapamayacaktı.

Kıyafetine hızlıca bir göz attı ve arabaya atlayıp Blair'i binmesine yardım etmesi için yalnız bırakmadan önce onaylar gibi başını salladı.

Lee'nin arabasına biner binmez, Blair'in kendini hazırlamaya başladığı şekilde yola çıktı Hayatını kurtarmak için tutundu.

"Bu ilk vaka nerede?" diye bağırdı Chandler'ın güneyindeki yolda hızla ilerleyen arabanın sesleri arasında.

"Çoğu zaman hastanede çalıştığım için artık bu tür aramaları pek yapmıyorum," diye bağırarak ona karşılık verdi. "Bu yüzden bazı vakaları görmedim ama bunu biliyorum. Joe Gleason ve karısı hasta. Başka bir bebek olduğuna eminim. Effie nasıl oluyorsa her sekiz ayda bir çocuk doğurmayı başarıyor." Ona yan yan baktı. "Hiç yeni doğmuş bir bebek yakaladın mı?"

Blair başını salladı ve gülümsedi. Amcasıyla birlikte yaşadığı için, üniversitedeki diğer öğrencilerin sahip olmadığı bir avantaja sahipti.

Sadece kitaplardan teori öğrenmek yerine hastalarla çalışabilmek.

Blair'in yan tarafının arabanın kenarına çarpmaktan yara bere içinde kaldığı bir yolculuktan sonra Leander, dağların eteğindeki küçük bir kulübenin önünde durdu; kulübenin önündeki çıplak avlu tavuklarla, köpeklerle ve sayısız zayıf, kirli çocukla doluydu; hepsi de yer kapmak için birbiriyle kavga ediyor gibiydi.

Joe, küçük, cılız, çoğunlukla dişsiz, çocukları ve hayvanları eşit derecede küçümseyerek yolundan . "O burada, Doktor. Effie gündüzleri yatmazdı, dört gündür yatıyor ve bu sabah onu uyandıramadım. Elimden geldiğince onu tedavi etmeye çalıştım ama hiçbir şeyin faydası olmadı."

Blair iki adamı eve kadar takip etti ve Joe'nun anlatmaya başlamasını dinlerken gözleri fal taşı gibi açılmış çocuklara baktı.

"Odun kesiyordum ve baltanın başı fırlayıp Effie'nin bacağına isabet etti. Çok kötü kesmemişti ama çok kanadı ve başı dönüyordu, bu yüzden yatağa gitti.

-Hem de günün ortasında! Dediğim gibi, elimden gelenin en iyisini yaptım ama şimdi onun için endişeleniyorum."

Kadının hareketsiz bir yığın halinde yattığı küçük oda karanlık ve kötü kokuluydu.

"Şu pencereyi aç ve bana bir fener getir."

"havanın onun için iyi olmadığını söyledi."

Leander adama tehditkâr bir bakış attı ve Joe koşarak pencereyi açtı.

Joe feneri getirirken, Lee kadının yatağının yanına oturdu ve yorgani çekti. Kadının bacağına pis, kokmuş, kalın bir bandaj vardı. "Blair, eğer buranın altındaki şey düşündüğüm şeyse, belki de sen-."

Blair onun sözünü bitirmesine fırsat vermedi. Kadının başını inceliyor, göz kapaklarını kaldırıyor, nabzını ölçüyor ve sonunda eğilerek

nefesini kokladı. "Sanırım bu kadın sarhoş," dedi merakla, odaya bakarken. Yatağın yanındaki küçük, kaba masanın üzerinde *Dr. Monroe'nun Yaşam İksiri* yazan boş bir şişe vardı. *İyileştirme garantili seni rahatsız eden her neyse.*

Onu havada tuttu. "Bunu karına mı veriyordun?"

"Bunun için iyi para ödedim," dedi Joe kızgınlıkla. "Dr. Monroe bunun ona çok iyi geleceğini söyledi."

"Bu şey de Dr. Monroe'dan mı?" Lee kalın bandajı işaret sordu.

"Bu bir kanser alçısı. Kanseri iyileştiriyorsa Effie'nin küçük bir kesiğini de iyileştirir diye düşündüm. İyi olacak mı doktor?"

Lee, odanın köşesinde duran eski sobaya odun parçaları atmaya başlayan ve su kaynatmak için bir koyan adama cevap verme zahmetine girmede. Suyun kaynamasını beklerken ve daha sonra Lee ve Blair ellerini ovarken, Lee sorular sordu.

"Ona başka bir şey verdin mi?" diye sordu, adamın cevabından korkarak.

"Bu sabah sadece biraz barut. Uyanmakta ve barutun onu canlandırmaya yardımcı olacağını düşündüm."

"Onu öldürmüş olabilirsin," dedi Lee, sonra yüzü biraz beyazlaşarak kirli bandajın kenarlarını yaradan ayırmaya başladı. bilinçsiz kadının bacağına dizinin hemen üstünden kesmiş. Bandajın altındaki ete bakarken yüzünü buruşturdu. "Tam düşündüğüm gibi. Joe, git bana biraz daha su kaynat. Bunu temizlemem gerekecek." Küçük adam sargının altına bir göz attı. ve aceleyle odadan çıktı. Lee, gözleri Blair'in , görebilmesi için kirli kumaşı geri çekti.

Minik, kıvranan kurtçuklar şişmiş, çiğ kesiği kapladı.

Blair, Lee'nin çantasından aletleri alıp ona uzatırken tepki vermesine izin vermedi. Lee kurtçukları dikkatle ayıklamaya başlarken o da emaye bir leğen tutuyordu.

Lee, "Bu şeyler gerçekten de kılık değiştirmiş bir nimet," diyordu. "Kurtçuklar yaranın çürümüş kısmını yer ve temiz kalmasını sağlar. Eğer bunlar" - cımbızının ucuyla bir tanesini havada tuttu - "burada olmasaydı, muhtemelen şimdi kesiyor olurduk. Hatta duyduğuma göre doktorlar eskiden kurtçuklar yarayı temizlesin diye."

"Belki de buranın bu kadar pis olması iyi bir şeydir," dedi Blair tiksintiyle, pis küçük odaya bakarak.

Lee spekülatif bir ifadeyle ona baktı. "Bu tür şeylerin senin için çok fazla olacağını ."

"Düşündüğünden daha güçlü bir midem var. Karbolik için hazır mısın?"

Lee yarayı daha da temizlerken, Blair her zaman onun yarım adım önünde, neye ihtiyacı varsa hazırды. Lee ona iğneleri ve ipliği uzattı ve Blair kesiğin ham kenarlarını dikerken Lee geride durdu ve onun her hareketini izledi. Dikişi bitirdiğinde homurdandı ve yaraya temiz bandajlar uygulamasına izin verdi.

Joe onlara suyun kaynadığını söylemek için geldi.

"O zaman çarşaf dediğiniz bu paçavraları kaynatmak için kullanabilirsiniz," dedi Lee. "O bandajın altına daha fazla sinek girmesini istemiyorum. Blair, bana yardım et. Bu çarşafı onun altından çıkar. Ve onun için temiz giysiler de istiyorum. Blair, Joe ve ben konuşurken sen de onun üstünü değiştirebilirsin."

Blair kadını yıkamaya kalkışmadı ama bacağındaki yaranın vücudundaki en temiz nokta olduğundan emindi. Kadın sarhoşluk sersemliğiyle bazen sırtıp dururken, Joe'nun gece korkuluklarından birine kadının iri gövdesini sokmayı başardı. Açık kapıdan Lee ve Joe'yu kulübenin yan tarafında görebiliyordu; Lee küçük adamın üzerinde yükseliyor, ona bağılıyor, parmağıyla göğsünü yumrukluyor ve

genellikle adamı ölümüne korkutuyordu. Blair, karısı için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan Joe için neredeyse üzülyordu.

"Doktor nerede?"

Arkasını döndüğünde kapının girişinde duran kovboy kıyafetli ve kot gömlekli bir adam gördü, yüzü endişeliydi.

"Ben doktorum," dedi Blair. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

İnce yüzündeki derin gözleri onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Dışarıdaki Doktor Westfield'in kamyonu değil mi?"

"Frank?" Lee arkalarından sordu. "Bir sorun mu var?"

Kovboy arkasını döndü. "Bir araba dereye düştü. Üzerinde üç adam vardı ve biri oldukça kötü yaralandı."

Lee arabaya doğru giderken omzunun üzerinden Blair'e, "Çantamı getir," dedi ve Blair oraya vardığında araba çoktan hareket etmişti. Sessizce İki çantayı vagonun zeminine fırlattı, tavan desteğini kavradı ve ayağını koşucunun üzerine koydu, Bay Cantrell'e kendisine bu kadar hareket kabiliyeti sağlayan kıyafet tasarımı için teşekkür etti.

Lee bir eliyle kızın üst kolunu tutarken diğer eliyle de dizginleri tuttu ve at dört nala koşarken kızın içeri çekilmesine yardım etti. Çantaları ayaklarının arasında sıkıca tutarak oturduğunda Lee'ye baktı ve o da ona göz kırptı - içinde biraz gurur olan bir göz kırpmaydı bu.

"Burası Bar S Çiftliği," diye bağırdı Lee, "ve Frank de ustabaşı."

Kovboyu takip ettiler, Lee arabayı neredeyse yalnız binici kadar hızlı götürüyordu, herhangi bir bina görmeden önce yaklaşık dört mil boyunca. Dört küçük kulübe ve Ayers Tepesi'nin kenarına tehlikeli bir şekilde yapıştırılmış bir ağıl vardı.

Lee çantasını kaptı, dizginleri yakınlarda duran üç kovboydan birine attı ve ilk kulübeye girdi, Blair elinde çantasıyla peşindeydi.

Ranzada yatan bir adam vardı, sol kolu kanla ıslanmıştı. Lee kumaşı ustalıklarla kesti ve gömleğine bir kan sıçradı. Kovboyun gömleğindeki kurumuş kan tabakası, kesilen atardamarı geçici olarak kapatmış ve adamın kan kaybından ölmesini engellemişti. Lee eliyle atardamarı sıkıştırdı. parmaklarıyla tuttu; yıkamayı düşünecek zaman yoktu.

Blair ellerine karbolik dökerken ve sanki yıllardır birlikte çalışıyorlarmış gibi pratik bir hareketle Lee atardamarı serbest bırakırken, Blair'in küçük parmakları yarayı tutarken, kovboyun başlarında durup onlara zorlukla yer açtılar. Sonra Lee ellerini dezenfekte etti, bir iğne geçirdi ve Blair yarayı açık tutarken o da dikti. Birkaç dakika içinde yarayı kapatmışlardı.

Kovboyun geri çekildi ve gözleri Blair'in üzerindeydi.

"Sanırım ," dedi Lee, ayağa kalkıp çantasından çıkardığı temiz bir bezle ellerindeki kanı silerek. "Çok kan kaybettim, ama şoku atlattıysa, sanırım başaracak. Başka kim var?"

"Ben," dedi başka bir ranzadaki adam. "Bacağımı kırdım."

Leander adamın pantolonunun paçasını kesti, kaval kemiğini hissetti. "Biri omuzlarını tutsun. Onu yerine çekmem gerekecek."

Üç adam kovboyun omuzlarını tutmak için onun önüne geçerken Blair odaya baktı. Bir duvara yaslanmış, kolları jambon büyüklüğünde devasa bir adam . Çok dövüş görmüş gibi görünen iri, geniş yüzü, Blair'in acıdan olduğunu anladığı bir şekilde bembeyazdı ve bir kolunu diğeriyle kavriyordu.

Ona doğru gitti. "Vagon kazasında sen de var mıydın?"

Ona baktı, sonra uzaklaştı. "Doktoru bekleyeceğim."

Arkasını dönmeye başladı. "Ben de doktorum ama haklısın, muhtemelen seni dayanabileceğinden daha fazla incitirim."

"Sen mi?" dedi adam; sonra Blair onunla yüz yüze yüzünün daha da solgunlaştığını gördü.

"Otur," diye emretti ve o da itaat ederek duvarın yanındaki bir banka oturdu.
Olabildiğince dikkatli bir şekilde adamın gömleğini çıkardı ve nesi olduğunu tahmin ettiği şeyi gördü: O koca omzu düşerken yerinden çıkmıştı. "Biraz acıyacak."

Terden boncuk boncuk olmuş kaşlarının altından kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Şimdi de öyle yapıyor."

Bütün kovboylar Lee'nin kırık bacağına dikerken etrafına toplanmıştı ve izleyen kalabalığın en arkasındaki bir kovboyun dudaklarında bir viski şişesi vardı. Blair şişeyi ondan kaptı ve hastasına uzattı. "Bunun yardımı olur."

Blair yapılması gerektiğini bildiği şeyi yapmak için fiziksel olarak yeterince güçlü olduğundan emin değildi ama bu adam acı çekerken Leander'ın işini bitirmesini bekleyemeyeceğini de biliyordu. Daha önce sadece bir kez çıkık yerleştirmişti ve o da bir çocuk içindi.

Derin bir nefes alıp dua ederek adamın ön kolunu esnetmeye başladı, sonra da devasa göğsünün duvarına bastırdı. Bir konserve kutusu kaparak üzerine çıktı ve büyük bir çabayla koca kolunu havaya kaldırıp döndürmeyi başardı. Ona daha fazla acı çektirmemeye çalışarak işlemi tekrarladı. O koca kolu kalçaları kadar büyük bir eklemnin içinde hareket ettirmeye çalışmanın verdiği eforla terliyor ve nefes nefese kalıyordu.

Aniden, humerus yüksek bir sesle yerine oturdu ve iş tamamlandı.

Blair kutusundan geri çekildi ve hastasıyla birbirlerine sırtttılar.

"Siz iyi bir doktorsunuz," dedi gülümseyerek.

Blair arkasını döndü ve şaşkınlıkla, diğer iki yaralı adam da dahil olmak üzere odadaki herkesin onu izlediğini gördü. Ve öylece kaldılar.

Blair adamın omzunu en iyi sepet örgüsü deseniyle sararken orada sessizce bakıyor, rahat ve kullanışlı olduğu kadar güzel de yapıyordu.

Leander sözlerini bitirdiğinde sessizliği bozdu. "Siz ikiniz birbirinizi tebrik etmeyi bırakmaya hazırsanız, bakmam gereken daha çok hasta var." Sözleri gözlerindeki gurur ışıltısıyla çelişiyordu.

"Sen Chandler ikizlerinden biri değil misin?" diye sordu bir kovboy, onlarla birlikte arabaya doğru yürürken.

"Blair," diye cevap verdi.

"O da bir doktor," dedi Frank ve herkes ona tuhaf tuhaf bakmaya başladı.

"Teşekkürler, Dr. Westfield ve Dr. Chandler," dedi omzu çıkmış olan adam arabaya tırmanırken.

Leander dizginleri kırarken, "Ona Westfield demeye alışabilirsin," dedi. "Gelecek hafta benimle evleniyor."

Blair tek kelime edemedi, çünkü Leander'ın atı ileriye doğru sıçradığında neredeyse arabadan düşüyordu.

Bölüm 12

Sıra kulübelerinden uzaklaştıklarında Leander atı yavaşlattı.

"Babamın hizmetçisi bize öğle yemeği hazırladı. Sen çıkarırken ben ayakta duracağım ve çiftliğe giderken yolda yiyeceğiz."

Lee arabanın içinde, savaş arabasındaki bir gladyatör gibi durdu ve Blair koltuğu kaldırdı. "Ne kadar çok yer var," dedi şaşırmış bir halde, arabaya bakarak.

battaniyeler, bir av tüfeği, mühimmat kutuları, ekstra koşum takımı ve menteşeli koltuğun altında saklanan aletler. "Daha önce bu kadar geniş bir bölme gördüğümü sanmıyorum."

Leander omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ona baktı ama Leander onu görmedi. "Böyle gelmiş böyle gider," diye mırıldandı.

Blair başını kompartımanın daha da içine sokarak kompartımanın kenarlarına baktı. "Öyle olduğuna inanmıyorum. Sanırım değiştirilmiş, alanı genişletmek için bir şeyler çıkarılmış. Nedenini merak ediyorum."

"Bu şeyi kullanılmış aldım. Belki bir çiftçi domuzlarını oraya götürmek istemiştir. Yiyecekleri alacak mısın yoksa açlıktan ölecek miyiz? ölüm?"

Blair delikten büyük bir piknik sepeti çıkardı ve tekrar . Sepetten bir kutu kızarmış tavuk, bir kavanoz patates salatası ve bir kavanoz buzlu limonata çıkarırken, "Bir adamı taşıyacak kadar büyük," dedi.

"Bütün gün bunun hakkında mı konuşacaksın? Sana Chicago'da staj yaptığım zamanlarla ilgili birkaç hikâye anlatsam nasıl olur?" Leander, aklını oradaki boşluktan uzaklaştırmak için her şeyi yapabileceğini düşündü. Eğer kömür madeni muhafızları Blair'in yarısı kadar dikkatli olsalardı, bugün hayatta olmazdı.

Bir eliyle tavuk yerken diğer eliyle dizginleri tutuyor ve ona bir gece polis tarafından getirilen genç bir adamın uzun hikâyesini anlatıyordu; nefes alamadığı için zaten morarmış olan bu adamın ölmüş olabileceği söylenmişti ama Leander bir umut olduğunu düşünmüştü. Ritmik manipölasyonlar denemiş, ancak yanıt alamayınca hastayı muayene etmiş ve gözlerinin nokta nokta olduğunu görmüştü, bu yüzden Leander adamın "bayıltıcı damla" kurbanı olduğunu tahmin etmişti: afyon.

"O patates salatasının hepsini kendin mi yiyeceksin?" Lee sordu ve Blair çatal olan kavanozu ona uzatmaya başladığında, onu ve tavuğu yiyip arabayı süremeyeceğini söyledi. Bu yüzden Blair onun yanına oturmak ve salatayı ona yedirebilmek için hareket etmek zorunda kaldı.

"Hikayene devam et."

"Adamın komaya girmesini engellemenin tek yolunun canlanana kadar suni teneffüse devam etmek olduğunu fark ettim. Diğerlerinin hiçbirisi Doktorlar ölmüş saydıkları bir adam için zamanlarını boşa harcayacaklardı, bu yüzden yatmaya gittiler ve hemşirelerle ben sırayla adamı kurtarmaya çalıştık."

"Hemşirelerin size yardımcı olacağından eminim," dedi.

Ona sırtıttı. "Eğer kastettiğin buysa, onlarla pek sorun yaşamadım."

Büyük bir çatal dolusu salatayı adamın ağzına tıktırdı. "Övünecek misin yoksa hikayeyi anlatacak mısın?"

Leander adamı kurtarmaya çalıştığı uzun geceyi devam etti, buzlu bir bez alıp adamın çıplak karnına defalarca nasıl vurduğunu, sonra kalp stimülasyonu ve galonlarca sade kahve olduğunu anlattı. O ve hemşireler bütün gece nöbetleşe çalışmış, sabaha kadar adamı yürütmüşlerdi,

Tehlikenin geçtiğini ve onu yatağına yatırıp uyumasına izin verebileceklerini düşündüklerinde.

Lee o gece göreve dönmeden önce iki saatten az uyumuştı ve sabah viziteye çıktığında bu hastanın odasına girdi, hayatını kurtarmak için bu kadar çok çalıştığı için bu adamın övgüsüne mazhar olmaya hazırdı.

"Ama adamın söylediği şeydu: 'Bakın doktor, bakın, saatimi alamadılar. Pantolonumun içinde güvendeydi, beni zehirleyen hırsızlardan saklıydı.'"

"Bütün bunları onun için yaptığını bile kabul etmedi mi?" Blair inanamayarak sordu.

Leander ona gülümsedi ve bir anda durumun anlamaya başladı. Doktor olmanın insanın beklediği kadar ihtişamlı olmadığı zamanlar vardı, ama bu sadece zor bir işti.

Öğle yemeğini bitirdiler ve yolculukları sırasında Blair, Lee'nin hem Amerika'da hem de yurtdışında doktor olarak yaşadığı deneyimler hakkında ona daha fazla hikaye anlatmasını sağladı.

O da ona Henry Amcasından ve öğretmenlerinin çok sert davrandığı okulundan bahsetti ve kadınların yarışacağını söyledi.

Kadınların kötü eğitilmiş olmasını bekleyen erkek doktorlarla birlikte, tabii ki kadınlar en iyisi olmalıydı. Joseph Hastanesi'ne girebilmek için girmek zorunda kaldığı üç günlük zorlu sınavı anlattı. "Ve ben kazandım!" dedi ve Leander'a hastaneyi anlatmaya devam etti. Hastanedeki geleceğinden bahsederken Lee'nin ona nasıl baktığının değildi.

Öğleden sonra erken saatlerde Winter çiftliğinin eteklerine ulaştılar ve Lee onları çiftlik sahibinin tifodan iyileşmekte olan sekiz yaşındaki kızını ziyaret etmek üzere büyük çiftlik evine götürdü.

Küçük kız gayet iyiydi ve Lee ile Blair inekten gelen bir bardak sıcak süt ve kocaman bir parça mısır ekmeği için kaldılar.

"Muhtemelen alacağımız tüm ücret bu kadar," dedi Lee, arabaya geri döndüklerinde.
Arabayı. "Doktorlar taşrada zengin olamaz. Sana destek olmam iyi bir şey."

Blair Chandler'da kalmak ya da onunla evlenmek gibi bir planı olmadığını söylemeye başladı ama bir şey onu durdurdu. Belki de Chandler'ın ona gerçekten bir doktor olduğunu ve evlendiklerinde de -eğer evlenirlerse- doktorluk yapmaya devam edeceğini söyledi. Ve bu kasabadaki önyargı ve bağnazlık düşünüldüğünde, bu çok şey ifade ediyordu.

Çiftlik sahibinin arazisinden daha yeni çıkmışlardı ki bir kovboy yanlarına geldi, atı arka ayakları üzerinde durdu ve üzerlerine bir toz bulutu kaldırdı. "Yardıma ihtiyacımız var, Doktor," dedi kovboy.

Blair'in inanamayacağı bir şekilde, Lee her yıldırım hızıyla hemen havalanmadı.

"Sen Lazy J'den değil misin?"

Kovboy başıyla onayladı.

"Sizinle gelmeden önce bayanı Winter'ın çiftliğine geri götürmek istiyorum."

"Ama Doktor, adam karnından vurulmuş ve kanaması var. Hemen birine ihtiyacı var."

Dün olsa Blair, Lee'nin kendisini bir vakadan dışlamak istemesine öfkelenirdi ama şimdi Lee'nin hastalara yardım etmesine karşı olmadığını biliyordu, o yüzden başka bir şey olmalıydı. Elini onun koluna koydu. "Ne olursa olsun, ben de bu işin içindeyim. Beni koruyamazsın." Sesinde, kendisini geride bırakırsa onu takip edeceğini söyleyen bir tehdit vardı.

Kovboy, "Artık ateş etmiyorlar, Doktor," dedi. "Sen Ben'i iyileştirirken kadın güvende olacak."

Leander önce Blair'e, sonra da gökyüzüne baktı. "Umarım bundan pişmanlık duyacak kadar yaşamam," dedi kırbacı atın üzerinde şaklatırken ve yola koyuldular.

Blair arabanın kenarına tutunup "Ateş mi ediliyor?" dedi. Ama kimse onu duymadı.

At ve arabayı biraz uzakta bıraktılar ve kovboy onları dik bir yamaca sıkışmış kerpiç bir evin kalıntılarına götürdü. Çatı çökmüş.

"Diğerleri nerede?" Lee sordu ve kovboyun ağaçların arasından başka bir harabeye doğru işaret ettiği yere baktı.

Blair neler olup bittiğiyle ilgili sorular sormak istedi ama Lee elini Blair'in sırtına koydu ve onu yıkıntıya doğru itti. Gözleri alıştığında, bir adamla şişman ve kirli bir kadının, omuzlarında tüfekler, yanlarında tabancalar ve etraflarında boş kovanlarla, bir pencereden geriye kalanların altında yerde oturduklarını gördü. Köşede üç at vardı. Etrafına bakarken gözlerini kocaman , hoşlanmadığı bir şeyin ortasında olduğundan emindi.

"Onu dikelim ve buradan gidelim," dedi Lee ve onu elindeki işe geri .

Kulübenin en karanlık yerinde, yerde, elleriyle karnını tutan, yüzü bembeyaz bir adam vardı.

"Nasıl kloroform verileceğini biliyor musun?" Lee ellerini sterilize ederken sordu.

Blair başıyla onayladı ve çantasından şişeleri ve mumları çıkarmaya başladı. "İçkiyi tutabiliyor mu?" diye sordu odadakilere.

Kovboy tereddütle, "Elbette," dedi, "ama içkimiz yok. var mı?"

Blair çok sabırlıydı. "Ona ne kadar kloroform vereceğimi bulmaya çalışıyorum ve sarhoş olmak için çok fazla viski içen bir adamın "Onu uyutmak için daha fazla kloroform."

Kovboy sırttı. "Ben herkesten daha fazla içebilir. Kendini iyi hissetmesi için iki şişe viski içmesi gerekir. Onu hiç sarhoş görmedim."

Blair başıyla onayladı, adamın ağırlığını tahmin etmeye çalıştı ve bir koninin üzerine kloroform dökmeye başladı. Adam bayılmaya başladığında gazla mücadele etti ve Leander adamın alt yarısını tutarken Blair vücudunu adamın üstüne doğru uzattı. Neyse ki adamın çok fazla gücü kalmamıştı ve yarasına fazla zarar veremedi.

Lee adamın pantolonunu çekip çıkardığında ve karnında açtığı deliği gördüklerinde, Blair fazla bir şey olmadığından şüphelendi. Ama Lee adamın karnını keserken böyle düşünmüyor .

Henry Amca'nın karın ameliyatlarında uzmanlaşmış bir doktor arkadaşı bir keresinde New York'tan onları ziyarete gelmişti ve bir şişenin kırık yarısının üzerine düşen küçük bir kız getirildiğinde o da oradaydı. Adam çocuğun midesindeki camı çıkardığında ve bağırsaklarındaki üç deliği onardığında Blair de ameliyattaydı. O tek ameliyat Blair'i o kadar etkilemişti ki, karın cerrahisinde uzmanlaşmaya karar vermişti,

Ama şimdi, Leander'ın onun için iğneleri birbiri ardına geçirmesini izlerken dehşete düşmüştü. Kurşun adamın kalça kemiğinden girmiş ve çaprazlama ilerleyerek kalçasının altından çıkmış, ilerlerken bağırsaklarını defalarca delmişti.

Leander'ın uzun parmakları kurşunun izlediği yolu takip ediyor, ilerledikçe bağırsak dikiyordu. Blair, adamın derisine ve kurşunun çıkış deliğine ulaşmadan önce diktiği on dört delik saydı.

Leander adamı tekrar dikerken, "Dört gün boyunca hiçbir şey yemeyecek," . "Beşinci gün sıvı alabilir. Eğer Bana etmez ve gizlice yemek yerse, iki saat içinde ölür çünkü yemek onu zehirler." Başını kaldırıp kovboya baktı. "Anlaşıldı mı?"

Kimse Lee'ye cevap vermedi çünkü tam o sırada altı mermi vızıldayarak yıkık barakaya girdi.

"Lanet olsun!" Lee, Blair'in ona uzattığı makasla son dikişleri keserken, "Lanet olsun!" dedi. "Bize yeterince zaman tanıyacaklarını düşünmüştüm."

" oluyor?" Blair sordu.

"Bu aptallar," dedi sesini alçaltma zahmetine katlanmadan, "bir Menzil savaşı. Chandler civarında genelde bir ya da iki tane olur. Bu yaklaşık altı aydır açık. Bir süre daha burada kalabiliriz. bir mola daha vermeye karar

verdim." "Ara mı?"

Lee ellerini sildi. "Bu konuda oldukça medeniler. Bir kişi yaralandığında, bir doktor bulunup yere getirilinceye kadar ateşi keserler. Ne yazık ki, doktor tekrar dışarı çıkana kadar durmak gibi bir zorunluluk hissetmiyorlar. Sabaha kadar burada kalabiliriz. Bir keresinde iki gün boyunca bir yerde mahsur kalmıştım. Şimdi neden Winter'ın çiftliğinde kalmanı istediğimi anlıyorsun."

Blair temizlemeye ve aletleri iki tıbbi çantaya geri koymaya başladı. "Yani şimdi sadece bekleyecek miyiz?"

"Şimdi bekleyeceğiz."

Lee onu bir zamanlar oda bölmesi olan alçak kerpiç duvarın arkasına götürdü. En uzak köşeye oturdu ve Blair'e yanına işaret etti ama Blair oturmadı. Ondan mümkün olduğunca uzak gerektiğini düşündü ve bu yüzden karşı duvara yaslandı. Bir kurşun isabet ettiğinde Leander'ın açık kollarına atladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Bir menzil savaşından hoşlanabileceğimi hiç tahmin etmezdim," diye mırıldandı ve onun boynunu öpmeye başladı.

"Yine başlama," dedi Blair, adamın dudaklarına ulaşabilmesi için başını çevirirken bile.

Lee'nin bu takibi sürdüremeyeceğini anlaması uzun sürmedi, Şimdi ve burada bu kadar insan varken ve etraflarında kurşunlar uŐuŐurken olmazdı. "Pekâlâ. Duracağım," dedi ve Blair'in yüzündeki ifadeye gülümsedi.

Ondan uzaklaŐmadı ama kollarında kaldı, çünkü onun Yakınlık ona kendini çok güvende hissettirdi ve kurşun sesleri daha uzak göründü. "Bana bağırsakları bu Şekilde dikmeyi nereden öğrendiğini söyle."

"Demek daha fazla tatlı istiyorsun. , ilk seferinde..."

Blair doyumsuz görünüyordu. Saatlerce birbirlerine sokularak oturdular, Blair Leander'ın bir Şeyleri nasıl öğrendiğine, geçmişte hangi vakaları aldığına, en zor vakasının, en komik vakasının ne olduğuna, neden doktor olduğuna dair bitmek bilmeyen sorular sordu, ta ki Leander kendini rahatlatmak için ona sorular sormaya başlayana kadar.

Güneş battı, ara sıra çatıŐmalar duruldu ama çoğunlukla bütün gece devam etti. Lee Blair'i uyutmaya çalıştı ama o reddetti.

"Onu izlediğinizi görüyorum," dedi vurulan adama doğru sallayarak. "Uyumaya niyetiniz yok, benim de yok. yaşama Şansı nedir?"

"Her Şey enfeksiyona bağlı ve bu da Tanrı tarafından kontrol ediliyor. Tek onu dikmek."

Gökyüzü başladı ve Leander kıpırdanmaya başlayan hastasını kontrol etmesi gerektiğini söyledi.

Blair esnemek için ayağa kalktı ve bir dakika sonra ona mesleği dışında her Şeyi unutturan bir ses ulaŐtı. Bu, ete değen bir kurşunun sesi idi.

Blair Lee'den uzaklaştı ve ne olduğunu görmek için tam zamanında alçak duvarın köşesine koştu. KonuŐmayan adam çenesinden vurulmuŐtu ve kadın bir avuç taze at gübresi kapmış, aık yaraya sürmek üzereydi.

Blair ayakta durduğu pozisyonundan iri kadının üzerine atlarken kafasının üzerinde uçuşan kurşunları düşünmedi.

Şaşkın ve öfkeli kadın Blair'le dövüşmeye başladı ve Blair kendini kadının yumruklarından korumak zorunda kaldı ama hiçbir koşulda o kadının açık bir yaraya at gübresi sürmesine izin vermeyecekti.

Blair amacına o kadar odaklanmıştı ki, kadınla birlikte eskiden kapının olduğu geniş açıklıktan yuvarlanarak çıktıklarının farkında bile değildi.

Bir dakika önce Blair kadının elini saçlarından çekmeye çalışıyordu, bir dakika sonra ise tam üstlerinden tüfek sesleri geliyordu.

Her iki kadın da kavgayı bırakıp kaldırdıklarında Leander'ın karşıdaki kulübeye aralarında durduğunu gördüler; belinde bir tüfek vardı ve hızla kaldırıp ateşliyordu.

Kadınlara "Girin içeri," diye bağırdı ve bir dakika sonra diğer barakadaki adamlara küfürler yağdırarak kendisinin Dr. Westfield olduğunu, kim olduğunu bildiğini ve eğer yardım için kendisine gelirlerse kan kaybından ölmelerine izin vereceğini söyledi.

Ateş kesildi.

Leander kulübeye geri döndüğünde, Blair yaralı adamın çenesini temizliyordu.

"Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, bana yardım et-." Yeterince kötü bir tehdit bulamadığı için sözünü yarıda kesti.

Kadın adamın çenesini dikip bandajlarken Blair'in sessizce durdu ve kadın son yapıştırıcı alçıyı da sürdükten sonra Blairin kolundan tutup onu ayağa kaldırdı.

"Buradan hemen gidiyoruz. Hepsi birbirini vurabilir, umurumda değil. Hiçbiri için seni riske atmayacağım."

Lee onu kulübeden çıkarmadan önce Blair çantasını almaya ancak vakit bulabilmişti.

Lee eve girer girmez Reed oğlunu, "Dün gece sendika adamınız geldi," diye selamladı.

Leander sırtında tahta bir kalasın bütün gece oyduğu ağrıyan yeri ovarken, telaşla babasına baktı. "Sen izin vermedin Onu gören oldu mu?"

Reed oğluna alaycı bir bakış attı. "Tek yaptığı yemek yemek ve uyumak, ki bu da senin günlerdir yapmadığın bir şey gibi görünüyor. Umarım Blair'i bütün gece dışarıda tutmamışsındır. Gates zaten senin postunun peşinde."

Lee hastaneye önce yemek yemek ve biraz kestirmekten başka bir şey istemiyordu ama buna vakti olacakmış gibi görünmüyordu. "Gitmeye hazır mı?"

Reed bir an sessiz kalıp oğlunu izledi ve bunun onu son kez canlı görüşü olabileceğini hissetti. Lee sendikacılardan birini maden kamplarına götürmek için ayrılmadan önce hep böyle hissedirdi. Reed'in sonunda söylediği tek şey "O hazır," oldu.

Lee yorgun bir şekilde ahıra gitti ve kendisi arabasına bir at bağlarken seyisi ayak işlerine yolladı. Appaloosa'sı çok yorgundu. Lee de babasının atlarından birini aldı. Kimsenin onları görmediğinden emin olmak için kapıya gidip bekleyen adamı aldı. babasının yanında. Lee genç adama şöyle bir baktı, ama gözlerinde tüm sendikacıların sahip olduğu ışık vardı: ateşten bir ışık, öylesine hararetle yanan bir yoğunluk ki, adamlarla karşı karşıya oldukları tehlike hakkında konuşmaya gerek olmadığını biliyordunuz, çünkü bu adamların umurunda değildi. Yaptıkları şey, uğruna savaştıkları dava, hayatlarından daha önemliydi.

Leander arabasının arkasındaki bölmeden -Blair'in çok merak ettiği o büyük alandan- mesleğiyle ilgili aletlerin çoğunu çıkarmıştı ve şimdi adam içeri süzülüyordu. Hiç konuşmadı,

Çünkü üç adam da bugün neler olabileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Kömür kampı muhafızları önce öldürmek için ateş edecek, sonra da ölü adamlara sorular soracaktı.

Reed, Lee'ye adamın hizasının üstündeki kompartımanın kenarlarındaki oluklara kâğıttan bir kalıp uzattı; bu kalıp ilk bakışta bir yığın battaniye, bir av tüfeği, bir ip ve bir testere gibi görünüyordu -herhangi bir adamın arabasında bulunabilecek şeyler. Lee en üste sağlık çantasını koydu.

Read bir an için oğlunun omzuna dokundu, sonra Lee arabaya yola çıktı.

Leander saklanan adama fazla acı çektirmeden arabayı olabildiğince hızlı sürdü. İki hafta önce babasıyla Lee'nin yaptıkları hakkında bir kez daha tartışmışlardı.

Bu sendikacıları kamplara sokmak için hayatını feda etti, yakalansa ve bir şekilde hayatta kalmayı başarsa bile, ülkedeki hiçbir mahkeme onun yapıyordum.

Lee arabayı kömür kamplarına giden yola yaklaştırdıkça yavaşlıyor, yakınında olmaması gereken kimsenin bulunup bulunmadığından emin olmak için elinden geldiğince etrafını kolaçan ediyordu. Lee gülümseyerek, Chandler civarındaki kömür madenlerinin sahibi Jacob Fenton'ı Blair'e karşı savunduğu zamanı hatırladı. Fenton için bahaneler uydurmuş ve adamın hissedarlara hesap zorunda olduğunu, madencilerin içinde bulunduğu kötü durumdan tamamen sorumlu olmadığını söylemişti. Lee insanları yoldan çıkarmak için sık sık böyle şeyler söylerdi. Madencilere yapılan kötü muamele konusunda ne kadar derin hisler beslediğini öğrenmeleri işlerine gelmezdi.

Kömür madencilerine iki seçenek sunulurdu: ya şirket kurallarına uyarlar ya da işlerinden olurlardı. Bu basitti. Ama kurallar erkekler için değil, mahkumlar içindi!

Madenlerle ilgili her şey şirkete aitti. Adamlara sadece şirket mağazalarında bozdurulabilen para birimi üzerinden ödeme yapılıyordu ve bir adam şirket mağazalarından bir şey satın aldığı tespit edilirse işten atılabiliyordu. kasabadaki dükkan. Adamların kamplardan çıkıp kasabaya gitmelerine izin verilmiyordu. Maden sahipleri, kömür kamplarının kasaba olduğunu ve madenciler ile ailelerinin çevredeki kasabadan hiçbir şeye ihtiyaç duymadığını savunuyordu.

İşletme sahipleri, kimsenin girip çıkmasına izin vermeyen kapılardaki muhafızların, vicdansız hırsızları ve hızlı konuşan adamları dışarıda tuttuğunu; muhafızların madencileri "koruduğunu" söyledi.

Ama gerçek şu ki, muhafızlar kışkırtıcıları uzak tutmak için oradaydı.

Onlar

sendika organizatörlerinin kamplara girip madencilerle konuşma ihtimalini ortadan kaldırmak için oradaydılar.

İşletme sahipleri bir grev olasılığına tahammül edemediler ve girişlere silahlı muhafızlar yerleştirme ve giren çıkan araçları arama konusunda yasal hakları vardı.

İçeri girmesine izin verilen çok az araba vardı: Kasabadaki bazı yaşlı kadınlar taze sebze getiriyordu, arada sırada birkaç tamircinin içeri girmesine izin veriliyordu, maden müfettişleri ve devriye gezen bir şirket doktoru vardı, özel muayenehanesinde kendini geçindiremeyecek kadar fakir bir doktordu. Şirket ona çoğunlukla viski olarak ödeme yapıyordu ve o da minnettarlıkla gördüklerinin çoğunu görmezden geliyor, her kaza vakasında şirketin kusurlu olmadığını ilan ediyor, böylece dul eşe ve yetim çocuklara hiçbir yardım yapılmıyordu.

Bir yıl önce Lee Fenton'gitmiş ve madencilerin sağlık durumlarını incelemek için -maden sahibinin hiçbir masrafı olmadan- kamplara girmek için izin istemişti. Fenton tereddüt etmiş ama sonra izin vermişti.

Lee'nin gördükleri onu dehşete düşürmüştü. Öyle bir yoksulluk vardı ki, buna dayanmakta güçlük çekiyordu. Adamlar geçimlerini sağlamak için bütün gün toprağın altında mücadele ediyor ve haftanın sonunda ailelerini zar zor doyurabiliyorlardı. Getirdikleri kömür miktarına göre maaş alıyorlardı, ancak maaşlarının üçte biri Madenciler zamanlarını "ölü iş" olarak , karşılığında hiçbir ücret almadıkları işlere harcıyorlardı. Madenleri desteklemek için kullandıkları kerestelerin parasını kendileri ödemek zorundaydılar, çünkü işletme sahibi güvenliğin madencilerin sorumluluğunda olduğunu, kendisinin sorumluluğunda olmadığını söylüyordu.

Kömür kamplarındaki ilk günlerden sonra Lee evine dönmüş ve bir daha Günlerce bir şey söyleyemedi. Zengin küçük Chandler kasabasına baktı, kız kardeşinin The Famous'tan eve on beş metre pahalı kaşmirle geldiğini gördü ve karda dururken gördüğü çocukları düşündü

ayakkabı giymeden. Adamların maaşlarını almak için sırada beklediklerini ve mutemedin o hafta için ne kadar ücret alacaklarını söylediğini hatırlıyordu.

Düşündükçe bir şeyler yapması gerektiğinden daha da emin oluyordu. Gazetelerde Doğu'daki sendikaların örgütlenmesiyle ilgili yazılar görmeye başlayana kadar ne yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Babasına yüksek sesle, sendikacıların Colorado'ya gelmeye ikna edilip edilemeyeceğini merak etti.

Reed, oğlunun ne düşündüğünü fark eder etmez onu vazgeçirmeye çalıştı ama Lee kamplara gitmeye devam etti ve gördükçe ne yapması gerektiğini daha iyi anladı. Trenle Kentucky'ye gitti ve orada İlk sendika organizatörleriyle tanıştı ve onlarla Colorado'da neler olduğu hakkında konuştu. Colorado'daki ilk başarısız sendikalaşma girişimlerini öğrendi ve bu işe karışmasının ölümüne yol açabileceği konusunda uyarıldı.

Leander, bir deri bir kemik kalmış üç yaşındaki küçük bir kızı zatürreden ölürken kollarında tuttuğunu hatırladı ve elinden geldiğince yardım etmeyi kabul etti.

Şimdiye kadar üç sendikacıyı kamplara getirmeyi başarmıştı. Sahipleri orada olduklarının ve birilerinin madencilere yardım ettiğinin farkındaydı, bu yüzden giderek daha fazla tetikteydiler.

Geçen yıl, Rafe Taggart adında büyük bir kömür madencisi, suçlunun kendisi olduğunu, organizatörleri kamplara getirenin kendisi olduğunu ima etmeye başlamıştı. Bazı nedenlerden dolayı, adam ne Ne muhafızlar ne de mal sahibi ona zarar vermeyecek, onu yoldan çıkarmak için hiçbir "kaza" ayarlanmayacaktı. Taggart'ın erkek kardeşinin bir zamanlar Fenton'ın kız kardeşiyle evli olduğuna dair söylentiler vardı ama kimse emin değildi. Bir maden kapandıktan sonra madenciler sık sık yer değiştirmek zorunda kaldıklarından, otuz yıl önce olmuş ya da olmamış bir olayı hatırlayacak kadar uzun süredir bu bölgede yaşayan pek kimse yoktu.

Ama nedeni ne olursa olsun, şüphe Rafe Taggart'ın üzerindeydi ve şimdiye kadar hiç kimse, kendisine kibarca yardım teklif eden yakışıklı genç doktordan şüphelenmemişti.

Madencilere yardım etme zamanı.

Lee arabasını İmparatoriçe Madeni'nin giriş kapısına çekerken, soğukkanlı davranmak ve muhafızlarla şakalaşmak için elinden geleni yaptı. Kimse onu kontrol etmedi ve Lee ev ev dolaşıp bir toplantı düzenleyene kadar adamın ağaçların arasında saklanmasına izin vermek için kampın uzak ucuna doğru sürdü. Bir seferde sadece üç adam organizatörle buluşacaktı. Genç adam her dakika hayatını riske atarak bütün gün ve gece orada kalırdı. Lee de ev ev dolaşıp çocuklara bakıyor ve adamlara şunları söylüyordu Organizatörle nerede buluşacağını her söylediğinde hayatını tehlikeye atıyordu, çünkü bu adamlardan birinin muhbir olduğunu zaten biliyordu.

Bölüm 13

Blair Pazar sabahı uyandığında kendini harika hissediyordu. Uzun uzun gerindi, penceresinin dışındaki kuşları dinledi ve bunun en güzel günlerden biri olması gerektiğini düşündü. Akıllı Lee'yle bir gün önce yaptıklarıyla doluydu. Lee'nin adamın bağırsaklarını nasıl onardığını hatırladı, uzun parmakları ustaydı ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Alan'ın onu ameliyat ederken görmesini diledi.

Birden dik oturdu. Alan! Dün saat dörtte onunla buluşacağını tamamen unutmuştu. Houston için, kız kardeşinin o yüzükler yüzünden kendini nasıl aptal durumuna düşürdüğü için çok endişelenmişti ve sonra Lee'den telefon geldi ve onun sadece onunla gitmesini istemişti. Bütün gece uzakta olacağını hiç hayal .

Susan ona ailenin kahvaltıdan hemen sonra kiliseye gideceğini ve Bay Gates'in onlarla gitmesini istediğini söylemeye gelmişti. Blair yataktan fırladı ve aceleyle giyindi. Belki Alan kilisede olacaktı ve o da çalışmakta olduğunu açıklayabilirdi.

Alan orada, üç sıra önlerindeydi ve Blair ne yaparsa yapsın, ilk bakışından sonra etrafına bakmıyordu. Kendisini daha da kötü hissetmesi için, Bay Westfield ve Nina'nın yanında oturuyordu. Kiliseden sonra, Blair binanın dışındaki küçük avluda birkaç dakikalığına ona yaklaşmayı başardı.

Alan yalnız kaldıkları anda, "Demek Westfield'la dışarıdaydın," diye söze başladı. Gözleri öfkeliydi.

Blair alçakgönüllü olmaya yönelik iyi niyetine rağmen sertleşti. "Sanırım yarışmayı kabul eden sizdiniz, ben değil ve anlaşmanın bir parçası da Leander'ın davetlerini reddetmememdi."

"Bütün gece mi?" Neredeyse aynı boyda olmalarına rağmen burnunun ucuyla ona bakmayı başarmıştı.

Blair hemen savunmaya geçti. "Çalışıyorduk ve bir menzil savaşının ortasında kaldık ve Leander diyor ki-."

"Onun bilgece sözlerini bana bırak. Artık gitmem gerekiyor. Başka planlarım var." "Başka planlar mı? Ama belki bu öğleden sonra-."

"Seni yarın ararım. Tabii evde olacağını ." Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve onu orada öylece bıraktı.

Nina Westfield gelip Lee'nin günün geri kalanında hastanede çalışması gerektiğini söyledi. Blair annesi ve üvey babasıyla birlikte arabaya bindi ve Houston'ın onlarla birlikte olmadığının sadece belli belirsiz farkındaydı.

Evde Opal yemek odasıyla uğraşüyor, masanın üzerine çiçekleri diziyor, en güzel uzun gümüş şamdanları yerleştiriyordu.

"Misafir mi bekliyorsun?" Blair boş boş sordu.

"Evet canım, geliyor."

"Kim?"

"Houston'dan Kane. Oh, Blair, o çok hoş bir adam. Onu seveceğini biliyorum."

Dakikalar sonra kapı açıldı ve Houston büyük milyonerini kolundan tutarak içeri girdi, sanki az önce ödül olarak aldığı bir oyun parçasıymış gibi Torbalanmış. Blair onu ilk kez daha önce kilisede görmüştü.

Yakışıklıydı -Leander ya da Alan kadar yakışıklı değildi ama aşırı kaslı tiplerden hoşlanıyorsanız, fazlasıyla prezantabldı.

"Buraya otursanız Bay Taggert, Houston'ın yanına ve Blair'in karşısına," diyordu Opal.

Bir an için herkes öylece oturup tabaklarına ya da odaya , kimse bir şey söylemedi.

Bay Gates büyük et parçasını kesmeye başlarken, "Umarım seviyorsunuzdur," dedi.

"Her zaman aldığımdan daha çok seveceğime eminim, ta ki Houston bana bir aşçı tutana kadar."

"Peki kimi tuttun Houston?" Opal sesinde biraz buz gibi bir tonla kızına son zamanlarda evden ayrıldığını ve saatlerce nerede olduğunu kimsenin bilmediğini hatırlattı.

"Bayan Murchison, Conrad'lar Avrupa'dayken. Efendim, Bay Taggert'in yatırımlar için bazı önerileri olabilir," dedi Bay Gates'e.

O andan itibaren, diye düşündü Blair, adamı durdurmak mümkün değildi.
O artık

Tavuk sürüsünün ortasındaki bir fil gibi. Bay Gates ona demiryolu hisselerini sorduğunda Taggert yumruğunu kaldırdı ve demiryollarının öldüğünü, tüm ülkenin demiryollarıyla kaplı olduğunu ve artık onlardan kazanılacak doğru dürüst para kalmamıştı - "sadece birkaç yüz bin kadar." Yumruğu masaya indi ve insanlar da dahil olmak üzere her şey yerinden sıçradı.

Taggert'in öfkesi ve gürültücülüğüyle kıyaslandığında Gates bir kedi yavrusuydu. Taggert hiçbir anlaşmazlığa tahammül edemezdi; her konuda haklıydı ve milyonlarca dolardan sanki kum taneleriymiş gibi söz ederdi.

Bağırıp çağırması ve küstahlığı yetmezmiş gibi, tavırları da berbattı. Rosto dilimini çatalının yanıyla kesti ve dilim masanın üzerinden Blair'e doğru kaymaya başladığında, eti tabağına geri çekerken Gates'e bira fabrikasını nasıl işleteceğini anlatmaya bile ara vermedi ve

yemeye devam etti. Servis edilen üç sebzeyi görmezden gelerek tabağına yaklaşık iki kilo patates püresi doldurdu ve sos teknesini beyaz dağın üzerine boşalttı. Yemeğini bitirmeden önce on kiloluk rostonun yarısını yemişti.

Houston'ın çay fincanını devirdi ama o sadece ona gülümsedi ve hizmetçiye bir bez getirmesini işaret etti. Altı bardak içti.

Blair, Susan'ın kendi bardağını ayrı bir sürahidenden gizlice doldurduğunu görmeden önce buzlu çay bardaklarını doldurdu. Blair daha sonra Houston'ın Taggert'in içinde buz koyu bira içmesini ayarladığını fark etti. Ağzı doluyken konuşuyordu ve iki kez çenesine yemek kaçmıştı. Houston sanki bir çocukmuş gibi önce eline, sonra da tabağının yanında hâlâ katlanmış duran peçetesine dokundu.

Bir süre sonra Blair yemek yemeye çalışmayı bıraktı. Kendisine doğru uçan yiyeceklerden, zıplayan çatal bıçak takımından ya da o gürültücü, zorba adamın sohbeti tekeline almasından hoşlanmıyordu. Sohbet ha! Bir konuşma yapıyor da olabilirdi.

En kötüsü de Houston, annesi ve Gates'in onun her sözüne kilitlenmesiydi. Sözlerinin altın olduğunu düşünebilirdiniz. Ve belki de öyleydi, diye düşündü Blair tiksintiyle. Para hakkında hiç bu kadar düşünmemişti ama belki de para diğer insanlar için çok önemliydi. Houston için kesinlikle o kadar önemli görünüyordu ki, hayatının geri kalanında kendini bu korkunç, iğrenç adama teslim etmeye hazırdı.

Taggert daha fazla sos almak için uzanırken Blair şamdanı devrilmeden yakaladı. Aşçı bunu el arabasında yapmış olmalı, diye düşündü.

Tam o sırada Taggert, Gates'in bir arazi satışından pay almasına izin verme önerisine Blair'e bakacak kadar uzun süre ara verdi. Birden konuşmayı tamamen kesti ve sandalyesini geriye itti.

"Tatlım, hava hâlâ aydınlıkken parka gitmek istiyorsan gitsek iyi olur."

Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü Blair, başka birinin yemeğini bitirip bitirmedişini soracak kadar terbiyeli olmalıydı. Gitmeye hazırdı ve otokratik bir tavırla Houston'ın da kendisiyle birlikte gitmesini istedi. Houston itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

"Neden Lee?" dedi Opal gülümseyerek, boynunu çevirip ona baktı ve küçük meşe salıncağın gıcırdamasına neden oldu. "İçeri girdiğini duymadım." Ona daha yakından baktı. "Birkaç gün öncesine göre daha mutlu görünüyorsun. Bir şey mi oldu?" Opal'ın yüzünde bir parça ben sana söylemişim vardı.

Lee arka onun yanındaki sandalyeye oturmadan önce yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. Elindeki büyük kırmızı elmayı ileri geri savuruyordu. "Belki de kızını istediğimden değil, seni bir kayınvalide olarak istediğimden."

Opal dikiş dikmeye devam etti. "Demek bugün kızımı elde etme şansın olduğunu . Yanlış hatırlamıyorsam, son konuştuğumuzda onu asla kazanamayacağından emindin. Değişen bir şey var mı?"

"Değişti mi? Sadece tüm dünya." Elmasını ısırıldı. "Ben kazanacağım. Sadece kazanmakla kalmayacağım, aynı zamanda açık ara farkla kazanacağım. O zavallı çocuk Hunter'ın hiç şansı yok."

"Anladığım kadarıyla Blair'in kalbinin anahtarını bulmuşsun ve bu çiçekler ve şekerlemeler değil."

Leander ona olduğu kadar kendisine de gülümsedi. "Ona gerçekten sevdiği şeylerle kur yapacağım: kurşun yaraları, kan zehirlenmeleri, solunum yolu enfeksiyonları, amputasyonlar ve onun için bulabileceğim başka ne varsa. Muhtemelen buralarda bahar toplamaya bayılacaktır."

Opal dehşetle baktı. "Kulağa korkunç geliyor. Bu kadar sert olmak zorunda mı?"

"Anladığım ne kadar kötüye giderse o kadar hoşuna gidiyor. Boyundan büyük işlere kalkışmadığından emin olmak için yanında biri olduğu sürece iyi olacaktır."

"Ve onunla ilgilenecek kişi sen mi olacaksın?"

Leander ayağa kalktı. "Hayatının geri kalanı için. Sanırım artık sevdiğimin sesi bu. , bir haftadan kısa bir süre içinde koridorda bana doğru koşuyor olacak."

"Lee?"

Durakladı.

"Peki ya St. Joseph's?"

Ona göz kırptı. "için elimden geleni yapacağım. Onları geri çevirmesini istiyorum. Onlar kim oluyor da onlar için çalışamayacağını söyleyebiliyorlar?"

"iyi bir doktor, değil mi?" Opal gururla gülümsedi.

"değil," dedi Lee kıkırdayarak, eve geri dönerken. "Bir kadın için hiç fena değil."

Blair, Leander'la salonda buluştu. Dün berbat geçmişti. Alan aramadı, Lee'den hiçbir haber alamadı ve bütün gün Houston ve kendini sattığı o korkunç adam hakkında endişelendi. yüzden şimdi Lee'yle karşılaştığında biraz endişeliydi. O doktor Lee mi olacaktı yoksa her fırsatta onu aşağılayan Lee mi?

"Beni mi görmek istediniz?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Leander'ın yüzünde daha önce hiç görmediği, neredeyse utangaç bir ifade vardı. "Sizinle konuşmaya geldim, tabii beni dinlemenizin bir sakıncası yoksa."

"Tabii ki hayır," dedi. "Seninle konuşmaktan neden rahatsız olayım ki?" Kırmızı brokar bir sandalyeye oturdu.

Leander'ın şapkası elindeydi, onu parçalara ayırmakla tehdit ediyordu ve Blair oturmasını işaret ettiğinde sadece başını hayır anlamında salladı.

"Söylemek için geldiğim şeyi söylemek kolay değil. Yenilgiyi kabul etmek kolay değil, özellikle de karım için seni kazanmak gibi benim için çok şey ifade eden bir konuda."

Blair bir şeyler söylemeye başlamıştı ama o elini kaldırdı. "Hayır, sözümü kesmeden söylemem gerekenleri söylememe izin verin. Benim için zor ama söylenmesi gerekiyor. çünkü düşünebildiğim tek şey bu."

Pencereye doğru yürüdü, şapkasını hâlâ elinde çeviriyordu. Onu daha önce hiç gergin görmemişti.

"Cumartesi günü, doktor olarak birlikte geçirdiğimiz gün, hayatımda çok önemli bir gündü. O güne kadar bir kadının iyi bir doktor olamayacağına dair sahip olduğum her şey üzerine bahse girerdim ama sen kanıtladın. O gün bana bir kadının sadece iyi bir doktor olamayacağını, hatta çoğu erkekten daha iyi olabileceğini gösterdin."

"Teşekkür ," dedi Blair ve onun bu sözleri karşısında küçük bir zevk heyecanı duydu.

Onunla yüzleşmek için geri döndü. "İşte bu yüzden yarışı bırakıyorum."

"Yarış mı?"

"Rekabet, zaman, ne dersiniz deyin. Dün hastanede tek başıma çalışırken, birlikte geçirdiğimiz günden sonra değiştiğimi fark ettim. Görüyorsunuz, her zaman yalnız çalıştım, ama o gün birlikte çalıştığımızda... Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası gibiydi. Birbirimize çok iyi, çok ritmik bir şekilde uyduk, neredeyse aşıklar gibiydik." Durdu ve ona baktı. "Bunu kinaye olarak söyledim tabii ki."

"Elbette," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirini anladığımdan emin değilim."

"Görmüyor musun? Bir eş kaybetmiş olabilirim, ama kazandığım şey *Meslektaşım!* Bir kadına çok az saygılı davranabilirim ya da hiç saygı göstermeyebilirim, arkadaşının kürek çekemeyecek, yüzemeyecek ve hatta Ama saygı duymayı ve hatta hayranlık duymayı öğrendiğim bir doktor arkadaşşıma bunu asla ama asla yapamam."

Blair bir an sessiz kaldı. Alan hakkında söylediklerinde yanlış bir şeyler vardı ama övgü dolu sözleri, ayrıntılar üzerinde tartışmasına neden olmayacak kadar . "Artık benimle evlenmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Sana saygı duyduğumu söylüyorum ve sen de Alan Hunter ile evlenmek istediğini söyledin ve artık yoluna çıkamayacağımı biliyorum. Sen ve ben

Tıp mesleğinde eşitiz ve bir doktor arkadaşımı son birkaç gün içinde yaptığım gibi daha fazla aşağılayamam. Bu nedenle, artık burada tutsak değilsiniz. Sevdiğin adamla birlikte istediğin zaman buradan ayrılabilirsin ve seni temin ederim Gates'in iffetini kaybettiğinden kimsenin haberi olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Blair ayağa kalktı. "Anladığımdan emin değilim. Gitmekte özgür müyüm? Artık bana şantaj yapmıyorsun ve Alan'ın daha fazla utanç mı? Tüm bunları benim iyi bir doktor olduğuma inandığınız için mi yapıyorsunuz?"

"Aynen öyle. Aklımın başıma gelmesi biraz zaman aldı ama geldim. Sadece şehvet üzerine kurulu bir evlilik nasıl olabilir ki? Elbette birbirimize karşı karşılıklı bir çekimimiz var ve belki de o bir gece olağanüstüydü, ancak bu evlilik için bir temel oluşturmaz. Alan'la sahip olduğunuz şey gerçek, birlikte vakit geçirip konuşabiliyorsunuz, ortak ilgi alanlarınız var ve eminim ki siz de aynı... ah, tepkiler Onun dokunuşuna da benimkine olduğu gibi. Belki de ikiniz son birkaç gün içinde defalarca seviştiniz, tüm bildiğim bu."

"Özür dilerim!"

Leander tekrar başını öne eğdi. "Özür dilerim. Seni tekrar aşağılamak istememiştim. Senin yanında hep ağzıma geleni söylüyorum. Artık söyleyeceklerimi asla dinlemeyeceksin."

"Dinleyeceğim," dedi. "Bana geri kalanını anlat." Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Elbette bir doktor olarak ona saygı duyması harikaydı ama aynı zamanda başka bir şey daha istiyordu ve bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Ona tekrar baktığında gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Pennsylvania'ya geri dönmek istediğini biliyorum ve seni suçlamıyorum ama seninle çalışmak büyük bir keyif ve zevkti. Çünkü son birkaç günde olanlardan sonra Chandler'a asla geri dönmek istemeyeceğinizden eminim, önümüzdeki birkaç gün boyunca sizinle çalışma onuruna sahip olup olamayacağımı gerçekten sormak istiyorum. Babam, yönetim kurulunu sizi hastaneye kabul etmeleri için ikna etmeyi kabul etti.

Houston'ın düğününden sonraya kadar birlikte çalışabiliriz. Oh, Blair, sana kadın kliniği için planlarımı gösterebilirim. Daha önce kimseye göstermemiştim ve gerçekten paylaşmak isterim. Belki planlamama yardım bile edersin - tabii zamanın varsa."

Blair odanın uzak tarafına doğru yürüdü. Daha önce hiçbir şeyden Leander'la geçirdiği o gün kadar zevk aldığını sanmıyordu ve eğer artık nişanlı olmasalardı, belki de Houston o Taggert denen adamla evlenmek zorunda olduğunu hissetmeyecekti.

"Alan da bizimle çalışabilir. Tanrım, eğer senin yarın kadar iyiye... Öyle mi?"

Blair şimdiki zamana geri döndü ve biraz da suçluluk duygusuyla Alan'ı hiç düşünmediğini fark etti. "Yani, o da kadar iyi mi? Sanırım öyle. Tabii ki iyi! Gerçi onun benim kadar doktorlarla çalışma fırsatı bulduğunu sanmıyorum. Yani, ben çok şanslıydım. Henry Amcam oldukça saygıdeğerdir ve çocukluğumdan beri ameliyatlara yardım ettim, acil vakalara yardım ettim ve birçok seçkin adama asistanlık yapma fırsatım oldu ama-" Durdu. "Tabii ki Alan mükemmel bir doktor," dedi kararlı bir şekilde.

"Eminim ve eminim ikinizle de çalışmak büyük bir keyif olacaktır. Bu arada, Alan St. Joseph Hastanesi'nin sınavına girdi mi?"

"Evet, ama yapmadı-" "Ne

yapmadı?"

Ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Sadece en yüksek puan alan altı kişiyi kabul ettiler."

"Anlıyorum. Belki de onun için kötü bir gündü. Sizin için gelebilir miyim? Yarın sabah altıda? O zamana kadar kütüphanem her zaman bir meslektaşına açıktır." Hızla elini öptü ve gitti.

Bölüm 14

Blair ertesi sabah saat beş buçukta giyinmiş ve yola çıkmaya hazırды. Yatağının kenarına oturdu ve ne yapacağını düşündü. Beklemeli miydi? Yoksa geçen sefer yaptığı gibi yine pencereden mi girecekti?

Alt kattaki saat altıyı çaldığında kapısını açtı ve ön kapının sesini duyduğunu sandı. Merdivenlerden uçarak indi ve tam uykulu Susan Leander'a kapıyı açarken oraya vardı.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. "Gitmeye hazır mısın?" Kadın cevap olarak başını salladı.

"Gidemezsiniz, Bayan Blair-Houston. Bir şey yemedin ve aşçı da henüz kahvaltıyı hazırlamadı. O gelene kadar beklemek zorundasınız. giyinmiş."

"Yemek yedin mi?" diye sordu Lee'ye.

"Sanki günlerdir bir şey yememiş gibiyim," cevap vererek ona gülümsedi ve yine onun yakışıklılığundan etkilendi. o yeşil gözleri. Ve nedense, birlikte geçirdikleri geceyi hatırladı. Bunu şimdi düşünmesi garipti, çünkü günlerdir hatırlamıyordu. Belki de şimdi onu kızdırmaya çalışmıyordu.

"Mutfağa gel de sana kahvaltı hazırlayayım. Ben bile nasıl yumurta ve domuz pastırması kızartılacağını biliyorum. Bay Gates'in yemeği muhtemelen gecikecek ve tüm ev halkı yemeğe yetişecek ama biz onun söyleyeceklerini duymak için burada olmayacağız."

Yarım saat sonra Lee büyük meşe mutfak masasında arkasına yaslandı ve ağzını sildi. "Blair, yemek yapabildiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yemek yapabilen bir kadından, bir erkeğin arkadaşı, iş arkadaşı," gözleri ve sesi alçaldı, "sevgilisi olabilecek bir kadından bunu beklemek çok fazla." İç çekerek ona baktı. "Kaybedenlerden olmayacağıma, zarifçe pes edeceğime dair kendime söz verdim." Ona tatlı bir küçük çocuk gülümsemesi verdi. "Bazen unutuyorsam beni affetmelisin."

"Evet, elbette," dedi endişeyle ve bir kez daha birlikte geçirdikleri o geceyi düşündüğünü fark etti. Onu öpmekte özgür olduğu o geceyi, onun ellerini...

"Temiz değiller mi?"

"Affedersiniz?" dedi, tekrar günümüze dönerek.

"Ellerime bakıyordun ve ben de ellerinde bir sorun olup merak ettim."

"Ben... Gitmeye hazır mısın?"

"Ne zaman istersen," diyerek ayağa kalktı ve sandalyesini geri çekti.

Blair ona gülümsedi ve Houston'ın evlenmeyi planladığını söylediği o kötü huylu adamı düşündü ve onunla Lee arasında hiçbir benzerlik olmadığını düşündü.

Hastaneye giderken ona Alan'ı sordu ve o da revirde onlarla buluşması gerektiğini söyledi. Leander ve Blair'in birlikte geldiklerini gören Alan uykulu ve biraz da somurtkan görünüyordu.

Zor ve uzun bir gündü. Her hasta Lee'nin tek sorumluluğuymuş gibi görünüyordu ve üçü bir düzine hastanın işini yapmak zorundaydı.

İnsanlar. Saat birde, İfade Edilemez Maden'i tünellerinden birinin çökmesi sonucu yaralanan dört adam getirildi. İkiisi ölmüş, birinin bacağı kırılmıştı ama dördüncü adam ölümle yaşam arasında gidip geliyordu.

"Gidici o," dedi Alan, "onu bıraksak da olur."

Ama Blair gözlerine bakıyordu, şimdi kapalıydı ama yaşamak için mücadele ettiğini görüyordu. Adamın içinde ne olduğunu anlayamıyordu ama belki de bir şansı olduğunu düşünüyordu. Her şeye rağmen, şu anda ölmüş olması gerekirdi ama yine de yaşamayı o kadar çok istiyordu ki hayata tutunmaya çalışıyordu.

Blair Lee'ye baktı ve bir an için sendika organizatörlerinin gözlerini hatırladı.

"Sanırım bir şans var. Onu açıp miyiz? Bence yaşamak istiyor," diye ısrar etti.

"Blair," dedi Alan bıkkın bir sesle, "dakikalardan fazla yaşayamayacağını herkes görebilir. Bütün iç organları ezilmiş olmalı. Bırakın ailesiyle birlikte ölsün."

Blair Alan'a bakmadı bile, gözlerini Lee'den ayırmadı. "Lütfen," fısıldadı. "Lütfen."

Leander, "Onu götürelim," diye bağırdı. "Hayır! Onu hareket ettirmeyin. Onu masanın üzerinde tutun, biz de taşıyalım."

Blair haklıydı, ama Alan da haklıydı. İç organları ezilmişti ama onu ilk açtıklarında düşündükleri kadar kötü değildi. Dalağı yırtılmıştı ve çok kanıyordu ama onu çıkarmayı ve diğer yaraların bazılarını temizlemeyi başardılar.

İç kanama nedeniyle hızlı çalışmak zorundaydılar ve Olan bitenin farkında olan herkes Alanı yoldan itti. Birlikte çok iyi çalışan ve deneyim sahibi olan Leander ve Blair, Bayan Krebs'in iğneleri geçirebildiği kadar hızlı dikiş dikiyorlardı. Leander'ın en sevdiği hemşireydi ve hastaneye döndüğünden beri onunla birlikteydi.

Chandler. Alan, Leander ve Blair kadar hızlı çalışamayacağını fark ederek geri çekildi ve üçünün adamın ezilmiş iç organlarını onarmasına izin verdi.

Onu dikip kapattıktan sonra ayrıldılar. "Ne düşünüyorsun?"

Blair Lee'ye sordu.

"Şimdi Tanrı devreye giriyor ama bence sen ve ben elimizden gelenin en iyisini yaptık." Ona sırıttı. "Orada çok iyiydin. Değil mi, Bayan Krebs?"

Şişman, kır saçlı kadın . Odadan çıkarken, "Hastanın yaşayıp yaşamadığını göreceğiz," dedi.

Blair ellerindeki kanı , "İltifat etmeyi sevmiyorsun sanırım," dedi.

"Sadece hak ettiğinizde. Ben hala benimkini bekliyorum. Tabii ki sadece iki yıldır buradayım."

İkisi birlikte gülerken, Blair duvarın önünde durup onları izleyen Alan'ın farkında değildi.

Ameliyattan çıktıktan sonra koğuşlara geri döndüler ve günün ilerleyen saatlerinde haşlanmış bir çocukla ilgilendiler. Gün ilerledikçe Blair ve Leander yorulmak bilmez görünüyordlardı ama Alan onları takip ettikçe sanki kendisine hiç ihtiyaç yokmuş gibi hissediyordu. İki kez Blair'le eve gitmesi konusunda konuşmaya çalıştı ama Blair hiçbirini dinlemedi. Her dakika Leander'ın yanında kalmaya devam etti. O gece saat onda Alan'ın keyfi kaçmıştı.

"Ofisime gel," dedi Lee saat on birde. "Orada biraz bira ve sandviç var ve sana bir şey göstermek istiyorum."

Lee planları açıp masasına yayarken Alan bir sandalyeye oturup bir şekilde sandviçini yedi. "Bunlar benim planlarım Kadın reviri, bir kadının herhangi bir rahatsızlığı için gidebileceği ve yetkin bir tedavi alabileceği bir yer. Ben de bir eğitim merkezi istiyorum.

Çocuklarının sağığına nasıl dikkat edeceklerini." Durdu ve Blair'e gülümsedi. "At gübresi ya da kanser yara bantları yok."

Ona gülümsedi ve yüzünün onunkinden birkaç santim uzakta olduğunu ve yüzünde daha *önce* sadece bir kez gördüğü bir ifadeyle ona doğru hareket ettiğini fark etti - o gece. Ne yaptığını anlamadan önce, ona çok doğal gelen bir şekilde doğru eğilmişti ve onu öpmesi son derece normal görünüyordu.

Ama dudaklarından sadece bir nefes uzakta, aniden geri çekildi ve planları yuvarlamaya başladı. "Geç oldu ve seni eve götürsem iyi olacak. Görünüşe göre Alan'ı çok yorduk. Ayrıca, sana bu planları göstermemin bir faydası yok. Burada bile olmayacaksın. Büyük bir şehirde, oturmuş bir hastanede olacaksın ve sıfırdan bir yer inşa etmek zorunda kalmak, ekipmanı nereye koyacağını, kimi işe alacağını, ne öğreteceğini ve kimi tedavi edeceğini planlamak zorunda kalmak bir sıkıntın olmayacak." Durdu ve içini çekti. "Hayır, şehir hastanenizde her şey zaten planlanmış olacak. Bu yeni klinik gibi telaşlı olmayacak."

"Ama bu kulağı kötü gelmiyor. Yani, nasıl bir şey istediğinize karar vermek eğlenceli olabilir. Ben bir yanık kliniğı ya da belki özel bir tecrit koğıuşu ya da-."

Adam onun sözünü kesti. "Bunu söylemeniz çok nazikçe ama büyük bir şehir hastanesinde insanlar faturalarını öderler."

"Madem büyük bir hastane bu kadar iyi, o zaman neden bir hastanede kalmadınız? Neden gittiniz?" diye kızgınlıkla sordu.

Büyük bir sayğı gösterisiyle planları kasaya geri koydu. "Sanırım bana ihtiyaç duyulmasını güvende olmaktan daha çok seviyorum," dedi ona . "Doğıu'da gereğinden fazla doktor var, ama burada tüm işlere yetişmek zor. Buradaki insanların doktora oradan daha çok *ihtiyacı var*. Burada iyi bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum. Orada."

"Bu yüzden mi Doğıu'ya dönmek istediğimi düşünüyorsun? Güvenlik için mi? Buradaki tüm işleri yapabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Blair, lütfen, seni kırmak istemedim. Bana neden Doğu'daki büyük, güvenli, düzenli, rahat bir hastanede çalışmak istemediğimi sordun, ben de sana söyledim, hepsi bu. Bunun seninle bir ilgisi yok. Biz meslektaşız, Hatırladın mı? Sana ne yapman ya da yapmaman gerektiğini söylemeyi asla düşünmem. Aslında, doğru hatırlıyorsam, yolundaki engelleri kaldıran benim. Seninle evlenme niyetimden vazgeçtim ki sen Doğu'ya dönebilesin, Alan'la evlenebilesin ve tam da istediğini söylediğin gibi hastanede çalışabilesin. Sana destek olmak için başka ne yapabilirim?"

Blair'in ona verecek bir cevabı yoktu ama içinde bir huzursuzluk hissediyordu. Şu anda, St. Joseph Hastanesi'nde çalışma düşüncesi bencilce geliyordu, sanki yapması gerektiği gibi insanlara yardım etmek yerine şan şöhret peşinde koşuyormuş gibi.

"Alan'dan bahsetmişken," diyordu Lee, "sanırım onu eve götürsek iyi olacak."

Blair Alan'ı tamamen unutmuştu ve şimdi döndüğünde onun sandalyesinde öne doğru çökmüş, uyukladığını gördü. "Evet, sanırım öyle yapsak iyi olur," dedi dalgınca.

Leander'ın söyledikleri hakkında çok fazla düşünüyordu. Belki büyük bir hastane "güvenliydi" ama oradaki insanlar da en az Batı'dakiler kadar hastalanıyordu. Tabii ki orada onları tedavi edecek daha fazla insan vardı ve burada kadınlar için doğru dürüst bir hastane bile yoktu. Philadelphia'da kadınlar ve çocuklar için en az dört revir vardı ve tabii ki orada kadın doktorlar çalışıyordu ve herkes kadınların hastalanacağını biliyordu. Bazen bir erkeğin onları muayene etmesine izin vermeden önce yıllarca

hastalık . "Hazır mısınız?" Lee, Alan'ı uyandırdıktan sonra sordu.

Blair eve dönerken yol boyunca Lee'nin söylediklerini düşündü ve bir süre yatakta uyanık kalarak o da bunları düşündü. Chandler kesinlikle Bir kadın doktora ihtiyaç vardı ve Leander'la birlikte eğitim alabilir ve aynı zamanda onun yeni kliniğini yönetmesine yardımcı olabilirdi.

"Hayır, hayır, hayır!" dedi yüksek sesle, yumruğuyla yastığa vururken.

"Ben

Chandler'da kalmayacağım! Alan'la evleneceğim, St. Joseph's Hastanesi'nde tramvaya bineceğim ve Philadelphia'da muayenehane açacağım!"

Uyumak için yatağına ama uykuya dalarken Chandler'da kendilerine bakacak bir kadın doktoru olmayan pek çok kadını düşündü. Huzursuz bir gece geçirdi.

Çarşamba sabahı Lee onu ziyaret etmek için eve geldi ve Blair onun kendisini gördüğüne çok sevindiğini fark etti.

"Öğleden sonraya kadar hastanede olmam gerekmiyor ve benimle ata binmek isteyebileceğini düşündüm. Otele uğrayıp Alan'a bizimle gelmesini söyledim ama dünden sonra yorgun olduğunu ve benimle gelmekten hoşlanmadığını söyledi. Her neyse. Benimle yalnız gitmek isteyeceğini sanmıyorum, değil mi?"

Blair bir şey söyleyemeden Leander devam etti. "Tabii ki yapmazsın," dedi hızla, elindeki şapkasına bakarak. "Başka bir adamla nişanlı olduğun için benimle yalnız . Bütün kasaba beş gün içinde seninle evleneceğimi düşünüyor ve başka hiçbir genç bayan benimle çıkmayacak." Gitmek için döndü. "Sana sorunlarımla yük olmak istememiştim. Benim yalnızlığım seni ilgilendirmez."

"Lee," dedi ve odadan çıkmasını engellemek için onun kolunu tuttu. "Ben... ben seninle şu kan zehirlenmesi vakasını konuşmak istiyordum, belki-."

Leander onun sözünü bitirmesine fırsat vermedi. "Çok Blair, sen gerçek bir arkadaşsın," dedi ve yüzü Blair'in yüzünü güldüren bir sırıtışa dönüştü. dizlerinin bağı çözüldü. Bir sonraki an, elini küçük kızın sırtına koydu ve onu yarı iterek kapıdan dışarı, eyerlenmiş iki atın beklediği yan bahçeye çıkardı.

Uzun eteğine bakarak, "Ama bunu giyemem," diye itiraz etti. "Bölünmüş bir eteğe ihtiyacım var ve-."

"Bana iyi görünüyorsun ve biraz ayak bileği göstersen ne olur? Orada olacak tek kişi benim ve hepinizi gördüm, unuttunuz mu?"

Blair, Houston onu kaldırıp atın üstüne koymadan önce başka bir şey söylemeye fırsat bulamamıştı ve o da eteklerini düzeltmeye çalışmakla meşguldü, böylece biraz alçakgönüllülüğü kalmıştı. Houston'ın onu böyle görmemesi için dua etti. Houston belki bir gün kız kardeşini, birlikte olduğu adamı çaldığı için affedebilirdi.

ama yanlış kıyafetlerle toplum görüldüğü için onu asla ama asla affetmeyecekti.

Leander ona sırtıttı ve o da kız kardeşini ve birlikte olmaması gereken bir adamla birlikte olduğunu unuttu.

Onu kırlara doğru götürdü. Bir süre yan yana at sürdüler ve Blair onun kadın reviri hakkında daha fazla konuşmasını sağladı ve ona şunları söyledi bazı planlarını anlattı. O da ona bazı fikirlerini anlattı. Sadece bir kez, hüzünlü bir şekilde, keşke onunla birlikte çalışacak biri olsaydı dedi. Blair temkinli bir şekilde ona bir kadın doktoru düşünüp düşünmediğini sordu. Lee onu düşünmekten fazlasını yapacağını söyledi ve sonraki yarım saat boyunca, Chandler'da kalırsa bu yeni revirde nasıl birlikte çalışacaklarını anlatmaktan başka bir şey yapmadı.

Çok geçmeden Blair kendini bu fanteziye kaptırdı ve birlikte nasıl çalışabileceklerinden ve başarabilecekleri mucizelerden bahsetmeye başladı. Birlikte Colorado eyaletindeki tüm hastalıkları yok edebilirlerdi.

"Sonra da üçümüz Kaliforniya'ya taşınır ve o eyaleti iyileştiririz," diye güldü Leander.

"Üç mü?" Blair boş boş sordu.

Lee ona sitem dolu bir bakış attı. "Alan. Sevdiğin adam, hatırladın mı? Evleneceğin adam. O da bu işin içinde olacak. Yeni revirde onun da bir rolü . Ve dün yaptığı gibi bize yardım edecek."

Garipti ama Blair Alan'ın dün hastanede olduğunu zar zor hatırlıyordu. Ezilen adama nasıl yardım etmek istemediğini hatırlıyordu, ama ameliyathanede onlarla birlikte miydi?

Lee onu devasa kayaların arasındaki kapalı bir yere kadar takip ederken, "İşte geldik," diyordu. Atından indi ve eyerini çözdü. "Olanlardan sonra buraya bir daha katlanabileceğimi hiç düşünmemiştim. burada."

Blair atının eyerini çözerken geri adım attı. "Burada ne oldu?"

Eyer elindeyken durakladı. "Hayatımın en kötü günüydü. Seviştiğimiz geceden sonra Houston'ı buraya getirdim ve hayatımın en harika gecesini geçirdiğim kadının nişanlı olduğum kadın olmadığını öğrendim."

"Ah," dedi Blair uysalca, keşke sormasaydım. Leander heybesinden bir battaniye çıkarıp yere sererken geri çekildi, sonra yakındaki küçük bir kaynaktan atları suladı ve battaniyenin üzerine yiyecek yaymaya başladı.

"Oturun," dedi.

Blair buraya onunla yalnız gelmemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. İğrenç davrandığında ona karşı koymak kolaydı ve Alan'ı göle atmıştı ama en son yalnız kaldıklarında Lee bu kadar iyi davranmıştı ve sonunda kıyafetlerini çıkarıp sevişmişlerdi. Blair tepesinde dikilen Lee'ye baktı, güneş başının etrafında bir hilal oluşturuyordu ve hiçbir koşulda onun kendisine dokunmasına izin vermemesi gerektiğini düşündü. Ve konuşmanın aralarında olanlardan sapmasına izin vermemeliydi. *Sadece* tıp hakkında konuşmalıydı.

Lee'nin getirdiklerini yediler ve Blair onunla hayatında gördüğü en kötü vakalar hakkında konuştu. Kanlı ayrıntıları hatırlaması gerekiyordu, çünkü Lee ceketini çıkarmış ve ondan birkaç santim öteye uzanmıştı. Gözleri kapalıydı ve tek yapması gereken Blair'in anlattıklarına ara sıra mırıldanarak cevap vermektir. Konuşurken ona, o uzun bacaklara bakmaktan kendini alamadı ve kendi teninin yanında nasıl hissettiklerini düşündü. Göğsüne baktı, geniş, güçlü, göğüs kasları gömleğinin ince pamuğunu zorluyordu. Göğüs kıllarının göğüslerine nasıl dokunduğunu hatırladı.

Hatırladıkça daha hızlı konuşmaya başladı, ta ki kelimeler ağzında tıkanıp dışarı çıkmayı reddedene kadar. Hayal kırıklığı içinde iç çekerek konuşmayı bıraktı ve kucağındaki ellerine baktı.

Leander uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve kadın onun uyuyor olabileceğini düşündü.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım," dedi yumuşak bir sesle ve Blair onu duymak için hafifçe öne eğilmekten kendini alamadı. "Tıp konusunda ne hissettiğimi anlayabilecek bir kadınla hiç tanışmadım. Tanıdığım bütün kadınlar, bir adamı tekrar bir araya getirmeye çalıştığım için onları partiye almakta geciktiğimde bana kızarlardı. Ne de yaptığım işle ilgilenen bir kadınla tanıştım. Sen tanıdığım en cömert ve en sevgi dolu insansın."

Blair konuşamayacak kadar şaşkındı. Bazen Alan'a aşık olduğunu düşünüyordu çünkü Alan onu olduğu gibi aşağılamayan ilk genç adamdı. Blair'in kız kardeşi gibi olmaya, sessiz ve nazik olmaya, bir adam aptalca bir şey söylediğinde, söylediği şeyin aptalca olduğunu söylememeye çalıştığı birçok zaman , ama kendine engel olamıyordu. Gülüşünün ve dürüstlüğünün bir sonucu olarak, hiçbir zaman çok fazla talibi olmamıştı. Pennsylvania'da erkekler onun ne kadar güzel olduğunu görmüş ve ilgilenmişlerdi ama doktor olacağını öğrendiklerinde artık ilgilenmiyorlardı. Ve eğer etrafta kalsalardı, çok geçmeden Blair'in çok zeki olduğunu öğreneceklerdi ve bu bir kadın için ölüm demekti. Tek yapması gereken bir erkeği satrançta yenmek ya da kafasındaki bir aritmetik problemini ondan daha hızlı çözmekti ve artık ona ilgi duymayacaklardı. Alan onun yeteneklerinden tiksинmeyen ilk erkekti ve Blair ilk tanışmalarından sonraki üç hafta içinde ona aşık olduğuna karar vermişti.

Şimdi, Leander ondan *hoşlandığını* söylüyordu. Ve son birkaç gün ona yaptığı onca şeyi, kasabaya geri dönmek için onu çölde bıraktığı zamanları düşündüğünde, onun kendisini görmeye dayanabilmesine hayret etti. Ya olağanüstü bir adamdı ya da cezalandırılmaktan hoşlanıyordu.

"Birkaç gün içinde şehirden ayrılacağını ve belki de seni bir daha hiç göremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden sana birlikte geçirdiğimiz o tek gecenin benim için ne anlama geldiğini söylemek istiyorum," dedi fısıltıdan biraz öte bir sesle.

"Sanki o gece kendine engel olamadın, sanki benim basit dokunuşum seni bana getirdi. Kibrimi çok okşadı. Bana kibirli bir adam dedin ama ben sadece seninleyken kibirliyim çünkü bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun. Ve hayatımın kadını bulmuş olmak... bir arkadaş, bir iş arkadaşı, eşi benzeri olmayan bir sevgili ve şimdi onu kaybetmiş olmak."

Blair konuşurken rahibeye doğru ilerliyordu.

Lee başını ondan yana çevirdi. "Olanlar konusunda adil olmak istiyorum. Sana istediğini, seni mutlu edecek şeyi vermek istiyorum ama umarım Alan'la ayrılırken tren istasyonunda olmamı beklemiyorsundur. Onunla gideceğin gün, zil zurna sarhoş olacağımı ve kızıl saçlı bir barmene dertlerimi anlatacağımı hayal ediyorum."

Blair dik oturdu. "Hoşuna giden bu mu?" dedi sertçe.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Hoşlandığım şey bu mu?"

"Kızıl saçlı barmaidlerden mi?"

"Neden, seni aptal küçük-." Bir anda yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi ve ayağa kalkıp battaniyeyi kızın altından çekip alarak heybeye tıkmaya başladı. "Hayır, kızıl saçlı barmaidlerden hoşlanmıyorum. Keşke sevseydim. Dünyanın en dik kafalı, en kör, en aptal, en inatçı kadınına aşık olacak kadar aptaldım. Seninle tanışana kadar hayatımda hiçbir kadınla sorun yaşamadım ve şimdi tek sorunum bu."

Eyeri atın üzerine vurdu. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım dediğim zamanlar oluyor."

Ona geri döndü. "Kendi atını eyerleyebilir ve kasabaya dönüş yolunu kendin bulabilirsin. Tabii izleri göremeyecek kadar kör değilsen, çünkü insanlar konusunda kesinlikle körsün."

Bir ayağını üzengiye koydu ve sonra, bir dürtüyle ona döndü ve kollarına alıp öptü.

Blair, Lee'yi öpmenin nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştu, o ezici hissi unutmuştu. Lee ona dokunurken kim olduğunu söyleyemezdi, çünkü Lee'nin dokunuşu dışında tüm hisler onu terk etmişti. Bu adam.

"İşte," dedi öfkeyle, ondan uzaklaştı, sonra gözlerini açması için onu biraz sarsmak zorunda kaldı. "Gören kör hastalarım oldu."

senden daha fazla."

Ondan uzaklaştı ve atına binmeye başladı, sonra "Oh, kahretsin," diye mırıldandı ve onun için atını eyerledi ve onu eyere bindirdi. Onu Chandler'a kadar kovaladı ve evinin önünde durduğunda, "Yarın sekizde seni hastanede bekliyorum," dedi.
Sabah."

Adam onu yalnız bırakmadan önce başını sallayacak zamanı bile olmamıştı.

Bölüm 15

Eve döndüğünde Blair'in ruh halini tarif etmenin tek yolu kasvetti. Leander'sorununun ne olduğundan emin değildi ve neden bu kadar üzgün olduğunu da anlamıyordu.

Annesi aile salonundaydı ve etrafı yüzlerce kutuyla çevriliydi. "Bunlar da ne?" Blair dalgınca sordu.

"Bunlar sen ve Houston için düğün hediyeleri. Şimdi seninkilerden bazılarını açmak ister misin?"

Blair hediyelere şöyle bir baktı ve başını salladı. İstedığı son şey, gerçekleşebilecek ya da gerçekleşemeyecek olan düğünün hatırlatılmasıydı - Leander'ın hâlâ onunla evlenmek istediğinden değil.

Alan'ın otelini aradı ve yarın sabah sekizde hastanede olmaları gerektiğine dair bir mesaj bıraktı, ardından küveti doldurmak için yukarı çıktı.

Bir saat sonra aşağı indiğinde Houston evdeydi. Her zaman Taggart'la birlikte olduğu için bu onun için nadir görülen bir şeydi ve hediyeleri açarken ve Opal'la düğün planları hakkında konuşurken bir telaş içindeydi. Houston Doğu'dan gelen hediyelere, Vanderbilt'lerden, Astor'lardan, Blair'in sadece adını duyduğu isimlerden gelen şeylere haykırıyordu ve şimdi Houston onların seçkin sosyetesinden biriyle evleniyordu.

Kayıtsızca kanepelerden birine oturdu.

"Elbiseyi gördün mü, Blair?" Houston, elinde birilerine pahalıya patlamış olması gereken büyük bir kesme cam kase tutarak arkasını döndüğünde sordu.

"Ne elbisesi?"

"Gelinliğimiz tabii ki," dedi Houston sabırla. "Seninkini de benimki gibi diktiriyorum."

Blair bu kadar coşkulu bir odada bulunmaya dayanamayacağını hissetti. Belki Houston birkaç hediyeyle sevinçten havalara uçabilirdi ama o bunu . "Anne, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım yatağa gidip biraz kitap okuyacağım."

Opal bir kutuyu daha karıştırırken, "Pekâlâ canım," dedi. "Susan'ı bir tepsiyle yukarı gönderirim. Bu arada genç bir adam aradı ve yarın hastanede olmayacağını söyledi. Sanırım Bay Hunter diye biri," dedi.

Hatta Blair kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı. Son birkaç gündür Alan'ı utanç verici bir şekilde ihmal etmişti.

Sabah çok erken olmuştu ve Blair'in ruh hali pek düzelmemişti. En azından hastanedeki hastalar onun kendi sorunlarını aklından çıkarmasını sağlıyordu, ta ki Leander gelene kadar. Onun kara ruh hali Blair'inkini bir güneş ışığı gibi. İki saat içinde ona dört kez bağırmayı başarmış, doktor olmak istiyorsa birkaç şey öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Blair de ona bağırmak istedi ama yüzüne bir kez baktıktan sonra akıllıca davranarak "Evet efendim" demekten başka bir şey söylemedi ve emirlerine itaat etmek için elinden geleni yapmaya çalıştı.

On bir yaşındayken, Alan arkasından geldiğinde kırık kolunu yeni düzelttiği küçük bir kızın üzerine eğiliyordu.

"Seni burada onunla bulacağımı düşünmüştüm."

Blair küçük kıza bir gülümseme verdi. "Alan, çalışıyorum."

"Şimdi bir konuşma yapacağız, tüm hastanenin önünde ya da yalnız."

"Tamam o zaman, benimle gel." Onu koridorda Leander'ın ofisine götürdü. Hastaneyi çok iyi bilmiyordu ve özel kalabileceklerini bildiği tek yer orasıydı. Sadece Lee'nin geri dönüp onları orada bulmayacağını umuyordu.

"Buraya gideceğini tahmin . Onun ofisi! Burada kendinizi rahat hissediyor olmalısınız. Buraya yeterince sık geldiğine şüphe yok." Blair şaşkınlık içinde bir sandalyeye çöktü, ellerini yüzüne götürdü ve ağlamaya başladı.

Alan bir anda onun önünde diz çöktü. "Sana kızmak istememiştim."

Blair gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı ama . "Herkes bana kızgın. Hiç kimseyi memnun edemiyorum. Bay Gates beni hiç yalnız bırakmıyor. Houston benden nefret ediyor. Leander benimle zar zor konuşabiliyor ve şimdi de sen..."

"Westfield'ın kızacak neyi var ki? duruyor."

"Mızızlanmak mı?" Blair cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu . "Yarışmaya bile katılmadı. Seni sevdiğimi görebildiğini ve bu yüzden artık yarışmayacağını söyledi."

Alan ayağa kalktı ve masaya yaslandı. "O zaman neden her gününü onunla geçiriyorsun? Bir yıldır onun yanından iki adım bile uzaklaşmadın. hafta."

"Kaldığım birkaç gün boyunca benimle çalışmak istediğini söyledi. Daha önce hiç kimseyle bu kadar iyi çalışmadığını söyledi. Ve davetini ikimize de uzattı."

Alan odada volta atarak, "Onca el altından-," diye başladı. "Düşündüğümde de alçakmış. Hiç böyle sinsi, kirli bir numara duymamıştım." Tekrar Blair'e baktı. "Tıpla ilgili her şeye aşık olduğunu biliyor, bu yüzden sana yaklaşmak için bunu kullanıyor ve tabii ki beni davet edecek! Bu adam

yılların deneyimi ve eğitimi benimkinden fazla, bu yüzden ben aptal gibi o harika görünüyor."

"Bu doğru değil! Leander benimle çalışmak istediğini söyledi. birlikte iyi çalışıyoruz. Sanki birbirimizin zihnini okuyor gibiyiz."

"Duyduğuma göre, dışarı çıktığınız ilk geceden beri böyleymiş." "Şimdi kim el altından iş çeviriyor?"

"daha fazla değil," diye karşılık verdi Alan. "Blair, aptal gibi görünmekten bıktım. Ben ameliyathanede yılların deneyimine sahip bir adamla yarışan öğrenci bir doktorem. Şehirde büyüdüm ama kanoda ve at sırtında yarışıyorum. Ona karşı iyi görünmemin hiçbir yolu yok."

"Ama anlamıyorsunuz. Leander yarışmıyor. O artık benimle evlenmek *istiyor*. Kız kardeşim evlenene kadar Chandler'da kalacağım, sonra sen ve ben birlikte gideceğiz. Houston'ın Leander ile evleneceğine dair hala umutlarım var."

Bir onu izledi. "Bir parçanızın söylediklerinize gerçekten inandığına inanıyorum. Sana bir şey söyleyeyim: Westfield yarışı bırakmadı. Zavallı adam o kadar sıkı yarışıyor ki, nefesinin kalmış olması bile mucize. Ve eğer Pazartesi günü evlenmeyeceğinize inanıyorsanız, neden kız kardeşinizin yaptığı tüm düğün planlarına bir son vermediniz? Ön sırada oturup kız kardeşinin evlenmesini izlemeyi mi planlıyorsun? Her şeyden iki tane mi var? Tüm bu hediyelerle ne yapacaksın?"

Ellerini sandalyenin kollarına koydu ve yüzünü onun yüzüne yasladı. "Houston'ın sevgili doktorunuzla evlenmesine gelince, orada oturup bunu izleyebileceğinizi sanmıyorum."

"Bu kadarı yeterli Hunter," diye Leander'ın sesi geldi kapı aralığından.

Alan, Leander'a doğru ilerleyerek, "Yeterli sayılmaz," dedi.

"Eğer istediğin bir kavgaysa-"

Blair iki adamın arasına girdiğinde Lee durdu.

"Blair," dedi Alan, "bir karar vermenin zamanı geldi. Bugün saat dört treniyle bu kasabadan ayrılacağım. Eğer orada olmazsan, yalnız gideceğim." Bununla birlikte odadan çıktı.

Blair bir süre Lee'yle yalnız kaldı ve ikisi de bir şey söylemedi, sonra Lee elini onun koluna koydu.

"Blair," diye söze başladı ama Blair uzaklaştı.

"Sanırım Alan haklı. Kararımı vermemin ve çocukça oyunlar oynamayı bırakmamın zamanı geldi." Onun yanından geçip evine doğru iki mil yürüdü.

Eve döndüğünde çok sakın bir şekilde bir kâğıt kalem aldı ve Alan'la ayrılmanın artılarını ve eksilerini listelemeye başladı. Neden onunla birlikte gitmesi gerektiğine dair bulabildiği beş iyi ve güçlü neden vardı. Bunlar, bu bağınaz kasabadan kurtulmaktan, Houston'ın artık milyoneriyle evlenme baskısı hissetmemesine kadar uzanıyordu.

Alan'la birlikte gitmemek için düşünebildiği tek neden Leander'ı bir daha asla göremeyecek olmasıydı. Yeni revirinde onunla birlikte çalışamayacaktı - tabii eğer Alan'ın söyledikleri doğruysa, belki de Leander ona planlarını yarışmayı kazanmak için bir hile olarak göstermişti.

Ayağa kalktı. Eğer burada, Pennsylvania'daki klinikte çalışmaya başlalmazsa, St. Joseph Hastanesi onu bekliyordu.

Üniformasına baktı ve yanına alacağı tek şeyin o giysi olduğunu biliyordu. Sağlık başka çanta taşıyarak kapıdan çıkamazdı, yoksa sorularla karşılaşırđı. Tüm yaptığı alabileceğı tek şey ne giydiğıydi. Listeyi elinde ufaladı ve orada tuttu. Bunu neden yaptığını hatırlamak için ona ihtiyacı olabilirdi.

Alt katta annesi hediyeleri düzenliyordu ve Houston dışarıdaydı. Blair annesine birkaç kelime söylemeye çalıştı, tam kelimeleri söylemeden veda etmek için, ama Opal gümüş parçalarını saymakla meşguldü.

Blair çenesini havaya kaldırarak kapıdan çıktı ve tren istasyonuna giden uzun yolu yürüdü. Yürürken, kalabalık küçük kasabaya farklı gözlerle baktı. Belki de ilk başta düşündüğü kadar kötü değildi. Philadelphia değildi ama telafisi vardı. Üç

Ona "Merhaba Blair-Houston" diye seslenen insanları taşıyan arabalar geçiyordu ve çift isim ilk kez o kadar da kötü görünmüyordu.

Tren istasyonuna yaklaşırken, o gittikten sonra ne olacağını merak etti; Houston Lee'yle evlenecek miydi, annesi Blair'in kayboluşunu anlayacak mıydı, Gates ondan zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret edecek miydi?

Saat üç kırk beşte tren istasyonuna vardı ve Alan'ın henüz orada olmadığını gördü. Yanında sağlık çantası halde peronda durdu, elindeki listeyle oynadı ve bunun babasının adını taşıyan kasabada geçireceği son birkaç dakika olabileceğini düşündü. Sebep olduğu skandaldan sonra -kız kardeşinin nişanlısını kaçırdıktan sonra düğünden dört gün önce başka bir adamla kaçmak- doksan yaşına gelmeden geri dönüp dönemeyeceğinden şüpheliydi.

"Ahem," diye tanıdığı bir ses geldi ve aniden arkasındaki bankta oturan Leander'ı görmek için döndü.

"Veda etmeye geldiğimi sanıyordum," dedi ve Blair onun önünde durmaya gitti. Liste elinden düştü ve o Leander listeyi alıp okudu.

"Henry Amca'ya ve Houston'a karşı duyduğun suçluluk duygusuna yenildiğimi görüyorum."

Listeyi adamın elinden kaptı. "Kız kardeşime karşı affedilemez bir şey yaptım ve eğer yaptığım şeyi telafi edebilirsem, edeceğim."

"Onu son gördüğümde bana pek de mutsuz görünmemişti. Taggart'a aya asılmış gibi bakıyordu."

"Houston parasını seviyor."

Lee homurdandı. "kadın hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama paraya aşık olmadığını biliyorum. Bence onun hoşlandığı şey biraz daha..."

kişisel."

"Çok kabasın."

"O halde benim gibi kaba saba biriyle değil de Hunter gibi mükemmel biriyle evleniyor olman iyi bir şey. Vücuduna seni zevkten ağlatacak şeyler yaptığım için, birbirimizin arkadaşlığından hoşlandığımız için, birlikte çok iyi çalıştığımız için - bunlar benimle evlenmek için nedenler değil. Hunter'ı teniste bile yendiğini duydum."

"Seninle evlenmediğim için mutluyum. Asla , asla." Bir ses üzerine raylara baktı ve treni gördü.

Leander ayağa kalktı. "Kendini rezil etmeni görmek için burada bekleyecek değilim." Ellerini ceplerine soktu. "Sen perişan olacaksın ve bunu hak ediyorsun." Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Blair bir an için neredeyse onun peşinden koşacaktı ama kendini tuttu. Kararını vermişti ve buna sadık kalacaktı. Bu onun için daha iyi olacaktı. ilgili herkes.

Tren istasyona yanaştı ama Alan hâlâ orada değildi. İki adam trenden ve bir adamla bir kadın trene binerken ayağa peronda yürüdü.

Kondüktör treni ileri doğru hareket ettirmeye başladı.

"Beklemek zorundasınız. Burada olması gereken biri var."

"Eğer burada değilse, treni kaçırmış demektir. Herkes

binsin."

Blair inanamayarak trenin istasyondan ayrılışını izledi. Bankta oturdu ve bekledi. Belki de Alan geç kalmıştı ve bir sonraki trene yetişmek istiyordu. Toplam iki saat kırk beş dakika boyunca orada oturdu ama Alan görünmedi. Bilet görevlisine Alan'ın tarifine uyan bir adamın bilet alıp almadığını sordu. Adam o sabah erkenden iki bilet almıştı, saat dört trenine.

Blair otuz dakika daha platformda volta attıktan sonra eve doğru yürümeye başladı.

Demek terk edilmek böyle bir şeymiş, diye düşündü. Komikti ama hiç de kötü hissetmiyordu. Aslında eve yaklaştıkça kendini daha da hafiflemiş hissediyordu. Belki yarın Leander'la birlikte hastanede çalışabilirdi.

Blair eve girdiğinde bir mezar kadar sessizdi ve yanan tek ışık aile salonundaydı. İçeri girdiğinde, annesi ve Leander'ın orada ve sanki bir cenazedeymiş gibi sessizce konuştuklarını gördü.

Opal kızını gördüğünde çok sakın, çok yavaş bir şekilde elindeki nakışı bıraktı ve bayıldı. Leander, Blair'e öyle bir baktı ki ağzı açık kaldı, purosunu düşürdü ve küçük bir taburenin üzerindeki saçakları tutuşturdu.

Blair onların tepkilerinden o kadar memnundu ki, orada durup sırtarak onları izledi. Bir sonraki an Susan odaya girdi ve çılgılık atmaya başladı.

Çılgınlıklar hepsini canlandırdı. Lee ateşi söndürdü, Blair iyileşene kadar annesinin ellerini tokatladı ve Susan çay yapmaya gitti.

Opal dik oturur oturmaz Leander, Blair'in omuzlarından tutup ayağa kaldırdı ve onu sarsmaya başladı. "Umarım o lanet olası elbise Seninki uyuyor çünkü Pazartesi günü benimle evleniyorsun. Bunu anlıyor

musun?" "Leander, onu incitiyorsun," diye bağırdı Opal.

Lee, Blair'i sarsmaya ara vermedi. "Beni öldürüyor! Anlıyor musun, Blair?"

"Evet, Leander," diyebildi.

Onu kanepeye itti ve hışımına odadan çıktı.

Opal titreyen elleriyle dikişlerini yerden aldı. "Sanırım son iki haftada bana bir ömür yetecek kadar heyecan yaşadım."

Blair kanepede arkasına yaslandı ve gülümsedi.

Bölüm 16

Leander üç gün boyunca Blair'i hastanede o kadar meşgul etti ki düşünmek için zaman. Sabah erkenden onu almaya geldi ve akşam geç geri götürdü. Onu Archer Avenue'daki depoya götürdü ve burayı bir kadın kliniğine dönüştürme planlarından bahsetti. Blair'in aklına hemen kendi fikirleri geldi ve Lee onu sessizce dinleyerek bu fikirleri onunla tartıştı.

Lee, "Sanırım iki hafta içinde hazır hale getirebiliriz, çünkü ekipman Denver'dan yola çıktı bile," dedi. "Bunu bir sürpriz, bir düğün hediyesi olarak planlamıştım ama son zamanlarda sürprizlerden payıma düşenden fazlasını yaşadım ve daha fazlasına dayanamıyorum."

Blair daha bir söyleyemeden, onu depodan çıkarıp arabasına bindirdi ve hastaneye geri götürdü. Alan'ın söylediklerinin doğru olmaması, Lee'nin sırf yarışmayı kazanmak için klinik hakkında yalan söylememiş olması onu rahatlatmıştı.

Saatler ilerledikçe ve düğün yaklaştıkça Blair, Lee'nin neden onunla evlenmek istediğini merak ediyordu. Ona dokunmak için hiçbir girişimde bulunmadı ve bir hastayı tartışmak dışında hiç konuşmadılar. Birkaç kez onu izlerken yakalamıştı, özellikle de diğer doktorlarla çalışırken. Kafasını kaldırdığında hep arkasını dönerdi.

Ve Blair her geçen gün Lee'ye bir doktor olarak daha fazla saygı duymaya başladı. Çok geçmeden fark etti ki, eğer bu işi yapsaydı çok para kazanabilirdi.

büyük bir şehir hastanesinde kalmak yerine Chandler'da kalmayı tercih etti. Nadiren herhangi bir şey için para alıyordu. Çalışma saatleri uzun ve zordu, işin büyüklüğü bunaltıcıydı ve ödüller çoğunlukla soyuttu.

Düğünden bir gün önce, Pazar günü öğleden sonra -Blair bir gece önce Houston'ın düğün öncesi partisinden dolayı biraz midesinin bulandığını hissederken- onu ofisine çağırdı. İkisi için de garip bir buluşmaydı. Leander ona kollarının tüylerini diken diken edecek şekilde bakmaya devam ediyordu ve tek düşünebildiği yarın onunla .

"St. Joseph's Hastanesi'ne bir mektup yazdım ve onlara pozisyonlarını kabul etmeysöyledim."

Blair derin bir nefes aldı ve ağır ağır sandalyeye oturdu. Stajı bırakmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Lee masanın üzerinde öne doğru eğildi. "Düşünüyordum da belki de biraz fazla ileri gitmiş olabilirim." Tırnaklarını incelemeye başladı. "Yarını iptal etmek istersen anlayışla karşılarım."

Bir an için Blair o kadar şaşkındı ki hiçbir şey söyleyemedi. Onunla evlenmek istemediğini mi söylüyordu? Çabucak ayağa kalktı. "Beni seninle evlenmeye zorlamak için yaptığın onca şeyden sonra bundan kurtulmaya çalışıyorsan
-."

Daha fazlasını söyleyemedi çünkü Leander masanın arkasından fırlamış, omuzlarını tutmuş ve onu sert, yoğun bir şekilde öpmüştü.

Onu serbest bıraktığında ve Blair zayıf dizlerini kontrol altına almayı başardığında, "Çıkmak istemiyorum," dedi. "Şimdi işinizin başına dönün doktor. Bir daha düşündüm de, eve git ve dinlen. Eğer kız kardeşini tanıyorsam, denemeniz için üç elbisesi vardır ve annenizin de sizin için yapacak yüzlerce işi vardır. Yarın öğleden sonra görüşürüz." Daha geniş sırttı. "Ve yarın gece. Şimdi git buradan."

Blair de ona gülümsemekten kendini alamadı ve yol boyunca gülümsemeye devam etti.

Ancak Chandler'ların evine girer girmez gülümsemesi kayboldu. Bay Gates, Pazar günü hastanede çalıştığı ve evde kız kardeşine düğün hazırlıkları konusunda yardım etmediği için çok öfkeliydi, özellikle de zavallı Houston bugün kendini iyi hissetmezken. Blair de yorgundu, düğün konusunda gergindi ve gözyaşlarına boğulmak üzereydi o iğrenç adam ona bağırmayı bitirmeden önce. Opal kızının ne hissettiğini anlamış gibiydi ve Blair'i teşekkür notları yazmaya başlaması için bahçeye götürürken, Bay Gates'i hemen çalışma odasına götürdü.

Blair annesinin yanına oturduğunda hâlâ Bay Gates'in saldırısının etkisindeydi.

"Onun gibi bir adamla nasıl evlenebildin anne? Houston'ı ona nasıl maruz bırakırsın? En azından ben kaçtım, ama Houston hep burada kalmak zorunda kaldı.
Bu yıllar boyunca."

Opal birkaç dakika sessiz kaldı. "Sanırım Bay Gates'e aşık olduğumda siz kızları düşünmemiştim."

"Ona aşık oldum! Ama ailenin seni onunla evlenmeye zorladığını ."

"Dünyanın neresinde aklına böyle bir fikir geldi?" Opal hayretle sordu.

"Sanırım Houston ve ben buna kendi başımıza karar vermiş olmalıyız.

Biz yapamadık
Onunla evlenmen için başka bir neden göremiyorum. Belki de babamız öldükten sonra kiminle evlendiğini umursamayacak kadar perişan olduğunu düşünmek hoşumuza gitti."

Opal küçük bir kahkaha attı. "William öldüğünde ikiniz de çok küçüktünüz ve eminim çocukken onu her zaman bir şeyler yapan, bir şeyler yaratan, gittiği her yerde heyecan yaratan harika bir baba olarak hatırlardınız."

"Öyle biri değil miydi?" Blair temkinli bir şekilde sordu, çok sevdiği babası hakkında kötü şeyler duymaktan korkuyordu.

Opal elini kızının koluna koydu. "O senin hatırladığından çok daha fazlasıydı. Eminim onun ruhunun, gösterişinin, cesaretinin ya da hırsının yarısını bile hatırlamıyorsunuzdur. İkiniz de ondan çok şey miras aldınız." İçini çekti. "Ama gerçek şu ki William Chandler'ı dünyadaki en yorucu adam olarak görüyordum. Onu çok seviyordum ama sonunda evden ayrıldığında gözlerimden yaş geldiği günler de oldu. Gördüğünüz gibi, bir kadının hayattaki rolünün ön salonda oturmak ve nakış işlerken hizmetçileri yönetmek olduğu inancıyla yetiştirilmiştim. Yapmayı planladığım en yorucu şey kanaviçe işlemekti. Sayılacak onca küçük kare!"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Sonra babanla tanıştım. Çünkü Bazı nedenlerden dolayı beni istediğine karar verdi ve bu konuda pek söz hakkım olduğunu sanmıyorum. Olağanüstü yakışıklılığıyla hayatıma girdi ve ona hayır demeyi aklımdan bile geçirdiğimi sanmıyorum.

"Ama sonra evlendik ve üstesinden gelmemiz gereken krizler birbirini izledi, bunların hepsi Bill'in yaşama tutkusundan kaynaklanıyordu. William çocuk yaptığında bile ikiz yapıyordu; tek çocuk ona yetmiyordu."

Ellerine baktı ve gözlerinde yaşlar vardı. "Bill öldükten sonra ben de öleceğimi düşündüm. Yaşamak için bir nedenim yokmuş gibi görünüyordu, ama sonra bir zamanlar zevk aldığım şeyleri hatırlamaya başladım, iğne işi gibi ve tabii ki siz kızlar vardı. Sonra Bay Gates çıkageldi. Bill'den gece ile gündüz kadar farklıydı ve Bill'in benim 'meşguliyetlerim' dediği şeylerden hoşlanıyordu. Bay Gates'in bir kadının ne yapıp ne yapmaması gerektiğine dair katı fikirleri vardı. Pazar öğleden sonralarını Bill'in yaptığı gibi onunla birlikte dağlara tırmanarak geçirmemi beklemiyordu. Hayır, Bay Gates Bana güzel bir ev sağlayacaktı ve ben de o evde kalacak, çocuklarımla ilgilenecek ve öğleden sonraları çay partileri verecektim. Adamı daha yakından tanıdıkça, onu memnun etmenin kolay olduğunu ve çoğu zaman bana doğal gelen şeylerin benden bekledikleri olduğunu gördüm. Babanla birlikte, ne yapmam gerektiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamadım."

Başını kaldırıp Blair'e baktı. "Böylece ona aşık olduğumu anladım. Yapmak istediklerim ve onun yapmam gerekenler hakkındaki fikirleri mükemmel bir şekilde örtüşüyordu. Korkarım ki siz kızları gerçekten düşünmedim ya da ikinizin de Bill'e ne kadar benzediğinizi fark etmedim. Babanıza benzediğinizi biliyordum ve bu yüzden sizin için Henry ile yaşıyorum ama Houston'ın da benim gibi olduğunu düşünüyordum ve bir dereceye kadar öyle. Ama Houston aynı zamanda babası gibi ve bu durum yaşlı bir kadın gibi giyinip maden kamplarına gitmesi gibi tuhaf şekillerde ortaya çıkıyor. Bill de böyle bir şey yapardı."

Blair annesinin söylediklerini düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı ve Leander'ı sevip sevemeyeceğini merak etti. Alan'a aşık olduğundan emindi ama Alan onu terk ettiğinde tam olarak yıkılmamıştı. Olanlarla ilgili çok fazla şey vardı. Kız kardeşinin onu çok sevdiğini ve çok uzun zamandır sevdiğini hatırlamadan Lee'ye bakamazdı ve şimdi Houston onun başka biriyle evlenmesini izlemek zorunda kalacaktı.

Blair düğünden önceki gece pek uyumamıştı ve sabah olduğunda gecenin tüm şeytanları hâlâ oradaymış görünüyordu. Günün parlak güneş ışığı bile onu içinde bulunduğu kıyamet duygusundan kurtaramamıştı.

Son birkaç gündür, kız kardeşinin nişanlısıyla evlendiğini dakikalarca unutmayı başarmıştı ama sonra hep bunun asla gerçekleşmeyeceğine inanmıştı. Bir şekilde Leander'la evlenmekten kurtulacağını ve Houston'ın onu geri alabileceğini düşünmüştü.

Saat onda düğünün yapılacağı Taggert'in evine doğru yola çıktılar; Opal ve ikizler Houston'ın Taggert'ten aldığı hediyelerden biri olan küçük arabasına binmişlerdi, seyis de Houston'ın ödünç aldığı büyük bir arabayı sürüyordu, gelinlikler de tülbentlerin içine saklanmıştı. arkadan. Eve kadar yol boyunca sessiz kaldılar. Blair Houston'a ne düşündüğünü sorduğunda, Houston zambakların zarar görmemiş umduğunu söyledi.

Blair bunun, kız kardeşinin evleneceği adamla en büyük ilgisinin onun parasal değeri olduğunun bir başka kanıtı olduğunu biliyordu.

Blair, Taggert'ın evini gördüğünde Houston'ın kendini para tanrısına sattığından emin oldu.

Ev sanki mermerden bir dağdan oyulmuş gibi görünüyordu: soğuk, beyaz ve geniş. Alt kata büyük, geniş bir salon hâkimdi, Blair'in şimdiye kadar gördüğü tüm evlerdekinden büyük olan bir koridorun iki yanından kıvrılan çift merdiven.

Houston merdivenleri göstererek, "aşağı ineceğiz," dedi. "Her iki taraftan birer kişi." Etrafı güzel giyimli bir grup Blair olduğu yerde dururken, kız arkadaşlarının arasından sıyrılıp evi incelemeye başladı.

"Alışmak biraz zaman alıyor," diye fısıldadı Opal kızına. Burası gerçek değilmiş, bir peri masalından fırlamış ve ortaya çıktığı gibi çabucak yok olacaktı gibi bir his vardı.

"Houston bunun içinde *yaşamayı* mı planlıyor?" Blair fısıldayarak karşılık verdi.

Opal, "Kane buradayken daha küçük görünüyor," diye onu temin etti. "Bence artık yukarı çıkmalıyız. Houston'ın bu gece için ne planladığını bize."

Blair annesini geniş merdivenlerden yukarı kadar takip etti, sürekli omzunun üzerinden alt kata bakıyordu. Baktığı her yerde egzotik şeyler görüyordu.

Çiçek ve yeşillik aranjmanları ve sahanlıkta durup pencereden aşağıdaki araziye baktı. Yemyeşil çimenleri ve çalılıklarıyla çok güzeldi.

Opal onun yanında durakladı. "Burası servis avlusu. Görmelisin *bahçe*."

Blair annesini ikinci kata ve özel aile odalarına kadar takip ederken başka bir şey söylemedi.

Opal, "Houston seni buraya yerleştirecek," dedi ve yüksek tavanlı, beyaz mermerden şöminesi olan bir odanın kapısını açtı.

ve çiçekler. Odadaki koltuklar, sandalyeler ve masalar müzede .

"Burası oturma odası, şurası yatak odası ve burası da banyo. Her misafir odasının kendine ait bir oturma odası ve banyosu var."

Blair elini banyodaki mermer lavabonun üzerinde gezdirdi ve daha önce hiç görmediği için emin olamasa da armatürlerin altın olabileceğini düşündü. "Pirinç mi?" diye sordu annesine.

Opal biraz da gururla, "Evine sokmazdı," dedi. "Şimdi gidip Houston'ın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım. Hazır olman gereken saatler var, neden biraz kestirmiyorsun?"

Blair uyuyamayacağını söyleyerek itiraz etmeye başladı ama sonra devasa mermer küvete baktı ve onu kullanmak istediğini düşündü.

Yalnız kalır kalmaz küveti buharlı sıcak suyla doldurdu ve içine girdi, su onu anında rahatlattı. Cildi kırılmaya başlayana kadar uzun süre orada kaldı ve sonra dışarı çıkıp yastık olabilecek kadar kalın bir havluyla kurulandı. Pembe bir şalvara sarındı. Kaşmir bornozunu giyip yatak odasına gitti ve büyük, yumuşak yatakta hemen uykuya daldı.

Uyandığında kendini dinlenmiş ve zihni açık hissediyordu ve annesinin evin arkasında bir bahçe olduğuna dair sözlerini hatırladı. Çabucak her zamanki sade eteğini ve bluzunu giydi ve odadan çıktı. Aşağıda boğuk sesler duyabildiği için ana merdiveni kullanmak istemedi, kapalı kapıların yanından geçerek bir koridordan aşağı indi ve sonunda birinci kattaki mutfak ve depo odalarından oluşan bir labirente açılan bir arka merdiven buldu. Bu odaların her santimetresi ileri geri koşuşturan insanlarla doluydu ve harika yemek kokuları yayılıyordu. Blair kalabalığın arasından geçmekte zorlandı. Birkaç kişi onu gördü ama kimsenin düğünün başlamasından iki saat önce mutfakta olan bir gelin hakkında yorum yapacak zamanı yoktu. Blair'in tek endişesi Houston'ın onu görmemiş olmasıydı. Şüphesiz Houston'ın bir zaman çizelgesi vardı ve ne olsun buna uyacaktı. Houston bahçeye kaçmak için asla zaman bulamazdı.

Evin arkasında devasa çadırlar, pembe keten masa örtüleri ve yüzlerce iek vazosuyla kaplı bir im alan vardı. Üniformalı kadın ve erkekler masalara yiyecek ve çeşni koymak için aceleyle eve girip çıkıyorlardı.

Blair aceleyle bu insanların da geçti ve aşığıdaki bahçeye benzeyen yere gitti. Bahçenin kenarına ilk adımını attığında gördükleri karşıında hazırlıksızdı. nnde, daha önce hiç grmediğı bitkilerin arasında bir görünüp bir kaybolan dnmlerce dolambaçlı yol uzanıyordu. Kararsızca bir patikayı takip etmeye başıladı.

Düğün hazırlıklarının kargaşası arkasında kayboldu ve günler sonra ilk kez düşünmek için kendini zgr hissetti.

Bugün onun düğün günüydü ama şu anda buraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu.  hafta önce Pennsylvania'daydı ve tüm geleceğini . Ama her şey ne kadar da farklı ! Alan onunla evlenmek yerine kaçmıştı. Kız kardeşi sevdiği adamı kaybetmişti ve şimdi ülkenin en zengin adamlarından biriyle evleniyordu - işin içinde hiç aşk olmadan.

Ve her şey Blair'in suuydu. Eve kız kardeşinin evlendiğini görmek için gelmişti ama bunun yerine onu paralı asker yapmayı başarmıştı. Houston kendini aık artırmaya çıkarıp en yüksek fiyatı vereni de seçebilirdi.

Blair düşünceli düşünceli bahçede dolaşırken, Taggert'ın patikadan aşığıya doğru geldiğini gördü. Ne yaptığını düşünmeden önce aniden döndü ve Taggert onu görmeden diğer tarafa gitti. Birkaç adım gitmişti ki, Taggert'la aynı yolda aceleyle ilerleyen, belli belirsiz tanıdık gelen, olağanüstü uzun boylu bir kadın gördü. Blair onu daha önce nerede gördüğünü hatırlayamıyordu.

Omuzlarını silkti, kadını görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

Düşünceleri tamamen bugün olacaklarla meşguldü, ve bunun tam olarak nasıl olduğunu çözmeye çalışıyordu ki birden uzun boylu kadının kim olduğunu hatırladı.

"Bu Pamela Fenton," dedi yüksek sesle. Houston ve Blair çocukken Marc'ın midillilerine binmek ya da sayısız partilerinden birine katılmak sık sık Fenton'ların evine gitmişlerdi ve ablası Pam o zamanlar neredeyse büyümüşü ve ona hayranlık duyuyorlardı. Sonra aniden evi terk etmişti ve yıllar sonra neler olduğu hakkında fısıltılar çıkmıştı.

Bunca yıl sonra geri döndü ve düğünde olacak, Blair biraz da zevkle düşündü. Boş boş, Pamela'nın uzun zaman önce kasabada hakkında dedikodu yapılmasına neden olacak ne yaptığını merak etti. Seyisle ilgili bir şey vardı, değil mi?

Blair olduğu yerde durdu. Skandal gerçekten de babasının ahırındaki bir seyisle ilgiliydi. Ona aşık olmuştu ve babası bu aşk ilişkisinin bir sonucu olarak onu evden göndermişti.

Ve Kane Taggert o seyis çocuğuydu!

Blair eteklerini tutarak patika boyunca Taggert ve Pam'in gittiği yere doğru koştu. Durduğunda birkaç metre uzaktaydı.

Kane Taggert'ın Pamela Fenton'ın yüzünü ellerinin arasına alıp onu büyük bir tutkuyla öpmesini şaşkınlıkla izledi.

Blair gözlerinde hızlı ve sıcak yaşlarla eve doğru kaçtı. Kız kardeşine ne yapmıştı? Houston, başka biriyle evlenmeden iki saat önce bir kadını öpen bu canavar adamla evlenecekti.

Ve bunlar Blair yüzünden oluyordu.

Bölüm 17

Anne Seabury, Blair'in Houston'ın tasarladığı özenli gelinliği giymesine yardım etti. Fildişi satenden, yüksek yakalı, büyük kollu ve çelik nervürlü korsenin yapabildiği kadar sıkı, zarif ve sade bir elbiseydi. Beline ve kol ağızlarına yüzlerce, hatta belki binlerce minik inci tanesi . Duvağı ise Blair'in daha önce hiç görmediği türden el yapımı dantelden yapılmıştı.

Aynaya baktığında, bu elbiseyi daha mutlu koşullar altında giymiş olmayı, o koridordan yüzünde bir gülümsemeyle geçmeyi diledi.

Ama bunun imkânsız biliyordu, çünkü yapması gerektiğini bildiği şeyi zaten yapmıştı. O canavar Taggert'ı öpüşürken görür görmez başka bir kadın, eve dönmüş ve adama bir not göndermişti. Adama saçına kırmızı güller takacağını söylemiş ve şu talimatı vermişti Hizmetçi ona, başlangıçta planlandığı gibi sağda değil, solda durması gerektiğini söyledi.

Blair yaptığı şeyin yasallığından emin değildi, çünkü Lisanslar hangi ikizin hangi adamla evleneceğini belirtiyordu ama belki de papaz onu Leander ve Houston'la evlendirmek yerine onları karı koca ilan ederse kız kardeşine biraz zaman kazandırabilirdi. Taggert ile evlendi. Evliliğin yasal olması ve kendisini Taggert ile evli bulması halinde doğacak sonuçları düşünmek bile istemiyordu.

Kız kardeşine pembe güller gönderdi ve lütfen bunları takmasını istedi.

Merdivenlerin başında Blair kız kardeşini kendine doğru çekti. "Seni seviyorum.

İnişe başlamadan önce fısıldadı, sonra iç çekerek, "Şu gösteriyi bitirelim," dedi. Blair her adımda, kadının idamına yaklaşıyordu. Ya evlilik yasal olsaydı ve kendini o korkunç adamla evli bulsaydı ve bu mozole gibi evde yaşamak zorunda kalsaydı?

Kütüphane olması gereken ama kapalı bir beyzbol sahası olabilecek devasa odanın içinde, Taggert'ı Leander'ın yanında, güller ve yeşilliklerle örtülmüş, asılmış ve yığılmış bir platformun üzerinde gördü.

Blair başını dik tuttu ve gözlerini kaçırmadı. Houston'ın şimdiye kadar olup bittiğini anlamış olması gerektiğini biliyordu, ne de olsa sevdiği adamla evlenecekti.

Blair önündeki Kane Taggert'a baktı ve koridorda ona doğru yürürken kaşlarının düz bir çizgi halinde birbirine yaklaştığını gördü. Biliyor! diye düşündü. Houston olmadığımı biliyor.

Blair bir an için buna hayret etti. Şu anda, kendi annesinin bile hangi ikizinin hangisi olduğunu söyleyebileceğinden şüpheliydi, ama bir şekilde, bu adam biliyordu. Leander'a baktı ve onun Houston'a hafif bir gülümseme, bir hoş geldin gülümsemesi verdiğini gördü. Elbette, düşündü Leander güvenilir biriydi; kendisi kötü bir şey yapma yeteneğine sahip olmadığı için kimseden şüphelenmek için bir nedeni yoktu. Ama öte yandan Taggert'ın parasını almak için pek çok kötü şey yaptığı biliniyordu, bu yüzden ihanet arıyor olabilirdi ve bu nedenle ikizleri birbirinden ayırabilirdi, diye düşündü Blair.

Platformdaki yerlerini aldıklarında Blair kız kardeşine bakmadı. Leander Houston'elini tutarken, Taggert hem ikizlere hem de bakana arkasını döndü.

"Sevgili , biz-," diye başladı bakan ama Houston sözünü kesti.

"Affedersiniz, ben Houston."

Blair şaşkınlık içinde kız kardeşine baktı. Houston neden bu kadar özenle ayarlanmış bir şeyi mahvediyordu?

Leander Blair'e sert bir bakış attı. "Yer değiştirelim mi?" dedi Taggert'a.

Taggert sadece iri omuzlarını silkti. "Benim için pek önemli değil."

Leander, "Benim için önemli," dedi ve Taggert ile yer değiştirmek üzere harekete geçti.
Taggert.

Lee, Blair'in elini tuttu ve neredeyse sıkıp koparacaktı. küçük bir acı. Taggert, Houston'ın kendisi için önemli olmadığını, onunla ya da başka biriyle evlenmeyi umursamadığını açıkça itiraf etmişti. Blair kendine Taggert'ın neden Houston'la evlenmek istediğini hiç sormamıştı ama şimdi bunun nedeninin Houston'a sahip olabilecek tek kişi olduğu için olup olmadığını merak ediyordu.

Leander onu çimdikledi ve o da tam zamanında başını kaldırıp ", " dedi.

O daha ne olduğunu anlamadan tören bitmiş, Leander onu kollarının arasına almış ve öpmeye hazırlanıyordu. İzleyicilere büyük bir coşkuyla öpüşüyormuş gibi görünmüş olmalı, ama gerçekte, Lee onun kulağına büyük bir şiddetle fısıldadı. "Seni dışarıda görmek istiyorum. Hemen!"

Ağır saten elbisesinin on iki metrelik kuyruğuna takılan Blair, Leander onu yarı sürükleyerek koridordan aşağı indirirken ona ayak uydurmaya çalıştı. Koridora çıkar çıkmaz insanlar üzerlerine çullandı ama Leander onu koridorun sonundaki büyük, panelli odaya çekerken elini bırakmadı.

"Bütün bunlar da ?" Leander başladı ama cevap vermesine izin vermedi. "Benimle yaşama fikrinden o kadar mı nefret ediyorsun ki Bundan kurtulmak için ne kadar zamanın var? Benim yerime tanımadığın bir adamı mı tercih edersin? Benden başka birini, öyle mi?"

"Hayır," diye başladı, "seni düşünmedim bile. Sadece Houston'ı . O korkunç adamla evlenmek zorunda hissetmesini istemedim."

Leander uzun bir süre ona baktı ve konuştuğunda sesi kısıktı. "Yani sırf kız kardeşin istediğini düşündüğün adama sahip olabilsin diye sevmediğin bir adamla evlenmeye razı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Elbette." Blair onun sorusu karşısında biraz şaşkıındı. "Değişimi yapmak için başka ne gibi bir nedenim olabilir ki?"

"Sadece herhangi biriyle evlenmenin benimle evlenmeye tercih edileceğini düşündün." Onun kolunu tuttu. "Blair, bunu hemen şimdi halledeceksin. Sen ve Houston birbirinizle konuşacaksınız ve ben ona Taggart'la neden evlenmek istediğini sormanı ve onun cevabını dinlemeni istiyorum. Beni anlıyor musun? Onun cevabını gerçekten dinlemeni istiyorum."

Etraflarında fısıldaşan ve mihraptaki karışıklığa gülen yüzlerce insanı görmezden gelen Leander, Blair'i kalabalığın arasından çekerek Houston'ın nerede olduğunu sordu. Kağıtlarla dolu küçük bir odada tek başına oturduğu için onu bulmak zor olmadı.

Leander dışlerinin arasından Blair'e, "Sanırım ikinizin birbirinize söylemeniz gereken birkaç şey var," dedi ve onu yarı iterek odaya sokup kapıyı arkasından kapattı.

İkizler yalnızken birbirleriyle konuşmadılar. Blair kapının yanında beklerken Houston bir sandalyeye oturmuş, başını öne eğmişti.

"Sanırım oraya gidip pastayı kesmeliyiz," dedi Blair kararsızca. "Sen ve Taggart-."

Houston sandalyesinden kalktı ve sanki aniden bir harpiye dönüşmüş gibi görünüyordu. "Ona adıyla bile hitap edemiyorsun, değil mi?" dedi, her kelimesinde öfke vardı. "Onun duyguları olmadığını düşünüyorsun; onu kovdun ve bu nedenle ona istediğini yapma hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun. onu."

Şaşıran Blair kız kardeşinin öfkesi karşısında geri adım attı. "Houston, ne senin için yaptım. Seni mutlu görmek istiyorum."

Houston'ın yumrukları iki yanında sıkılıydı ve Blair'e sanki ona meydan okuyacakmış gibi yaklaştı. "Mutlu musun? Kocamın nerede olduğunu bile bilmezken nasıl mutlu olabilirim? mutluluğun ne demek olduğunu asla ."

"Ben mi? Size yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan başka ne yaptım?
Aklını toplaman ve o adamla parası için evlenmek zorunda olmadığını anlamın için sana yardımcı olmaya çalıştım. Kane Taggert-."

"Gerçekten , değil mi?" Houston onun sözünü kesti. "Gururlu ve hassas bir adamı yüzlerce insanın önünde küçük düşürdün ve ne yaptığının farkında bile değilsin."

"Sanırım mihrapta olanlardan bahsediyorsun? Bunu senin için yaptım Houston. Leander'ı sevdiğini biliyorum ve sırf seni mutlu etmek için Taggert'ı almaya hazırdım. Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Seni bu kadar mutsuz etmek istememiştim. Hayatını mahvettiğimi biliyorum ama yaptıklarımı onarmaya çalıştım."

"Ben, , ben. Tek söyleyebildiğin bu. Hayatımı mahvettin ve tek konuşabildiğin kendin. Leander'ı sevdiğimi biliyorsun. Kane'in ne kadar berbat bir adam olduğunu biliyorsun. Son bir haftadır uyanık olduğun her anı Leander'la geçiriyorsun ve onun hakkında sanki bir tanrıymış gibi konuşuyorsun. Söylediğin her kelime Leander". Bence bu sabah iyi niyetliydin: bana en iyi adamı vermek istedin."

Houston kız kardeşine doğru eğildi. "Leander senin vücudunu ateşe vermiş olabilir ama benim için hiçbir şey yapmadı. Son zamanlarda kendinle bu kadar meşgul olmasaydın ve benim de kendime ait bazı beyinlerim olduğunu düşünebilseydin, iyi, nazık, düşünceli bir adama aşık olduğumu görürdün - kuşkusuz kenarları biraz pürüzlü, ama sonra, her zaman benim kenarlarımın biraz fazla pürüzsüz olduğundan şikayet etmedin mi?"

Blair . "Onu seviyor musun? Taggert'ı mı? Kane Taggert'ı mı seviyorsun? Ama anlamıyorum. Sen Leander'ı *hep* sevdin. Kendimi bildim bileli onu sevdin."

Houston'ın öfkesinin bir kısmı onu terk eder gibi oldu ve pencereden dışarı bakmak için arkasını döndü. "Doğru, onu istediğime altı yaşındayken karar verdim. Sanırım bu benim için bir hedef haline geldi, tıpkı bir dağa tırmanmak gibi. Rainier Dağı'na gözümü dikmeliydim. En azından oraya tırmandığımda, işim bitmiş olurdu. Evlendikten sonra Leander ile ne yapacağımı hiç bilmiyordum."

"Ama Taggert ile ne yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Houston kız kardeşine baktı ve gülümsedi. "Oh, evet. Ben çok onunla ne yapacağımı biliyorum. Ona bir yuva yapacağım, onun güvende olacağı bir yer, benim güvende olacağım bir yer, ne istersem yapabileceğim bir yer."

Blair ayağa kalktı ve yumruklarını sıkma sırası ona geldi. "Sanırım bunu bana söylemek için iki dakikanı ayırmaya zahmet edemedin, değil mi? Son haftalarda Hades'in içinden geçtim. Senin için endişelendim, bütün zamanımı Günlerdir kız kardeşime yaptığım şey için ağlıyorum ve sen bana Kral Midas'a *aşık* olduğunu söylüyorsun."

"Sakin ona karşı bir şey söyleme!" Houston bağırdı, sonra sakinleşti. "O çok nazik, kibar ve çok cömert bir adam. Ve ben onu çok seviyorum."

"Ve senin için endişelendiğim için acı çektim. Bana söylemeliydin!"

Houston elini odanın ortasında duran masanın kenarında boş boş gezdirdi. "Sanırım aşk maçınızı o kadar ki sizi düşünmek istemedim."

"Aşk maçı mı?!" Blair patladı. "Sanırım ben Leander'ın Rainier Dağı'yım. Bana fiziksel olarak bir şeyler yaptığını inkâr edemem ama benden tek istediği bu. Ameliyathanede birlikte günler geçirdik ama Leander'ın bilmediğim bir yanı olduğunu hissediyorum. Ona yaklaşmama pek izin vermiyor. I Onun hakkında çok az şey biliyorum. Beni istediğine karar verdi ve beni elde etmek için her yöntemi kullanarak peşime düştü."

"Ama ona nasıl baktığını görüyorum. Ona hiçbir zaman böyle bakmaya meyilli hissetmedim."

"Çünkü onu hiç görmediniz. Eğer onu orada görmüş olsaydın..."

Houston, "Büyük olasılıkla bayıldı," dedi. "Blair, seninle konuşmadığım için özür dilerim. Muhtemelen acı çektiğini biliyordum ama olanlar canımı *yaktı*. Bana öyle geliyordu ki, hayatımın büyük bir bölümünde Leander'la nişanlıydım, ama sen geldin ve onu sadece bir gecede aldın. Ve Lee beni sürekli arayıp duruyordu. onun buz prensesi ve ben soğuk bir kadın olmaktan çok endişeliydim."

"Ve artık bu konuda endişelenmiyor musun?" Blair sordu.

Houston'ın yanaklarındaki renk daha da arttı. "Kane'le olmaz," diye fısıldadı.

"Onu gerçekten seviyor musun?" Blair hâlâ bu gerçeği kavrayamamış bir halde sordu. "Yiyeceklerin her yere uçmasına aldırıyor musun? Onun ya da diğer kadınlar?"

Blair dilini ısırabilirdi.

"*Hangi* diğer kadınlar?" Houston gözlerini kısarak sordu. "Ve Blair, bana söyleyen iyi olur."

Blair derin bir nefes aldı. Bu adamla evlenmeden önce gördüklerini Houston'a anlatması doğru olurdu ama artık çok geçti.

Houston kız kardeşine doğru ilerledi. "Bugün mihrapta yaptığın gibi hayatımı tekrar yönetmeyi düşünürsen, seninle bir daha asla konuşmam. Ben bir *yetişkinim* ve sen kocam hakkında bir şeyler biliyorsun ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Onu düğünden hemen önce bahçede Pamela Fentonı öperken gördüm," dedi Blair tek nefeste.

Houston biraz beyazladı ama kontrol altında görünüyordu. "Ama yine de bana geldi," diye fısıldadı. "Onu gördü, öptü ama

benimle evlendi." Yüzünü parlak bir gülümseme aydınlattı. "Blair, beni bugün yaşayan en mutlu kadın yaptın. Şimdi tek yapmam gereken kocamı onu sevdiğimi söylemek ve beni affedeceğini ummak."

Birden durdu. "Oh, Blair, onu hiç tanımıyorsun. O çok iyi bir adam, çok doğal bir şekilde cömert, güçlü bir şekilde insanlar ona güveniyor, ama o..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ama hiçbir şekilde utanmaya dayanamaz ve biz onu tüm kasabanın önünde küçük düşürdük. Beni asla affetmeyecek. Asla!"

Blair kapıya doğru yürümeye başladı. "Ona gidip her şeyin benim hatam olduğunu, senin bununla hiçbir ilgin olmadığını açıklayacağım. Houston, onunla gerçekten evlenmek istediğinden haberim yoktu. Onun gibi biriyle yaşamak isteyecek birini hayal bile edemezdin."

"Artık bu konuda endişelenmene gerek sanmıyorum, çünkü sanırım az önce beni terk etti."

"Ama misafirler ne olacak? Öylece çekip gidemez."

"Kalmalı ve insanların Leander'ın hangi ikizi istediğine karar veremediğine nasıl güldüklerini dinlemeli mi? Bir kişi bile Kane'in kadın seçme hakkı var. Kane hala Lee'ye aşık olduğunu düşünüyor, sen Lee'yi sevdiğimi düşünüyorsun ve Bay Gates de Kane ile parası için evlendiğini düşünüyor. Sanırım hayatımda ilk kez aşık olduğumu gören tek kişi annem."

"Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?" Blair fısıldadı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok. Gitti. Bana para bıraktı ve ve o çekip gitti. Ama o içinde olmadıktan sonra bu büyük, boş evi ne yapayım?" Oturdu. "Blair, nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla New York'a dönen bir trende olabilir."

"Büyük ihtimalle kulübesine gitmiştir."

İki kadın da başını kaldırdığında Kane'in arkadaşı Edan'ın kapıda durduğunu gördü. "Kulak misafiri olmak istemezdin, ama evde olanları gördüğümde

Düğün, öfke içinde olacağını biliyordum."

Houston gelinliğinin kuyruğunu ustalıkla koluna doladı. "Ona gideceğim ve olanları anlatacağım. Ona kız kardeşimin Leander'a o kadar aşık olduğunu ve benim de öyle olduğumu düşündüğünü söyleyeceğim." Blair'e gülümsemek için döndü. "Parası için bir adamla evlenecek kadar alçak olduğumu düşünmene içerlemeden edemiyorum ama senin için çok şey ifade eden bir şeyi feda etmene neden olan aşkın için sana teşekkür ediyorum." Hemen kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Blair bir an için kız kardeşine sarıldı. "Houston, böyle hissettiğini bilmiyordum. Tören biter bitmez toplanmana yardım edeceğim ve-."

Houston küçük bir kahkaha atarak geri çekildi. "Hayır, sevgili yönetici kardeşim, bu evden hemen şimdi ayrılıyorum. Kocam benim için birkaç yüz misafirden daha önemli. Burada kalıp Kane ve benim nereye gittiğimizle ilgili tüm sorulara cevap vermek gerekecek."

"Ama Houston, bu büyüklükteki resepsiyonlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Houston kapıda Edan'ın yanında durdu. "'Değersiz' eğitimimde nasıl olduğunu öğrendim," dedi ve sonra gülümsedi. "Blair, o kadar da trajik değil. Neşelen, belki bir gıda zehirlenmesi atağı olur ve sen de anlarsın nasıl halledeceğimi bilmiyorum. İyi şanslar," dedi ve kapıdan çıktı, Blair'i devasa, özenle hazırlanmış resepsiyonla uğraşmak zorunda kalmanın dehşetiyle baş başa bıraktı.

"Houston'ın seçtiği okul hakkında neden koca ağzımı açtım ki?" diye mırıldandı, elbisesini düzeltirken, sıkı korsenin içinde nefes almaya çalıştı ve odadan çıktı.

Bölüm 18

Resepsiyon Blair'in hayal ettiğinden de kötüydü. Houston gözden kaybolur kaybolmaz insanlar sürekli bir şeylerden kaçıyorlardı, kimse ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Sonra, Lee'nin yüzlerce akrabasıyla tanışmak gerekmişti ve hepsi de bu alışılmadık ikiz değişimi hakkında sorular soruyordu. Opal, Houston'ın kocasının onu beyaz bir ata (muhtemelen kanatlı bir ata, diye düşündü Blair) bindirip götürdüğü söylentisini yaymaya başladı ve tüm genç bayanlar Kane'in erkeklerin en romantiği olduğunu fısıldıyordu. Blair'in tek düşünebildiği, değişiminin başarısız olmasına ve düğün gecesini Taggert'la geçirmek zorunda kalmayacağına kesinlikle memnun olduğuydu.

Bir adam Blair'e yüz kiloluk bir peynir tekerleğini nasıl servis etmesi gerektiğini sorarken, Blair misafirlerin arasından bakıp Leander'ın kendisini izlediğini gördü ve vücuduna küçük bir kızarıklık yayılmaya başladı. Lee'yle ilgili umursadığı başka ne varsa, geceyi onunla geçirmek bunlardan biri değildi.

İnsan kalabalığını yarararak ilerledi ve bir kaç Peynirli adama yol tarif etti ve Blair'i onunla birlikte bahçeye, insanların görüş alanının dışına çekti. "Tanrıya şükür, bir insan bunu hayatında sadece bir kez yaşamak zorunda. Bay Gates'in ağladığını biliyor muydun?"

Burada, gölgede, gürültüden ve kalabalıktan uzakta onunla birlikte olmak iyi hissettiriyordu ve onu öpmesini diliyordu. "Muhtemelen evinde beni son kez gördüğü için mutludur."

"Bana artık rahatlayabileceğini, çünkü artık senin mutlu olacağını bildiğini söyledi. Şimdi, Tanrı kadınları ne için yarattıysa onu yapacaktın. Sana bakacak iyi bir erkeğin olacaktı -bu ben oluyorum- ve sonunda yerine getirildi."

Ona öyle bir bakıyordu ki, kendini çok sıcak hissetti.

"Benimle tatmin olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla ve ona doğru ilerlemeye başladı.

"Dr. Westfield! Telgraf!" diye bir çocuğun sesi geldi ve bir dakika sonra orada durarak yalnızlıklarını bozdu.

Leander çocuğa beş sent verdi ve gözleri Blair'de, telgrafi açmaya başlarken kendisine yiyecek almasını söyledi. Ama bir dakika sonra tüm dikkati önündeki kâğıttaydı.

"Onun boynunu kıracağım," dedi nefesinin altından, yüzü öfkeden kızarmaya başlamıştı.

Blair telgrafi onun elinden aldı.

ALAN HUNTER'LA YENİ EVLENDİM STOP BABAMLA BLAIRE SÖYLER MİSİN STOP ÜÇ HAFTA İÇİNDE DÖNECEĞİM
STOP ÇOK KIZMA STOP SEVGİLER NINA

"El altından yapılan onca şey arasında..." diye başladı Lee. "Babam ve ben onun peşinden gideceğiz ve-."

Blair onun sözünü kesti. "Ve ne yapacaksın? O zaten evli ve ayrıca Alan'ın nesi var? Çok iyi bir koca olacağını düşünmüştüm."

Öfke Leander'ı çabucak terk etti. "Sanırım bunu yapacak. Ama neden burada kalıp herkesin önünde evlenemedi? Neden ondan utanıyormuş gibi kaçmak zorundaydı?"

"Nina ve ben hayatımız boyunca arkadaşlık ve benden korktuğunu tahmin . Ne de olsa başlangıçta istediğim adamla evlenemedim.

Belki de Alan'ın beni tren istasyonunda terk etmesine kızacağımı düşündü. Beni Nina için terk ettiğine şüphe yok."

Leander bir ağaca yaslandı ve cebinden bir puro çıkardı. "Bu konuda son derece soğukkanlı görünüyorsun. Sana geri şans verdim. Pennsylvania'ya geri dönebilirdin. Şansın vardı."

Hayatının ilerleyen dönemlerinde Blair, Leander'a aşık olduğu anın o an olduğunu düşündü. Onu kazanmak için kendini aptal yerine koymuştu, ama yine de burada somurtkan küçük bir çocuk gibi durmuş, onunla evlenmek zorunda olmadığını, gitmesine izin verebileceğini söylüyordu.

"Peki trene binmiş olsaydım ne yapardın? Beni sarsıp seninle evleneceğimi ve bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığını söylediğini hatırlıyor gibiyim," dedi usulca, önünde durmak için hareket ederken, eli yakasına dokunuyordu. Etrafında metrelerce uzunlukta Cennet gibi ipek saten, bahçenin yumuşak ışığında renkleri hafifçe yanıp boncuklar.

Bir süre onu izledi, sonra puroyu yere attı ve büyük bir tutkuyla öpüşerek onu kendine çekti, onu kendine yakın tuttu, vücutlarını birleştirmeye çalıştı. Başını omzuna çekti, bir annenin kaybetmek üzere olduğu çocuğuna sarıldığı gibi ona sarılırken neredeyse onu boğacaktı. "Onu seçtin, onunla gitmek için trene gittin."

Blair kendini ve perdeyi onun elinden kurtarmaya çalıştı. Ona bakmak istiyordu. "Bu artık geride kaldı," dedi Lee'nin gözlerinin içine bakıp o yakışıklı yüzün ardındaki adamı düşünürken. Onu birçok kez bir hayat kurtarmak için çalışırken gördüğünü hatırladı, özellikle de boğa tarafından boynuzlanan yaşlı bir kovboyu getirdikleri ve Lee'nin onu kurtaramadığı ve adamın öldüğü günü.

Blair, ameliyat masasında Lee'nin gözlerinde yaşlar olduğundan emindi. Yaşlı adamı yıllardır tanıdığını söylemişti ve onun öldüğünü bilmek canını acıtacaktı.

Şimdi onun avuçlarının içinde duruyordu ve doğru adamla evlendiğini biliyordu. Alan onu gerçekten sevmemişti, o da Alan'ı. Eğer bir kez bile

Bir dakika sonra seçim yapmasını isteyecek ve birkaç saat sonra onu tren istasyonunda . Ve adam gelmediğinde ne kadar rahatladığını hatırladı.

"çok şey oldu," dedi elini onun yanağında gezdirirken. Birlikte geçirdikleri ilk geceden beri istediği gibi ona dokunabilmek çok güzeldi. O artık onundu, tamamen ve bütünüyle onun. "Ama bugün yeni bir başlangıca işaret ediyor ve ben

temiz bir ile. Sen ve ben birlikte iyi çalışıyoruz ve... başka ortak noktalarımız da var," dedi kalçalarını hafifçe onunkilere doğru hareket ettirirken. "Bu evliliğin yürümesini istiyorum. Çocuklarımız olsun istiyorum, birlikte çalışmaya devam edelim istiyorum ve birbirimizi... sevelim istiyorum." Sonuncusunu tereddütle söylemişti, çünkü şimdiye kadar tek söylediği onu arzuladığıydı ve aşk bu resme hiç girmemişti.

"Çocuklar," diye mırıldanarak onu daha da yakınına çekti. "Özellikle, hadi çocuk yapalım." Sanki açlıktan ölüyormuş gibi onu öpmeye başladı.

"İşte " diye bağırdı biri. "Kes şunu. Bütün bir Bunun için ömür boyu. Şimdi gelip partiye katılmalısın. Pastanın kesilmesi gerekiyor."

Blair isteksizce kocasından uzaklaştı. Birkaç dakika daha onun öpücüklerine maruz kalsa, onunla birlikte çimlerde yuvarlanıyor olacaktı. Konu ona geldiğinde kontrolünün olmadığını çoktan kanıtlamıştı.

Lee iç çekerek onun elini tuttu ve Taggart'ın çok düzgün, çok büyük çimlerinden birinde toplanan insan kalabalığına doğru götürdü.

Pasta kesiminden hemen sonra konuklar onları ayırdı ve birkaç kadın Blair'e Houston'ın nereye gittiğine dair yüzlerce soru sormaya başladı.

"O adam kızımın ayaklarını yerden kesti," dedi Opal, herhangi bir inançsızlığa izin vermeyen ağırbaşlı bir tavırla. "İki kızım da ne istediklerini bilen ve bunun peşinden giden güçlü erkeklerle evlendi."

Opal'ın dinleyicileri arasındaki kadınlardan ikisi hikâyelerin romantizmi karşısında bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Anne," dedi Blair, bir tabak uzatarak. "Bir dilim jambon al." Sadece Opal'ın duyabileceği şekilde öne doğru eğildi. "Şimdi Houston ve benim oyunculuk yeteneğimizi nereden aldığımızı biliyorum."

Opal kadınlara gülümsedi, Blair'den tabağı aldı ve ona hızlıca göz kırptı.

Blair gülerek uzaklaştı ve annesini yeni damatlarıyla övünmeye bıraktı.

Gün batımında kütüphanede dans vardı ve tabii ki Leander ve Blair dansı yönetmek zorundaydı. Birkaç kişi o gece valinin resepsiyonunda Houston'ın değil de onun olup olmadığını sordu. Hem Blair hem de Lee gizlice güldüler ve Lee onu tekrar kollarına alarak cilalı dans pistinde döndürdü.

"Bu insanları bırakıp eve dönme vakti geldi. Seni benim yapmak için daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum." Leander ona sarılırken kulağına fısıldadı.

Blair başını bile sallamadı ama kolundaki bağı sıktı ve hızla odadan çıkıp üst kata çıkarak veda giysilerini giydi. Annesi ona yardım etmek için geldi ve Opal, Blair hazır olana kadar sessiz kaldı.

Opal, "Leander iyi bir adam ve bazı sorunlar yaşadığınızı biliyorum ama bence size iyi bir koca olacak," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Blair, Houston'ın kız kardeşi için seçtiği elektrik mavisi takım elbisenin içinde ıslıl ıslıl görünüyordu. "Bence en iyi koca o olacak." Ve ben de onun en iyi aşık olacağını *biliyorum*, diye düşündü, sonra annesini çabucak öptü ve Leander'la buluşmak için merdivenlerden aşağı koştu.

Sağlıklarını tehdit edecek kadar yoğun pirinç yağmurları arasında, Taggert malikânesinden ayrıлып evleri olacak küçük ve şirin eve doğru yola çıktılar.

Ama kalabalıktan uzaklaştıklarında Blair çekingen ve utangaç hissetmeye başladı. Şu andan itibaren hayatı, sadece profesyonel olarak tanıdığı bu adama bağlı olacaktı. Onun hakkında kişisel olarak ne biliyordu ki? Hayatında tıp okumak dışında ne yapmıştı?

Evde Lee onu kollarına alıp eşikten geçirdi, beyaz yüzüne bir kez baktı ve şöyle dedi: "Bir adamın çenesini temiz tutmak için hayatını tehlikeye atan kadın bu değil, değil mi? Benden korkmuyorsun, değil mi?"

Blair cevap vermeyince, "İhtiyacın olan şey biraz şampanya. Ve bunun bizi nereye götüreceğini ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Onu giriş holünde yere bıraktı ve sağa, yemek odasına döndü. Blair evi tam olarak görmemişti ve şimdi sola, salona doğru gitti. Salonun arkasında misafirler için küçük bir yatak odası vardı. Mobilyalar ağır ve karanlıktı, ama mavi-beyaz çizgili duvar kâğıdı ve tepesinde soluk pembe güllerden oluşan bir bordürle oda yine de hoştu. Saten kaplı bir kanepeye oturdu.

Leander elinde iki kadeh şampanya ve tepsideki gümüş tutucuda soğumakta olan bir şişeyle döndü. "Umarım burayı beğenirsiniz. Houston yaptı. Onun ne yaptığını pek önemseydiğimi sanmıyorum." Kanepenin diğer ucuna, ondan uzağa oturdu, sanki onun utangaçlığını sezmiş gibiydi.

"Hoşuma gitti. Ev dekorasyonu hakkında pek bir şey bilmiyorum ve Houston bu konuda benden çok daha iyi. Muhtemelen evi yapmasını yine de ondan isterdim. Ama şimdi Taggart'ın evi onda."

"Siz ikiniz bu işi hallettiniz mi?"

Şampanya Blair'i rahatlatıyordu ve Lee onun kadehini yeniden doldurdu. "Houston, Taggart'a aşık olduğunu söyledi." Blair'in yüzü inanmadığını gösteriyordu. "Kız kardeşimi o gürültücü, zorba hödükle düşünemiyorum. Neden senin yerine onu tercih etsin ki..." Durdu, utanmış görünüyordu.

Leander ona sırtıyordu. "İltifatınız için teşekkür ederim." Kanepeye doğru eğildi ve saçlarından kaçan buklelerle oynamaya başladı. Houston'ın o sabah düzelttiği düzgün saç tokasını yavaşça saçından çıkarmaya başladı. "Zıt kutuplar her zaman birbirini çeker. Sana ve bana bir . Ben burada iyi bir cerrahım, sen de iyi bir eş ve anne olacaksın, çoraplarımı yerli yerine koyacaksın, evi bir erkeğin rahatça gelebileceği bir yer haline getireceksin ve-
."

Blair neredeyse şampanyayı yudumlarken boğuluyordu. "Sana hizmet etmek için tıbbı bırakmamı beklediğini mi söylüyorsun?" diye homurdandı. "Şimdiye kadar duyduğum tüm yanlış bilgilendirilmiş, *aptalca* fikirler arasında bu en kötüsü." Büyük bir öfkeyle bardağını yan masaya çarptı ve ayağa kalktı. "Houston'a her zaman senin Gates gibi olduğunu anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Ona hiç benzemediğini söyledi. Sana bir şey söyleyeyim, Leander Westfield, eğer tıptan vazgeçeceğimi düşünerek benimle evlendiysen, belki de bu işi şimdi bitirelim."

Leander, kadın öfkeli bir şekilde karşısında dikilirken kanepede oturdu, sonra konuşmasının yarısında yavaşça ayağa kalkarak kadının önünde durdu. Kadın sakinleşmeye başladığında da ona gülümsedi. "Sanırım benim hakkımda daha öğrenmen gereken çok şey var. Hakkımdaki en kötü şeylere inanmaya neden bu kadar hazır olduğumu bilmiyorum ama düşündüğün gibi biri olmadığımı sana kanıtlamayı umuyorum. Ve hayatımın geri kalanını sana öğreterek geçirmeyi planlıyorum. Ama dersler yarına kadar başlamayacak," dedi ve kollarını kıza dolayıp onu kendine çekti.

Blair ona sarıldı ve dudakları onunkilere dokunduğunda, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi hissetti. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyordu. Onunla neden evlenmek istediğini, Alan'ın söylediği gibi yarışmayı kazanabilmek için onunla çalışmasına göz yumup yummadığını ya da birlikte geçirdikleri zamandan en az onun kadar keyif alıp almadığını bilmiyordu.

Ama şu anda umurunda değildi. Tek düşündüğü kollarının onu sarması, vücudunun onunkine yakın olması, ürettiği ısıнын onu harika hissettirmesiydi.

"Bunun tekrar olmasını uzun zamandır bekliyordum," dedi, saçlarını bileğine dolayarak, diğer eliyle boynunu ve yanağını okşayarak. "Git Yukarı çık ve hazırlan. Bu gece bir centilmen olacağım, ama asla

Bir kez daha, o yüzden bu seferlik bundan faydalanabilirsin. Bana öyle kes ve git. Eminim kız kardeşin bu gece için sana çirkin ama düzgün bir gecelik almıştır, git ve giy. Yaklaşık on dakikan var. Belki."

Blair onu bırakmak istemedi ama bıraktı ve üst kata, dar ve kıvrımlı merdivenlerden yatak odasına çıktı. Üst katta üç yatak odası vardı: biri ana yatak odası, biri misafirler için ve biri de küçük bir çocuk odası. Onun Giysileri dolaba asılmıştı, tüm ayakkabıları Leander'ınkilerin yanındaydı ve bir an için o yan yana durduğu kadar samimi bir şey görmediğini düşündü.

Yatağın gerçekten de beyaz şifondan, etekleri ve kolları kuğu tüyleriyle süslü güzel bir elbise ve altına giymek için beyaz satenden bir cüppe vardı. Blair eşyaların savurganlığı karşısında başını iki yana salladı ama bir an sonra onların içine girmek için can atıyordu. Bazen Houston'ın işe yaramaz gibi görünen hayatı onu hayal kırıklığına uğratiyordu ama bu düğün, başka hiçbir şeyde olmadığı kadar kız kardeşine hayranlık duymasına neden olmuştu. Düğünün kendisi bir generalin planlamasını gerektirmişti ve hiçbir ayrıntı Houston'ın dikkatini çekemeyecek kadar küçük görünmüyordu. Düğün sırasında kız kardeşinin kıyafetlerini yeni evine taşımayı bile unutmamıştı, böylece Leander'la birlikte döndüğünde burada olacaklardı.

Lee merdivenlerden çıktığında Blair bornozun yarısını giymişti ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bornozun omzundan çok dağınık bir şekilde sarkmasını umursamıyor gibiydi. Hızla odanın karşısına geçti ve saniyeler içinde kollarına aldı. Aslında, coşkusu o kadar büyüktü ki, Blair geriye doğru bir adım attı, bornozun eteğine takıldı ve yatağa düştü. Lee de onunla birlikte gitti ve kuş tüyü yatağa düştüler, bornozun kuğu tüyü parçaları etraflarında uçuşuyordu.

Gülmeye başladılar ve Lee yuvarlandı, kolları hâlâ kızın üzerindeydi, onu kendine çekiyor, öpüyor, gıdıklıyor, Blair'in zevkle ciyaklamasına neden oluyordu. Güzel bornozunu çıkardı ve ince saten elbisesini giydi, adam omuzlarını kemiriyor ve bir ayı gibi hırlayarak Blair'in daha çok gülmesine neden oluyordu. Elleri kalçalarında bir aşağı bir yukarı gidip gelirken, Blair hiçbir şey hakkında yarım ağız protestolarda bulunuyordu.

Oyun ciddileşmeden önce alt kattaki telefon çalmaya başladı. "O da ne?"

Blair başını kaldırarak sordu.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye mırıldandı Leander, yüzü onun boynuna gömülmüş ve aşağılara doğru iniyordu.

"Telefon. Lee, cevap vermelisin. Birisi hasta olabilir ve sana ihtiyacı olabilir."

"Bir erkeği düğün gecesinde rahatsız eden herkes başına gelecekleri hak eder."

Blair ondan uzaklaştı. "Lee, bunu kastetmiyorsun. Doktor olduğunda, bunu insanlara yardım etmek istediğin için yaptın."

"Ama bu gece değil, şimdi değil." Onu tekrar kollarına çekmeye çalıştı ama Kadın direndi ve lanet telefon çalmaya devam etti. "Neden bir doktorla evlenmek zorundaydım ki?" diye mırıldandı, ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltirken Blair'in kıkırdayarak başka tarafa bakmasına neden olan bakışlar atıyordu. "Sakin . Hemen döneceğim," dedi merdivenlerden inmeden önce. "Telefondaki her kimse onu öldürdükten hemen sonra."

Ahizeyi kaldırır kaldırmaz operatör konuşmaya başladı. "Bu sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum," diye söze başladı, "ama babanız ve acil olduğunu söylüyor."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Lee. Sonra Reed'i telefona verdi.

"Lee, seni rahatsız etmek istemezdim ama acil bir durum var. Eğer hemen gelmezsen Elijah Smith kalp krizinden ölmek üzere."

Leander nefesini içine çekti. Elijah Smith onların kod adıydı. Madende sorun vardı. Lee hastanedeyken Reed sık sık Lee'ye telefonla bilgi veriyordu ve bir dizi mesaj üzerinde çalışmışlardı. Zavallı Bay Smith zehirli sarmaşıktan çiçek hastalığına kadar her şeyi kapmıştı ama kalp krizi olabilecek en kötü şeyi işaret etmek için kullanmayı kararlaştırdıkları şeydi: bir isyan.

Lee gözlerini tavana, gelininin beklediği odaya doğru çevirdi. "Ne kadar zamanım var?"

"Sana bir saat önce ihtiyaçları vardı. Lee, gitme; davayı başkası alabilir."

"Evet, kim gibi?" Lee öfkesini babasından çıkararak tükürdü. Madenlerin dışında, içlerinde neler olup bittiğini bilen hiç kimse yoktu. Ve Lee, sendikacıları buraya getiren kişi olduğu için herhangi bir ayaklanmadan kendini sorumlu hissediyordu. Lee telefonu kapatmadan önce, "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," dedi. Telefon.

Merdivenleri çıkarken, sanki hayatındaki en kötü şey olmuş gibi hissederken, birden Blair'e gitmek için bir neden vermesi gerektiğini fark etti. Artık kimseye hesap vermeyen bir bekar değildi. Artık nereye gittiğine dair bir açıklamayı hak eden bir karısı vardı. Şu anda kendini o kadar mutsuz hissediyordu ki, aklına bir yalan bile gelmiyordu ve Tanrı korusun, ona gerçeği söylemeliydi! Blair'in kendini koruma içgüdüsünden tamamen yoksun olduğu düşünülürse, onunla gitmesi için ısrar edeceğinden kuşkusu yoktu. Ve eğer yeterince endişelenmiyorsa, onun da tehlikeye girmesine izin veremezdi.

En iyi yol, bunu çabucak yapmak ve evden çıkmaktı.

Hayatında hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti ve o ince kumaş parçasının içinde yatan Blair'e bakarken gözlerinin buğulandığını, lezzetli vücudunun her köşesinin görüldüğünü düşünürsek, ona bir ödül verilmesi gerekirdi. Gitmesi gerektiğini ve en kısa zamanda döneceğini söylemek dışında pek bir şey söylemedi. Merdivenlerden koşarak indi ve Blair daha kıpırdayamadan kapıdan çıktı.

Babasının evinde hâlâ kendini perişan hissediyor ve madencilerin bütün gece isyan edebileceğini düşünüyordu.

Reed, Lee'ye bir muhbirin muhafızlara sendikacı hakkında bilgi verdiğini ve aptal adamın Lee olmadan kampa geri döndüğünü söyledi. Dağın arka tarafından gizlice aşağı inmişti ve muhafızlar onu duyduğunda çok cesur davranıyordu. Şimdi, silahlı muhafızlar her evi arıyor ve masum insanlara karşı tehditler savuruyordu.

Leander kampa girebilir ve sendikacıyı muhafızlardan önce bulabilirse, adamın hayatını ve adamı içeri sokmakla haksız yere suçlanan madencilerin hayatını kurtarabilirdi.

Lee bunu yapabilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu ve arabasını hazırlamaya koyuldu.

"Eğer Blair sana gelirse, nereye gittiğimi ima bile etme. Ona bir dava üzerinde olduğumu söylersen, nerede olduğunu bilmek isteyecek ve yardım etmek isteyecektir. Bir şeyler uydur, ama ne yaparsan yap, ona gerçeği söyleme. Her şey gerçekten daha iyi olur çünkü isyanın ortasına dalar ve ben *de* hem onu hem de sendikacıyı kurtarmak zorunda kalırım."

Reed oğlunun aklında ne tür bir hikâye olduğunu sormadan, Lee arkasında bir toz bulutu ve taşlar püskürterek uzaklaştı.

Bölüm 19

Leander evlerinden ayrıldıktan sonra Blair'in ağzı birkaç dakika boyunca kapanmadı. Onun bir dakika önce orada olduğuna ve bir dakika sonra gittiğine inanamıyordu.

İlk tepkisi öfkeydi ama sonra gülümsedi. Bu bir şey olmalıydı. Lee'yi düşün gecesinde alıp götürecek ciddi bir dava, ölüm kalım meselesi bir şey ve tehlikeli bir şey, diye düşündü dik otururken. Eğer ciddi olmasaydı, silahların patladığı ya da haydutların insanlara dehşet saçtığı bir dava olmasaydı, Lee onu da yanında götürürdü.

Blair yorganı bir kenara fırlattı ve aceleyle tıbbi üniformasını giydi. Leander tehlikeli bir işe kalkışacaktı ve onun yardımına ihtiyacı olacaktı.

Alt katta telefonu açtı. Mary Catherine gecenin bu saatinde santraldeydi. "Mary, Lee nereye gitti?"

"Bilmiyorum, Blair-Houston," diye yanıtladı genç kadın. "Babası onu aradı ve Leander'ın söylediği bir sonraki şey yolda olduğuydu. Tabii ki dinlediğimden değil. Bunu asla yapmam."

"Ama birkaç kelime duymuş olsaydınız, ne olurdu? oldu mu? Jimmy Talbot'un annesine en iyi kesme cam sürahisini kırdığını söylemediğim zamanı da unutma."

Mary Catherine cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Bay Westfield hiç tanımadığım bir adamın kalp krizi geçirdiğini söyledi. Zavallı adam. Bay Westfield ve Leander ne zaman telefonda konuşsalar, konu birbiri ardına rahatsızlıkları olan Bay Smith'e geliyor. Geçen ay en az üç hastalığı vardı ve Caroline -gündüz vardiyasında- Bay Smith'in iki kez hasta olduğunu söyledi. Çok uzun yaşayacağını sanmıyorum ama hastalıklar arasında çabuk iyileşiyor gibi görünüyor. Leander'ın sizi düğün gecenizde terk etmesi için çok önemli biri olmalı. Yapmalısın."

Mary Catherine kaba bir kıkırdamayla, "Onu çok özlüyorum," dedi.

Blair kadına sürekli kulak misafiri olması hakkında ne düşündüğünü söylemek istedi ama kadın sadece "Teşekkür ," diye fısıldadı ve bir daha asla telefonda özel bir şey söylememeye yemin ederek ahizeyi yerine koydu.

Evin arkasındaki ahırda Lee'nin arabası yoktu ve oradaki tek at, Blair'in hiç niyetinin olmadığı büyük, kötü görünümlü bir aygırdı. binmeye çalışıyordu. Kayınpederinin evine gitmenin tek yolu yürümekti. Serin dağ havası ona enerji verdi ve Chandler'ın dik sokaklarından Westfield'daki eve kadar yarı yarıya koştu.

Ev halkını uyandırmak için kapıya vurmak zorunda kaldı ve Reed'in hemen arkasında uykulu, asık suratlı bir hizmetçi kapıya geldi.

"Kütüphaneye gelin," dedi Reed, yüzü garip bir kül rengine bürünmüştü. Tamamen giyinikti ama yaşlı ve yorgun görünüyordu. Blair onun Leander için endişelendiği için uyandığından emindi. Kocasını şimdi kendini nasıl bir işe bulaştırmıştı?

"Nerede o?" Blair, çok fazla piponun dumanıyla dolu, iyi aydınlatılmış kütüphanede yalnız kaldıklarında sordu.

Reed orada öylece durdu, yüzü bir buldog köpeğine daha çok benziyordu.

"Tehlikede, değil mi?" Blair sordu. "Öyle olduğunu biliyordum. Sıradan bir vaka olsaydı beni de yanına alırdı ama bu işte bir terslik var.

bir tane." Reed yine de bir şey söylemedi. "Telefon operatörü sık sık Bay Smith'e bakmaya gittiğini söyledi. Sanırım adamın nerede yaşadığını öğrenebilirim ve ev ev dolaşıp Leander'ı bu gece gören olup olmadığını sorabilirim. Eğer onu tanıyorsam, her zamanki telaşıyla ayrılmıştır ve eminim birkaç kişi onu görmüştür." Blair'in yüzünde Reed'inkiyle aynı ifade belirmeye başladı: tam bir kararlılık. "Kocam tehlikeli bir işe kalkışıyor, tıpkı o gün bilerek menzil savaşına girdiği zaman yaptığı gibi ve bu işe tek başına giriyor. Yardım edebileceğime inanıyorum. Başkaları da yaralanmış olabilir ve eğer Lee yaralandıysa," sözcükler arasında bocaladı, "ilgiye ihtiyacı olacaktır. Eğer bana yardım etmeyeceksen, edecek birini bulurum." Gitmek için ondan uzaklaştı.

Reed bir an için şaşkına döndü. Lee'yi bulamayabilirdi ama karıştırmayı kesinlikle ve insanların, düğün gecesinde alıp götürecek kadar önemli *bir şey* olduğunu anlamasını . Ve tabii ki insanlar madendeki isyanı duyacaklardı ve tek yapılması gereken bir kişinin ikiyle ikiyi bir araya getirip Leander ve madendeki isyan arasında bağlantı kurmasıydı. Blair'e onu burada ve şimdi durduracak bir şey söylemeliydi, öyle korkunç bir şey ki eve gitsin ve Leander'ı aramak için kasabayı ayağa kaldırmassın. Kahretsin, ama Lee neden Houston'la evlenmemişti? Kocasının nerede olduğunu asla sorgulamazdı.

Reed ne yaptığını düşünmeden, "Başka bir kadın daha var," diye ağzından kaçırdı. Kendi karısı, aşkının başka birine gittiği düşüncesi dışında hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermezdi Neden kadınlar hiçbir zaman sevildiklerinden emin miydiler? Lee onu ne kadar çok sevdiğini kanıtlamak için çok şey yaptığından, Blair bunu kesinlikle bilmeliydi.

"Kadın mı?" Blair ona dönerek sordu. "Neden başka bir kadına gitsin ki? Kadın hasta mıydı? Bay Smith kim ve neden hep hasta? Kocam nerede?"

"Ah... kadın Lee'nin evliliği yüzünden kendini öldürmeye çalıştı," dedi Reed ve artık oğluyla ilişkisinin bittiğini biliyordu, çünkü Lee onu ikisi de yaşadığı sürece asla affetmeyecekti.

Blair bir sandalyeye oturdu, daha doğrusu düştü. "O tür bir kadın," diye fısıldadı.

Reed, en azından onu Bay Smith'ten kurtarmıştı, diye düşündü ve aynı zamanda her yerdeki tüm telefon operatörlerine lanet okudu.

"Peki ya Houston? Onunla nişanlıydı. Başka birine nasıl aşık olabilir?"

"Lee...ah, bu kadının öldüğünü sanıyordum." Reed'in önündeki masada bir gazete vardı ve ön sayfasında bir çete hakkında bir makale vardı. Denver bölgesinde bulunan soyguncular güneye inmeye başlamışlardı. Çetenin lideri Fransız bir kadındı. "Onunla Paris'te tanıştı ve hayatının en büyük aşkıydı ama öldürüldüğünü sanıyordu. I Sanırım değildi, çünkü Chandler'a onu bulmaya geldi." "Ne

zaman?"

"Ne zaman?"

"Bu kadın Chandler'a ne zaman geldi?"

"Oh, aylar önce," dedi Reed hazırlıksız bir şekilde. "Bence bu hikâyeyi Lee'nin bitirmesine izin versen iyi olur. Sanırım yeterince konuştum."

"Ama madem aylar önce geldi, Leander neden kız kardeşimle nişanlanmaya devam etti?"

Reed gözlerini gökyüzüne çevirdi ve gözü yine gazeteye takıldı. "O, sevdiği kadın... Lee'nin bilmediği bir şeye karışmıştı. onayladı. Dikkatini dağıtmak için bir şeyler yapması gerekiyordu."

"Kız kardeşim de o dikkat dağıtıcıydı, sonra da ben." Derin bir nefes aldı. "Yani, bu kadına aşıkı ve onun öldürüldüğünü düşünüyordu, bu yüzden Chandler'a döndü ve Houston'a onunla evlenmesini istedi. Sonra ben ortaya çıktım ve bir ikiz de diğeri kadar iyiydi ve tabii ki onuru onu bana karşı sorumlu hissettirdi. Bu da gerçekten sevmediği bir kadınla evlenmeyi neden düşündüğünü açıklıyor. Öyle mi?"

Reed parmağını yakasının iç kısmında gezdirdi, yakası birden sanki onu boğuyormuş gibi hissettirdi. "Sanırım bu herhangi bir açıklama kadar işe yarar," dedi yüksek sesle ve sonra mırıldandı, "Şimdi kendimi oğluma açıklamam gerekiyor."

Blair evden çıkıp eve doğru yürümeye başladığında kendini çok ağır hissetti.

Reed onu eve götürmesi için seyisini çağırmıştı ama Blair onu kovmuştu. Bu onun düğün gecesi idi ve sözde hayatının en mutlu anlarından biriydi ve eğer bunu kocasıyla geçiremiyorsa, kesinlikle başka bir adamla geçirmek istemiyordu. Ama mutluluğu bir kâbusa .

Evliliklerinin yürümesini umduğunu söylediğinde Leander ona nasıl da gülmüş olmalıydı. Kiminle evlendiği umurunda değildi. Houston güzeldi ve iyi bir doktor eşi olabilirdi, bu yüzden ona evlenme teklif etti, ama sonra Houston ona karşı soğuk davrandı, bu yüzden Blair ilk gecelerinde onunla yatağa atladığında, onun yerine onunla evlenmeye karar verdi. Kalbi çoktan başka bir kadına verilmişken bunun ne önemi vardı ki?

"İşte " diye bir erkek sesi geldi Blair'in arkasından.

Hava yeni yeni aydınlanıyordu ve at sırtında küçük bir adam gördü ve ona doğru işaret ediyordu. Blair bir an için sokaklarda doktor olarak tanındığı için biraz gurur duydu. Durdu ve adama ve arkasındaki üç adama baktı.

"Biri mi yaralandı?" diye sordu. "Tıbbi çantam yanımda değil ama beni evime bırakırsanız çantamı alırım ve sizinle gelebilirim."

Kovboy bir an için şok olmuş görünüyordu.

"Eğer kocamı tercih ediyorsanız, nerede bilmiyorum," dedi biraz buruk bir sesle. "Sanırım benimle idare etmek zorunda kalacaksın."

"Neden , Cal?" diye sordu arkadaki adamlardan biri.

Cal elini kaldırdı. "Hayır, kocanı istemiyorum. Sen gayet iyi idare edersin. Benimle gelmek ister misin?"

Blair adamın uzattığı eli tuttu ve onu önüne çekmesine izin verdi. "Benim evim-," dedi, işaret ederek, ama adam bitirmesine izin vermedi.

"Evinizin nerede olduğunu biliyorum Bayan Yüce ve Kudretli Chandler. Ya da sanırım artık Miz Taggert."

"Bu da ne?" Blair irkilerek, "Bu da ne?" dedi. "Ben-..." Ama kovboy eliyle ağzını kapattı ve daha fazlasını söyleyemedi.

Leander bir elini sırtının alt kısmına koydu ve sert vagon koltuğunun sarsıntısına karşı onu rahatlatmaya çalıştı. İtiraf etmeliydi ki, sırtında korkunç bir Kendisi için üzülmeye vakası. Dün geceyi yeni karısının kollarında, yumuşak bir yatakta, onunla sevişerek, birlikte gülererek, birbirlerini tanıyarak geçirmeliydi. Ama bunun yerine, omzunda yarı baygın bir adamla bir dağın yamacından aşağı iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyordu.

Dün gece madene vardığında kapılar kilitliydi ve nöbetçiden eser yoktu ama kamptan gelen bağırış çağırış seslerini ve bazı kadınların öfke dolu sözlerini duyabiliyordu. Atını sakladı ve Ağaçların arasından geçerek dağa tırmandı ve dik yamaçtan aşağı inerek arka yoldan kampa girdi. Evlerin ve karanlığın örtüsü altında, sendikacıyı saklama riskini göze bildiği madencilerden birinin evine doğru koştu.

Madencinin karısı oradaydı ve gardiyanlar yüzünden ellerini ovuşturuyordu. Her evi arıyorlardı ve sendikacı müstemilatın arkasındaki otların arasına saklanmıştı; kanlar içinde inliyordu. Kimse ona gitmeye cesaret edemiyordu çünkü bulunursa, onunla birlikte bulunan herkes ölecekti. Muhafızlar aramalarını sürdürür ve hiçbir şey bulamazlarsa ve bir sızıntı izine rastlamazlarsa, madencilere zarar vermeyeceklerdi, ama o bulunursa... Kadın yüzünü ellerinin arasına aldı. Eğer sendikacı orada bulunursa, kendisi ve ailesi ne iş ne de para bulamadan kamptan atılacaktı.

Lee ona birkaç sempati sözcüğü söyledi ama konuşmak için fazla zaman harcamadı. Arkadaki yabani otların yanına gitti ve kısa boylu, tıknaz adamı omuzlarına alarak uzun ve zorlu bir işe girişti.

Dışarı. Tek çıkış yolu dağın yamacından yukarı çıkmaktı ve Lee de bu yoldan gitti.

Hem dinlenmek hem de dinlemek için birkaç kez duraklamak zorunda kaldı. Aşağıdaki sesler azalıyor gibiydi. Bir maden kampında her zaman çok sayıda bar bulunurdu ve adamlar çoğu zaman maaşlarının çoğunu içkiye harcarlardı.

Şimdi Lee, muhtemelen maden sahibinin temsilcilerinin hakkı olduğu üzere evlerinin arandığından habersiz, sendeleyerek evlerine giden sarhoşların şarkı söylediğini duyabiliyordu.

Lee dağın tepesinde durdu ve ay ışığında adamın yaralarını görmeye çalıştı. Lee onu hareket ettirdiğinde tekrar kanamaya başlamıştı. Lee kanamayı durdurmak için adamın yaralarını elinden geldiğince sardı, sonra tepeyi geçip arabasının saklandığı yere doğru ilerledi.

Adamı arkadaki daracık küçük bölmeye koyması mümkün değildi, bu yüzden onu yanına aldı ve elinden geldiğince dikkatli bir şekilde sürdü.

Kuzeye, Colorado Springs'e doğru yola çıktı. Adamla birlikte Chandler'a dönemezdi, yoksa kim olduğu ve nerede yaralandığı konusunda çok fazla masum soru sorulabilirdi. Lee ortaya çıkma riskini almak istemiyordu. Eğer kendisinden şüphelenilirse bir daha asla kimseye yardım edemezdi.

Kasabanın dışında, çok fazla soru sormaya meyilli olmayan bir doktor arkadaşı yaşıyordu. Lee, yaralı adamı doktorun ameliyat masasına yatırdı ve bir şeyler mırıldandı.

Yolda. Yaşlı doktor Lee'ye baktı ve "Dün evlendiğini sanıyordum. Düğün gecesi dışarıda yarı ölü adam mı arıyordun?"

Lee cevap veremedi. Yaşlı adam, "Bana bilmek istemediğim bir şey söyleme. Şimdi ona bir bakalım."

Chandler'a dönecek olursak, saat öğleden sonra ikeydi. Lee yorgunluğu geçmişti. Tek yapmak istediği yemek yemek, uyumak ve Blair'i görmektir. Son birkaç saatin çoğunu ona anlatacağı bir hikaye planlayarak geçirmişti.

gitmişti. Ona bir banka soyguncusu çetesinin üyeleri arasındaki bir çatışmaya çağrıldığını ve onun da gelip zarar görmesi riskini almak istemediğini söylemeyi düşündü. Doğruluk payı vardı ve bundan kurtulabileceğini düşündü. Sadece Chandler'da gidebilecek başka doktorlar varken neden gitmek zorunda olduğunu sormaması için dua etti. Ayrıca, gazetede vurulma olayıyla ilgili hiçbir haber çıkmayacaktı.

Daha kötüsü olursa, kendisine güvenmediği ve evliliklerine yanlış bir başlangıç yapmak istiyor gibi görüldüğü için incinmiş gibi davranmayı planlıyordu.

Evde, Blair orada olmadığına neredeyse rahatlamıştı. Büyük bir yalan söylerken elinden gelenin en iyisini yapamayacak kadar yorgundu. İki kalın dilim ekmeğin arasına biraz jambon sıkıştırdı ve yatak odasına çıktı. Oda darmadağındı, Blair'in giysileri yatağın üzerine atılmıştı, yatak yapılmamıştı. Dolaba bir göz attı, hemen tıbbi üniformasının olmadığını gördü ve hastaneye gittiğini anladı. Yönetim kurulundaki adamların onun orada çalışmasına izin vermeye devam etmeleri için biraz konuşma yapması gerekecekti. Geçen sefer, onu ameliyathaneye götürmesine izin vermeleri için neredeyse her vardiyayı üstleneceğine söz vermek zorunda kalmıştı. Neredeyse kendini sersemletecek kadar çalışmıştı ama buna değmişti. Sonunda Blair'i kazanmıştı.

Sandviğin yarısını yedi, yatağa süründü, Blair'in atılmış saten geceliğine sarıldı ve uyumaya gitti.

Uyandığında saat sekizdi ve hemen anladı ki ev boştu ve anında endişelenmeye başladı. Blair neredeydi? Şimdiye kadar hastaneden eve dönmüş olmalıydı. Leander ayağa kalkıp, yatağın yanında duran bayat sandviğin diğer yarısını yemeye başladığında, Blair'in sağlık çantasının dolabın zemininde olduğunu gördü.

Bir an için kalbi durdu. O çantayı almadan asla ama asla evden çıkmazdı. Onunla evlenirken koridorda yanında taşımamış olması bir mucizeydi.

Ama şimdi yerde duruyordu.

Sandviçi yere attı ve onun adını bağırarak evin içinde koşturmaya başladı. Belki o uyurken geri gelirdi ve

ev boş *görünüüyordu*. İçeride ya da dışarıda hiçbir yerde olmadığını anlamak sadece birkaç dakika sürdü.

Telefona gitti ve operatöre hastaneyi vermesini söyledi. Düğünden beri orada kimse Blair'i görmemişti. Lee, Blair'in çoktan hatasını anlayıp ondan kaçtığını söyleyerek birkaç kaba şakaya katlandıktan sonra telefonu kapattı.

Neredeyse anında çaldı.

"Leander," gündüz operatörü Caroline'di, "Mary Catherine, Blair'in dün gece sen ayrıldıktan hemen sonra zavallı Bay Smith'i tedavi etmek için babanı aradığını söyledi Belki nerede olduğunu biliyordur."

Lee, Caroline'a kulak misafiri olmayı bırakmasını söylememek için dilini ısırdı ama belki de bu kez ona minnettar olmak için bir nedeni vardı. "Teşekkürler," diye mırıldandı ve aygırını eyerleyip rekor bir sürede babasının evine gitmek için dışarı çıktı.

"Ona *ne* söyledin?!" Leander babasına bağırdı.

Reed oğlunun öfkesi karşısında büzülmüş gibiydi. "Hızlıca bir hikaye bulmam gerekiyordu. Ve aklıma gelen tek şey, seni takip etmesini engelleyeceği garanti olan başka bir kadının hikayesiydi. Birlikte yaşadığınız son maceralar hakkında duyduklarımdan sonra, yangın, savaş ya da sendika ayaklanmalarının onu olayların içine çekebileceğini düşündüm."

"Başka bir hikâye bulabilirdiniz - tek gerçek aşkımın burada olduğu ve gerçek aşkımı kaybettiğim için Blair'le evlendiğimden başka *herhangi* bir hikâye."

", eğer o kadar akıllıysan, onun seni takip etmesini engellemek için nerede olman söyle."

Lee ağzını açtı ama tekrar kapattı. Eğer Reed ona bir felaketten söz etseydi, hiç şüphesiz Blair yardıma gelirdi. Kurşunların havada uçuştığını biliyordu.

onu durdurmadı. "Şimdi ne yapacağım? Ona babamın bir yalancı olduğunu, başka bir kadın olmadığını mı söyleyeyim?"

"O zaman düşün gecenizde neredeydiniz? Bir dağın yamacına tırmanıp inmekten ve yaralı bir sendikacıyı güvenli bir yere taşımaktan başka? Bir dahaki sefere çağrıldığında küçük karın ne yapacak?"

Lee inledi. "Muhtemelen arabamın arkasına saklanıp arbedeye katılmak gibi aptalca bir şey. Ne yapacağım ben?"

"Belki de önce onu bulmalıyız," dedi Reed. "Mümkün olduğunca gizli bir şekilde aramaya başlayacağız. Kasabanın onun çekip gittiğini fark etmesini istemeyiz, yoksa soru işaretleri doğar."

"gitmedi," diye tükürdü Lee. "O..." Ama onun nerede olduğunu bilmiyordu.

Bölüm 20

Leander ve babası bütün gece Blair'i aradılar. Lee onun üzgün olduğunda yürüyebileceğini düşünmüştü ve bu yüzden sokakları taradılar. Ama onu hiçbir yerde bulamadılar.

Sabah olduğunda, nereye gittiğini kimseye söylemeden acil bir tıbbi müdahaleye gittiği ve Lee'nin onun için endişelendiği hikâyesini yaymaya karar vermişlerdi. En azından, bu hikâye onlara Onunla ilgili sorular açıkta.

Lee'nin evliliklerinin ilk gününde karısını kaybetmesiyle ilgili bazı alaylar vardı ama o bunu iyi bir şekilde atlatmayı başardı. Tek endişesi Blair ve onun nerede olduğuydu. O çok inatçıydı ve Evliliklerini dayandıracak çok az şey vardı, kızın Pennsylvania'daki amcasına dönmüş olmasından ve onu asla geri getiremeyeceğinden korkuyordu. Onu kendisiyle evlenmeye ikna etmek için cehennemi yaşamıştı ve kesinlikle onu kendisiyle yaşamaya ikna etmek için tekrar böyle bir şey yaşamak zorunda kalmak istemiyordu.

Öğleden sonra çok yorulmuştu ve hâlâ yapılmamış yatağına yığılıp uyudu. Yarın sabah Dr. Henry Blair'e telgraf çekecek ve kendisi gelip onu alana kadar Blair'i orada tutmasını söyleyecekti.

Omzuna dokunan ağır bir el onu uyandırdı. "Westfield! Uyan."

Lee yavaşça arkasını döndüğünde Kane Taggert'ın başında dikildiğini gördü, adamın yüzünde öfke okunuyordu. Elinde bir kâğıt parçası vardı. "Karın nerede?"

Lee doğrulup elini saçlarında gezdirdi. "Sanırım beni terk etmiş olabilir," dedi. Gerçeği gizlemeye çalışmanın bir faydası yoktu. Yakında tüm kasaba öğrenecekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şuna bir bak."

Lee'nin eline kirli, yırtık bir kâğıt parçası tutuşturdu. , ilkel harflerle yazılmış bir mesaj vardı:

KARIN ELİMİZDE. YARIN TIPPING ROCK'A 50.000 DOLAR BIRAK. BIRAKMAZSAN ÖLÜR.

"Houston mı?" Leander sordu. "Silahımı alıp seninle geleceğim. Kızın kimde olduğunu biliyor musun? Şerife söyledin mi?"

"Bekle bir dakika," dedi Kane, büyük bedenini yatağa oturmak için indirirken. "Houston iyi. Ben ve o beri yoktuk. Daha bu sabah döndük ve bu da diğer postalarla birlikte masamdaydı."

Lee sanki üzerine yıldırım düşmüş gibi ayağa kalktı. "O zaman Blair ellerinde. Şerifi yoksa... O adam onu asla bulamaz. Tek başıma gideceğim ve-."

"Bir dakika bekleyin. Bunu düşünmeliyiz. Bu sabah döndüğümde beni görmek isteyen bir adam vardı, Denver'dan gelen bir adam ve buraya gelirken yeni bir çete tarafından soyulmuş.

Chandler'ın dışında karargah kurmuşlar. Bu küçük adam çok sinirliydi, tüm Batılıların kanun kaçağı olduğunu ve kadınları bile yakaladıklarını söylüyordu. Görünüşe göre soygun sırasında gelen adamlardan birinin 'onu' yakaladıklarını söylediğini duymuş. Bu senin karın olabilir."

Leander kıyafetlerini değiştiriyordu; kot pantolon, tozluk, ağır pamuklu bir gömlek ve kalçasındaki kemerde bir silah vardı. Eski öfkesinin bir kısmı onu terk ediyordu ve düşünmeye başlamıştı. "Adam nerede tutuldu? Başlayacağım Orada."

Kane ayağa kalktı ve Lee adamın ağır iş kıyafetlerine sadece bir bakış attı. "Bunun benim de kavgam olduğunu anladım. Paramı istiyorlar ve ellerinde olduğunu düşündükleri benim karım." Göz ucuyla Lee'ye baktı. "Bu notu gördüğümde ve ellerinde olanın Blair olduğunu anladığımda, bu kasabanın onu aramak için alt üst olacağını düşündüm ama söyleyebileceğim kadarıyla, kimse onun kayıp olduğunu bilmiyor. Sanırım bu konuda sessiz kalmak istemenizin bir nedeni var."

Lee ona birçok arkadaşının üzülmesini istemediğini söylemeye başladı ama söylemedi. "Evet," dedi başını sallayarak, "bir nedeni var." Bekledi ama Taggart başka bir şey söylemedi. "Silah kullanmayı biliyor musun? Ata binmeyi?"

Kane, sesi ayı sesine benzeyen bir homurtu çıkardı. "Houston beni o kadar da medenileştirmede. Ve unutmayın ki ben burada büyüdüm. Bu bölgeyi biliyorum ve saklandıkları yerin neresi olduğuna dair bir fikrim var. Buranın yirmi mil kuzeyinde, neredeyse dışarıdan görünmeyen bir kutu kanyon var. Yürüyerek geçseniz bile göremezsiniz. Bir keresinde orada sele kapılmıştım."

Lee bir an tereddüt etti. Bu adamı tanımıyordu, ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Yıllardır, yasa dışı işlerle ilgili hikayeler duymuştu. Kane' parasını elde etmek için kullandığı araçlar, adam için paradan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama burada Lee'ye yardım etmeye ve Lee'nin gizli kalmasını istediği her şeyi gizli tutma hakkına saygı duymaya istekli olduğunu söylüyordu.

Lee silahın kılıfını bacağına bağladı. "Yanında silahın var mı?"

"Dışarıda atımın üzerinde küçük bir orduya yetecek kadar var ve ayrıca Elli bin istiyorlar. Bir bayanı vurma riskine girmektense parayı vermeyi tercih ederim," dedi sırtarak. "Ne de olsa birkaç gün önce benimle evlenmek istedi."

Lee önce ne demek istediğini hatırlamadı ama sonra onunla karşılıklı sırttı. "İşlerin bu şekilde yürümesine sevindim."

Kane elini çenesinde gezdirdi ve özel bir şakaya gülüyor gibiydi. "Ben de öyle. Sandığından daha çok sevindim."

On beş dakika sonra atlarına atlamış, çantalarını yiyecekle doldurmuş ve kasabanın dışına doğru yola çıkmışlardı. Lee operatöre bir mesaj bırakmış ve babasına Bayan Smith'i görmeye gittiğini söylemişti. Lee, operatörün zavallı Smith ailesi için mırıldandığı acıma duygularını dinlemedi bile.

Kasaba sınırlarının dışına çıktıklarında, Lee'nin büyük atı kilometrelerce yol kat etti. Kane'in hayvanı, iki yüz elli kiloluk adamı nispeten kolaylıkla taşıyan muhteşem bir hayvandı. Lee'nin tek Blair'i düşünüyordu ve onun güvende ve zarar görmemiş olmasını umuyordu.

Blair onu ağır meşe sandalyeye bağlayan iplere karşı tekrar mücadele etti. Bir keresinde kaçmayı başarmıştı, bu yüzden onu bir sandalyeye bağlamışlardı ve dün sandalyeyi ters çevirmeyi başarmıştı, ancak ondan kurtulamadan, o kadın odaya girmiş ve sandalyenin yere çivilenmesini emretmişti. Blair saatlerce orada oturdu ve adamlarına emirler veren kadını izledi.

Adı Françoise'dı ve haydutların lideriydi. Uzun boylu, güzel, ince yapılı ve uzun siyah saçlıydı. Aşırı gururluydu, kalçasında bir silah taşıyordu ve onunla birlikte ata binen tüm erkeklerin toplamından daha zeki idi.

Ve Blair, Leander'ın sevdiği kadının bu olduğunu hemen anladı.

Her şey Reed'in söylediklerine uyuyordu. Kadın Fransızdı, o kadar ağır bir aksanla konuşuyordu ki zaman zaman adamları onu anlamakta güçlük çekiyordu ve Lee'nin onaylayamayacağı bir işe bulaşmıştı. Blair, böylesine sahtekârlık yapabilen bir kadını sevdiği için Lee hakkındaki görüşlerinin bir miktar düştüğünü hissetmekten kendini alamıyordu.

O sert sandalyeye oturdu ve gizlemediği bir düşmanlıkla kadını izledi. Onun yüzünden kocası asla kendisine kalamayacak, geçmişisi asla aklından silemeyecekti. Belki de erkekler bir suçluya aşık olmanın cazibesinden hoşlanıyordu. Belki de Leander kırık kalbini hayatı boyunca beslemek istiyordu.

Kadın bir an önünde durdu ve Blair'in tıkaçın üstünden parlayan gözlerini izledi. Sonra eski bir masanın altından bir sandalye çekip karşısına oturdu.

Her zaman yanında olan büyük korumasına "Jimmy, bezi çıkar," dedi. Bunu "Jeemy, bezi çıkar" şeklinde söyledi.

Bir kez gittiğinde, odada yalnız kalmaları için iri adamı uzaklaştırdı. "Şimdi, bana neden böyle nefretle baktığını bilmek istiyorum. Erkeklerle bu şekilde bakmıyorsun. Kadın olduğum ve benim kadar yetenekli bir kadını onaylamadığınız için mi?"

"Beceri mi? Buna böyle mi diyorsun?" Blair ağrıyan çenesini esneterek sordu. "Erkeklerin senin gibi bir kadının içini göremeyecek kadar aptal olması, benim öyle olduğum anlamına gelmez. Senin ne olduğunu biliyorum."

"Bunu yapmanıza çok sevindim, ama o zaman kimseye yalan söylediğimi sanmıyorum."

"Bana yalan söylemeyi bırakabilirsin. Senin hakkında her şeyi biliyorum." Başını biraz kaldırdı ve elinden geldiğince gururunu toplamaya çalıştı. "Ben Leander'ın karım."

Blair kadının kesinlikle iyi bir oyuncu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yüzünden birbiri ardına duygular geçiyordu. Şaşkınlıktan inançsızlığa kadar değişiyor ve mizahla son buluyordu.

Kadın ayağa kalktı, sırtı Blair'e dönüktü. "Ah, Leander," dedi sonunda. "Sevgili Leander."

"Kendini beğenmiş gibi davranmana gerek yok," çıkıştı Blair. "Ona sahip olduğunu ve her zaman senin olacağını düşünüyor ama ben ona ikiniz arasında olan her şeyi unutturacağım."

Kadın tekrar Blair'e döndüğünde yüzü ciddiye. "Yaşadığımız şeyi nasıl unutabilir? Yaşayan hiç kimse bir şeyi unutamaz. Hayatta sadece bir kez olur. Demek seninle evlendi. Ne kadar zaman önce?"

"İki gün. Düğün gecemizi *seninle* geçirdiğinden beri biliyor olmalısın. Söyle bana, kendini nasıl öldürmeye çalıştın? Yeterince iyileşmiş gibi görünüyorsun. Belki de bu gerçek bir intihar girişimi değil, sadece sempati kazanmak için bir oyundu. Leander gibi biri söz konusu olduğunda iyi bir kaybeden olacağınızı düşünemiyorum."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Leander'ı kaybetmek istemedim ama başkasının da mırıldanmasını . Sana neden artık birlikte olmadığımızı söyledi mi?
birlikte?"

"Bana senin hakkında tek kelime etmedi. Ne hale geldiğini öğrendikten sonra, eminim seni düşünmeye bile katlanamıyordur. Reed söyledi. Ama Belki de Lee'nin babasını tanımıyorsunuzdur, çünkü siz bir erkeğin ailesine getirebileceği türden bir kadın değilsiniz. Lee öldüğünü sandı ve seni terk etti. Paris senin öldüğünü düşünüyordu. Chandler'a döndü." Blair ona Avrupa'da geçirdiği yıllarla ilgili anlattığı onca hikâyeyi düşündü ve başka bir kadınla ilgili hiçbir şey ima etmemiştir. Ama belki de bu onun için konuşulamayacak kadar acı verici bir konuydu.

"Onu kazanacağım," dedi Blair. "O benim kocam ve ne sen ne de bir başkası onu benden alamayacak. Benim için gelecek ve onu tekrar görebilirsin ama onunla hiç şansın olmayacak."

"Paristi, değil mi?" dedi kadın gülümseyerek. "Belki de bu Leander Taggert ve ben-."

"Taggert" mı? Leander Taggert değil. Houston Tag- ile evlendi." Durdu. Burada bir sorun vardı ama ne olduğunu bilmiyordu.

Françoise yüzünü Blair'in yüzüne yaklaştırdı. "Adın ne senin?"

"Dr. Blair Chandler Westfield," dedi kaşlarını çatarak.

Kadın hemen topuklarının üzerinde döndü ve kabini terk etti.

Blair sandalyeye geri yığıldı. Neredeyse iki gündür buradaydı, çok az uyumuş ve daha da az yemek yemişti ve neler olup bittiğini tam olarak anlamakta zorlanmaya başlamıştı.

Onu götürdükten sonra gözlerini bağlayıp ağzını kapatmışlar ve saatlerce ata bindirmişlerdi. Çoğu zaman, eyerde arkasına binen kovboyun ellerinin vücudunun her yerinde gezinmesini engellemeye odaklanmıştı. Ona "borçlu" olduğunu fısıldayıp duruyordu. Blair, bu adamla daha önce tanıştığını ya da daha önce onunla birlikte olduğunu hatırlayamıyordu. ona bir şey yapmadı.

Ondan uzaklaşmak için elinden geldiğince atın üzerinde hareket etti ve at huzursuzlanıp zıplamaya başlayınca, diğer adamlardan biri eyerdeki adama onu yalnız bırakmasını emretti ve onun Frankie'ye ait olduğunu söyledi.

Bu fikir Blair'in omurgasında bir ürperti yarattı. Frankie kimdi ve ondan ne istiyordu? Hâlâ onun tıbbi yardımına ihtiyaçları olduğuna dair umutları vardı. ama çantasını almasına izin vermedikleri için bundan şüpheliydi.

Gözbağını çıkardıklarında, yıkık dökük küçük bir kulübenin önünde duruyordu, bir ucunda yıkık bir direk olan bir sundurma. Etrafında altı adam vardı, hepsi de onu kaçırان adam gibi ufak tefek ve aptal görünüşlüydü. Sağında küçük bir ağıl ve orada burada birkaç ek bina daha vardı. Ve her şey yüksek, dik uçurum duvarlarıyla çevriliydi. Beyaz kaya onları bir kale gibi koruyor ve saklıyordu. Blair şu anda kanyonun girişini bile göremiyordu ama kulübenin görüş alanını kapatabileceği kadar küçük olması gerektiğini fark etti.

Ama çok geçmeden çevresine olan ilgisini kaybetti, çünkü verandada kocasının hayatının aşkı olan Fransız kadın Frankie belirmişti. Nefret, öfke ve kıskançlık bir araya gelince Blair'in nutku tutuldu ve bu beş para etmez yarı-oron çetesinin lideri olan kadına bakakaldı.

Birisi Blair'i barakaya itti: iki odası olan kirli, karanlık, küçük bir yerdi; birinde bir masa ve birkaç kırık sandalye, diğerinde ise bir yatak vardı. Malzemeler ana odada yerdeydi.

İlk yirmi dört saat boyunca Blair'i koruma konusunda oldukça gevşek davranmışlardı ama dört kaçma girişiminden sonra -birinde neredeyse başarılı oluyordu- onu sandalyeye bağlamışlar ve sonra da sandalyeyi yere çivilemişlerdi.

Artık bilekleri sert ipten ve uzun saatler boyunca ipi çekmekten dolayı acımıştı ve Frankie belki de biraz daha az yemeğin yerinde kalmasına yardımcı olacağına ve kendilerini koruyan kaya duvara tırmanmaya çalışmasını engelleyeceğine karar vermişti.

Blair zihninin düzgün çalıştığından emin değildi. Yemek yemeyeli ya da dinlenmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve kocasının sevgilisi olan bu korkunç kadın vardı. Bir yanı Leander'ın da bunun bir parçası olması gerektiğini söylerken, bir yanı da Frankie'nin bunu kendi başına yaptığını, Leander'ı tekrar görmek istediğini söylüyordu. Ve eğer Lee onu tekrar görürse, Blair'i mi isteyecekti, yoksa bu kez Reed'in tek gerçek aşkım dediği kadınla mı gidecekti? Elbette, Leander düğün gecelerinde onu terk edip bu kadına gitmişti. Onun üzerinde böyle bir gücü vardı. O halde Leander'ın kulübenin arkasında bir yerlerde saklanmadığını, Frankie'yle birlikte olabilmek için her şeyi ayarlamadığını kim söyleyebilirdi?

Frankie, kulağında Blair'i kaçıran kovboyla odaya girdiğinde Blair'in yüzünden yaşlar süzülüyordu. öğretmeniydi. Çocuğun yüzünde tokat yediği yerde parlak kırmızı el izleri vardı.

"Aradığınız kişi o mu?" Frankie çocuğa sordu. "Bildiğini söyleyen sensin. Biliyor musun yoksa eski bir borcunu ödemek için bana yalan mı söylüyorsun?"

"Bu o. Yemin ederim o. Kocasını beni pisliğin içine attı ve milyonlar değerinde."

Frankie tiksintiyle çocuğu itti. "Bir erkeğin işini yapması için bir çocuğu göndermekle ne kadar aptallık etmişim. Bunu görüyor musun?" Yırtık bir gazeteyi havaya kaldırdı. "Onlar tek yumurta ikizleri. Biri zengin bir adamla evli, diğeri de..." Gözlerini dikmiş ilgiyle onu dinleyen Blair'e baktı. "Ve biri de benim sevgili, sevgili Leander'ımın karısı."

Blair kadının sesindeki alaycılığı duyamayacak kadar üzgün, aç, yorgun ve doğru olduğunu düşündüğü şeye inanmaya çok hazırды.

"Defol git buradan," diye bağırdı Fransız kadın çocuğa. "Bırak da ne yapacağımı düşüneyim."

Eğer o anda bir adamın yukarıdaki kayanın üzerinde yüzüstü yattığını, tüfeğinin nişan almış ve hazır olduğunu, yanında üç tüfek daha olduğunu bilseydi daha hızlı düşünebilirdi. Ve başka bir adam da yukarıdaki adamdan sinyal almak için gizli kanyonun girişinde bekliyordu.

Bölüm 21

Blair moralinin hayatında hiç bu kadar düşük olmadığından emindi. Belki de açlık, susuzluk, korku, her şeyin bir kombinasyonuydu ama Birdenbire hayatında onu gerçekten seven çok az insan varmış gibi göründü. Üvey babası ondan her zaman nefret etmişti, okuldayken onunla ilgilenen tek erkek onu terk etmişti ve şimdi de kocası aslında başka bir kadına aşıkta ve hep . Aslında onu geri getirebileceğine inanmıyordu. Geri mi? Başından beri ona hiç sahip olmamıştı.

"Tuvalete gitmem gerek," diye mırıldandı Françoise'a. Şafak vakti, kadın kulübeye döndüğünde. Blair mümkün olduğunca beklemişti, çünkü en son gittiğinde Françoise, Blair'i koruması için haydutlarından birini göndermiş, sonra da adamı düğüm deliğinden dikizlerken yakalamıştı.

Fransız kadın Blair'in bileklerindeki düğümleri çözerken, "Bu sefer ben de seninle geleceğim," dedi.

Blair ayağa kalktığında başı dönüyordu ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Vücudundaki kan dolaşımı eksikliği el ve ayaklarını üşütüyordu.

", " dedi kadın Blair'i sarsarak. "O duvarı tırmanırken çok yorgun görünmüyordun."

Kadın kolundan tutup onu kulübeden yarı sürükleyerek çıkarırken Blair, "Bu yüzden olabilir," dedi.

Tuvalet, kutu kanyonun girişine yakın bir yerde duruyordu. Birisi o kötü kokulu yerin içinde nöbet tutmayı planlamıştı. Blair içeri girerken Françoise dışarıda durmuş, omzunda bir tüfekte nöbet tutuyordu.

Blair daha kapıyı kapatmamıştı ki boğuk bir çığlık duydu. Biraz merakla, ama aynı zamanda korkunç bir şey olduğuna dair bir dehşet duygusuyla öne doğru eğilerek uygun düğüm deliğinden dışarı baktı. Bir sonraki an kapı tıkırdadı ve kilitli olduğunu fark ettiğinde kocaman bir yumruğun gücüyle geriye doğru savruldu, eklemleri sarılı, kapının yıpranmış tahtaları arasından geliyordu. Doğrulup kendini korumak için bir silah aramaya fırsat bulamadan dışarıdan silah sesi geldi.

Kapıdan içeri giren el el mandalı açtı. Blair kendisini götürmeye çalışan adamın üzerine atılmak için kendini hazırladı.

Kapı açıldığında sıçradı ve Kane Taggert'ın iri, sert bedenine çarparak yere düştü.

"Kesin şunu!" diye emretti, kız yumruklarıyla onu dövmeye başladığında. ", ikinizi de buradan çıkaralım. Bir dakika daha geçerse ıskaladığınızı göre."

Blair sustu ve Taggert'ın sol kolunun altına bir un çuvalı gibi sıkıştırılmış olan Françoise'a baktı. "Yaralı mı?"

"Sadece çenesinde bir sıyrık var. Birazdan uyanır. Kaçın."

Blair her yerden geliyormuş gibi görünen kurşunlardan kaçarak dar açıklıktan geçti. Arkasında Kane'in büyük bedeni vardı ve üstlerindeki uçurumdan ateş edenin kim olduğunu merak etti. Houston olmaması için dua etti.

Kane, Françoise'ın baygın bedenini atının eyerine doğru fırlattı. "Onu hesaba katmamıştım. Oraya çık," dedi Blair'i kaldırıp Fransız kadının hareketsiz bedeninin arkasındaki eyere bırakırken. "Westfield'a bir süre burada kalacağımı ve onları aşağıda meşgul edeceğimi söyle.

Siz üçünüz kulübeye gidin, ben de sizinle orada buluşacağım." Bununla birlikte, atın sağrısını tokatladı ve Blair'i tepeye doğru yola çıkardı.

Lee ağaçların arasından fırlayıp atın dizginlerini yakaladığında Blair daha birkaç adım gitmemişti. Takındığı sırtış yüzünü yarmak üzereydi. "Bakıyorum iyisin," dedi elini Blair'in bacağına koyup okşarken.

"Ve o da öyle," dedi Blair, Kane'in mesajını ona verirken, toplayabildiği tüm kibirle. "Eminim Taggert'a onu kurtarması için kendin."

Leander bir inilti çıkardı ve sanki onu yeni fark etmiş gibi kadına baktı. "Bunu sormaktan nefret ediyorum ama sizi kaçıran çetenin lideri olan Fransız kadın bu mu?"

"Eminim onun kim olduğunu herkes kadar iyi biliyorsunuzdur. Söyle bana, kaçırılmamı sen mi ayarladın?"

Lee atının üzerinde doğruldu. "Hayır, ama babamın başına ölümcül bir şey gelmesini sağlayabilirim. Daha fazla zaman kaybetmeyelim. Taggert dağlarda gizli bir kulübe olduğunu söylüyor. O şerif ve ekibi getirene kadar biz orada kalacağız. Gidelim ve bana ölümcül bakışlar atmayı kes!"

Blair, Lee'yi takip etmek için büyük atı dağın yamacına doğru manevra ettirmek için elinden geleni yaptı ama bu kolay değildi. Françoise uyanmaya ve inlemeye başladı.

Onun hareketleri atın ürkmesine neden olunca Lee durdu ve kadınlara baktı. Bıkkın bir iç çekişle önce Blair'in yüzüne, sonra da başka bir yere baktı. Fransız kadını önündeki ata çekti ve ona kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa sessiz olmasını söyledi.

Blair burnunu havaya kaldırdı ve ikisinden de uzaklaştı.

Kane, atların çıkamayacağı dik bir kayalıktan kestirme bir yol bularak onlara yetişti ve çok uzaklaşmadan onlarla buluştu.

Lee atından indi ama atına ve Françoise'a yakın durdu. "Neler oluyor?"

"Peşimizdeler," dedi Kane bir mataradan su içerken. "Tahminimce onu geri alana kadar buralarda olacaklar." Başını Françoise'a doğru salladı. "Onsuz pek bir şey yapabileceklerini sanmıyorum." Kane atın üzerinde omurgası dik bir şekilde oturan kadına baktı. "Bence ona göz kulak olsan iyi olur. Oldukça akıllıdır."

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Lee. "Sanırım bizi güneye, Chandler'a dönerken arayacaklar. Yeterince güvende oluruz ama peşimize düşerler. Hem onu neden aldın ki? Değerinden daha fazla sorun çıkaracak."

Kane matarayı kapattı ve büyük omuzlarını silkeli. "Arkasıdaydım ve ilk başta onu yakaladıkları başka bir kadın sandım. Sonra arkasını döndü ve bir tüfek taşıdığını gördüm, ben de çenesine bir tane indirdim. İşe yarayabileceği aklıma geldi."

"Mantıklı, ama sen dönene kadar ona bakmaya çalışmaktan hoşlanmıyorum. Bir düzine erkeğe aldırmazdım ama iki kadın?"

Kane elini Leander'ın omzuna koydu. "Seni hiç kıskanmıyorum. Birkaç saat sonra görüşürüz, Westfield. İyi şanslar." Blair'in yatağından kalkmasına yardım etti.

Atına bindi ve birkaç dakika içinde dağdan aşağı, gözden kayboldu. "Neden biz de onunla gitmiyoruz?" Blair sordu.

"Sana nasıl davrandıklarını bilmiyorduk, bu yüzden Taggert şerifi almaya giderken senin ve benim dağın tepesinde bir kulübede kalmamıza karar verdik." Lee'nin gözleri parladı ve ona doğru bir adım attı. "Belki biraz baş başa kalırız diye düşünmüştüm, sadece ikimiz."

Her ikisi de Françoise'ın varlığını unutmuş gibiydi, ancak Lee hâlâ Françoise'ın üzerinde oturduğu atın dizginlerini sıkıca tutuyordu. Etraflarındaki arazi kaçmaya çalışmak için fazla sarp ve vahşiydi.

Fransız kadın attan indi ve birbirlerine doğru mıknatıs gibi hareket eden Blair ile Leander'ın arasına girdi.

"Ah, Leander, sevgilim, sevgilim," dedi kollarını ona dolayarak ve vücudunu onunkine yapıştırarak. "Ona gerçeği söylemelisin. Birbirimiz için hissettiklerimizi daha fazla yalan olarak saklayamayız. Ona sadece beni istediğini ve tüm bunların senin tarafından planlandığını söyle. Söyle ona."

Blair topuklarının üzerinde döndü ve dağın yamacından aşağı inmeye başladı.

Leander'ın hem karanlık kadının elinden kurtulmaya çalışmak hem de kıskanç karısının onları arayan haydutlarla karşılaşmasını engellemek gibi ikili bir sorunu vardı. Fransız kadını bırakamadı, bu yüzden bileğini ve atı tuttu ve Blair'i kovalamaya başladı.

Lee onu çekiştirirken Françoise, "Canım," dedi, "canımı yakıyorsun. Bırak gitsin. Senin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsun. O gerçeği biliyor."

Blair her kelimeyle birlikte dik yamaçtan aşağıya doğru körlemesine hızlandı.

Lee, Françoise'a dönecek kadar uzun süre durdu. "Hiçbir kadına vurmadım ama beni baştan çıkarıyorsun. Blair," diye seslendi, "kaçmaya devam edemezsin. Bizi arayan silahlı adamlar var."

Françoise dağın sert kayanın üzerine oturdu, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. "Bana nasıl böyle şeyler söylersin? Paris'te birlikte geçirdiğimiz geceleri nasıl unutabilirsin? Peki ya Venedik? Ya Floransa? Floransa'daki ay ışığını hatırlıyor musun?"

Lee onu kolundan tutup yukarı çekerken, "Floransa'ya hiç gitmedim," dedi; sonra kız yürümeyince onu omzunun üzerinden fırlattı ve Blair'in peşinden dağdan aşağı kaymaya başladı, onu eteğinin arkasından yakaladı. J. Cantrell ve Oğulları'nın uzman terziliği sayesinde kumaş tutmuştu. Blair'in yaptığı gibi çekmeye devam etti ve sonunda kayalık yüzeye oturup onu kucağına çekti.

Bir kadın omzunun üzerinden aşağıya sarkmış, bir diğeri de uzanmış bacağına tutunmuş haldeyken ne kadar gülünç bir görüntü oluşturduğunu fark etti. Françoise kımıldamaya başlayınca kışına bir şaplak indirdi. "Sen bu işe karışma."

Françoise mırıltılı bir sesle, "Ne zaman orama dokunsan sana itaat ediyorum," dedi.

Blair ayağa kalkmaya başladı ama Lee onu tuttu.

"Blair," diye başladı ama kadın ona bakmadı. "Bu kadını bugüne kadar hiç görmedim. Onunla Paris'te tanışmadım. Senden başka hiç kimseye aşık olmadım ve sana aşık olduğum için seninle evlendim."

"Aşk mı?" Blair dönüp ona bakarak, "Aşk mı?" dedi. "Bunu daha önce hiç söylememiştin." "Dinledim, ama sen hiç dinlemedin. Sen bana, benim bir

kadın olduğumu söylemekle meşguldün. Houston'a aşıktım. Onu sevmedim ve kesinlikle bunu hiç sevmedim... bunu..." Omzunu zorlamaya başlayan geniş kalçasına baktı. Onu omuz silkti ama bileğini kavradı.

Blair Lee'ye meyletmeye başlamıştı. Belki de ona doğruyu söylüyordu. Ona inanmayı çok istiyordu.

"Çok iyi yalan söylüyorsun, Leander," dedi Françoise. "Senin hakkında bunu hiç bilmiyordum. Tabii o zaman, sen ve ben birbirimizi sadece bir şekilde tanıyorduk." Ona doğru eğildi. "Ama öyle bir şekilde. Ooh là là."

Blair, Lee'nin kucağından inmeye çalıştı ama Lee onu sıkıca tuttu ve karısının yüzüne bir kez baktıktan sonra derin bir iç çekti ve iki kadının da bileklerinden tutarak onları dağa doğru götürdü.

Blair onu takip etti ama sadece isteksizce. Uzun ve zorlu bir tırmanıştı. Devrilmiş ağaçlarla kaplı bir alan boyunca yürümek zorunda kalmışlar, defalarca yükseklerle adım atmışlardı. Yukarı doğru çıktıkça hava inceliyordu ve tırmanışın verdiği eforu dengelemek için gereken oksijeni almak daha da zorlaşıyordu.

Bu sırada Lee, Françoise'ı tutmaya devam etti ve Blair'e her yardım etmeye çalıştığında Françoise onun elini itti.

Kulübe iki dik sırtın arasındaydı ve o kadar iyi gizlenmişti ki, kulübeyi görmeden önce iki kez yanından geçtiler ve sonra kulübeye vardılar

Birdenbire, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi.

Dağın yamacı keskin bir şekilde alçaldığı için kulübenin önünde fazla bir arazi yoktu ama dışarıda nefes kesici bir manzara vardı. Çimenler ayak bileği derinliğindeydi ve aralarına üç renk papatya ve yaban gülü kümeleri serpiştirilmişti.

Ormanın zemini yüzlerce yıllık çürümüş bitki örtüsüyle yumuşaktı ve bu yüzden geçişleri sessiz olmuştu.

Lee, boş olduğundan emin olmak için kulübeyi kontrol ederken Blair'e Françoise'a göz kulak olmasını işaret ederken tek kelime etmedi. Güvenli olduğundan emin olunca da kadınların içeri girmesini işaret etti.

Sıradan küçük bir kulübeydi: iki oda ve kapının üzerinde küçük bir çatı katı, hayvanlar ve ihmalkâr insanlar tarafından yıllarca istila edilmekten dolayı kirliydi, ama belli ki özel bir yerdı ve istedikleri de buydu.

Blair, Lee'nin Françoise'ı kabindeki bir direğe bağlayarak ona biraz hareket özgürlüğü vermesini ve ağzını tıkamamasını pek de ilgiyle izlemedi.

Elinde bir bandana vardı, ağzını kapatmaya hazırdı ama kullanmaya cesaret edemiyor gibiydi. "Adamlarının bizi burada bulacağını sanmıyorum. Dışarıda dinliyor olacağım ve eğer bir şey duyarsam, bunu sana takacağım."

"Chérie, bu maskaralığa devam etmeyeceksin, değil mi? Bizi biliyor. Bana her şeyi anlattı."

"Eminim söylemiştir," dedi Lee ipleri sıkarak. "Sana bu yalana devam edebileceğin kadarını söyledi. Bundan senin çıkarın ne?"

Françoise sadece ona baktı.

Blair başını kaldırıp baktığında, birbirlerinin gözlerinin içine derin derin bakıyorlardı.

Lee, Blair'e bir şey söyleyecekmiş gibi arkasına döndü ama onun yüz ifadesini görünce fikrini değiştirir gibi oldu. Tüfeğini eline aldı. "Ben olacağım Bana ihtiyacın olursa dışarıda. Heybelerde yiyecek var."

Bununla birlikte kadınları yalnız bıraktı.

Blair yavaşça, Lee'nin Françoise'ın bağlı olduğu direğin yanındaki eski masanın üzerine attığı heybelerde ne kadar yiyecek varsa çıkarmaya bağladı. Kulübede bir şömine vardı ama bacanın en son ne zaman temizlendiğini sadece Tanrı biliyordu ve ayrıca, nerede olduklarını ilan etmek için dumana ihtiyaçları yoktu.

Blair ekmeğin üzerine peynir ve jambon koyup yerken Françoise konuşuyor, Leander'la birbirleri için ne ifade ettiklerini anlatmaktan hiç vazgeçmiyordu.

"Bana geri dönecek, biliyorsun," dedi Françoise. "Her zaman döner. Beni ne kadar terk etmeye çalıştıysa da edemedi. Yaptığım her şey için beni affedecek ve bu sefer bana katılacak. Birlikte ata bineceğiz, birlikte seveceğiz. Biz-."

Blair bir sandviç ve matara aldı ve kulübeden ıktı.

Bölüm 22

Lee kulübeden biraz uzaktaydı ve o kadar iyi gizlenmişti ki, Blair ona seslenene kadar onu görmedi.

"Ne oldu?" Lee ondan sandviçi alırken ve aynı anda bileğini okşamayı başarırken sordu.

"Dokunma bana," dedi, sanki adam canını yakmaya çalışmış gibi kolunu . Onu.

Lee'nin ifadesi öfkeye dönüştü. "Bu kadarını kaldırabilirim. Onunla daha önce hiç tanışmadığımı söylediğimde neden bana inanmıyorsunuz? Neden benim yerime ona inanıyorsun, kocana?"

"Çünkü *baban* bana ondan bahsetti. Neden ona inanmayayım?" "Babam sana yalan söyledi çünkü ben ona öyle söyledim!" Lee tersledi.

Geriye doğru bir adım attı. "Yalan mı söyledim? Yani itiraf mı ediyorsun? Dünün gecemizde seni ne alıp götürebilir ki? Tıbbi bir acil durum yoktu. I

"Gizemli Bay Smith'in gerçekten var olduğundan şüphe duyuyorum, o halde neredeydin?"

Leander bir an cevap vermedi, arkasını dönüp uzaktaki ormana baktı ve sandviçini yedi. Kendini daha fazla zorlamayacaktı. başka bir yalanla sorunlarını çözdü. "Sana söyleyemem," dedi sessizce.

"Bana söylemeyeceksin." Arkasını dönüp kulübeye doğru ilerledi.

Adam onun kolunu yakaladı. "Hayır, sana söyleyemem." Yüzü yükselen öfkesini gösteriyordu. ", Blair! Güvensizliğinizi hak edecek hiçbir şey yapmadım. I başka bir kadınla dışarıda *değildi*. Tanrım, ama ben bırakın iki kadını, bir kadınla bile zor başa çıkıyorum. Beni düğün gecemde alıp götürmek için önemli, korkunç bir şey olması gerektiğini anlamıyor musun? Neden bana güvenemiyorsun? Neden benim adıma yalan söyleyen babama ve hırsızlık yaparak geçimini sağlayan o kaltağa inanıyorsunuz?"

Onun kolunu bıraktı. "Devam et o zaman. Devam et ve ona inan. Onun istediği de bu zaten. Eminim bizi birbirimizin boğazına sarılmış görmekten daha çok istediği bir şey yoktur. Onun için bir esirden kaçmak iki esirden kaçmaktan çok daha kolay olur. Eğer böyle devam ederse ve sen de ona inanmaya devam edersen, birkaç saat sonra sırf ikimizi ayırmak için kaçmasına *yardım edeceksin*."

Kendini oldukça güçsüz hisseden Blair çimlerin üzerine oturdu. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Senin hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor, ama o zaman senden sadık olmanı beklemeye hakkım yok. En benimle evlenmek istememiştin. Bu sadece bir yarıştı."

Leander onun üst kolunu tuttu ve ayağa kaldırdı. "Kulübeye geri dön," dedi dişlerini sıkarak ve sonra ona sırtını döndü.

Blair her şey karşısında şaşkına dönmüştü. Başı öne eğik, ayakları sürüyerek kulübeye geri dönmeye başladı. Bir keresinde Flo Teyze kocasına Blair'in hayat hakkında hiçbir şey bilmediğinden yakınmıştı. "Eğer bir adam ona kalbini kırdığını söyleseydi," demişti Flo Hala, "Blair bunu öğrenmek için bir tıp kitabına bakardı. nasıl bir araya getirileceğini. Hayatta her şey tıp değildir."

Blair durdu ve Lee'ye doğru döndü. "Gerçekten Floransa'ya hiç gitmedin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle ama sesi sessiz ormanda yankılandı.

Dönüp ona bakmadan önce bir an durdu. Yüzü inatçıydı. "Asla."

Blair temkinli bir şekilde ona doğru bir adım attı. "Pek senin tipin değil, değil mi? Demek istediğim, çok sıska ve *ne* üstte *ne* de altta yeterince şey yok,

Öyle mi?"

"Yeterince değil." Yine de onun yaklaşmasını izlerken yüzü değişmedi.

"Ve fıtıkla baş ağrısını ayırt , değil mi?"

Karşısında durana kadar izledi. "Başka birini sevseydim kasabanın önünde kendimi aptal yerine koymazdım."

"Hayır, sanırım ."

Bir elinde tüfeği, bir kolunu kadına uzattı ve kadın ona sokuldu, başı göğsüne yaslandı. Kalbi çılgınca atıyordu.

"Bana bir düğün gecesi borçlusun," diye fısıldadı.

Birdenbire kızın saçlarından tutup başını geriye çekti ve onu derinden öptü, dili kızinkine değdi.

Blair vücudunu çevirip dizini bacaklarının arasına bastırduğında, onu nazıkçe iterek gitmesine izin verdi.

"İçeri geri dön," diye hırladı. "Nöbet tutmam gerekiyor ve düşünmem gereken şeyler var ve sen yanımdayken kesinlikle düşünemem."

İsteksizce ondan uzaklaştı.

"Blair," dedi, kız artık ona dokunmadığında, "bir plan yapmaya başlıyorum. Henüz üzerinde çalışmadım, ama onun"-kabine doğru başıyla işaret etti-"yalan söylediğini bildiğini bilmesine izin verme. Söylediklerine inanıyormuş gibi davran. Sanırım öfkeni kullanabilirim."

"Bir işe yaradığıma sevindim," diye mırıldandı kulübeye dönmeden önce.

Kıskançlık Blair için yeni bir duyguydu. Daha önce hiç . O küçük kulübede oturmuş, Françoise Leander'la olan büyük tutkusunu anlatırken onu dinliyordu. Bir yanı Lee'ye inanmayı çok istiyordu ama bir yanı da bu korkunç kadının doğruyu söylediğinden emindi. Blair'in yapması gereken

Yoksa kadının boğazına sarılacaktı. Başka şeyler düşünmek için elinden geleni yaptı.

Bir süre sonra Blair, Françoise'ın söylediklerinin çok genel olduğunu fark edecek kadar kendini kontrol altına aldı.

"Ve kız kardeşin...", diyordu Françoise, "ah, onun adı..."

"Charlotte Houston," dedi Blair dalgın dalgın, Lee'nin düğün gecesi başka bir kadınla olmasa nereye gidebileceğini merak ederek.

"Evet, Charlotte," diyordu Françoise. "Charlotte'la aylarca mücadele etmek zorunda kaldım ama sonra Taggart'la evlenince... Sanırım Lee kendini mecbur hissetti-"

Blair aniden tetikte, "Onu seninle uzun uzun konuşmuş olmalı," dedi.

"Kaçabildiği zaman. Gerçek şu ki, ben zaten evliyim ve kocamın beni asla serbest bırakmayacağını düşünüyorduk, ama . Görüyorsunuz, sizinle evlendiği gece özgür olacağımı öğrendim."

"Demek sana gitmek için beni terk etti," dedi Blair. "Tabii şimdi özgürüm, sen ise direğe zincirlenmiş durumdasın ama eminim her şey girecektir. İzninizle, biraz hava alacağım."

Blair kulübeden çıktığında, sanki yirmi kilo vermiş gibi hissediyordu. Kendini hafif, mutlu ve özgür hissediyordu. Lee ne söylerse söylesin, Fransız kadınla olan ilişkisi hakkında bazı şüpheleri vardı. Ama şimdi, Blair onun doğruyu söylediğinden emindi.

Verandada durup temiz ve serin havayı derin derin içine çekerken, yanardöner bir sinek kuşu gelip omzundaki kırmızı amblemi inceledi. Blair kıpırdamadan durdu ve küçük kuşun etrafında süzülüşünü izledi, onun yenilebilir bir şey olmadığını anlayıp uçup gitmeden önce ona gülümsedi. Hâlâ gülümseyerek Leander'ın otların arasında saklandığı yere doğru yürüdü.

Tek kelime etmeden onun yanına oturdu ve tepesindeki kavaklarda esen rüzgârı dinledi.

"Houston'ın adını bilmiyordu," dedi sonunda ve adam merakla ona bakınca devam etti. "Ben her zaman hayatınızın parçası olmadım ama Houston oldu. Tanıdığın hiç kimsenin onun ismini duymadığını sanmıyorum, eğer başka bir sebep yoksa bile Houston'ın sana yazdığı mektuplar."

Lee kolunu ona doladı, kıkırdadı ve başını salladı. "Bana inanmıyorsun ama ona inanıyorsun. Sanırım alabileceğim her şeyi almak zorundayım."

Ona yaslandı ve birlikte oturup tek kelime etmeden rüzgârı dinlediler. Blair onu özlemeye ne kadar yaklaştığını düşündü. Bu an. Eğer istediği gibi olsaydı, şu anda Pennsylvania'da Alan'la birlikte olurdu. Çok küçük olan Alan, henüz doktor bile olmayan ve muhtemelen asla Leander kadar iyi olamayacak olan Alan, silahın hangi ucunu tutacağını bilmeyen Alan, muhtemelen şerife gidecek olan ve karısını asla kendi başına kurtaramayacak olan Alan.

"Beni kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi ve onu kaçıranlardan daha fazlasından kurtardığı için teşekkür etti.

Lee ona bakmak için hareketlendi, sonra sanki zehre dönüşmüş gibi onu itti. "Gidip şu ağacın yanında oturmanı istiyorum," dedi ve sesinde bir titreme var gibiydi. "Seninle konuşmak istiyorum ve sen bu kadar yakınımıdayken bunu yapamam."

Blair o kadar gururlanmıştı ki dört ayak üzerine kalktı ve yüzünü onunkinin önüne koydu. "Belki de Pazartesi gecesi gittiğine pişman olmuşsundur," dedi, dudakları neredeyse onunkilere değecekti.

Lee ondan geri çekildi. "Git!" diye emretti ve sesinde bir tehdit vardı. "Aynı hem nöbet tutup hem de sana yapmak istediğim şeyi yapamam. Şimdi oraya git ve kıpırdama."

Blair ona itaat etti ama söyledikleri Blair'in tüylerini diken diken ediyordu. Birkaç saat içinde Taggert şerifi dağlara gönderecek, onlar da haydutları yakalayacak, Lee de Françoise'ı teslim edecek ve sonra yalnız kalacaklardı. Birlikte geçirdikleri tek geceyi düşündü ve kirpiklerinin arasından Lee'ye baktığında onun nefesini tuttuğunu duydu.

Adam gözlerini kaçırdığında çok memnun oldu.

"İşe yarayabilecek bir plan yapmak için zamanım oldu," dedi ormana bakarken. "Senden yapmanı istediğim şey kadının kaçmasına yardım etmen. Bu gece Françoise ile kaçmayı planladığım anlamına gelebilecek bir şey söyleyeceğim -belki bir tartışma yaşayabiliriz. Eminim bunu başarabilirsin," dedi dönüp ona bakarken. "Bu da ne!" diye soluk soluğa ona baktı.

"Çorabım boldu," dedi Blair masumca, ince bacağını kaldırıp dar siyah pamuklu giysiyi düzeltirken, tüm gücüyle ipek giymiş olmayı diledi. Belki de Houston'ın gardırobunda bir şeyler vardı. Hiç Güphesiz Houston balayında ipeklilerin en güzellerinden başka bir Gey .

"Blair," dedi Leander. "Sabrımı zorluyorsun."

"Mmmmm," dedi bacağını indirerek. "Tartışma hakkında ne diyordun?"

Leander gözlerini kaçırdı ve Blair onun elinin titrediğini gördü. "Bir tartışma sahnelememizi istediğimi söyledim ve sonrasında Françoise kahveme bir şey koyduğunu görsün. Ona gitmek yerine gece boyunca uyumamı sağlayacağını düşünmesini sağla."

"Ona , değil mi?"

"Enerjimi sonraya saklıyorum," dedi, kalın kirpiklerinin arasından ona bir bakıyordu ki, Blair'in kalbi çarpmaya başladı.

Lee tekrar ormana baktı. "Onun kaçmasını istiyorum. Kaçabilmesi için düğümleri atabilirim ama serbest kalması birkaç saatini alır.

Ve o onlarla uğraşırken, ben de ufak bir ayak işi yapmayı

planlıyorum." "Uyuyor olman gerekirken mi?"

"Anladığım kadarıyla tedbirli bir kadın. Hayatını çok fazla riske atmaz, bu yüzden onun güvende hissetmesini istiyorum, ben uyuşturulmuş bir uykudayım ve sen onun kaçmasını istiyorsun. Buraya gelirken kaçmaya bile çalışmadı," dedi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

"Çok dikti. ."

"O kutu kanyondan kaçmaya çalıştın mı?" Blair ona

gülümsedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Pervasızlığınıza ve herhangi bir şeyin size zarar verebileceğine olan inançsızlığınıza dayanan çılgınca bir tahmin. Şimdi, istekli misin? İyi bir performans sergileyebileceğini düşünüyor musun?"

Blair ona sırıttı. "Şu anda burada birlikte olmamızın nedeni benim olağanüstü oyunculuk yeteneğim."

Onun gülümsemesine karşılık verdi. "Şimdi içeri gir ve Françoise'ı dinle. Söylediği her kelimeye inandığını düşünmesini sağla. Beni öldürmeye hazır olduğunu düşünmesini sağla."

Blair ayağa kalktı ve ona baktı. "Düğün gecemi yaşayana kadar sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi ve Lee ayağa kalkmaya başlayınca, eteklerini onun görebileceği kadar yukarı kaldırdığından emin olarak kulübeye geri koştu.

"Onu alabilirsin, umurumda değil!" Blair Lee'ye bağırdı. "Hayatınızın geri kalanını birlikte geçirebilirsiniz ve umarım ikiniz de asılırsınız," diye bağırarak kulübeden kaçtı ve Leander ile Françoise'ı bir arada bıraktı.

Kulübenin görüş alanından çıkana kadar durup arkasına bakmadan tepeye doğru koşmaya devam etti. Ağaçlar tarafından gizlendikten sonra

yere oturdu ve nefesini tutmak için orada oturdu. Aşağıda, kendisini aramaya başlayan Lee'yi zar zor .

Onu izlerken gülümsedi. ne kadar iyi bir oyuncu olabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığından ve şimdi ona bağırdığı şeylere inandığı için endişelendiğinden emindi. İyi bir kavgaydı, uzun ve gürültülü, bol öfkeli. Blair, Lee'nin babası hakkında, onu düğün gecelerinde terk etmesi hakkında, onu Alan'dan uzaklaştırması hakkında, kız kardeşinin sevdiği adamı kaçırmaması hakkında bağırıyordu. Bu onu çok şaşırtmıştı. Orada durmuş, sanki ona inanıyormuş gibi bakıyordu.

Şimdi Blair'in nefesi kesilmişti ve gerçekten kızgınmış gibi görünmesini sağlayacak kadar uzun süre kulübeden uzak kalmak istiyordu. Ayrıca Lee'nin bu gece nereye gittiğini de düşünmek istiyordu. Bu da onun gizli ziyaretlerinden biri miydi? Birlikte geçirdikleri tüm hayat onun bu gizli kayboluşlarıyla mı dolu olacaktı? Karısına bile gerçeği söyleyemeyecek kadar özel olan ne yaptığını ona hiç anlatacak mıydı?

Blair kulübeyi izlerken ve Leander'ın onu aradığını gördüğünde, onun kendisine güvenmesini sağlamanın bir yolu olması gerektiğine karar verdi. Onu tanımayan bir kadının, karısının bilmediği bir şeyi bildiğine inanmasını sağlayacak kadar onun hayatı hakkında bilgisiz olmak istemiyordu.

Orada oturmuş düşüncelere dalmışken, gelen seslerden habersizdi. Sesleri duyduğunda, muhtemelen Françoise'in çetesinin sonunda onları bulduğunu fark ederek neredeyse felç oldu. Çok yavaşça, tepeye bakmak için döndü.

Gördüğü şey onu felç etmekten de öteydi. Tepeden aşağı inen iki büyük siyah ayı vardı ve ona doğru geliyorlardı.

Hiç kimse daha hızlı hareket etmemişti. Blair ayağa fırladı ve daha ayakları yere sağlam basmadan koşmaya başladı. üzerinden bakıp ayıların arkasında olmadığını görene kulübeye varmıştı. Temkinli bir şekilde durdu ve etrafına bakındı. Sadece ormanın sesleri vardı ve ayılardan hiçbir iz yoktu. Merakla açıklığın kenarındaki bir ağaca doğru yürüdü ve tepeye doğru baktı. Normalde güvenli bir yere kaçırdı ama

Bir parçası Leander'la bir oyunun ortasında olduğunu hatırladı ve şimdi onun kollarına koşarak bunu ele veremezdi.

Çok yavaş bir şekilde, arkasındaki yolun açık olup olmadığını kontrol ederek tepeye doğru süründü. Eğer ayılar bir yerlerde gizleniyorsa, Lee'ye söyleyebilmek için bunu bilmek istiyordu.

Oturduğu yerden yaklaşık on metre ve kulübeden sadece birkaç metre ötede küçük bir mağara vardı ve etrafındaki izlerden Blair buranın nesiller boyu ayılar tarafından kullanılmış olabileceğini düşündü.

"Demek kulübe bu yüzden terk edilmiş," diye mırıldandı ve tepeden aşağı inmeye başladı. Gün batmak üzereydi ve Lee'ye onu uyutacak ilacı veriyormuş gibi yapması gerekiyordu.

Daha sonra her şeyi çok iyi yaptığını düşündü ve Lee'nin bile onun kahvesine baş ağrısı tozu koyduğunu gördüğünden şüphelendi ama Françoise'ın gördüğünden emin olmuştu. Bir an için, kahvesine bir Lee'nin kimsenin onu izlemediğini düşündüğü bir anda Françoise'a baktığını gördükten sonra içkisine biraz ipeka kattı.

Lee kulübenin arkasında yaktığı küçük ateşte ısıttığı kahveyi içtikten birkaç dakika sonra esnemeye ve uyuması gerektiğini söylemeye başlamıştı. Birkaç dakika Blair'e mahkûmu nasıl koruyacağını anlattıktan sonra diğer odaya geçti ve onun kirli küçük karyolaya düştüğünü duyabildiler.

Françoise Blair'e öyle bir baktı ki, Blair kadını serbest bırakıp yumruk yumruğa dövüşmek istedi. Ama yerine kadının bağlarını kontrol etti.

"En azından geceyi seninle geçirmeyecek," dedi Blair. "Ben uyuyacağım." Direğe bağlanmış olan Fransız kadına yukarıdan aşağıya baktı. "Umarım rahat ediyorsundur."

"Peki ya kaçarsam? Bunu ona nasıl açıklayacaksın?"

"Zevkle," diye yanıtladı Blair. "Kocamdan uzakta olduğun sürece ne yaptığından bana ne? Ayrıca, tıp fakültesinde düğümler hakkında birkaç şey öğrendim. Bunlardan o kadar çabuk kurtulamazsın."

Blair diğer odaya geçti ve Lee'nin ne kadar haklı olduğunu, Françoise'ın hayatı konusunda olağanüstü dikkatli olduğunu düşündü. Kaç mahkum kaçmaya çalışmadan önce izin isterdi?

Karyolayı hızlıca kontrol ettiğinde Lee'nin çoktan açık pencereden kamaradan sıvışmış olduğunu gördü. Blair ceset gibi görünmesini umduğu bir battaniye yığını yaptı ve onun peşinden pencereden dışarı çıktı.

Birkaç dakika yürüdü ama hiçbir şey duymadı. Ortadan kaybolmuş . Doğuya doğru gidiyordu, kulübe arkasındaydı ve Lee'nin gittiği yere doğru. Elbette Lee ona planlarından bahsetmeyi uygun görmemişti ama her ne yapmayı planlıyorsa, gideceği yönün burası olabileceğini tahmin ediyordu. Arkasından bir ses duyunca saklandı.

"Pekala, çık oradan."

Sesi duydu, Lee'ninkine benziyordu ama Lee'nin ona karşı kullandığı ses değildi. Sert, metalik bir sesi vardı ve buna geri çekilen bir silahın horozunun tıkırtısı eşlik ediyordu. Blair utangaç bir bakışla saklandığı yerden çıktı.

Bir küfür mırıldanan Lee silahını yeniden kılıfına soktu. "Neden seni bıraktığım kulübede değilsin? Neden o kadını korumuyorsun?"

"Nereye gittiğini bilmek istedim."

"Başka bir kadınla tanışmak için *değil*. Şimdi kulübeye geri dön. Halletmem gereken bazı yarım kalmış işlerim var ve fazla zamanım yok, sen etrafımdayken de bir şey yapamam."

"Başka biriyle buluşmayacaksan nereye gidiyorsun? Bekleyeceğimizi sanıyordum-"

"Ne yapmam gerekiyor? Seni de mi bağlayayım?"

"O zaman haklıymışım. O soyguncularla ve o kadınla bir şekilde bağlantın *var*. Yoksa bana nereye gittiğini söyleyebilirdin. Oh, Leander, bunu nasıl ?" Kadın dönmeye başladı ama adam kolundan yakalayıp onu döndürdü.

"Pekala, sana söyleyeceğim! Anlatılamaz Maden buradan bir milden daha az uzaklıkta ve arka taraftan gizlice inip patlayıcı kulübesine girmeyi, biraz dinamit çalmayı ve kanyonun sonunu havaya uçurmayı planlıyorum. Hepsini yakalayamam ama o çetenin çoğunu kanyonun içinde tuzağa düşürebilirim, özellikle de kadın liderlerini yem olarak kullanırsam."

Blair birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra gözleri parlayarak ona doğru bir adım attı. "Beni de yanında götürürsen daha az zaman alır." O daha konuşmadan, kadın devam etti. "Yardım edebilirim. Tırmanabilirim. Soyguncuların beni tuttuğu kanyondan neredeyse tırmanarak . Lütfen, lütfen, Leander." Onu yakaladı ve boynunu ve yüzünü öpmeye başladı. "Sana itaat edeceğim ve asla yoluna çıkmayacağım ve eğer biri yaralanırsa, senin için iğneleri geçireceğim."

Leander yenilmiş bir adam olduğunu biliyordu. Hızlı adımlarla yürümeye başlarken, "Houston gibi sıkıcı, itaatkâr bir kadınla ne zaman iyi olduğumu bilmiyordum," dedi nefesinin altından.

Blair, kız kardeşinin gizlice onu öldürdüğünü söylememek için dilini ısırıldı. maden kamplarına bir serseri arabası sürdü. Bunun yerine ona gülümsemekle ve karanlık ormandan madene doğru onu takip etmeye başladı.

Bölüm 23

Leander dağın yamacından aşağı o kadar hızlı iniyordu ki, Blair neredeyse onunla gitmemiş olmayı dileyecekti. Karanlık, dik uçurumdan aşağı yarı yarıya düşmek yerine şimdi güvende, uyuyor olabilirdi. İki kez sırt üstü kaymış ama çok fazla düşmeden kendini yakalamayı başarmıştı. Lee, onunla gelmek isteyecek kadar aptal olduğu için, kendi başının çaresine bakması gerektiğini söylüyor .

Sonunda dik sırtın dibine geldiler ve küçük maden topluluğuna baktılar.

"Sanırım senden burada kalmanı istemek faydasız, değil mi?"

"Tamamen," diye yanıtladı.

", o zaman, bana yakın dur. Benden bir metreden fazla uzaklaşma. Her dakika nerede olduğunu bilmek istiyorum. Anladın mı? Ve eğer sana kaçmanı söylersem, yapmanı istediğim şey bu. Soru yok, tartışma yok. Ve olabildiğince sessiz ol."

Blair onun uyarılarını başıyla onayladı ve kampın içine doğru onu takip etmeye başladı.

Saat geç olmuştu ve ışıkların çoğu sönmüştü. Sadece birkaç salon hâlâ açık ve işlekti. Bir binadan diğerine koşuyorlardı ve Blair kalbinin heyecanla çarptığını hissedebiliyordu.

"Önce şirketin mağazasına girmemiz gerekecek. Kilidi ve zinciri sökmek için bir levveye ihtiyacım olacak."

Neredeyse kasabanın merkezinde bulunan büyük bir binanın arkasına doğru süründüler. İnsanlar yanlarından geçerken üç kez eğilmek zorunda kaldılar.

"Blair," diye fısıldadı Lee, "bu camı kırmalıyım. Sesi bastırmak için gülmeni istiyorum. Yüksek sesle gülün, bir profesyonel gibi, gecenin hanımefendisi gibi. Kimse böyle tanıdık bir sese dikkat etmeyecektir ama cam kırılma sesine koşarak gelir."

"Leander," dedi sert bir sesle, "ben senin kadar deneyimli . Bir gece hanımefendisinin nasıl güldüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

"Müstehcen bir şekilde. Sanki vücuduma zevkli şeyler yapabilmek için beni ormana götürmeye çalışıyormuşsun gibi."

"Bu kolay olmalı," dedi ve ciddiye.

Lee elini mendiline sardı ve kapının camını kırmaya hazırlandı. "Pekâlâ. Şimdi!"

Blair başını geriye atıp havayı dolduran gürültülü bir kahkaha attı ve Lee ona dönüp baktığında gözlerinde hayranlık vardı.

"Bu teklifini en kısa zamanda kabul edeceğim," dedi, içeri uzanıp kapıyı açarken bile. "Burada dur ve biri bizi görürse kaçmaya hazır ol."

Blair kapının bir tarafında durmuş, Lee'nin dükkânda levye aramak için ilerleyişini izliyordu. Arkasında konserve yığınları, un çuvalları, bir fiçı kraker vardı. Bir rafta altı küçük bal fiçısı vardı. Onlara bakarken Blair gülümsedi, çünkü ona ayları hatırlatıyorlardı.

Aniden, belirli bir planı olmadan, yerdeki yığından bir sırt çantası aldı ve iki varil balı çantaya tikiştirip sırtına geçirdi. Tezgâhın üzerindeki ambalaj kâğıdı rulosunun yanında bir kalem vardı, bu yüzden hızlıca bir köşesini yırttı ve bir not yazdı.

"Ne yapıyorsun?" Lee talep etti.

"Bir senet bırakarak tabii ki. Yarından sonra eminim tüm kasaba bir dağın bir bölümünü havaya uçurduğumuzu öğrenecek ve insanlar dinamiti çalmış olmamız anlayacak. Tabii genelde sağlık çantanda taşııyorsan. kimin yaptığını söylemeden almayı planlamıyordun, değil mi? Başka biri suçlanırdı."

Lee bir an için ona baktı. "İyi düşünmüşsün," dedi sonunda. "Yarın gizlilik için bir neden kalmayacak. Ama bu gece yakalanmak istemiyorum. Hadi gidelim. Dur bir dakika. Sırtında ne var?"

"Tatlım," diye cevap verdi ve dükkânı onun önünde terk etmeden önce başka soru sormasına fırsat vermedi. Kapıyı kapattı Dikkatli bakmadığınız sürece kırık camı göremezdiniz.

Lee onu kampın içinden geçirip dış mahallelere kadar götürdü ve bir keresinde Lee'nin burayı çok iyi bildiği aklına geldi. Ama sonra, onun bazen yaralı madencileri tedavi ederdi.

Cüruftan çatırdayan toprağın üzerinde yürüyorlardı ve hafif rüzgâr kömür tozunu gözlerinin içine üflüyordu. Demiryolu raylarının arkasında, elli ayak yüksekliğindeki kömür tozu atık dağının arkasında, kömürden elde edilen kükürdün yakıldığı uzun fırın sıralarının arkasında patlayıcılar kulübesi vardı.

Gözlerini ovuşturan Blair gölgelerin arasında dururken, Lee kulübenin kapısını yerinden söktü. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde gömleğinin altına dinamit lokumları yerleştirdi ve kapıyı telle kapattı. Yoldan geçen birinin içeridekilere el atması için kapıyı açık bırakmayacaktı. Bir dahaki sefere kim açarsa açsın yine de zor anlar yaşayacaktı.

"Hadi gidelim," dedi ve Blair tepeye doğru dik bir tırmanışa başladı. Zaman zaman zemin tam yüzünün önündeydi ve kendini yukarı çekmek zorunda kalıyordu.

Lee onu tepede bekliyordu ama nefes alması için ona zaman tanımadı. Neredeyse kulübeye koşacaklardı. "Atımı eyerleyip ön tarafa bırakacağım. Bir şeyler yemek için yataktan kalkarsın diye düşünmüştüm,

Unutup bıçağı onun ulaşabileceğı bir yerde bırakabilirsin. Kanyona geri döndüğünde onu takip etmek için dışarıda bekliyor olacağım."

Blair'in tek söylediğı "Biz," oldu ama kızın ona bakışı iç çekmesine neden oldu. "Pekâlâ, ama şimdi içeri gir ve beni bekle."

"Önce kişisel bir meseleyle ilgilenmem gerekiyor, çalılıklarda," dedi ve sözlerinden mi yoksa yalan söylediğı gerçeğinden mi kızardığını bilmiyordu.

Lee atını eyerlerken ona bakmadı bile. Blair tepenin yamacından ayıların inine doğru koştu. Dikkatli bir şekilde mağaranın kara deliğine yaklaştı ve herhangi bir ses olup olmadığını dinledi. Korkudan nefesini tutarak bir taş aldı ve sırtındaki çantadan çıkardığı bal fiçılarından birinin mantarlı deliğine vurdu, sonra hareket sesleri için tekrar dinledi. Hâlâ sessizdi.

Varili çevirerek balın yere akmasını sağladı ve dağdan aşağı kulübeye doğru inmeye başladı. yapraklar ve çimen.

Lee'nin atı kulübenin önünde hazır ve eyerli duruyordu ve Blair ikinci bal fiçısının mantarını eyerin arkasına bağlamadan önce hiç ses çıkarmadan çıkarmayı başardı. Bir an için ne yaptığı konusunda tereddüt etti çünkü Françoise'ın kendini kurtarması uzun sürerse ve ayılar balın kokusunu önce alırsa, ayılar ata binicisi olmadan saldırabilirdi. Zamanlama her şeydi.

Kabinin penceresine tırmandı ve karanlıkta bile Lee'nin bu kadar uzun sürdüğü için kendisine kaşlarını çattığını gördü. Olabildiğince hızlı bir şekilde tıbbi üniformasını çıkardı. Yeni uyanmış gibi görünmek istiyordu.

Françoise yerde yatıyordu ve Blair bileklerinde, bağlardan kurtulmaya çalıştığı yerlerin acımış olduğunu görebiliyordu. Blair'in midesi bulandı. Acıyı dindirmek için yemin etmişti ve herhangi birinin acı çekmesine neden olmaktan nefret ediyordu.

Blair yanından geçerken Françoise gözlerini açtı.

"Sanırım beni a bırakmaya çalıştığından beri kendime ," dedi Blair, masanın köşesindeki parçadan bir parça peynir keserken. "şerifin gelmesi uzun sürmez."

"Eğer geliyor olsaydı, zamanı vardı. Leander'la birlikte gelen adam şimdiye kadar öldürölmüştür."

"ok kötü," dedi Blair kayıtsızca. "O Taggert, parası olan kişi."

Blair şiddetli bir esnemeyle bıçağı masanın üzerine bıraktı ve bir parça peynir . "Ben yatmaya gidiyorum. İyi uykular," diyerek odadan çıkmadan önce güldü.

Kadının görüş alanından çıkar çıkamaz, yavaşça ve sessizce giyinmeye başladı, bu arada Françoise'ı görebilecek şekilde kendini yerleştirdi. Ay ışığındaki dış hatlar, kadının masadan bıçağı almak için hiç zaman kaybetmediğini ve bağlarını kesmekte daha da az zaman kaybettiğini gösteriyordu. Saniyeler içinde kapıdan çıkmıştı.

Lee atının bir adım attığını duyar duymaz, "Gidelim," dedi.

"Dur tahmin edeyim, daha çok yürüyeceğim," dedi Blair ağır ağır, kendini çok yorgun hissederek. "Bu işi bitirdiğimizde, bir hafta boyunca yatakta kalabilirsin," dedi Lee.
dedi. "Benimle birlikte."

"Kulağa dinlendirici geliyor," dedi Blair alaycı bir ifadeyle.

Lee onu dik bir aşağı indirdi. Burayı gün ışığında görseydi, tırmanmaya çalışmayı reddedeceğine dair bir fikri vardı. Bu haliyle başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Françoise'ı kutu kanyona kadar geçmeleri gerekiyordu.

Lee aniden durdu ve altlarında kanyon uzanıyordu. Karanlık küçük kulübenin etrafı sessizdi ve içeride kimsenin olduğundan emin değildi.

"Onu bekliyorlar. O onlara ne yapacaklarını söylemeden harekete geçeceklerini sanmıyorum."

"Lee, Taggert uzun zaman aldı, değil mi? Sence o iyi mi?"

"Bilmiyorum. Bir tanesine karşı birçoğu vardı." Kanyonun ağzına doğru ilerledi ve dinamitleri yerleştirmeye başladı. "Onları buraya kapatır kapatmaz Chandler'a dönüp yardım getireceğim."

"Binmek mi? Neye?"

"Al, tut şunu," dedi ve ona bir fûnye uzattı. "Sana sonra gösteririm. Şimdi her şey hazır. Sadece kadın kanun kaçağımızı beklememiz gerekiyor."

Orada birkaç dakika sessizce oturdular. "Şimdiye kadar burada olmalıydı. Umarım kaybolmamıştır."

"Ya da başka bir yere gitti," diye ekledi Blair. "Lee, sanırım sana bir şey söylemem gerekiyor. Balla ilgili. I-."

"Sessiz olun! Sanırım bir şey duyuyorum."

Gün ışımak üzereydi ve puslu şafakta sadece At sırtında bir binicinin taslağı. At, biniciye çok zor anlar yaşıyordu ve zayıf kadın atı kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Yukarı! Şimdi!" Lee Blair'e emretti ve o da daha yüksek kayalıkların güvenliğine doğru koşmaya başladı.

Bir dakika sonra kıyamet koptu. Françoise çığlık atmaya başladı ve aşağıdaki kanyonda adamlar daha ne olduğunu anlamadan koşmaya ve silahlarını ateşlemeye başladılar. Blair yukarı çıkarken durup arkasına baktı ve Fransız kadının büyük aygırın üzerinde, hayvanı kontrol etmek için mücadele ettiğini gördü; arkasında ise iki ayı, kayalık zemini yalamak için ara sıra durarak ilerliyordu.

Blair, Leeden gelen boğuk bir ses duydu ve bir baktı ki Lee tepeyi tırmanıyor, koluyla onu belinden yakalıyordu. O sırada,

Tuhaf bir şekilde ıslık çalıyordu, iki kısa, delici tonda, sonra tekrarladı.

"Eğil," dedi ve Blair'i dirseklerini kayaya sürtecek şekilde itti. Aşağıdaki kanyondaki kaosu görebilene kadar ilerledi. Ağıldaki atlar ayılar da kanyonda olduğu için çılgına dönmüşlerdi ve insanlar ayıları vurmak, atları sakinleştirmek ve bu karmaşadan kaçmak için koşuşturuyorlardı. Françoise, Lee'nin atının dizginlerini çekiyor, bağılıyor ve giriş yolunu işaret ederek adamların kendisini dinlemesini sağlamaya çalışıyordu.

Aniden, Lee'nin büyük atı şaha kalktı ve onu yere attı, ardından hayvan döndü ve yoluna çıkan ayılara aldırmadan girişe doğru koşmaya başladı.

Lee kanyonu daha iyi görebilmek için ayağa kalkarak, "Patlamaya yakalanacak," dedi. Çok sevdiği atını kaybetmenin kaçınılmazlığından bahsederken sesinde büyük bir hüzün vardı.

At koşmaya devam etti ve ayılar onun yolundan çekildi.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra dinamit patladı, kanyonun girişini kapattı ve haydutları içeride hapsetti. Lee patlamanın etkisiyle yere yığılmıştı ama daha toz duman dinmeden açıklığa doğru koşmaya başlamıştı. Yolu yarılادığında, büyük atı korku dolu gözlerle koşarak yanına geldi. Lee hayvanın başına sarıldı ve onu susturmak için onunla konuştu.

"O ayılar ne içindi?" Lee onu takip eden Blair'e . Aşağıdaki kanyonda bağırışları ve silah seslerini duyabiliyorlardı ve patlamanın tozu henüz dağılmamıştı.

"Bana patronluk taslayacağını bildiğim için bundan bahsetmedim ama çok uzun zaman oldu," dedi Blair, neredeyse bağırarak, onu korkutmasına izin vermeyerek. "Taggart gideli yeterince zaman oldu. Haydutların bizi çok geçmeden bulacaklarını biliyordum ve sonra o kulübede bize ateş eden bir düzine adamla sıkışıp kalacaktık. O kanyondan kolayca çıkabilirler ama doğru zamanlama yapılırsa ayıların işleri geciktirebileceğini düşündüm. Umarım kimse ayılara zarar vermez. Tek istedikleri baldı."

Lee ona birkaç şey söylemeye başladı ama hiçbirini yerine oturmuyordu. "Tehlike hissi olmayan bir kadın hiç görmedim. Yaralanabileceğinin farkında değil misin?"

"Sen de öyle," dedi çenesini havaya kaldırarak.

Onu kolundan yakaladı, henüz onu affetmeye hazır değildi. "Şerifi aramaya giderken seni burada bırakmaya korkuyorum."

Başka bir şey söylemeye fırsatı olmadı çünkü o anda şerif ve altı adam dağın yamacından koşarak geldiler. Tamamen nefes nefese kalmışlardı.

"İyi misin, Doktor?" diye sordu şerif, nefes nefese, iri göğsü kabararak. Kırışmış saçlarına rağmen iyi durumda bir adamdı ve kanyona çok kısa bir sürede varmıştı. Taggert kanyonu tarif ettikten sonra tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve Leander'ın işleri kendi eline alma eğilimini de kasabadaki herkesten daha iyi biliyordu. "Taggert başının belada olduğunu söyledi." Bir sonraki an, kenardan aşağıdaki kanyona bakarken ağzı açık kaldı. İnsanlar oyuncak gibiydi, kaya duvarların etrafında koşturuyor ve dışarı çıkmanın yollarını arıyorlardı. "Bunu sen mi yaptın, Doktor?"

Lee, Blair'in kıkırdamasına neden olan bir ses tonuyla, "Ben ve hanımefendi," dedi.

Şerif kenardan geri çekilirken, ekibin adamları izlemeye devam etti. "Hiçbirinin kaçmasına izin vermeyin," dedi omzunun üzerinden, orada durup Blair ve Leander'a bakarken. "Görünüşe göre aradığını bulmuşsun evlat," dedi Lee'ye ve sesinde öfke vardı. "Nasıl oldu da buraya gelmemi bekleyemedin? Neden kanunu kendi ellerine almak zorunda kaldın? Bu yüzden birileri zarar görebilirdi. Oradaki insanlar adam öldürdü. Ve o Fransız lider bir yılandan daha acımasız. Seni bu tür şeyler hakkında daha önce uyarmıştım. Günün birinde bu iyiliksever kazalardan sağ çıkamayacaksın."

"Neden bahsediyor bu?" Blair fısıldadı, şerifi daha önce hiç kimseye kızgın görmemişti. Onu hayatı boyunca tanımıştı ama ona göre nazik ve sessiz bir adamdı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Lee, Blair'in sorusunu ve şerifin öfkesini görmezden gelerek sordu. "Taggart'a bir şey olmasından korkuyorduk."

"Kafasına bir kurşun isabet etti ve birkaç saat baygın kaldı. Bu yüzden buraya gelmem bu kadar uzun sürdü. O kadını yakaladığınızı birkaç saat önce öğrendik. Ama görünüşe göre çok geç kaldık. Kadın uzakta?"

"O aşağıda," dedi Lee.

"Uzun sürmeyecek," dedi ekipten biri. "Bu kanyonun kenarına tırmanan bir kadın."

Blair adama doğru baktı ve o sırada çevresel görüşü bir hareket gördü. Şerifin adamlarından birinin, neredeyse bir ağacın arkasına saklanmış, tüfeğini omzuna dayayıp nişan aldığını gördü. Onu vuracak, diye düşündü Blair ve bir insan ne kadar kötü olursa olsun ya da ne yapmış olursa olsun, öylece durup o kişinin öldürülmesini izleyemeyeceğini biliyordu. Blair adama doğru uçarak bir sıçrayış yaptı ve bacağına çarpıp nişan almasını engelleyecek kadar yakınına inmeyi başardı. Tüfek Françoise'in başının çok üzerinden havaya ateşlendi.

Ama Blair bunun kendisi için doğuracağı sonuçları düşünmemişti ve bir sonraki an uçuşunun kenarına tutunmaya çalışıyordu, ayakları sallanıyordu Yan tarafa.

Şerif ve Lee anında tepki verdi, her biri yüzüstü yatarak bir kolundan tutup onu güvenli bir yere çekti.

Şerif, Blair'in kayalık çıkıntının güvenli yerine çekilmesine yardım ederken, "O senin için doğru kişi," dedi, sesi tiksintiyle ağırlaşmıştı. "Sadece ona çok dikkat et ve zarar görmesine izin verme."

Lee ciddiyetle, "Onu kendisinden ve benden korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum," dedi.

Blair iki adamın ayaklarının yere oturdu, tozunu aldı ve neredeyse düşmek üzere olduğu kanyona baktı.

"ocuklar," dedi şerif. "Biri burada kalıp biz yardım getirene kadar onlara göz kulak olmak için gönüllü olsun. Ve ben döndüğümde hepsi *hayatta* olsa iyi olur."

"Şerif, bu konuşmada bizim ya da Taggert'ın adını anmasanız olur mu? Ve şirketin mağazasına birini gönderebilir misiniz? İfade edilemez ve levye ile dinamit için senedimizi talep edebilir miyiz?" Lee bir an durakladı ve gülümsedi. "Ve faturayı babama gönder. Borcu var. Bana." Bir elinde atının , diğer eliyle de Blair'in elini tutarak döndü.

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi şerif onlar dağa tırmanırken.

"Balayımda," diye seslendi Lee omzunun üzerinden.

"Dikkatli olun. O Fransız kaçtı ve ikinize karşı bir sevgisi olduğunu sanmıyorum."

Lee şerife el sallarken Blair'e , "Aşk tam da aklımdaki şey."

Bölüm 24

Blair yürümeye başladı ama uzun süre dayanamadı. Az yemek, az uyku ve daha da fazla heyecanın birleşimi sonunda onu etkilemişti. başladığında Lee onu kucağına alıp atına bindirdi ve yolu açtı. Blair uykuya daldı ve attan düşmek üzere olduğu zamanlarda Lee onu yakalayıp tekrar bindirmek için oradaydı.

Günlerce yolculuk etmiş gibi görünüyordı ve bir noktada Blair, bırakın bir yatakta uyumayı, hayatında hiç yatak görmediğinden bile .

Sonunda durduklarında ve Lee onu attan indirdiğinde güneş gökyüzünde alçalıyordu. Hiç düşünmeden gözlerini açıp taş temelli büyük bir kulübeye baktı.

"Neredeyiz?" diye sordu ama umursadığından pek emin değildi. Tek yapmak istediği uyumaktı.

"Burası babamın av kulübesi. Birkaç gün burada kalacağız." Blair

başını salladı ve Lee onu kulübenin içine taşıırken gözlerini kapattı. Adamın onu merdivenlerden çıkardığını belli belirsiz fark etmişti ama emin olamayacak kadar yorgundu. Adam onu yatağa yatırdığında, derin bir uykuya dalmıştı.

Pencerenin dışından gelen tuhaf bir sesle uyandı ve gözlerindeki uykuyu kırıştırırken sesin ne olduğunu merak etmeye başladı. Fırlattı

örtüyü , sonra kendini çıplak bulunca nefesi kesildi. Çam yatağın ucunda bir erkek gömleği vardı ve onu . Pencereden aşağı baktığında, manzarayı süsleyen inekleri gördü ve pencerenin altında bir İnek ve buzağı otları çiğniyor ve onu uyandıran sesi çıkarıyorlardı.

Kulübe, ormandaki bir açıklıkta hafif bir tepenin , her tarafta dağlar, kulübeden birkaç metre ötede uzun ağaçlar vardı. Çimenler yeni yeni açmaya başlayan yabancı gül çalılılarıyla kaplıydı.

Arkasındaki merdivenden gelen bir ses dönmesine neden oldu. Lee elinde bir tepsiyle , yemek kokusu ağzını sulandırıyordu.

"Seni duyduğumu sandım," dedi ona gülümseyerek ve gömleğinin altındaki çıplak bacaklarına ilgiyle bakarak. Blair utangaç bir tavırla yatağa geri kayd ve Lee tepsiyi onun kucağına koydu.

Yiyecekleri örten bezi kaldırdı. "Korkarım taze yiyecek yok ama konserve edilmiş ya da korunmuş her şeyimiz var." Jambon ve pastırma, peynir, şeftali, mısırlı kek ve küçük bir tabak yaban çileği vardı.

"Bu bir ziyafet ve ben açlıktan ölüyorum," dedi ve iştahla yemeye başladı.

Lee yatağın ayak ucuna uzandı ve onu başlayan sabit bir yoğunlukla izledi. Artık düğün gecesinin önündeki tüm engellerin nihayet ortadan kalktığının farkındaydı.

"Ne kadar uyudum?" diye sordu, ağzı yemekle doluydu.

Lee cep saatini yavaş ve kolay bir şekilde çıkardı, bu da onun yemek yerken duraklamasına neden oldu. Saate baktı, sonra sanki tekrar cebine koymaya niyeti yokmuş gibi yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

"On dört saat," dedi.

Blair ağzına o kadar hızlı bir mısırlı çörek tıktırdı ki neredeyse boğuluyordu. "Buranın babanızın kulübesi olduğunu söylemişsiniz. Buraya hiç geldin mi?

sık sık?"

Leander gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, her düğmenin üzerinde zaman harcadı, sonra yavaşça pantolonundan çıkardı. "Çocukluğumdan beri," dedi.

Adamın gözleri kızınkiler üzerinde yoğun ve ciddiye ve kirpiklerinin arasından ona bakma şekli kızın sinirlerini geriyordu. Daha hızlı yemeye başladı. "Buraya geyik avlamak için mi geldin?"

Lee, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

İç çamaşırı anlamak için ikinci bir bakışa gerek yoktu. Blair'in eli titremeye başladı.

Lee ayağa kalktı ve pantolonunun yere düşmesine izin verdi.

Blair ona doğru eğilip tepsiyi ve pastırmayı alıp yere koyarken, gözleri onunkilerde, eli bir parça pastırmayla ağzının yarısına kadar gelmiş halde ona baktı.

"Artık Houston'da değilsin," dedi.

Blair bir an için ondan korktu. Son birkaç haftadır onunla her dakika mücadele etmişti ve kız kardeşine yaptıkları yüzünden kendini kadar suçlu hissediyordu ki, şimdi ona teslim olmanın doğru olduğuna gerçekten inanamıyordu.

Lee ona doğru eğildi ve o da başı yatak başlığına değene kadar geriye doğru hareket etti. Bir yanı uzaklaşmak istiyordu ama diğer yanı -en büyük yanı- hareket etmeden önce ölecekti.

Çok , Lee'nin dudakları onunkilere dokundu. Ona baskı ya da başka bir şekilde dokunmadı. Sadece muhteşem, çıplak vücudu olan bu sevimli adam onun üzerine eğilmiş ve onu öpüyordu.

Blair yatağın içinde kaymaya başladı, ya da belki de tereyağının erimesi gibi yatağın içine doğru akmak daha iyi bir tanımlama olurdu. Lee onunla kaldı, dengesini kaybedip üzerine düşene kadar eğilebildiği kadar eğildi.

O andan itibaren artık yavaşlık yoktu. Blair ağzını öpücüğüne açtı ve Leander vahşi bir adam gibi oldu: onu tutkuyla öpüyor, elleri saçlarını yırtıyor, vücudunun her yerinde dolaşüyor, gömleğini parçalıyor Onu. Blair onun tutkusuna kapılmıştı. Haftalardır onu istiyordu ve şimdi dokunmak ve sarılmak, çok uzun süre kendini tutmasının neden olduğu bu ağrıdan kurtulmasına yardım etmek için onundu.

Birbirlerine sarıldılar ve yatakta birlikte yuvarlandılar, ağızları bulabildikleri tüm çıplak etleri yiyor, eller çoğalıyor gibiydi, çünkü her yerdeydiler. Blair'in aklından Leander'ı gördüğü ve ona dokunmak istediği onca zamanın görüntüleri geçiyordu. Onun Elleri ameliyatta hassas düğümler atıyordu ve o ellerin kendisine dokunmasını istiyordu. Onu yürürken izlediği ve bedeninin onunkinin üzerinde hareket ettiğini düşündüğü zamanlar olmuştu. Şimdi ellerini Sırtında ve kalçalarında, o kadar sert ve küçüktü ki yanmakta olduğundan emin olmasını sağlayacak şekilde hareket başlamıştı.

Kızın ne zaman hazır olduğunu hissediyor gibiydi ve içine girdiğinde kız Küçük bir çığlık attı ve Lee'nin ağzı onun kine yapıştı.

Adamın hareketleri hızlandı ve kadın onun hızına ayak uydurarak elleriyle, ağzıyla, bacaklarıyla ona yapıştı. Ve adam daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başladığında, kadın sertleşti, kalçalarını onun kine doğru kaldırdı, ona daha fazla izin verdi vücuduna erişim.

Ve , Blair yine çığlık attı ve Lee üzerine yığılırken vücudu bir tutku spazmıyla sarsıldı. Dakikalar sonra Blair rahatladı ve bir an için vücudu titreyerek Lee'ye sarıldı, bacaklarını Lee'nin beline sımsıkı sarmış, onu asla bırakmamaya kararlıydı.

Blair gevşemeye Lee'nin üzerindeki ölüm tutuşunu bırakana kadar birkaç dakika birlikte yattılar.

Boynundaki nemli bukleleri okşadı, parmaklarını omuzlarındaki kaslarda gezdirdi, tenini hissetti. Onun için çok yeniydi ama bir bakıma sanki hep birlikteydiler. Onun hakkında bilmediği, öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. "Alt katta bir kalça banyom ve şöminede ısınan suyum var. Banyo yapmak ister misin?"

Bir an için, başının arkasından gelen ışıktaki ona baktı ve o başın kendisi için ne kadar değerli olduğunu fark etti. Bu sadece onun fikri miydi yoksa o gerçekten de dünyanın en yakışıklı adamı mıydı?

"Bana böyle bakmaya devam edersen önümüzdeki Salı gününden önce banyo yapamazsın."

Lee, Blair'in muzip gülümsemesine tek kaşını kaldırdı, onu battaniyeye sardı ve birinci kata taşıdı. Kulübenin bir ucunda, iki büyük pencerenin çevrelediği devasa bir taş şömine bulunuyordu. Diğer uçta ise Lee'nin yemek aleminde arta kalan kirli tabaklarla dolu bir mutfak vardı. Uzun duvarlar yaklaşık bir metreye kadar taştan, onun üzerinde kütüklerden oluşuyordu ve orada burada birkaç pencere vardı.

Şöminenin önünde, bir ucu diğerinden daha uzun, teneke bir küvet vardı ve Lee'nin yakındaki dereden geldiğini söylediği soğuk suyla doluydu. Blair orada öylece durup biraz utanırken, Lee küvete sıcak su doldurdu ve küvete doğru götürdü. Blair hâlâ orada öylece dururken, Lee üzerindeki battaniyeyi çekti ve onu suyun içine bıraktı.

Su cennet gibi geldi ve küvete yaslanıp kendini rahatlamaya bıraktı. Lee'nin başında durup onu izlediğinin farkındaydı. Pantolonunu giymişti ama gömleksizdi ve çarpıcıydı: koyu teni, çoğunlukla açık havada geçirdiği bir hayattan dolayı sertleşmiş kaslarının üzerine gerilmişti.

"çocukla evlendim," diye mırıldandı gülümseyerek.

Küvetin dibinde diz çöktü. "Biz çocukken neden hayatımı çekilmez hale getirmeye çalıştın?"

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedi kollarını yıkamaya başlarken.

"Yüzümde çamur, üzerimde uçuşan kartoplarına ne diyorsunuz? ve Mary Alice Pendergast'a aşık olduğumu söylediğin zaman

O mu? Annesi anneme sözde benden gelen aşk notlarını göstermiş."

"Çünkü Houston'ı götürüyordun," dedi usulca. "O benim *ikizimdi*, Ama birdenbire sen oradaydın ve seni benden daha çok seviyor gibiydi."

Lee bir şey söylemeyince başını kaldırıp Bayan'ın gözlerinin onunkileri delip geçtiğini gördü. Ona inanmıyor gibi görünüyordu. Yıllardır çocukluklarını düşünmemişti. Ondan nefret etmişti, onu ilk gördüğü andan itibaren nefret etmişti. Ama neden? Diğer herkes ondan hoşlanıyor gibiydi ve Houston ona tapıyordu ama o, onun yakınında olmaya dayanamıyordu. Eskiden girdiğinde odayı terk etti. "Belki..."

diye fısıldadı. "Belki ne?"

"Belki de arkadaşın olmak istedim."

"Ama yapamadın, çünkü Houston zaten onun damgasını vurmuştu?" Ayağını küvetten kaldırdı, sabunu aldı ve onu yıkamaya başladı, uzun parmakları bacağına çok çok uzaklara kayıyordu.

"Sanki bir ilişkiniz yokmuş gibi konuşuyorsunuz ama ona evlenme teklif ettiniz. Onu sevmiş olmalısın." Blair onun ellerini izledi, ellerini *hissetti*.

Ayak parmaklarını sabunlamaya başladı. "*Sanırım* ona evlenme teklif ettim.

Bazen bu sözleri kimseye söylediğimi hatırlamıyorum. Sanırım bu bir erkeklik geçişiydi. Chandler'daki *her* erkek Houston'a evlenme teklif etti."

"mi?" Blair ilgiyle sordu. "Houston böyle bir şey hakkında tek kelime etmedi. Sadece Alan bana evlenme teklif etti. Diğer tüm erkekler vardı-."

"Aptallar," dedi hızla, ayağını büyük bir dikkatle yıkarken.

"Ama ben çok farklıyım," dedi ve yapabildiği her şeye rağmen gözlerinde yaşlar oluşmaya başladı. "Her zaman diğer kadınlar gibi olmaya çalıştım,

Houston gibi yumuşak ve nazik biriydim ama onun yerine doktor olmak zorundaydım. Sonra, kız ya da erkek tüm diğer öğrencilerden daha yüksek notlar aldım ve erkeklerin bana baktıklarında gözlerinin değiştiğini görebiliyordum. Ve-."

"Dikiş atma konusunda biraz çalışabilirsin," dedi, bacağını indirip sağ ayağını ellerinin arasına alırken.

"Ve ne zaman bir adamı herhangi bir konuda yensem, o-." Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Aceleniz olduğunda dikişleriniz çok büyük oluyor. Onlar üzerinde çalışmalısın."

Blair konuşmak için ağzını açtı ama . Ona dikişlerinin mükemmel olduğunu söylemek istedi ama konunun bu olmadığını fark etti. Kendisi için üzülmeye izin vermeyecekti. Gülümseyerek ona baktı. "Bana nasıl yapılacağını gösterir misin?"

"Sana *her şeyin* nasıl yapılacağını göstereceğim," dedi, kadının içini ısıtan bir bakışla, sonra onu yıkamaya devam etti. "O adamlar aptaldı. Kendinden emin olan hiçbir erkek bir kadından korkmaz. Sadece eve dönmen biraz zaman aldı."

"Eve. Kız kardeşimin nişanlısının evine," diye iç geçirdi.

Leander bir süre sessiz kaldı, elini yıkadı, sabunladı, parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. "Sanırım bir erkek kardeşim olsaydı ve tüm kadınlar onun peşinde olsaydı ve hiçbiri beni istemeseydi, ben de kıskanırdım."

"Kıskanç! Ben- değilim." Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama belki de Houston'ı kıskandığını söyledi. "O benim olmak istediğim her şey. Doktor olmak *istemedim*, olmak zorundaydım. Houston gibi olmak ve eldivenlerimi temiz tutmak istiyordum. Çok fazla arkadaşı var. Sana sahipti."

Sağ kolunu yıkamaya başlarken başını kaldırıp bakmadı bile. "Hayır, bana hiç sahip olmadı."

Blair konuşmaya devam etti. "Houston her şeyi çok iyi yapıyor. Kolay arkadaş ediniyor. Kilometrelerce ötedeki insanlar onu seviyor. Eğer Houston Güney birliklerine liderlik etseydi, iki ordu arasındaki savaşı kazanırlardı. Amerika'da. Hiç kimse onun gibi organize olamaz."

"Seni kesinlikle organize etti. Beni onun elinden alman için seni organize etti."

"Sen! Oh, hayır, bu sadece oldu. Bunu tamamen ben yaptım. Houston bu konuda masumdu."

"Blair," dedi usulca, "valinin resepsiyonunun olduğu gece Houston'a nişanın bozulduğunu söyleyecektim."

"Kapalı mı? Böyle bir şey söylediğini biliyorum, ama kesinlikle öyle demek istemedin.
o."

Onu yıkarken durakladı. "Houston'ı hiç tanımıyorum. Sanmıyorum hiç görmedim ama sende de Houston'da olduğunu düşündüğüm şeyleri görebiliyorum. Houston aklından geçenleri o lanet olası beyazla örtüyor. Onun eldivenleri. Nedense çocukken benimle evlenmeye karar vermiş. Ben onun için bir insan değildim, sadece bir hedeftim. Belki de sen ve ilaç gibiydi, tek fark senin amacının doğru olmasıydı. Sanırım Houston nişanımızı bozmak için bir neden arıyordu çünkü bu işin yürümeyeceğini anlamaya başlamıştı."

"Ama Bay Gates'in ona seninle evleneceğimi söylediği gece onu görmedin."

"Ya yıllarca tıp okuduktan sonra kan görmenin sizi bayılttığını öğrenseydiniz? Karboliğin kurdeşen yaptığını?"

"Ben... ölebilirdim," dedi sonunda.

"Sanırım Houston'a kurdeşen döktürdüm. Birbirimize zor dayanır hale gelmiştik. Hiç konuşmadık, hiç gülmedik ve ona dokunmaya çalıştığımda dudağını kıvırdı."

"Bunu hayal bile edemiyorum!" Blair gerçek bir dehŖet içinde konuŖtu.

Sırtarak göğsünün st kısmını yıkamaya baŖladı, elleri boynunda ve yanaklarında gezindi. "Belki de bir parçası senin ve benim birbirimiz için doğru kiŖi olduğumuzu fark etti ve bu yüzden seni benimle gönderdi."

"Ama o sadece Taggert'in evini görmek istedi ve-"

"İŖte buna glerim! Güzel Bayan Buz Prensesi Houston Chandler hayatında hiçbir erkek için geri adım atmadı ama Taggert'ı ilk gördüğü andan itibaren zlmeye baŖladı. Onu Ŗehirde gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Durup Houston'a bakmıŖtı. O zaman fark etmemiŖtim ama kıskanmalıydım, yani Houston'a olması gerektiği gibi aŖık olsaydım. Ama her Ŗeyden çok merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Taggert," dedi Blair. "Bir kadının o korkunç adamı nasıl isteyebileceğini hayal bile edemiyorum."

"Bize yardım etmek için hayatını riske atmaya kesinlikle hazırdı," dedi Lee. Kaygan, sabunlu elleri gğsnden aŖaėıya doğru kayıyordu. "Frankie'nin etesi senin Houston olduğunu sandı. Fidyeye için elli bin dolar istediler. Taggert sadece silah değil, para da getirmiŖ."

Blair ne dediğini duymadı çünkü elleri gğslerinin üzerinde kayıyordu. Kollarını dolamak için kaldırdı, küvete yaslandı ve onun kendisine dokunmasının verdiği hissin tadını çıkardı.

nnde durmak için hareket etti, sonra onu sudan kaldırdı, ıslak teni onunkine yapıŖtı. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum," dedi.

Leander özellikle giysilerini çıkarmakta ustalaŖmıŖ görünüyordu. Çünkü onu kanepeye kadar üç adım taŖıdığında çıplaktı. İlk tutkusu tkenmiŖti ve bu sefer yapmak istiyor gibiydi vücudunu keŖfetmekten biraz daha fazlasını yaptı. Blair ona iŖkence ediliyormuŖ gibi hissediyordu. Kendisine uzanan ellerini geri çevirdi ve sadece elleriyle, ağzıyla, tenine sürtünerek tüm vücuduna dokunmanın zevkini yaŖamasına izin verdi, ta ki kadın arzudan neredeyse hissizleŖene kadar.

Adam Blair'in üzerine çıktığında, Blair ona tutunmaya çalışıyordu ama adam çileden çıkaracak kadar yavaştı, acele etmeyi reddediyor, uzun ve yavaş vuruşlarla acele etmiyordu. Adam daha hızlı hareket etmeye başladığında, Blair çılgına dönmüştü ve onu bu kadar çok istediği için patlayabileceğini hissediyordu.

Sonunda doruk noktasına , öyle bir doruk noktasıydı ki, bir an için öldüğünden emin oldu. Lee'ye sarılırken vücudu ağrıyor, titriyor ve titriyordu.

Ona gülümseyerek geri çekildi. "Harika bir takım olacağımızı biliyordum."

"Benimle evlenmek istemenin tek nedeni sevişmek mi?" derken ciddiydi.

Onun da yüzü ciddileşti. "Bu ve dikiş atman." "Sen!" diye

nefesini tuttu ve yumruğuyla adamın kaburgalarına vurdu.

Ama Lee ondan uzaklaştı. ", . Biraz yürüyelim. Sana göstereceğim yerler var."

Onu giysisiz görmeye alışık değildi. Şimdiye kadar gördüğü diğer çıplak erkekler, soğuk mermer levhalar üzerine uzatılmış kadavralardı. Lee şimdiye kadar gördüğü herkesten daha canlı görünüyordu.

"Hayır, yapamazsın," diye güldü ve kızın elinden tutup onu kanepeden çekti. "Yukarı çık ve giyin. Merdivenlerin başındaki sandıkta eski giysiler var. Onları giy." Merdivenleri çıkarken kızın sert, çıplak poposuna bir şaplak attı.

Blair sandığı açtı ve giysilerini karıştırmaya başladı, ama duvarda bir ayna vardı ve durup kendine baktı. Cildi parlıyordu, yanakları pembe ve gözleri ıslık ıslık. Tabii ki, işine engel olmasın diye genellikle sıkıca arkaya topladığı saçları şimdi vahşi bir aslan yelesi gibi başının üzerinde duruyordu.

Leander'ın onu sevdiği doğru olabilir miydi? Kesinlikle onun arkadaşlığını umursuyor gibi görünmüyordu ve onu kazanmak için çok mücadele etmişti. Yoksa sadece

cerrah bir ortak ve hevesli bir yatak arkadaşı ister misiniz?

"Üç dakikan var," diye bağırdı Lee aşağıdan. "Hazır değilsem

cezam ne olacak?" diye karşılık verdi. "Yoksunluk."

Blair gülerek ağır kanvas pantolonunu ve flanel gömleğini aceleyle başladı. Pantolon çok kısaydı ama vücudunun üst ve alt yarısını örtmeyi başarmıştı. Bel kısmı o kadar büyüktü ki elinde tutmak zorunda kaldı.

Aşağıda Lee bir sırt çantasına yiyecek tıktırıyordu.

"Kemerin var mı?" diye sordu.

Lee ona bakınca, kadın kemerini çözdü ve bir sırtıyla pantolonun yere düşmesine izin verdi. Lee'nin iniltisiyle ödüllendirildi.

Odun yığınının doğru döndü ve bir ip aldı, sonra ona doğru gitti, diz çöktü ve ipi kemer halkalarından geçirdi. Pantolonunu kaldırırken, bacaklarını sonuna kadar öptü, böylece pantolon yerine oturduğunda Blair ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Lee kapıya doğru yürüdü. ", gidelim." Bu kez muzipçe gülümseyen oydu.

Dizlerinin bağı çözülen Blair onu dışarı kadar takip etti.

Bölüm 25

Blair, Lee'yi dar bir geyik patikası boyunca, meşe çalılıkları arasından, bir çayırdan geçerek bir dağın yamacına doğru yürürken takip etti. Ağaçların kabukları

Titrek kavaklar geyikler tarafından çiğnenerek ağaçların çoğunu öldürmüştü ve devrilmiş kütüklerin üzerinden yürümek zorunda kalmışlardı. Her yerde büyük geyiklerin dışkıları vardı.

hayvanlar artık yaz için kuzeye gitmişlerdi.

Lee ona bir şahini işaret etti ve bazı çiçeklerin isimlerini söyledi. Çok hızlı gittiğini hissediyor gibiydi ve onun için yavaşladı, yolu açmak için cızırtılı küçük meşe ağaçlarını geride tuttu.

Tepede dar bir sırt vardı, her iki tarafa doğru , bir taraftan aşağıya doğru devasa köknar ağaçları uzanıyordu ve kilometrelerce uzanan puslu mavi bir manzara görünüyordu

diğer tarafta dağlar. Lee oturdu, devrilmiş bir ağaca yaslandı ve kollarını ona açtı. Kadın minnetle onun yanına sokuldu, elini kendi elinin içinde tuttu ve parmaklarıyla oynadı.

"Şerif ikimizin aynı türden olduğumuzu söylerken ne demek istedi?" diye sordu.

Lee gözlerini kapatmıştı, güneş yüzünü ısıtıyordu. "Çocukken birkaç kez başımı belaya soktum. Sanırım beni affetmedi."

Blair dik oturdu. "*Sen!?* Başın belaya mı girdi? Ama sen her zaman bir erdem timsaliydin, her annenin rüyasıydın."

Gözlerini açmadan ama gülümseyerek onu kendine doğru çekti. "Benim hakkımda olabildiğince az şey biliyorsun. Düşündüğün gibi biri değilim."

"O zaman bana başını nasıl belaya soktuğunu ve bunu neden duymadığımı anlat.

Eminim Chandler'da bu haber manşetlere taşınırdı: Aziz Leander Mükemmelden Daha Az Şey Yapıyor."

Lee daha geniş sırttı. "Bunu duymadınız çünkü babam bir şekilde bunu gizli tutmayı başardı ve ayrıca Colorado Springs'de oldu. Yaptığım şey kendimi iki kez vurdurmak oldu."

"Vurulmuş mu?" diye nefes nefese kaldı. "Ama hiç yara izi görmedim."

Lee homurdandı. "Daha bana bakmadın bile. Sana yaklaşıyorum ve sen üzerime atlıyorsun."

"Ben böyle bir şey yap-." Blair durdu çünkü söylediği şey doğrudu. "Nasıl vuruldun?" diye sordu uysalca.

"On dört yaşımıdayken babamla birlikte Colorado Springs'e gittim. Bir müşterisi için bir tanıkla konuşması gerekiyordu ve adamla bankanın çok kuzeyinde olmayan bir otelde buluşacaktı. Akşam yemeğini yeni ve otelden ayrılıyorduk ki aniden silahlar ateşlenmeye başladı ve biri bankanın soyulduğunu bağırdı. Sokaktan aşağı baktım ve yüzlerinde bandana olan yarım düzine adamın bize doğru geldiğini gördüm.

"Sanırım düşünmedim, sadece harekete geçtim. Ara sokakta dört atlı ve yem torbalarıyla yüklü bir at arabası vardı. Koltuğa atladım, atlara bağırdım ve arabayı sokağa sürerek haydutların çıkışını engelledim."

"Ve seni vurdular."

"Arabadan atlayamazdım. Atlar önden koşar ve caddeyi boş bırakırlardı."

"Yani orada öylece oturup atları tuttun," dedi Blair biraz da hayretle.

"Şerif banka soyguncularını yakalayana kadar orada kaldım."

"Sonra ne olacak?"

Gülümsedi. "Sonra babam beni arabadan indirip doktora götürdü ve bir kurşunu çıkarıp attı, diğeri koluma saplandı. Ayrıca sarhoş olmama da izin verdi ve yemin ederim akşamdan kalma halim vücudumdaki deliklerden daha kötüydü."

"Ama sizin sayenizde soyguncular yakalandı."

"Ve yıllarını hapiste geçirdiler. Şimdi dışarıdalar. Hatta onlardan biriyle tanıştın." "Ne zaman?" diye sordu.

"Resepsiyona gittiğimiz gece. River Caddesi'ndeki eve gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? İntihar vakasını? Dışarıdaki adamı hatırlıyor musun? Ondan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Kumarbaz," dedi, adamın kendisine nasıl baktığını düşünerek. "Diğer şeylerin yanı sıra. LeGault o olaydan sonra on yıl hapis yattı. Colorado Springs'te soygun."

"Senin yüzünden," dedi. "Onu yakalayan sen olduğun için senden nefret ediyor olmalı."

Lee pek ilgilenmeden, "Muhtemelen," dedi. Gözlerini açtı ve ona baktı. "Ama sanırım sen de eskiden benden nefret ederdin."

"Tam olarak nefret değil..." diye başladı, sonra gülümsedi. "Düğün gecemizde nereye gittin?"

"Kurşun izlerimi görmek ister misin?"

Adamın kendisine cevap vermeyi reddetmesi üzerine bir şeyler söylemeye başladı ama ağzını sıkı bir çizgiye sıkıştırdı ve daha fazlasını söylemedi.

Parmak ucunu kızın çenesinin altına koydu. "Balayları öfkenin ya da somurtkan bakışların yeri değildir. Sana üçüz doğurduğum zamanı anlatmama ne dersin?"

Ona tek kelime etmedi. "Bir
tanesi makattaydı." Hala bir şey
yok.

"Ve bir ay erken doğdular ve her biri bir saat arayla doğdu ve onları
hayatta tutmak için..."

"Neye?" diye sordu birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Oh, hiçbir şey. Çok ilginç değildi. Sadece üç dergide yazıldı. Yoksa
dört müydü?" Omuz silkti. "Fark etmez."

"Neden hakkında yazıldı?"

"Çünkü onları kurtarma ... Ama muhtemelen ilgilenmezsiniz." Bir
esnemeye kütüğe sırtını yasladı.

Blair onun üzerine atladı, ellerini yumruk yaptı. "Söyle bana, söyle bana,
söyle bana," diye bağırırken, Lee gülerek onunla birlikte çimlerin üzerinde
yuvarlanmaya başladı. Kadın dibe vurduğunda durdu.

"Sana söyleyeceğim ama sen de bana kendinle ilgili bir sır vermelisin."

"Benim hiç sırrım *yok*," dedi ona ters ters bakarak, nereye gittiğini
söylemeyi reddetmesini hatırlatarak.

"Oh, evet, biliyorsun. Beslenme çantama yılanları ve kalem kutuma
çekirgeleri kim koydu?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Emin değilim, ama sanırım ayakkabına
şekerlemeyi koyanla aynı kişi .
ceketinizin kollarını kapatan, sandviçlerinize acı biber koyan, kim
-."

"Annemin bahçe partisinde!" dedi. "Orada oturdum ve onları yedim
sandviçleri olduğunu ve diğerlerinin de ateşli olduğunu ve beni öldürmek
üzere oldukları için korkak olduğumu düşündüm. Bunu nasıl başardın?"

"Kaşığımı düşürdüğümde Jimmy Summers'a çamurlu köpeğini serbest bırakması için bir peni ödedim. Köpek bahçeye kaçtı ve sen, her zaman kurtarıcı olan, kurtulmak için koştun. Herkes seni izliyordu, bu yüzden tabağındaki sandviçleri incelemek için zamanım vardı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Orada ter içinde oturuyordun ama her lokmayı yedin."

Başını sallayarak ona doğru yaklaştı. "Ya en sevdiğim balıkçı şapkamdaki kurumuş inek turtası?"

Başını salladı.

"Peki ya Bayan Ellison'ın benim tahtamdaki resimleri?" Başını salladı.

"Benden başka kimse seni yakaladı mı?"

"Bir keresinde baban yapmıştı. Houston balık tutmaya gideceğini söyledi, ben de gizlice evine gittim, kazdığın solucanları attım ve kutuya bir jartiyer yılanı koydum. Ne yazık ki baban beni yakaladı."

"Söyleyecek birkaç sözü olduğunu tahmin ediyorum. Nina'nın şakalarından nefret ederdi."

"*Asla* bir hanımefendi olamayacağımı söyledi."

Lee ciddiyetle, "Ve haklıydı," dedi ve onu ovalamaya başladı. "Sen bir hanımefendi değilsin. Sen kanlı canlı bir kadınsın." Sırıttı. "Doğru yerlerde çok fazla et var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Erdemimi almayı mı planlıyorsunuz, efendim? Lütfen efendim, elimde kalan tek şey o."

"Yaptığınız şey için bunu bile hak etmiyorsunuz, genç bayan," dedi, sesini alçaltarak. "Yargılandınız ve suçlu bulundunuz ve cezalandırılacaksınız."

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Taffy ayakkabılarımın içinde mi?"

"Ben daha çok hayatımızın geri kalanında benim aşk kölem olmanı düşünüyordum."

"Bir parça şekerleme için bu biraz ağır değil mi?"

"Acı biber ve-" Gözleri büyüdü. "Hapşırık tozunu krakerlerime sen mi koydun? Ve babamın dürbünündeki isi onları okula götürdüğüm gün?"

Başını salladı, ona yaptığı şakaların dolayı kendini biraz suçlu hissetmeye başlamıştı.

Ona hayranlıkla bakıyordu. "Bazılarını senin yaptığını biliyordum ama çoğunu John Lechner'in yaptığını düşünmüştümdür hep. Biliyor musun, onu dört yıl önce New York'ta gördüm ve bana yaptığını *düşündüğüm* her şeyi hatırladım ve korkarım ona karşı neredeyse hiç nazik değildim."

"Misilleme yapmadınız mı?"

"Yaklaşık yüz kez. Yıllarımı kavgalar yüzünden morluklarla geçirdim. John." Sırıttı. "Ve düşününce, o masumdu. Senin yaptığını bildiklerime gelince, ne ki? Benden altı yaş küçüktün ve ayrıca sana attığım bir yumruktan sonra babamın bana attığı kırbağı düşünmek bile bir kıza vurma konusunda iki kez düşünmem için yeterliydi."

Abartılı bir iç çekişle, "Şimdi de çocukluk aptallığının bedelini ödemek zorundayım," dedi. "Hayat çok zor."

"Zor olan tek şey bu değil," dedi tek taraflı bir sırıtışla. "İyi

ki doktorum ve şok olmam imkânsız." "Beni çeken

doktorluğun değildi."

"Öyle mi? Peki seni bana çeken neydi?"

"Israrla dikkatimi çekmeye çalışıyorsun. Buna yeterince dayandım ama artık dayanamıyorum."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi yorgun bir sesle.

"İtaatkâr kadınlara bayılırım," diye mırıldandı elini gömleğinin altından geçirip göğüs kafesini okşamaya başlarken ve elini yukarı kaldırıp göğüslerine dokunurken.

Blair sadece birkaç saat sonra onu tekrar isteyebildiğine şaşırmıştı ama parmak uçları onun sıcak tenine dokunduğunda sanki ilk kez gibi hissetti. Daha önce ona yaptığı şakaları hiç düşünmemişti. yıllar. O zamanlar bunları ondan nefret ettiği için yaptığını, Houston'ı elinden aldığı için onunla ödeştğini düşünmüştü. Ama şimdi, tek istediğinin onun ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

Adam başını kaldırıp düğmelerini açmaya başladığında, kadın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benim için ne ifade ettiğini anlamıyorum," diye fısıldadı.

Lee ona yumuşak, nazik bir gülümseme verdi. "Henüz değil mi? Yanımda kal, sana da gelecektir. Senin hakkında bir şey var, Blair, kesinlikle bir cehennem koyabilirsin Savaşmak. Benim *için* savaştığın kadar güçlü bir şekilde savaşmaya geleceğini düşünüyor musun? Bana *karşı* mı?"

"Bilmiyorum," dedi kafası karışmış bir halde. Bu adam hakkında çok kararsızdı. Hayatının büyük bölümünde onun düşmanıydı. Onunla gelen her şekilde mücadele etmişti. Ve Lee'nin söylediklerine rağmen. kız kardeşinin düğününü sabote ediyor. Neden? Nefret ettiğine yemin ettiği bir adamla neden yatağa girmişti?

Lee onun ellerini avuçlarının içine aldı ve avuç içlerini öptü. "Sen hayatın cevaplarını bulmaya çalışırken, biz zaman kaybediyoruz." Gömleğinin düğmelerini açmayı bitirdi.

Yavaşça, neredeyse nazikçe seviştiler, Lee onun tepkilerini görmek için yüzünü izledi. Parmak uçlarının her birini öptü, üzerlerinde oyalandı ve ağzının ılık, nemli iç kısmını hissetme duygusu tüm kadının içinden geçti. Göğüslerini öptü, ellerini teninde gezdirdi.

Ve ona geldiğinde, nazik, tatlı ve uzundu.

Daha sonra onu çok yakından tuttu, bacaklarını bacaklarının arasına sıkıştırdı, etrafını sardı, vücudunu kendi vücudunun içine almaya çalıştı.

Blair onun kollarının arasında uzanmış, çekirge seslerini, sinek kuşunun tiz ıslığını ve rüzgârı dinliyordu. Lee'nin kokusu, tadı ve hissi onu dolduruyor gibiydi. Bu anın hiç bitmemesini ne kadar da çok istiyordu.

"Eve döndüğümüzde çoraplarıma bakması için birini tutman gerekecek," dedi usulca.

"Neyiniz?" diye sordu belli belirsiz, sanki hayatı buna bağılmış gibi ona tutunarak.

"Çoraplarım, gömleklerim ve botlarımın cilalı olmasını isterim. Ve evi temizleyecek, yatağı yapacak ve bizi besleyecek birine ihtiyacınız olacak."

Blair bir an sessiz kaldı, sonra ne dediğini anlamaya başladı. söylüyordu. Küçüklüğünden beri tek ilgilendiği -ya da öğrendiği- şey tıptı. Bir evin nasıl yönetileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Derin bir iç çekti. "Sence bizimle evlenmek isteyen biri var mıdır?"

Lee'nin kıkırdadığını hissedebiliyordu. "Sorabiliriz. Bir kadın suçluyla tanıştım-." Blair dişlerini derisine geçirip ısırarak tehdit edince durdu.

"Lee," dedi ona bakmak için geri çekilirken. "Bir evi yönetmek hakkında gerçekten ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Annem bana öğretmeye çalıştı ama-."

"Ağaçlara tırmandın."

"Ya da bir yere kaçtı. Flo Teyze denedi ama Henry Amca zaman olduğunu söyleyip durdu, sonra da ona yardım etmem için beni ameliyata aldı. I Sanırım zaman yoktu. Gelecek yıl ev kadınlığı yazılmayı planlıyordum, böylece Alan'la evlendiğimde hazırlıklı olacaktım."

"Bir kurs, ha? Size tuvaleti nasıl temizleyeceğinizi ve yerleri nasıl fırçalayacağınızı öğrettikleri bir kurs mu?"

"Sence o kadar kötü olur muydu?"

"Muhtemelen daha kötü."

Başını tekrar adamın omzuna koydu. "Sana benimle evlenmemeni *söylemişim*. Şimdi neden başka kimsenin istemediğini anlıyorsun. Houston bu işte benden çok daha iyi. Onu yanında tutmalıydın."

"Muhtemelen," dedi ciddiyetle. "Neşterimi ödünç alması konusunda kesinlikle endişelenmeme gerek yok."

"Seninkini asla ödünç almam," dedi kızgınlıkla. "Benim kendi evim var." "Evet, ama Houston bir evin nasıl idare edileceğini biliyor. Onu hayal ediyorum Kocanın çorapları her zaman temiz ve düzenli olacak."

Blair ondan uzaklaştı. "Eğer istediğin buysa, ona ya da başka bir kadına gidebilirsin. Eğer bunu yapacağımı düşünüyorsan Hayatımı senin iç çamaşırlarına adadım, yanılıyorsun." Ayağa kalktı ve öfkeyle pantolonunu çekmeye başladı.

"*Bir* çorap bile mi yok?" diye yalvarırcasına sordu.

Blair ona baktı ve kendisine güldüğünü gördü. "Sen!" güldü ve Blair'in kollarına düştü, Blair de ona şiddetle sarıldı. "Bana üçüzlerden bahsetmedin."

"Ne üçüzleri?"

"Teslim ettiğiniz ve hakkında dört dergide yazılanlar."

Adam aklını kaçırmış gibi baktı. "Hayatımda hiç üçüz doğurmadım."

"Ama sen dedin ki... Ah, sen!" diye soluk soluğa güldü.

Elini kızın pantolonlu bacaklarında ve çıplak sırtında gezdirdi. "Nehre kadar yürümeye ne dersin? Orada yemek yiyebiliriz."

"Ve klinik hakkında konuşalım," dedi ayağa kalkıp gömleğini giyerken. "Ekipmanların ne zaman geleceğini düşünüyorsun? Ve bana tam olarak ne sipariş ettiğinizi söylemediniz. Lee, eğer orada çalışmak istemiyorsan, bir arkadaşına yazabilirim diye düşündüm, Dr. Louise Bleeker. Kendisi oldukça iyi ve Chandler da hızla büyüyor, yani eminim başka bir doktor daha işimize yarayabilir."

"Aslında Bayan Krebbs'i klinikte yardımcı olması için işe almayı düşünüyordum."

Blair gömleğinin düğmelerini iliklerken durakladı. "Bayan Krebbs! Onun nasıl biri olduğunu biliyor musun? Bir gün küçük bir çocuk boğazına tavuk kemiği takılmış halde hastaneye geldi ve sevgili Bayan Krebbs *gerçek* bir doktorun gelmesini beklememi önerdi."

"Ve bugün hâlâ hayatta mı?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Yine benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Senin gibi görünen kadınlara asla sataşmam." Göbeğinin hemen üstüne kadar açılmış gömleğine baktı. "Hadi," dedi kadın cevap vermeden önce. "Eğer iş konuşacaksak, en azından bunu yaparken yürüyelim."

Bölüm 26

Leander ve Blair el ele tutuşarak tepeden doğru koştular. Arada bir durup öpüştiler ve Lee Blair'in, Blair de onun giysilerini çekiştirmeye başladı, ta ki kulübeden hemen önceki tepeye vardıklarında ikisinin de düğmeleri bellerine kadar açılmıştı.

Ancak tepeden kulübeye doğru baktıklarında eğlence sona erdi, çünkü ön verandada Reed Westfield duruyordu.

Lee'nin yüzü anında kasvete büründü ve Blair ile kabin arasına girerek gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Beni dinle," dedi nazikçe. "Sanırım yine gitmem gerekecek. Babamın buraya geleceğini sanmıyorum. Acil bir durum olmadığı sürece."

"Acil durum mu? Yapabilirim-." Adamın gözlerindeki bir şey kadının durmasına ve çenesinin sertleşmesine neden oldu. "*Bu o* tür bir acil durum mu? Dışlanmam gereken, bana güvenilemeyecek bir durum mu? Sadece erkekler için olan acil durum mu?"

Ellerini onun omuzlarına koydu. "Blair, bana güvenmek zorundasın. Elimde olsa sana söyledim, ama senin iyiliğin için-."

"Kendi iyiliğim için cahil kalmalıyım. Tamamen anlıyorum." "Hiçbir şey anlamıyorsun!" Lee parmaklarıyla onu kavrayarak Sıkıca. "Sadece bana güvenmek zorundasın. Eğer sana söyleyebilseydim, ."

Sarsılarak ondan uzaklaştı. "Çok iyi anlıyorum. Siz de tıpkı Bay Gates gibisiniz. Bir kadının ne yapıp ne yapamayacağına dair katı fikirleriniz var ve gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunuzda ne yaptığınızı söyleyecek kadar güvenilmezim. Söylesene, artık evli olduğumuza göre ne yapmama izin vermeyi planlıyorsun? Yani, evini yönetmek ve yatağını neşeyle paylaşmak dışında? Doktorluk yapmaya devam edebilir miyim, yoksa bunu da yapamayacak kadar beceriksiz miyim?"

Lee yardım istercesine gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Pekâlâ, istediğin olsun. Benim canavar olduğumu düşünüyor gibisin, o yüzden ben de öyle olacağım. Babam önemli bir sebepten dolayı burada ve şimdi senden ayrılmak zorundayım. Nereye gittiğimi söyleyemem, yoksa söyledim. Şimdi yapmanı istediğim şey babamla birlikte Chandler'a dönmen, ben de mümkün olan en kısa sürede evde olacağım."

Blair onun yanından geçip tepeye ve kulübeye doğru yürürken başka bir şey söylemedi. Reed'e bakmak bile onun için zordu. Çocukluğundan ve onu biricik oğluna eşek şakası yaparken yakaladığından beri ondan hiç hoşlanmamıştı. Lee, Blair'le evlenmek istediğini söylediğinde Reed, Gates'in onu maruz bıraktığı o korkunç sorguya katılmıştı. Ve daha sonra Reed, Lee ve bir Fransız kadınla ilgili o hikayeyi uydurarak ona doğrudan yalan söylemişti.

Şimdi onun yanından geçip kulübeye girerken ne sıcak ne de özellikle samimi olabiliyordu. Onu soğukkanlılıkla selamladı ve içeri girdi.

Yalnız kaldığında bile, boyun eğmesine izin vermiyordu. Bu şekilde davranılmaktan başka ne bekliyordu ki? Lee onu sevdiğini söylemişti ama hangi erkek onun kadar hevesli bir yatak arkadaşına bir kadını sevmezdi ki? Ve Lee'nin onur anlayışı, ilk gece bakire olduğu için onunla evlenmek zorunda hissetmesine neden olacaktı.

Blair üst kata çıkıp erkek giysilerini çıkardı ve tıbbi üniformasını giydi. Pencere açıldı ve içeriden sesler duyabiliyordu. Dışarı baktığında Lee ve babasını kulübeden biraz uzakta görebiliyordu ve el kol hareketlerinden birbirlerine kızgın oldukları anlaşıyordu.

Lee çimlerin üzerine çömelmiş, bir sapı çiğnerken, Reed ağır vücudunun her santimini kullanarak oğlunun üzerine korkutucu bir şekilde eğiliyordu. Blair'e göre Reed, Lee'yi tehdit ediyormuş gibi görünüyordu.

Kendine rağmen pencereye doğru eğildi. Reed'in Lee'ye doğrulttuğu parmağıyla noktaladığı bazı kelimeler ona doğru süzülüyordu. "... tehlike..." "...hayatını riske at..." "...Pinkerton..."

Geri çekildi. Üniformasının son düğmelerini iliklerken, "Pinkerton mı?" diye fısıldadı. Lee'nin Pinkerton'la ne ilgisi vardı? Dedektiflik Bürosu mu?

Bir an için yatağın üzerinde oturdu. Lee'nin düğün gecesi nereye gittiğini düşünmek için fazla zamanı olmamıştı. Reed ona yalan söylemişti ve o da inanmıştı. Lee'nin başka birini sevdiğine inanmaya hazırdı; liderini kan zehirlenmesinden kurtarmak için bir haydut inine koştuğuna inanmaya hazırdı. Ama ya Lee başka bir şeye bulaşmışsa, bir şeye... Onun neye bulaşmış olabileceğini düşünmekte bile tereddüt ediyordu. Belki de Pinkerton'lara *yardım ediyordu*. Ama Reed'in oğlunu uyarma şekline bakılırsa, Blair öyle düşünmüyordu.

Leander yasadışı bir işe bulaşmıştı. Bunu biliyordu, hissediyordu. Ve bu yüzden ona ne yaptığını söyleyemiyordu. Onun masum kalmasını istiyordu.

Blair ağır adımlarla yavaşça aşağı indi ve tam Lee içeri girerken kapıya vardı. "Gitmem gerek," dedi Lee'ye bakarak.

Blair ona baktı. Lee hangi suçun içindeydi? Ve neden? Paraya mı ihtiyacı vardı? Denver'dan sipariş ettiği yeni tıbbi ekipmanı düşündü. Çok pahalıya mal olmuş olmalıydı ve herkes bir doktorun çok az para kazandığını bilirdi. Elbette Lee'ye annesinden miras kalmıştı ama bunun ne kadar olduğunu kim bilebilirdi? Bunu kliniğini açabilmek için mi yapıyordu? İnsanlara yardım edebilmek için mi?

"Biliyorum," dedi elini onun koluna koyarak.

Ona bakarken rahatlamış bir şekilde iç çeker gibi oldu. "Artık kızgın değil misin?"

"Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum."

Onu acı verecek kadar tatlı bir şekilde öptü. "geldiğince çabuk döneceğim. Baban seni şimdi eve götürecekt."

Tek bir kelime daha etmeden, büyük aygırına binmiş ve dağdan aşağıya, onun görüş alanından çıkmıştı.

Blair, Reed'in kendisi için getirdiği ata bindi ve sessizlik içinde eve doğru uzun bir yürüyüşe başladılar. Çam ağaçları arasında, küçük dereler boyunca uzanan patikanın büyük bir kısmı tek sıra halindeydi. Blair, Lee'nin ortadan kaybolması üzerine kafa yoruyor, kendi kendine vardığı sonucun yanlış olduğunu söylüyor ve onun tehlikede olmaması dua ediyordu.

Chandler'ın birkaç mil dışında, düzleşip kurduğunda Reed atını dizginleyerek onun yanına gitti.

Reed, "Sanırım ikimiz yanlış bir başlangıç yaptık," dedi.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi. "Sekiz yaşımdan beri."

Bir an için şaşkın görünüyordu. "Ah, evet, eşek şakaları. Biliyor musun, karım bir şakadan haberdar olmasaydı ben de bilmiyorum . birkaç tanesi. Lee onlar hakkında tek kelime etmedi. Helen onların bir kız tarafından yapıldığını söyledi. Erkeklerin zeki olduğunu ama kızlar kadar zeki olmadıklarını ve bu şakaların oldukça olduğunu söyledi. Ona balık solucanlarını bir yılanla değiştirdiğini gördüğümü söylediğimde çok ilgilendi. "Blair Chandler," dedi. 'O olduğunu tahmin edebilirdim. Lee'ye karşı her zaman olağanüstü bir ilgisi olmuştur. Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ama başka bir eşek şakası duyduğunda çok güldüğünü biliyorum."

"Lee ona söylemediyse, nasıl öğrendi?"

"Bazen Nina, bazen de Lee'nin   retmeni. Bir keresinde Lee okuldan eve karın ağrısıyla gelmiş ve Helen onu yatırdıktan sonra mutfağa döndüğünde Lee'nin yemek kovanının masanın üzerinde yavaşça hareket ettiğini görmüş.  inde ne olduğunu görecek kadar korkudan neredeyse öleceğini söyledi. Boynuzlu bir kurba aydı ve minnetle   ek bahçesine koydu."

"Lee benimle evleneceğini söylediğinde pek mutlu olmamana şaşmamalı," dedi Blair.

Reed bir an sessiz kaldı, atıyla birlikte rahatça hareket ediyordu. "Sana Lee ve seninle ilgili en büyük endişemi söyleyeceğim ve bunun şakalarla bir ilgisi yok. Gerçek şu ki, oğlum çok fazla çalışıyor. Çocukken bile aynı anda  iş iş birden yapardı. Nedense Lee dünyanın sorunlarının kendi sorumluluğunda olduğunu düşünüyor. Doktor olmak istediğini söylediğinde gurur duydum ama endişelendim de. Yaptığı şeyi yapmasından korkuyordum, çok fazla şey üstlenmesinden. Hastanede  alışıyor ve Dr. Webster yönetici unvanına sahip olmasına rağmen burayı yönetiyor. Lee ayrıca kasabadaki herkesin davasını alıyor. Haftada dört gece çağrılara koşuyor. Ve hala taşradaki insanları ziyaret ediyor."

"Ve ona daha fazla yük olacağımdan mı korkuyordun?" Blair fısıldadı.

"Etrafınızda heyecan olduğunu kabul etmelisiniz. I Lee'nin kendisinden olabildiğince farklı biriyle, Houston gibi Opal'a çok benzeyen biriyle, evde kalıp dikiş dikecek ve yuva kuracak biriyle evlenmesini istedim. Sana karşı olduğumdan değil, ama Chandler'a döndüğünden beri son birkaç haftada olanlara bir bak."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Blair, zihninden birbiri ardına heyecan resimleri geçerken. "Lee'nin pek dinlendiğini sanmıyorum, değil mi?"

"Seni ne kadar iyi bir doktor olduğu konusunda etkilemeye çalışırken neredeyse kendini öldürüyordu." Durakladı ve ona gülümsedi. "Ama yol boyunca bir yerlerde, seni ne kadar çok istediğini görmeye başladım."

"Evet, olduğuna inanıyorum," diye mırıldandı, kadının onu gizlice yaptığı şeyi yapmaya yönlendirip yönlendirmediğini merak ediyordu.

Reed'le birlikte Chandler'a doğru sessizce at sürdüler, son birkaç mil yıldız ışığında geçti. Reed onu Leander'la paylaştığı evde bıraktı ve Blair yüreği burkularak içeri girdi. Burası için de borçlu muydu?

Hızlı bir banyo yaptı ve yorgun bir şekilde boş yatağa tırmandı. Görünüşe göre kaderinde bu evde her geceyi yalnız geçirmek vardı.

Ertesi sabah saat altıda çalan telefonla uyandı. Sersemlemiş bir şekilde aşağıya indi.

Operatör Caroline, "Blair-Houston, Denver'dan dört yük vagonu az önce geldi ve şoförler Archer Caddesi'ndeki eski depoda Leander'ı bekliyor" dedi.

"O gidemez ama ben on beş dakika içinde orada ."

"Ama bu doktor ekipmanı ve Leander'ın onlara nereye gittiğini söylemesi gerekiyor."

Blair buz gibi bir sesle, "Diplomama göre *ben* bir doktorum," dedi.

"Bir şey kastetmediğime eminim. Sadece mesajı iletiyordum." Tereddüt etti. "Leander neden gidemiyor?"

Meraklı kadın! diye düşündü Blair. Lee'nin gizemli görevlerinden birinde daha olduğunu söylemeyecekti. "Çünkü onu çok yordum," dedi ve telefonu gülümseyerek kapattı. *Bu* onlara dedikodu yapacak bir şeyler verirdi.

Blair merdivenleri hızla çıktı ve dakikalar sonra saçlarını toplamaya devam ederek caddede koşmaya başladı. Archer Bulvarı'nın tepesine vardığında, vagonlara yaslanmış ve sabırsız görünen adamları gördü.

"Merhaba, ben Dr. Westfield."

Ağız tütün suyuyla dolu iri yarı bir adam bir an için ona yukarıdan aşağıya bakarken, diğer adamlar sanki bir hilkat garibesine ilgi göstermemeye gibi vagon çerçevelerinin etrafına baktılar. İlk adam koca bir tomar tütün suyu tükürdü.

"Bunu nereye boşaltmamı istersiniz?"

"İçeride," dedi, depoyu işaret ederek.

Hemen sorunlar çıkmaya başladı. Ne anahtarı vardı ne de Lee'nin anahtarı nerede sakladığına dair bir fikri vardı. Adamlar orada öylece durmuş, sanki kendine doktor diyen bir kadından bekledikleri buymuş gibi ona şüpheyile bakıyorlardı.

"İçeri giremeyecek olmamız çok kötü," dedi üzüntüyle, "çünkü üvey babam Chandler Bira Fabrikası'nın sahibi ve bana yeni ekipman konusunda yardımcı olan adamlara teşekkür olarak bir fiçı bira sözü verdi. Ama sanırım-."

Kırılan camın sesi sözlerini kesti.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi adamlardan biri. "Sanırım arabaya yaslandım pencere çok sert. Ama küçük biri buradan geçebilir gibi görünüyor."

Bir dakika sonra Blair içerideydi ve onlar için ağır ön kapının sürgüsünü açıyordu. İçeri giren güneş ışığıyla etrafı görebiliyordu: örümcek ağları sarkıyordu, yerler dağınıktı, tavanda en az üç sızıntı vardı. "Şurada," dedi dalgınca, temiz olmasa da en azından kuru görünen bir köşeyi işaret ederek. Adamlar eşyaları boşaltırken o da geniş bir odada yürüdü ve kliniğin nasıl düzenleneceğini hayal etmeye çalıştı.

Adamlar meşe masalar, küçük çekmeceli dolaplar, cam kapaklı uzun dolaplar, büyük lavabolar, küçük alet kutuları, sargı bezi ve pamuk kutuları, tam donanımlı 9 revir için her şeyi getirdiler.

"Yeterli görünüyor mu?"

Orada durmuş, kasaları ve mobilyaları inceleyen Lee'ye döndü.

Gözlerini kısmış onu izliyordu, dudaklarının arasında yanan bir puro vardı. Giysileri kirliydi ve yorgun görünüyordu.

"Fazlasıyla yeterli," dedi ve bunun ona ne kadara mal olduğunu merak etti. "Yorgun görünüyorsun. Eve gidip uyumalısın. Burayı temizlemeleri için birkaç kadın getireceğim."

Gülümseyerek ona bir anahtar uzattı. "Bu diğer pencereler için. Yakında eve gel," dedi göz kırparak ve sonra gitti.

Blair bir an için gözlerinin yaşardığını hissetti. Her ne , diğer insanlara yardım edebilmek için yapıyordu, bundan emindi. Bu ekipman ona neye mal olmuş olursa olsun, bedelini ödemek için *her şeyi* yapmaya hazırdı.

Adamlar boşaltma işini bitirdikten sonra onu evine bıraktılar ve o da annesini arayarak bira konusunu anlattı. Opal, Bay Gates'in Blair'in nihayet düzgün bir adamla evlenmesinden o kadar memnun olduğunu ve adamlara bir fiçı bira vereceğinden emin söyledi.

Blair annesini aradıktan sonra Houston'ı aradı. Houston depoyu temizlemesi için kimi bulacağını biliyordu. , saat onda her yer başlarında bezler, havada uçuşan süpürgeler, büyük paspaslar ve bezlerle dolu devasa su kovalarıyla çalışan kadınlarla doluydu.

Saat on bire doğru Blair, Chandler'ların evini inşa eden Bay Hitchman'la konuşmuş ve iki oğlunun Leander'ın planlarına göre tadilata başlamasını ayarlamıştı.

Saat ikide Lee geri geldi ve gürültü ve tozun arasında ona ne ayarladığını anlattı.

Buradan ayrılamayacağını söyleyerek onu arabasına bindirmesine ve kasabaya, Bayan Emily'nin Çay Dükkânı'na götürmesine izin verdi.

Bayan Emily Blair'e şöyle bir baktı ve mümkün olan tüm vücudunu yıkaması emrini vererek onu arka tarafa gönderdi çünkü tüm vücudu kirliydi. Blair döndüğünde, Lee küçük tavuklarla dolu bir masanın arkasında bekliyordu. sandviçler ve çilekli krema ile süslenmiş kekler.

Açlıktan gözü dönmüş olan Blair bir yandan karnını doyururken bir yandan da konuşmaya başladı. "...ve Ameliyathanedeki tezgahlı uzun dolabı kullanabiliriz ve o büyük lavabonun da işe yarayabileceğini düşündüm."

"Bir dakika yavaşla. Tüm iş bir günde bitmek zorunda değil."

"sanmıyorum. Sadece bu kasabanın kadınlar için bir yere ihtiyacı var. Yıllar önce annem beni buradaki kadın revirini görmeye götürmüştü. Hala o kadar kötü mü?"

"Tahmin edebileceğinden de kötü," dedi Lee ciddiyetle, sonra elini tutup öptü. "Peki, ne oyalanıyorsun? Hadi buradan çıkalım ve işe . Bu arada, kız kardeşini aradım ve bizim için bir hizmetçi ve bir kahya tutuyor."

"İki mi?" Blair sordu. "İki tane alabilir miyiz?"

Ona çok şaşkın bir bakış attı. "Eğer Bayan Emily'nin tüm mallarını yemezseniz." Kadın eline aldığı sandviçi hemen yere bıraktığında adam şaşkınlıkla baktı.

"Bu da nereden çıktı? Blair, Taggert kadar zengin değilim ama birkaç hizmetçiye karşılayabilirim."

Ayağa kalktı. "Gidelim, olur mu? Daha sonra tesisatçı gelecek."

Lee hâlâ şaşkın bir ifadeyle onu çay dükkânından çıkarken takip etti.

Bölüm 27

Françoise bardağı masaya çarptı ve bardağın kırılmayacak kadar ağır, kaba olduğunu tiksintiyle gördü. "Hepsi onun suçu," diye mırıldandı.

Arkasında bir adam konuştu ve onun sıçramasına neden oldu. Dönüp uzun boylu, zayıf, esmer LeGault'ya . İçeri girip çıkmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ses çıkarmadan odalar. Küçük bıyığıyla oynadı. "Yine mi onu suçluyorsun?"

Françoise ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken ona cevap verme zahmetine girmedi. Perdeler çekilmiş ve ağır pelüş perdeler kapatılmıştı. Kimse onu görmemeliydi, çünkü saklanıyordu. Bir haftadan uzun bir bu odanın içindeydi. Grubundaki adamlar ya hapiste ya da hastanedeydi. Kadının kanyona soktuğu ayılar, erkeklerin ve Hayvanlar paniğe kapılmış, öyle ki bir adam keskin at toynaklarının altında kalmıştı. İki adam vurulmuş ve bir diğerrinin bacağı kızgın bir ayı tarafından parçalanmıştı. Şerifin adamları kanyonun ağzını açtığında haydutlar gözaltına alınmak için ağlıyorlardı.

Ve hepsi bir kadın yüzünden.

Françoise öfkeyle, "Hâlâ onu suçluyorum," dedi. En nefret ettiği şey aptal yerine konmaktı. Onu takip eden o aptal adamlar çetesi onu bulacak kadar akıllanmamıştı ama o neredeyse burunlarının dibinde saklanıyordu.

Son bir hafta içinde olanların her ayrıntısını gözden geçirecek zamanı olmuştu ve şimdi o kadının kendisini nasıl kullandığını görüyordu. Blair'in yakışıklı kocasına kızgınmış gibi davrandığını, ona ilaç veriyormuş gibi yaptığını, sonra da Françoise'in kaçabilmesi için bıçağı "unuttuğunu" gördü.

LeGault sırtarak, "Sanırım doktorun bu işe karıştığını düşünmediniz," dedi. "Sadece kadın suçlu, değil mi?"

"O kışkırtıcıydı." Françoise omuz silkti. "Karşılığını görmek istediğim kişi o."

LeGault, "Ve Westfield'in borcunu ödediğini görmek istiyorum," dedi. "Peki o size ne yaptı?"

LeGault bileklerini ovuşturdu. Westfield'in onu kapattığı hapishanede taktığı demir kelepçelerin açtığı yara izlerini saklamaya özen gösteriyordu. "Diyelim ki bana verdiklerinin bir kısmını aldığını görmek için yeterince sebebim var." Durakladı. "Bu gece, haberci haberlerle gelir. Umarım sevgiyatın yapılacağı günü öğrenir."

"daha fazla değil," dedi Françoise duyguyla. "Bu iş bittikten sonra doğuya, Teksas'a gideceğim."

"Ve sevgili, sadık çeteni geride mi bırakacaksın?" LeGault alaycı bir şekilde söyledi. "Aptallar! Birkaç yıl hapiste çürümek onlara iyi gelecektir."

Bu gece için:
Sence seninle gelebilir miyim? Bir süreliğine buradan uzaklaşmak için her şeyi yaparım."

"Bir şey var mı?"

"Ortaklığımızı bozmayacak herhangi bir şey," dedi gülümseyerek, LeGault ile yatmaktansa çingiraklı yılanlarla dolu bir çukura girmeyi tercih edeceğini düşünüyordu. "Gece olacak ve kimse beni görmeyecek. Havaya ihtiyacım var ve bu bekleyiş beni perişan ediyor."

"Elbette. Neden olmasın? Little Pamela madeninin arkasında, ıssız bir yerde adamlarla buluşmalıyım. Ama eğer biri seni tanırса."

Senin yanında kalmam için. Peşimde kimse yok ve bunu tutmayı planlıyorum."

"Bu gece benim için endişelenme. Sen Chandler'dan alacağımız kutuları nasıl alacağımızı düşün, ben saklanayım, sen de göz önünde ol."

"Bunun için endişelenme. şeyler bulacağım," dedi kapıda. "Gece yarısı senin için geri geleceğim."

Saatler sonra, evlerin ışıklarından, hatta arabaların ışıklarından bile kaçınarak kasabanın dışına doğru at sürdüler. Françoise şapkasını yüzüne örtmüştü ve kalın paltosu ve büyük pantolonuyla hiç de kadın gibi görünmüyordu.

Habercilerini karşıladılar ve haber onları memnun etti. Gülümseyerek dağın yamacından aşağı, atlarının saklandığı yere doğru yola koyuldular.

"Sessiz olun! Bir şey duyuyorum," dedi LeGault, bir kayanın arkasına saklanmak için atlarken.

Françoise da saklandı, tam sırada ağaçların arasından iki adamın çıktığını gördüler, ay ışığı onları net bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Biri kısa boylu, tıknaz bir adamdı ve gergin görünüyordu; diğeri ise uzun boylu, ince yapılı, ay ışığı yanındaki tabancadan parlıyordu, sakın ve dikkatliydi. Kısa boylu adam bir alı kümesinin arkasına iyice gizlenmiş bir arabaya tırmanırken durakladı. Hâlâ izlerken bir kibrit çaktı ve bir puro yaktı.

"Westfield!" Frankie'nin nefesi kesildi ve LeGault onu susturdu.

Uzun boylu adam Leander'ın uzaklaşmasını izlediler ama arabada onunla birlikte başka bir adam yoktu.

"Nereye gitti?" Françoise, araba gittiğinde kayaya yaslanmak için arkasını döndüğünde sordu.

LeGault düşünceli bir ifadeyle, "Saklanmış," dedi. "Şimdi, bizim dürüst, iyiliksever doktorumuz gecenin bir yarısı arabasında neden bir adam saklasın ki?"

"bir kömür madeni değil mi?"

"Elbette, ama bunun ne önemi var? Sence birkaç ton kömür çalmayı mı planlıyor?"

"O ve kaltağı bir yerden dinamit çalmışlar, muhtemelen kömür madeninden."

LeGault bıyığının ucuyla oynadı. "Kömür madenlerini çok iyi bilir."

"Sen yapbozunla bütün gece burada kalabilirsin, ama benim için çok soğuk. Daha yapmamız gereken çok planlama var ve bunu yapmak için fazla zamanımız ."

LeGault, Françoise'ı atların yanına kadar takip ederken tek kelime etmedi. "Westfield'in evlendiği bu kadın," dedi, elleri atının dizgininde, "Chandler'ın teki, değil mi?"

"Kasabanın adı gibi, evet."

"Kasaba ismine çok benziyor. Kasabadaki en saygın, en beklenmedik isim."

"Ne düşünüyorsun?"

"Westfield ve gelinini birlikte gördünüz. Kadının onun için ne yapabileceğini tahmin ediyorsunuz?"

"Öyle mi?" Françoise kadının doktora nasıl baktığını düşündü, sanki doktor her an ortadan kaybolabilirmiş ve eğer kaybolmaya başlarsa kadın onun kuyruğuna yapışacakmış gibi. "O adam için her şeyi, her şeyi yapacağına inanıyorum."

LeGault mükemmel, düzgün beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme verdi.

"Ben

Bu gece burada ne gördüğümüzü bilmiyorum ama . Öğrendiğimde de bunu nasıl kullanabileceğimize bakacağım. O sevkiyatı Chandler'dan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız."

Françoise da gülümsemeye başladı. "Ve bunu bir Chandler'dan daha iyi kim yapabilir?"

Leander ve Blair kliniği hazır hale getirene kadar birkaç işçi ekibiyle birlikte üç gün boyunca çalıştılar. Üçüncü günün Lee bir merdivene tırmandı ve büyük tabelayı çaktı: Westfield Kadın Reviri.

Merdivenden indiğinde, Blair'in dondurmayı ilk kez tadan bir çocuğun yüz ifadesiyle tabelaya bakıp sırttığını gördü. "İçeri gel," dedi. "Bizim için bir kutlama planladım." Blair kıpırdamayınca elini tuttu ve onu içeri çekti.

Meşe bir kapağın altında, galvanizli lavabonun içinde, buz içinde iki şişe şampanya vardı.

Blair geri . "Lee, şampanya içtiğimde bana ne olduğunu biliyorsun."

"Unutmam mümkün değil," dedi mantarını açıp kristal bir kadeh alırken, doldurup ona uzatırken.

Blair bir yudum aldı, bardağın kenarından ona baktı, sonra bardağı boşalttı ve yeniden doldurması için uzattı.

"St. Joseph's için üzölmüyor musun? Orada staj yapmak istemez miydin?"

Gözlerini Lee'nin uzattığı kadehe doldurduğu şaraptan ayırmadı. "Ve sevdiğim adamla çalışmayı özlüyorum? Hey!" dedi Lee doldurmaya devam ederken ve bardak taşarken. Başını kaldırdığında Lee'nin ateşli gözlerle kendisini izlediğini gördü.

"Ne kadar süreyle?" diye fısıldadı.

Blair soğukkanlı olmaya çalıştı. Kelimeler beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Belki sonsuza dek. Belki de seni ilk tanıdığımndan beri seviyorum. Belki de senden nefret etmek için elimden gelen her şeyi denedim, muhtemelen önce Houston seni sahiplendiği için, ama hiçbir şey işe yaramamış gibi görünüyor. Sana ne yaparsam yapayım, sen hep en üstte çıktın."

Lee ondan bir adım uzakta duruyordu ama gözlerindeki sıcaklık onu daha da yaklaştırıyordu. "Demek testlerinizi geçtim, öyle mi? Herkül ve görevleri gibi."

"O kadar da kötü değildi."

"Hayır mı? İnsanlar hala bana kürek çekmeye gitmek isteyip istemediğimi soruyor. Ve tabii ki mihrapta son anda bir değişiklik oldu ve herkes hangi ikizimle evlendiğimi bilip *bilmediğimi* merak ediyor."

"Ama beslenme çantanda artık yılan yok," dedi ciddiyetle.

Leander önce kendi kadehini, sonra da onunkini lavabonun kenarına bıraktı ve ona doğru bir adım attı. "Bana karşı telafi etmen gereken çok şey var."

"Neşterlerinizi her zaman keskin tutacağım," dedi geri adım atarak.

Leander orada öylece durmuş, tek kelime etmeden onu izliyordu. Dışarısı neredeyse karanlıktı ve hastanenin ameliyathanesi çok loştu. Lee, gözleri onunkilere kilitlenmiş bir halde giysilerini çıkarmaya başladı, santim santim sıcak, koyu tenini, oynayan, hareket eden uzun kaslarını ortaya çıkardı.

Blair olduğu yerde kalakalmıştı, gözleri onun tarafından hipnotize edilmişti, parmaklarının düğmelerde gezinişini izliyor, kendini yavaş yavaş, lezzetli bir şekilde ortaya çıkarışını seyrediyordu. Bacakları uzun ve kalındı, dizlerinin etrafında büyük kaslar vardı, baldırları güçlü ve ağırdı. Adamın karşısında çıırılçıplak durduğunu ve ona duyduğu arzuyu gördükçe nefesi derinleşti ve boğazı kurudu.

Hâlâ onu izliyordu, uzun, alçak bir banka oturdu, bacaklarını ayırdı, vücudu onun için hazırды.

"Bana gel," diye fısıldadı içinde bir yerlerden gelen bir sesle.

Blair dış giysilerini çıkarma zahmetine girmede ama pantolonunun büzgüsünü çözdü ve yürürken pantolonundan çıktı. Kadının kordonlu eteği, adamın üzerine binerken onları örtüyor ve kolayca erkekliğinin üzerine kayıyordu. Deri kaplı ayaklarını adamın baldırlarına sararak bir süre

kendini aşağı çekerek, ona daha da yaklaşarak, onu teninde hissederek.

Sonra parmak uçlarında yukarı aşağı hareket etmeye başladı, önce yavaşça, izliyordu. Yüzü ifadesizdi, çizgilerden yoksundu, neredeyse melek gibiydi. zevk onun üzerinde çözülmeye başladı. Bir an sonra kadın ona doğru eğildi ve dizlerini bankın üzerine koydu. Lee'nin elleri eteğin altına kaydđ, uyluklarında aşağı yukarı hareket etmeye başladı, onu kavradđ ve hareket etmesine yardım etti.

Lee'nin gözleri bir an için kapandı, açıldı, sonra başını geriye yasladı ve aşağı doğru kaydđ. Blair ellerini Lee'nin omuzlarından boynuna götürdü ve daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başladı, kalçaları gerildi, sıkılaştı, Lee kalçalarını elleriyle yakaladı ve hareket etmesine yardım etti.

Bir kez, sertçe, kıracak kadar sert bir şekilde kasıldı, vücudu kasılırken Lee'ye tutundu ve son bir coşku içinde bir anlığına dondu.

Lee, neredeyse ona karşı koymasına rağmen onu tuttu, düşmesine izin vermedi, kendisi de tutkusunun pençesiyle titriyordu.

Blair güçlü kemerinden çıkıp Lee'ye sarılırken bir an için nerede olduğunu bilemedi.

Bir süre sonra geri çekildi ve ona gülümsedi. "Ortak ilgi alanlarımızın olması güzel."

"Merhaba. Burada kimse var mı?"

Blair dehşet içinde, "Bu senin baban," dedi.

Lee onu üzerinden kaldırdđ. "Dışarı çık ve ben giyinirken onu oyala."

"Ama yapamam..." diye başladı, Lee'nin onun bakışlarından bunu

anlayacağını düşünüyordu.

Ne yaptığını.

"Git!" Lee emretti ve onu kapıya doğru hafifçe itti. "İşte " diye onu

selamladı Reed, sonra Blair'in kızarmış yüzüne bir göz attđ ve gülümsemeye başladı. "Sanırım Lee de burada."

"Evet," dedi ve sesi çatallaştı. "O... bir dakika içinde dışarıda olacak. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" Ellerindeki tek şeyin şampanya olduğunu hatırlayınca durdu.

Reed'in gözleri parladı. "Dışarı gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Omzunun üzerinden bir bakışla Lee'nin henüz hazır olmadığını gördü ve Reed'i dışarı kadar takip etti. Kliniğin önünde siyah dış cephesi, siyah deri koltukları, arkasında malzemeleri koymak için siyah bir kutusu olan küçük, şirin bir araba duruyordu. Blair tenteyi tutan pirinç raya dokundu. "Çok güzelmiş." Reed'in kendisi için böyle bir araba almasının tuhaf olduğunu düşündü, çünkü arabanın kesinlikle kadınsı bir havası vardı.

"Ön tarafına bak," dedi Reed, küçük çirkin bulldog suratı hâlâ ona bakıyordu.

Başını kaldırdığında Leander'ın kapıdan çıktığını gördü; Leander da en az onun kadar arabaya şaşırmış .

Blair eğilip tekli koltuğun hemen altında pirinç bir isim levhası olduğunu gördü. Dr. Blair Chandler Westfield, yazıyordu.

Blair'in bunu anlaması bir an sürdü. "Benim için mi? Araba benim için

mi?" "Yeni kızımın Chandler sokaklarında koşturmasına izin veremem. Ayak, ve oğlumun o eski arabayı gözünün önünden ayırmayacağını biliyorum, bu yüzden senin de bir tane alman daha iyi olur diye düşündüm. Beğendin mi?"

Blair bir an için geri çekildi ve arabaya baktı. Gerçekten bir doktor olduğunu kanıtlamak için ihtiyacı olan şey bu gibi görünüyordu. "Evet," diye bağırdı. "Ah, evet!" Ve bir sonraki an, Reed'e sarılmak ve yanağından öpmek için koştu ve o daha utanmadan, arabaya tırmanıyor ve her köşeye bakıyordu. İçindeki kutuyu açtı. arkada. "Seninki kadar büyük değil, Lee. Belki büyütebiliriz. Eminim bir sürü şey taşımam gerekecek."

"Tüfek gibi, belki? Bak, yeni arabanla ülkeyi tek başına dolaşmana izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Baba, keşke bunu bana sorsaydın. Ona özgürlük vermek Kendine zarar veren bir kasırgayı serbest bırakmak gibi. Bir davadan diğerine koşacak ve sonunda kendini öldürtecek."

"Ve sanırım sen çok daha iyisin," dedi yerden ona bakarak. "Menzil savaşlarına giriyorsun. En azından ben ne olduğunu bilmeden girdim."

"Bu daha da kötü," dedi Lee. "Birinin yardıma ihtiyacı olduğunu söylemesi yetiyor ve sen gidiyorsun. Kendi başının çaresine bakmak gibi bir anlayışın yok. Seni kaçırın çeteye ne olduğuna bir bak. Adamla birlikte ata atladınız ve sizi nereye götürdüğünü bile sormadınız."

"Bir dakika," dedi Reed ve sesinde kahkaha vardı. "Sanırım bunların düşünmemiştim. Belki de seninle birlikte öğrendim Lee. yapmak istediğin şeyi yapmaktan seni alıkoyamazdı. Belki Blair de senin gibidir."

Lee asık suratla, "için neyin güvenli olduğu konusunda hiçbir fikri yok," dedi. "Peki senin var mı?" Reed'in gözleri oğlununkilere dikilmişti.

Blair onları izledi ve Lee'nin tehlikeli bir şey yaptığına daha da ikna oldu ama bunun eninde sonunda diğer insanlara yardım edecek bir şey olduğundan emindi.

Reed arabaya bağlanmış olan kahverengi ata baktı. "Lee'ninki gibi bir appaloosa getirttim ama at henüz gelmedi. Lee gibi senin de tanınmak isteyeceğini düşündüm."

Lee kararlılıkla, "Onu tanıyacaklar çünkü *ben* onun yanında olacağım," dedi.

Blair buna cevap vermedi, sadece ona gülümsemekle yetindi. Kaşları ona, adamın kendisiyle birlikte koltuğa atlayacağını düşündürüyordu ve adamın ona ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Reed yüksek sesle bir kahkaha attı ve oğlunun omzuna sertçe vurdu. "I Umarım annenle beni kovaladığın kadar zor bir kovalamaca yaşatır sana. Belki bir kısmını anlarsın." Blair'in inmesine yardım etmek için elini kaldırdı. "Sana hiç Lee'nin seninle değiş tokuş yaptığı zamanı anlatmış mıydım?"

Tavan arasındaki fare zehirini ekmek kırıntıları için mi kullandın? Neler olduğunu anlamadan önce eşimin memleketindeki tüm fareler evimize girmişti."

Kliniğe Lee'nin sırtına bakarak, "Hayır, ," dedi. "Ve kesinlikle daha fazlasını duymak isterim."

Bölüm 28

Westfield Kliniğı resmen açıldığında Blair ve Leander evleneli sadece birkaç hafta olmuştu. Elbette stajını bitirmemişti ama hem o hem de Lee bunun sadece bir formalite olduğunu biliyordu. Blair yıllarca hastanelerde çalışmıştı.

Kliniğın açıldığı gün, Blair o kadar gergindi ki kahvesini döktü ve mısırlı kekini yemek odasının zeminine düşürdü. Suçluluk duygusuyla çöreğı aldı ve mutfağın kapısına doğru baktı.

Lee elini onunkinin üzerine koydu. "O ısırılmaz, biliyorsun."

"Belki seni ısırılmaz ama ben kendimden o kadar emin değilim." Günler önce Houston'ın tuttuğı hizmetçi-aşçı evlerine gelmişti ve Blair onu zorlu bir kadın bulmuştu: sert çelik grisi saçları olan küçük bir beden, Sert siyah gözler ve küçük bir kesik ağız. Bayan Shainess, Blair'in omzuna ancak yaklaşabiliyordu ama ne zaman odaya girse Blair kaskatı kesiliyordu. Küçük kadın Blair'e kendini beceriksiz ve kendinden emin değilmiş gibi hissettiriyordu. Geldiğı ilk gün, Blair'in küçük gardırobunu karıştırmış, tamir edilmesi ya da temizlenmesi gereken giysiler aradığını söylemişti. Blair'in birkaç parça giysisini elden geçirirken iç çekmişti ve saatler sonra, Kadın o kıyafetleri temizlerken ev kimyasal kokuyordu.

O gece, Blair ve Lee hastaneden döndüklerinde, Mrs. Shainess onu özel bir görüşme için kenara çekti. Sonrasında, gülümseyerek,

Lee, Blair'e Bayan Shainess'in bir hanımefendiye yakışır bir gardırobu olduğunu düşünmediğini ve Blair'in yarın Houston'ın terzisiyle görüşeceğini söyledi.

Blair itiraz etmeye çalıştı ama Lee onu dinlemedi. Lee'nin borç içinde olmasından zaten yeterince endişeleniyordu, bir de Lee'nin masraflarına ekleme yapmasına gerek yoktu. Ertesi gün terziye gittiğinde çok ama çok az sipariş vermeyi planlamıştı ama Lee'nin çoktan arayıp Blair'in ihtiyaç duyacağını düşündüğü miktarın iki katını sipariş ettiğini gördü. Yine de güzel kıyafetlerden memnun kalmaktan kendini alamadı ve yeni arabasıyla hızla eve dönerken ona bildiği en iyi şekilde teşekkür etmeyi planladı.

Ama Blair salona girdiğinde Lee elindeki mektuba dalmıştı ve Blair odaya girdiğinde mektubu buruşturup kibrit çaktı ve şöminede yaktı.

Blair mektupla ilgili bir şey sormadı çünkü bir kez daha anlamayacağını söylemesini istemiyordu. Mektup hakkındaki tüm heyecanı Yeni giysiler onu terk etti ve akşamı Lee'nin eylemleri için mantıklı açıklamalar bulmaya çalışarak geçirdi: Birine yardım ediyordu; paraya ihtiyacı vardı; bir suçluydu; Pinkerton ajanıydı.

Gece yavaşça seviştiler ve Blair Lee'ye sarıldı. Onun *ne* yaptığını umursamadığı bir noktaya gelmişti. River Caddesi'ndeki tüm kumarhanelerin gizlice sahibi olabilirdi ve bunun onun için önemli olacağından emin değildi.

Westfield Kliniği'nin resmen açıldığı ilk gün Lee, bir tünelin ucunun çıktığı Windlass Madeni'ne yardım etmek üzere çağrıldı. Blair onunla gitmek istedi ama Lee onu muhtaç hastalara yardım etmesi için kliniğe gönderdi.

O sabah saat sekizde kapıyı açtığında, Lee'nin hemşiresi Mrs. Krebs ve üç hasta zaten bekliyordu. Bayan Krebs her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde Blair'e hafifçe başını salladı ve malzemeleri ve aletleri kontrol etmek için ameliyathaneye gitti.

"Bu taraftan," dedi Blair, ilk hastasını muayene odasına yönlendirirken.

"Doktor nerede?" diye sordu kadın, sanki biri onu çalmak istiyormuş gibi el çantasını göğsüne bastırarak.

"Ben bir doktorum. Şimdi, eğer otursanız ve bana sorunun ne olduğunu söylerseniz.
-."

"*Gerçek* bir doktor istiyorum," dedi kadın kapıya yaslanarak. "Sizi temin ederim ki ben sertifikalı bir doktorum. Bana söylersen-..."

"Burada kalmayacağım. Buranın gerçek doktorların olduğu gerçek bir hastane olacağını sanıyordum."

Blair başka bir şey söyleyemeden kadın kapıdan çıkmış ve sokağa doğru koşmaya başlamıştı. Blair bir sonraki hastayı içeri alırken öfkesini kontrol altında tuttu.

İkinci kadın, Blair'in onun nesi olduğunu bilemeyeceğini, çünkü hastalığının hamilelik olmadığını söyledi. Blair'in Kadının Blair'i ebe sandığını fark edene kadar bunu anlamakta güçlük çekti. Blair açıklama yapamadan kadın gitti. Üçüncü kadın, geçen yaz Denver'da tanıştığı yakışıklı Dr. Westfield'in onu muayene etmeyeceğini öğrendikten sonra gitti.

Üçüncü hasta gittikten sonra saatler boyunca kliniğe kimse gelmedi ve Blair'in gözünün önüne telefonun kablolarından geçen kavurucu dedikodular yüzünden alev alacağı geliyordu. Saat dörtte, "kadın sorunları" için üretilmiş pembe bir sıvıyı tanıtan bir satıcı geldi. Blair kibar davrandı ama onu hemen dışarı çıkardı. Zaten düz olan havluları düzeltmeye geri döndü.

"Bir erkek istiyorlar," dedi Bayan Krebbs. "Dr. Leander gibi eğitilmiş bir doktor istiyorlar."

Blair dişlerinin arasından, "Ben eğitilmiş bir doktorum," dedi.

Bayan Krebbs kokladı, burnunu havaya kaldırdı ve başka bir odaya gitti.

Blair saat altıda kapıyı kilitledi ve eve gitti.

Evde Lee'ye hasta eksikliğinden bahsetmedi. Kliniği açmak için o kadar zahmete ve masrafa girmişti ki onu rahatsız etmek istemedi. Ayrıca, zaten yeterince endişeliydi.

Küveti onun için doldurdu, sonra o soyunurken gitmeye hazırlandı.

"Gitme. Kal ve benimle konuş."

Adam soyunup küvete girdiğinde ilk başta biraz utandı. Her nasılsa, bu sevişmekten daha samimiydi.

Lee küvette arkasına yaslandı, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı ve ona o gün yaşadıklarını anlatmaya başladı. Maden enkazından iki ceset çıkardığını, çukurdayken bir adamın ayağını kesmek zorunda kaldığını anlattı. Kadın sözünü kesmedi ve adam da madenin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu anlatmaya devam etti. Madeni çevreleyen duvarların ağırlığı, temiz hava eksikliği, karanlık, ayakta duracak yer yok, hareket edecek yer yok.

"Bunu nasıl yaptıklarını, her gün oraya nasıl girebildiklerini bilmiyorum. Her an bir çatı çökebilir. Her gün ölmek için binlerce yolla karşılaşıyorlar."

Adamın ayağını sudan çıkarmış yıkıyordu. "Houston, erkeklerin bir birlik içinde bir araya gelmelerinin, başaracakları tek yol olduğunu söylüyor herhangi bir şey."

"Peki Houston bunu nereden biliyor?" Lee tersledi.

"Burada yaşıyor," dedi Blair şaşırarak. "Bazı şeyler duyuyor. Birilerinin sendika aktivistlerini kamplara getirdiğini ve çok geçmeden bir devrim söyledi. Ve-."

Lee bezi onun elinden kaptı. "Umarım böyle dedikodulara kulak asmazsın. Kimse -ne madenciler ne de mal sahipleri- bir savaş istemiyor. İşlerin barışçıl bir şekilde halledilebileceğine eminim."

"Umarım öyledir. Madencileri bu kadar önemseydiğini

bilmiyordum." "Bugün gördüklerimi siz de görseydiniz, siz de

önemserdiniz."

"Seninle gelmek isterdim. Belki bir dahaki sefere..."

Lee öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. "Sinirlenmek istememiştim. Orada olmanı istemezdim ve ayrıca klinikte iyileştirmen gereken çok sayıda hasta var. Acaba güzel hizmetçimiz akşam yemeği için ne hazırladı?"

Blair ona gülümsedi. "Umarım soracak kadar cesur olduğumu düşünmüyorsunuzdur. Seninle birlikte en derin madene inerim ve düşen çatılarla yüzleşirim ama beni Bayan Shainess'in mutfağından kurtar."

"Düşen çatılar, geldi de. Siz ve Bayan Krebbs nasılsınız?"

Blair inledi ve Lee giyinirken Bayan Krebbs'le ilgili bir monoloğa başladı. "Ameliyathanede bir melek olabilir ama başka yerlerde bir cadıdır."

Lee akşam yemeği için aşağı inmeye hazır olduğunda, tekrar gülümsüyor ve Bayan Krebbs'in iyi özelliklerinin kötü özelliklerinden daha ağır basıp basmadığını nazikçe tartışıyordu.

O gece birbirlerine sokuldular ve birlikte uykuya daldılar.

Kliniğin açık olduğu ikinci gün daha da kötüydü: kimse gelmedi. Blair eve döndüğünde Lee onun şifreli telefonlarından birini almış, kapıdan çıkmış ve gece yarısına kadar dönmemişti. Adam kirli ve bitkin bir halde onun yanına yattı ve kadın ilk kez erkek horlamasıyla karşılaştı. Lee'nin omzuna birkaç kez hafifçe dokundu ama onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Büyük bir itiş kakışla onu yüzüstü yatırdı ve adam sustu.

Üçüncü gün, Blair çok şık masasında otururken dışarıdan gelen kapı zilini duydu ve bekleme odasına girdiğinde çocukluk arkadaşı Tia Mankin'i gördü. Tia inatçı bir kuru öksürükten muzdaripti.

Blair onun şikayetlerini dinledi, hafif bir öksürük şurubu yazdı ve bir sonraki hasta, başka bir çocukluk arkadaşı geldiğinde genişçe gülümsüyordu. As

Gün ilerledikçe ve arkadaşları birbiri ardına belirsiz bir şikâyetle geldikçe gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Bu genç kadınların kendilerini hâlâ arkadaşı olarak görmelerinden memnundu ama bir yanı da gerçek hastalarının olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Öğleden sonra Houston küçük, şirin arabasıyla kliniğe geldi ve Blair'e hamile olduğunu düşündüğünü söyledi. Lütfen hamile olmadığını anlamak için onu muayene eder misiniz? Houston hamile değildi ve muayeneden sonra Blair ona kliniği gezdirdi. Bayan Krebbs çoktan eve gitmişti ve ikizler yalnızdı.

"Blair, seni her zaman çok takdir etmişimdir. Çok cesursun."

"Ben mi? Cesur mu? Hiç de cesur değilim."

"Ama tüm bunlara bir bakın. Bunlar oldu çünkü sen ne istediğini biliyordun ve gidip onu elde ettin. Doktor olmak istiyordun ve hiçbir şeyin seni engellemesine izin vermedin. Eskiden benim de hayallerim vardı ama korkaklığımdan Onları takip edin."

"Ne rüyası? Yani, Leander dışında?"

Houston elini salladı. "Sanırım Lee'yi seçtim çünkü o çok iyi bir Saygıdeğer bir hayal. Annem ve Bay Gates onu o kadar yürekten onayladılar ki, ben de onların onayını aldım." Durdu ve gülümsedi. "Sanırım Lee'ye oynadığınız tüm o oyunlardan hoşlanan bir yanım vardı."

"Onları biliyor muydun?"

". Bir süre sonra onları izlemeye başladım. Lee'ye suçlunun John Lechner olduğunu söyleyen bendim."

"John her zaman bir kabadayıydı ve eminim Lee'den ne aldıysa hak etmiştir. Houston, kendini bir korkak olarak gördüğünü hiç bilmiyordum. Senin gibi mükemmel olmayı çok isterdim."

"Mükemmel! Hayır, sadece korkuyordum, annemi hayal kırıklığına uğratmaktan, Bay Gates'i kızdırmaktan, kasabanın bir

Chandler."

"Oysa ben hiç uğraşmadan herkesi kızdırıyormuşum gibi görünüyor. Çok fazla arkadaşın var, çok fazla insan seni seviyor."

"Elbette seviyorlar," dedi Houston sesinde biraz öfkeyle. "İnsanlar için benim yaptığım kadar çok şey yapsaydın seni de 'severlerdi'. Birisi 'Hadi bir sosyal etkinlik yapalım' der, sonra bir başkası 'Bütün işi Blair-Houston'a yaptırınız' der. Hayır diyemeyecek kadar korkaktım. Katılmadığım sosyal etkinlikler bile düzenledim. Onlara hayır demeyi nasıl da hayal ederdim. Bir çanta hazırlayıp yatak odanızın önündeki ağaca tırmanıp kaçmayı hayal ederdim. Ama çok korkaktım. İşe yaramaz bir hayatım olduğunu söylemiştin ve öyle de oldu."

"Kıskandım," diye fısıldadı Blair.

"Kıskanmak mı? Neyi? Kesinlikle beni değil."

"Lee görmemi sağlayana kadar öyle olduğumu fark etmemiştim. Ödüller kazandım, sınavlarda yüksek puanlar aldım, pek çok onurum oldu ama her zaman yalnız olduğumu biliyorum. Bay Gates beni istemediğini ama seni istediğini söylediğinde canım yandı. Bir akşamdan diğerine dans ettiğin tüm erkekleri bana yazdığında içim acıdı. Bir bacağı kesmenin doğru yolu üzerine bir bölüm çalışıyordum ve durup mektuplarınızdan birini tekrar okudum. Erkekler beni hiç sevmediler. ve bazen normal bir kadın olabilseydim, karbolik değil de parfüm kokan biri olabilseydim tıbbı bıraktırdım diye düşündüm."

"Ve kaç kez bir sonraki elbisemin renklerini seçmek dışında önemli bir şey yapabilmeyi diledim," diye iç geçirdi Houston. "Erkekler sadece Beni sevdiler çünkü Leander'in bir keresinde dediği gibi, uysal olduğumu düşünüyorlardı. Gözlerini korkutabilecekleri bir kadın fikri hoşlarına gidiyordu. Erkeklerin çoğu için ben bir insan köpeğiydim, onlar için terliklerini getirecek biriydim. Benimle evlenmek istediler çünkü ne elde edeceklerini biliyorlardı: Houston Chandler'dan sürpriz yok."

"Sence Lee bu yüzden mi sana evlenme teklif etti?"

"Bazen bana teklif ettiğinden emin olamıyorum. Döndükten sonra birbirimizi birkaç kez gördük ve sanırım onunla evlenmeyi o kadar bekliyordum ki, evlilik kelimesi geçtiğinde evet dedim. Ertesi sabah Bay Gates gazeteye ilan verme zamanının gelip gelmediğini sordu. Başımı salladım ve bir de baktım ki ev bana ömür boyu mutluluklar dileyen insanlarla dolu.
mutluluk."

"Chandler sakinlerini ve meraklarını biliyorum. Ama sen Lee'yi onca yıl sevdin."

"Sanırım öyle, ama gerçek ki, birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yok gibiydi. Sen ve Lee onun ve benim konuştuğumuzdan daha çok konuştunuz."

Blair uzun bir süre sessiz kaldı. Bunca yıl kız kardeşini kıskanmış olması ve aynı zamanda kız kardeşinin de onu kıskanıyor olması ironik görünüyordu.

"Houston, eskiden peşinden gitmekten korktuğun hayallerin olduğunu söylemiştin. Neydi onlar?"

"Fazla bir şey yok. Sen ve tıp gibi bir şey değil. Ama belki yazabilirim diye düşündüm - roman ya da büyük bir şey değil ama kadın dergileri için makaleler yazmak. Belki ipek kumaşın nasıl temizleneceği ya da gerçekten iyi bir yüz çamurunun nasıl yapılacağı hakkında."

"Ama Bay Gates bundan nefret ederdi, değil mi?"

"Yazan kadınların muhtemelen kocaları tarafından kapı dışarı edilen ve kendi geçimlerini sağlamak zorunda olan zinacı kadınlar olduğunu söyledi."

Blair'in gözleri büyüdü. "Sözünü sakınmıyor, değil mi?"

"Hayır ve yıllarca bana zorbalık etmesine izin verdim."

Blair parmağını dolabın üstünde gezdirdi. "Ve kocan sana zorbalık yapmıyor mu? Onu sevdiğini söylediğini biliyorum, ama şimdi... Yani, törenden sonra ve onunla birlikte yaşıyorsun." Houston adamı sevdiğini kaç kez söylerse söylesin, Blair ona asla inanamayacaktı. Dün Taggart'ı Chandler Ulusal Bankası'nın önünde görmüştü. O gün

Taggert'in yarısı kadar olan banka müdürü, iri adama bakıyor ve olabildiğince hızlı konuşuyordu. Taggert adamın başının üzerinden sokağın aşağısındaki bir yere bakarken sıkılmış gibiydi, sonra büyük bir altın cep saati çıkardı, ona baktı, sonra da küçük banka memuruna. "Hayır," dediğini duymuştu Blair, adam uzaklaşmadan önce. Adamın kalıp dinlemesi için yaptığı yalvarışlara kulak asmamıştı.

Blair de onun hakkında böyle düşünüyordu: . Houston onun gibi bir adamı nasıl sevebilirdi?

Blair başını kaldırdığında Houston gülümsüyordu. "Onu her gün daha çok seviyorum. Peki ya sen ve Lee? Dnde onun seni sevdiğine inanmadığını söylemiştin."

Blair bu sabahı, onları yataktan fırlatan coşkulu iftleşmelerini ve daha sonra Bayan Shainess'in kahvaltıyı neredeyse masaya vurduğu anı düşündü. Kadın arkasını döndüğünde, Lee gözlerini öyle bir devirmişti ki, Blair kıkırdamaya başlamıştı. Sonunda "Lee ," dedi ve Houston'ı güldürdü.

Houston eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Her şeyin yolunda sevindim. Gitsem iyi olacak. Kane ve ailemin geri kalanının bana ihtiyaı olacak." Bir an durakladı. "Ne güzel bir kelime. Tıp diplomam olmayabilir ama bana *ihitiya* var."

"Sana ihtiyaım var," dedi Blair. "Tüm 'hastalarımı' organize eden sen miydin yoksa annem mi?"

Houston'ın gözleri büyüdü. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya sadece beklediğim için geldim. En azından geri gelmeyi planlıyorum Ayda bir ya da kendimi iyi hissetmediğim herhangi bir zaman."

"Bence bebek istiyorsan beni değil, kocanı daha sık ziyaret etmelisin."

"Duyduğuma göre her gece ve sabah Lee'yi yoruyormuşsun?"

"Ben ne?" Blair söze başladı, sonra telefonda yaptığı övünmeyi hatırladı. Tabii ki tüm şehirde duyulmuştu.

"Bu arada, Bayan Shainess'in nasıl?" "Berbat. Beni onaylamıyor."

"Bu saçmalık. Herkese kadın doktoruyla övünüyor." Blair'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Gitmeliyim. Seni yarın ararım."

Bölüm 29

Ertesi sabah erkenden, Blair masasından başını kaldırdığında Nina Westfield'ın, şimdi Hunter olan, karşısında durduğunu gördü.

"Merhaba," dedi Nina usulca, gözleri yarı yalvarırcasına. "Bekle," dedi Blair ayağa kalkmaya başladığında. "Bir şey söylemeden önce, izin ver de sana bir açıklama yapayım. Trenden yeni indim ve doğruca buraya geldim. Babamı ya da Lee'yi görmedim, ama beni görmeye dayanamayacağını söylersen, bir sonraki trenle giderim ve beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

"Ve hayatımın geri kalanında her gün sana teşekkür etmeyi özleyecek miyim?" Blair gözleri parlayarak sordu.

"Teşekkür etmek...?" Nina, Blair'in ne demek istediğini anladı ve bir dakika sonra baldızını sandalyeden kaldırıp ona sarıldı ve boynuna sarılıp ağlamaya başladı. "Ah, Blair, yaptığım şeyden gerçekten zevk almadığım için çok endişelendim. Alan sürekli senin Lee'yi sevdiğini ama bunu bilmediğini söylüyordu. Senin ve Lee'nin birbirinize ondan çok daha uygun olduğunuzu söyledi. Ama ben *emin değildim*. Benim için Lee bir kardeş. Bunu yapamazdım.

Onunla yaşamayı seçtiğinizi hayal edin. Yani-." Geri çekildi, burnunu sümkürdü ve burnunu çekti.

Blair ona gülümsüyordu. "Sana çay ikram ederdim ama hiç çayımız yok. Bir fincan morina karaciğeri yağına ne dersin?"

Meşe sandalyeye ağır ağır otururken bu Nina'yı gülümsetti. "Sanırım bu hayatımın en mutlu anı olabilir. Senin kızacağından, tüm kasabanın bana kızacağından çok korkuyordum."

"Ama kasabadaki hiç kimse Alan'la nişanlandığımızı bilmiyordu. Lee ile evleneceğimizi sanıyorlardı."

"Ama sen Alan'ı istiyordun," diye ısrar etti Nina. "İsteddiğini biliyorum. Onunla trende buluşmaya gittiğini biliyorum."

Blair'in merakı doruğa çıkmıştı. "Tüm hikayeyi duymak istiyorum."

Nina ellerine baktı. "Sana her şeyi anlatmaktan gerçekten nefret ediyorum." Başını kaldırdı, gözyaşları yeniden oluşmaya başlamıştı. "Ah, Blair, çok sinsi ve . Alan'ı elde etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Senin hiç şansın yoktu."

"Eğer seni vurursam, söz veriyorum yararı kendim dikeceğim."

"Şaka yapabilirsin ama yaptığım şeyleri duyduktan sonra yapmayacaksın." Tekrar burnunu sümkürdü ve ellerine bakarak söze başladı. "Alan'la Lee'yi öldürmeye karar verdiği gece tanıştım."

"Ne? Leander'ı mı? Leander'ı mı *öldürecekti*?"

Nina omuz silkti. "Sadece kızgındı ve nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. Lee'nin çok üstten bakan bir tarzı var. Ben küçükken benim için neyin iyi neyin kötü olduğuna o karar verirdi. Bu beni o kadar sinirlendirirdi ki onu boğmak isterdim."

"Bu duyguyu biliyorum," dedi Blair. "Çok fazla değişmemiş." "Alan'ı

gördüğümde kimseyi öldürmeyeceğini biliyordum, o sadece Bu fikir hoşuma gitmişti. Onu salona davet ettim ve konuşmasını ve bana neler olduğunu anlatmasını sağlamak oldukça kolay oldu. Bana sana aşık olduğunu söyledi ama Lee'nin seninle evlenmeye çoktan karar verdiğini , bu yüzden Alan'ın pek şanslı olduğunu düşünmedim. Lee'nin kazanacağını biliyordum."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Nina şaşırması görünüyordu. "Hayatım boyunca Lee'yle yaşadım. O kazanır. O

her zaman kazanır. Beyzbol oynamaya karar verirse, takımı . Eskrim turnuvasına katılırsa, kazanır. Babam, ölmek üzere olan hastaları bile yaşamaya zorladığını söylüyor. Bu yüzden, elbette, ödül kazanılmak istense de istenmese de bu yarışmayı kazanacağını biliyordum. Ama her neyse" -Blair'in şaşkın bakışlarını görmezden geldi- "Alan'ın nasıl hissettiğini biliyordum ve Lee'nin otoriter tavırlarından örnekler vererek birbirimizle dertleşmeye başladık. Sonra babam eve geldim, Alan'ı tanıştırdım ve geç saatlere kadar oturup tıp ve Kuzeydoğu'daki yaşamla karşılaştırıldığında Chandler'daki yaşam. Çok keyifli bir akşamdı."

Nina bir an durakladı. "Ondan sonra, Lee ne zaman Alan'ı çıkarmak, Alan'ı beceriksiz biri gibi göstermek gibi sinsi bir şey yapsa Alan beni aramaya başladı. Çok iyi bir doktor olacak; sadece daha alması gereken çok eğitim var."

Blair usulca, "Bence o da öyle," dedi. "Demek Alan'la birbirinize aşık oldunuz." "Aşık oldum. Bence o da biliyordu ama farkında değildi."

Hiçbir şey demek istemiyorum. Saygısızlık etmek istemem ama sanırım Alan sizi burada sonra sizden biraz korktu. Pennsylvania'da ikinizin çok sakın bir kur yaptığınızı, parkta el ele tutuştuğunuzu, birlikte ders çalıştığınızı söyledi ama buraya geldiğinde..." Nina'nın gözleri parladı. "Gerçekten, Blair, bir sirk göstericisi gibi atlara atlayıp inmek, altında bir şeye ulaşabilmek için bir adamın bağırsaklarını pervasızca masaya çıkarmak, onu teniste yenmek - başka birine dönmesine şaşmamalı."

Blair savunmacı bir tavırla, "Lee arkasını dönmedi," dedi.

"Tam olarak demek istediğim bu! Sen ve Lee birbirinize benziyorsunuz, sürekli bir şeyden diğere koşturup duruyorsunuz. Biz ölümlüleri yoruyorsunuz. Her neyse, Alan'ın seninle evlenmemesi *gerektiğini* düşündüğünü sanmıyorum. Onunla trende buluşmanı söyledikten sonra bana geldi ve ne anlattı. O zamana kadar ona aşık olduğumu biliyordum ve senin aşık olduğunu düşünmüyordum, ama sen aşık olmadığını kabul edemeyecek kadar inatçıydın, ya da belki de hepimiz küçük, iğrenç yarışmanızı kazanmaya o kadar takıntılıydınız ki meselelere bakamıyordunuz."

Nina derin bir nefes aldı. "Ben de meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim. Eğer ağabeyim istediğini elde etmek için bazı hileli oyunlar oynayabiliyorsa, ben de yapabilirim diye düşündüm. Saat üç buçukta, saat dört trenini karşılamadan önce, Alan'dan benimle mutfağa gelmesini istedim. Biraz pekmez ısıttım, sıcak değil ama sadece ılık ve akıcı olsun diye; sonra o otururken

Orada o lanet tren biletleriyle oynarken 'takıldım' ve üzerine bir litre kadar döktüm. İyi bir iş çıkardığımı itiraf etmeliyim. Saçlarına ve ayakkabılarına kadar başardım."

Blair bir an konuşamadı. "Ama saatlerce karakolda kaldım," diye fısıldamayı başardı.

"Ben...ah..." Nina ayağa kalktı. "Blair, eğer annem hayatta olsaydı, onunla bir daha asla yüz yüze gelemezdim." Blair'e baktı, güzel yüzü alev alev yanıyordu.

"Banyoya gitti, giysilerini bana uzattı, ama saatini düşürdüm, yuvarlandı Banyoya girdim, peşinden koştum, kapı arkamdan ve dış anahtar düştü."

Blair bunu bir an düşündü, sonra gülümsemeye başladı. "Kendini çıplak bir adamla banyoya mı kilitledin?"

Nina çenesini dikleştirdi, çenesini havaya kaldırdı ve başıyla onayladı.

Blair tek kelime etmedi ama yan dolaba gidip bir GiGe viski ve iki bardak çıkardı. Her bardağa bir ons doldurdu ve birini Nina'ya uzattı. "Kızkardeşliğe," dedi ve viskiyi yudumladı.

Nina büyük bir sırtışla onunkini de içti. "Gerçekten kızgın değil misin? Yani, Lee'yle evli olmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Sanırım işkenceye dayanabilirim. Şimdi otur ve bana planlarının ne olduğunu ve Alan'ın nasıl olduğunu anlat. Onunla mutlu musun?"

Nina bir kez başladı mı, duramazdı. Pennsylvania'dan pek hoşlanmıyordu ve Alan'ı stajını bitirdiğinde Chandler'a dönmeye neredeyse ikna edeceğini söyledi. "Korkarım sana ve Lee'ye karşı olan hisleri

ama onun üzerinde çalışmayı umuyorum. Seni beni affetmeye ve babamla Lee'nin gazabına katlanmaya ikna edip edemeyeceğimi görmek için geri geldim."

"Lee'nin-," diye başladı Blair ama Nina sözünü kesti.

"Evet, öyle olacak. Onu kadar uzun süredir tanıyana kadar bekle. Memnun olduğu zaman kuzu gibidir ama himayesindeki kadınlardan biri onaylamadığı bir şey yaptığında, o zaman dikkat et! Ve Blair," şemsiyesiyle oynadı, "madencilerin broşürlerini devralacak birine ihtiyacım var."

Blair'in hisleri hemen geçti. "Madencileri ayaklanmaya, greve gitmeye teşvik edebilecek gazeteden mi bahsediyorsunuz?"

"Bu sadece onları hakları konusunda bilgilendirmek ve madencilerin birleşmeleri halinde çok şey başarabileceklerine işaret etmek içindir. Houston ve diğerleri

Huckster arabaları onları sebze dağıttıkları madenlere götürüyor, ama bu sadece dört maden. On üç tane daha var. *Tüm* madenlere erişimi olan birine ihtiyacımız var."

"O yerlerin olduğunu biliyorsun. Leander'ın arabası bile kontrol edildi. Nina! Gazeteleri teslim etmesi için Lee'yi bulmayı düşünemez misin?"

"Hayatta olmaz! Kömür madenlerinin varlığından haberdar olduğumu bilse beni atardı. Ama doktor olduğun ve Westfield adını taşıdığın için kamptaki bazı kadınlarla görüşebileceğini düşünmüştüm."

"Ben mi?" Blair nefesini tuttu, sonra ayağa kalktı. Bunu düşünmek can sıkıcıydı. Eğer arabasında o kağıtlarla yakalanırsa, derhal vurulacaktı. Ama sonra maden kamplarındaki yoksulluğu, insanların hayatlarını kazanmak için tüm Amerikan haklarından vazgeçmek zorunda kaldıklarını düşündü.

"Nina, bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bu ciddi bir karar." "Bu ciddi bir

sorun. Ve Blair, tekrar evindesin. Sen sadece Artık büyük bir şehirde başka bir beden değilsin. Sen Chandler, Colorado'nun bir parçasısın." Ayağa kalktı. "Bunu bir düşün. Şimdi eve babamı görmeye gidiyorum ve belki

Lee ve sen daha sonra akşam yemeğine gelebilirsiniz. Alan'a dönmeden önce sadece iki haftam var. Sana sormazdım ama madenlere erişimi olan başka kimseyi tanımıyorum. Kararınızı en kısa zamanda bana bildirin."

", , " dedi Blair dalgın, akli tamamen silahlı adamların koruduğu bir kampa kışkırtıcı haberler götürme fikrine takılmıştı.

Bütün öğleden sonra, boş klinikte dolaşırken ve Lee'nin ona ödünç verdiği tıp dergisini okumaya çalışırken, kendisinden ne yapmasının istendiğine dair olasılıkları düşündü. Nina Blair'le ilgili bir şeyi fark etmişti: Kendisini Chandler'ın bir parçası olarak görmüyordu. Kasabadan ayrıldığında, zihninde temelli olarak ayrılmıştı. Geri dönmeyi hiç planlamamıştı ama

Artık bununla yüzleşmek zorundaydı: Ya toplumun bir parçası olacaktı ya da olmayacaktı. Temiz kliniğinde kalıp ara sıra kırık bedenlere yama yapabilir ya da bedenlerin kırılmasını önlemeye yardımcı olabilirdi.

Peki ya kendi vücudu kırılırdı?

Düşünceleri dönüp duruyordu ve bir sonuca mümkün görünmüyordu.

O ve Lee, babası ve kız kardeşiyle birlikte akşam yemeği yediler ve Nina onu sorgulamak için kenara çektiğinde, Blair henüz karar vermediğini söyledi. Nina gülümsedi ve anladığını söyledi; bu da Blair'in daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Ertesi sabah Blair'in başı ağrıyordu. Boş revir onun adımlarıyla yankılandı ve Bayan Krebs alışveriş yapması gerektiğini söyleyip gitti. Saat dokuzda kapı zili çaldı ve Blair aceleyle bir hasta olduğunu umduğu kişinin yanına gitti.

Bir kadın ve sekiz yaşlarında küçük bir kız orada

duruyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Doktor hanım siz misiniz?"

"Ben bir doktorem. Ofisime gelmek ister misiniz?"

"Elbette." Kendisi Blair'i takip ederken kıza oturup beklemesini söyledi.

"Sorununuz ne gibi görünüyor?"

Kadın . "Eskisi kadar güçlü değilim ve zaman zaman yardıma ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Çok fazla değil, sadece biraz."

"Hepimizin zaman zaman yardıma ihtiyacı olur. Sizin ne tür bir yardıma ihtiyacınız var?"

"Açıkça söyleyebilirim. River Caddesi'ndeki bazı kızlarıma kirli afyon satıldığını biliyorsun. Doktor olduğun için bize San Francisco'dan saf bir şeyler getirebileceğini düşündüm. Sanırım sen Doktorların kötü olmadığından emin olmak için kontrol etme yöntemleri var ve belki de büyük miktarlarda satın alıp satmaya gücünüz yetebilir. Size ihtiyacınız olan tüm alıcıları bulabilirim ve-."

Blair gayet sakin bir şekilde, "Lütfen ofisimi terk edin," dedi.

Kadın ayağa kalktı. "Siz Bayan Yüce ve Kudretli değil misiniz? Bizim gibiler için fazla iyisin, değil mi? Bütün kasabanın sana güldüğünü biliyor muydun? Kendine doktor diyorsun ve bu boş yerde oturuyorsun ve kimse sana gelmiyor. Kimse de gelmeyecek."

Blair kapıya doğru yürüdü ve onun için kapıyı açtı.

Burnu havada olan kadın çocuğun elini tuttu ve dış kapıyı çarparak çıktı, zil gümbürtüyle yere düştü.

Blair hiç öfkelenmeden masasına oturdu ve eline bir kitap aldı. bir kağıt parçası. Bu, Bayan Shainess'in o sabah kendisine verdiği ev harcamaları . Blair'in yirmi iki rakamı toplaması ve Bayan Shainess'in toplamının doğru olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu.

Kâğıda bakıyordu ki birden gözleri bulanıklaştı ve bir baktı ki başını masaya dayamış ağlıyor. Başını kaldırıp bir mendil aramaya başlamadan önce usulca ağladı, gözyaşları midesinden yukarı doğru savaşılarak ilerliyordu.

Karşısındaki sandalyede oturan Kane Taggart'ı gördüğünde nefesi kesildi. "İnsanları gözetlemekten hoşlanıyor musun?"

"Bunu bilecek kadar yapmadım," dedi ona endişeyle bakarak.

Kane'in uzattığı büyük mendili kapmadan önce süre masanın çekmecelerini karıştırdı.

"Temiz. Houston inceleme yapmadan kapıdan çıkmama izin vermiyor."

Onun şaka girişimine cevap vermedi, sadece ona arkasını döndü ve burnunu sümküdü.

Masanın öbür ucuna uzandı ve hesap kâğıdını aldı. "Seni ağlatan şey bu muydu?" Kağıda şöyle bir göz attı. Kâğıdı yere bırakırken, "Yedi sent indirim var," dedi. "Yedi sent seni ağlattı mı?"

"Bilmen gerekiyorsa, duygularım incindi, olan bu. Sade, eski moda, duygularım incindi."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Neden? Sen de bana gülebilesin diye mi? Senin gibileri bilirim. Sen de asla bir kadın doktora gitmezsin. Bütün erkekler ve kadınların çoğu gibi olursun! Seni kesip açacak bir kadına asla güvenmezsin."

Yüzü ciddiydi. "Hiç doktora gitmedim, bu yüzden kimin beni kesmesini isteyeceğimi bilmiyorum. Sanırım yeterince canım acısaydı, herhangi birinin beni kesmesine izin . Bu yüzden mi ağlıyordun? Burada kimse olmadığı için mi?"

Blair ellerini masanın üzerine koydu, öfkesi ve enerjisi onu terk etti. "Lee bir keresinde bana tüm doktorların başlangıçta idealist olduğunu söylemişti. Sanırım ben çoğundan daha kötüydüm. Kasaba halkının kadınlar için bir kliniğe sahip olmaktan heyecan duyacağını düşünmüştüm. Öyle de oldu, tabii Leander işletiyorsa. Beni görünce 'gerçek' bir doktor istemeye başladılar. Annem iki gün içinde üç rahatsızlığı için buraya geldi ve hayatım boyunca tanıdığım birkaç kadın da geldi. Ve şimdi, üzüntümü daha da arttırmak için, Chandler Hastanesi Yönetim Kurulu aniden başka bir doktor için yeterli işleri olmadığına karar verdi."

Kane orada oturdu ve bir süre onu izledi. Yengesi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama genellikle iki kişinin enerjisine sahip olduğunu biliyordu ve şimdi orada asık bir surat ve ışıksız gözlerle oturuyordu.

"Dün," diye başladı, "üzerimde gömlek olmadan ahırdıydım - Houston'a söylemeyin - ve arka duvara süttümdüm ve sırtıma bir sürü kıymık battı. Onları çıkarmak için uzanamıyorum." Kadının başını kaldırışını izledi. "Fazla bir şey değil ama elimden gelen bu."

Blair yavaşça gülümsemeye başladı. ", ameliyathaneye gel de bir bakayım."

Kıymıklar çok büyük ya da çok derin değildi ama Blair onlara büyük bir özenle davrandı.

Kane uzun masanın üzerinde yüzüstü , "Kapı zilin nasıl düştü? Biri sana kızdı mı?"

Blair'in ona afyon isteyen kadından, herkesin ona güldüğünü söylediğinden bahsetmesi için tek gereken buydu. "Ve Lee bu klinik için çok çalıştı ve bu onun yıllardır hayaliydi ve şimdi her zaman Madenlerde birbiri ardına vakalar oluyor ve buranın sorumlusu ve onu hayal kırıklığına uğratiyorum."

"Bana öyle geliyor ki hasta insanlar seni hayal kırıklığına uğratiyor. Bu onların kaybı."

Onun başının arkasına bakarak gülümsedi. "Bunu söylediğini duymak güzel, ama gelmeseydin... Neden *geldin*?"

"Houston ofisimi yeniden düzenliyor."

Bunu o kadar ölümcül bir şekilde söyledi ki Blair güldü.

"Hiç komik değil. Her yere en aptal küçük sandalyeleri koyuyor ve dantelleri seviyor. Eğer geri döndüğümde ofisimi pembeye boyanmış görürsem..."

"Ne yapacaksın?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Ağla."

Ona gülümsedi. "O pembeye boyar, ben yarın gelirim ve yeniden boyarız. Anlaştık mı?"

"Bütün gün yediklerimin en iyisi."

Bir dakika sonra "Hepsi bitti," dedi ve adam gömleğini ve ceketini geri giyerken aletlerini temizlemeye başladı. Ona bakmak için döndü. "Teşekkür ederim

Sen," dedi. "Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladınız. Geçmişte size karşı kaba davrandığımı biliyorum ve özür dilerim."

Kane büyük omuzlarını silkti. "Sen ve Houston ikiz kardeşsiniz, yani birbirinize benzeyen bir şeyleriniz olmalı ve eğer doktorlukta Houston'ın yarısı kadar iyiyseniz

o işleri yürütüyor, sen en iyisi olmalısın. Ve içimden bir ses işlerin senin için değişeceğini söylüyor. Çok yakında kadınlar her türlü hastalıkla kapına dayanacak. Görürsün. Sen sadece burada kal ve ortalığı temizle.

Burası gerçekten iyi ve yarın bahse girerim burada bazı hastalar olacak."

Ona sırtıtmaktan kendini alamadı. "Teşekkür . Benim için bir dünya iyilik yaptın." İçinden gelen bir dürtüyle parmak uçlarında durdu ve onun yanağını öptü.

Ona gülümsedi. "Biliyor musun, bir an için tıpkı Houston'a benziyordun."

Blair güldü. "Sanırım bu şimdiye kadar aldığım en büyük iltifat olabilir. Sanırım yapmam gereken bazı işler var. Eğer omzum seni rahatsız ederse, bana haber ver."

Klinikten ayrılırken, "Bütün kırık kemiklerimi ve pembe duvarlarımı size getireceğim, Dr. Westfield," dedi.

Blair masasındaki evrakları temizlemeye başlarken ıslık çalmaya başladı ve hemen ardından hesap listesinin yedi sent fazla mı yoksa eksik mi olduğunu bilmediğini ve bunu kendisinin eklemek zorunda olduğunu fark etti. Günün geri kalanında kendini günlerdir olmadığı kadar iyi hissetti.

Bir keresinde durdu ve Kane'in kendisine davranış biçiminden sonra onu neşelendirmeye çalışarak ne kadar nazik davrandığını düşündü. Belki de Houston'ın onu sevmesi için bir neden *vardı*.

Kane evinde, koyu renk panellerle kaplı ofisinde asistanı Edan Nylund'a döndü. "Geçen hafta Chandler Ulusal Bankası'nı satın aldıktan sonra bize bazı evraklar göndermediler mi?"

"Yaklaşık yirmi kiloluk bir yığın," dedi Edan, Kane kâğıtları alıp karıştırırken başını kaldırmadan işaret ederek.

"Houston nereye gitti?"

Şimdi Edan'ın ilgisini çekmişti. "Terzisine, sanırım."

"Güzel," dedi Kane. "O zaman günün geri kalanı, belki de haftanın geri kalanı bizim." Elinde kâğıtlarla odadan dışarı çıktı.

Edan merakına yenik düştü ve Kane'i kütüphanede telefon kullanırken buldu. Sistem sadece Chandler'daki bir evi diğerine bağladığından ve Kane'in iş anlaşmaları genellikle eyalet dışında olduğundan, Edan daha önce Kane'in bu aleti kullandığını hiç görmemişti.

"Beni duydu," diyordu Kane diğer uçtaki kişiye. "Çiftliğinizdeki ipoteğin vadesi gelecek hafta doluyor ve bunu çağırmaya hakkım var. Bu doğru. Karınız yarın Westfield Reviri'ne gelir ve Dr. Kane tarafından tedavi edilirse faizsiz doksan günlük bir uzatma alacaksınız.

Blair. Bebeği mi olacak? Güzel! Ofiste baldızımın kucağına bırakır, ben de sana yüz seksen gün veririm. Çok doğru, kızlarını gönderebilirsin. Evet, pekala. Yarın bir sorunla ortaya çıkan kız başına otuz gün daha. Ama Blair bunu öğrenirse, el koyarım. Beni anladın mı?

"Kahretsin!" dedi Edan'a, ahizeyi yerine koyarken. "Bu bana pahalıya patlayacak. Oraya bak ve başka kimin vadesi gelen ya da uzatma talebi reddedilen kredisi olduğunu gör, sonra da Chandler Hastanesi'nin sahibi her kimse onu kaç satacağını görmeni istiyorum. Bakalım yönetim kurulu hastane sahibinin baldızını işe almayı reddedecek mi?"

Ertesi sabah Blair'in keyfi kaçmıştı ve neredeyse kendini sürükleyerek işe gitmek zorunda kalmıştı. Yapacak çok az şeyi olan uzun bir gün daha diye düşündü,

Yeni arabasını sürmektense mesafeyi yürümeyi tercih etti. Ama kliniğe yarım blok kala Bayan Krebbs koşarak geldi.

"Nerelerdeydiniz? Burası hastalarla dolup taşıyor."

Blair bir an hareket edemedi ama sonra kapıya doğru koştu. Bekleme odası : çığlık atan çocuklar, onları susturmaya çalışan anneler ve doğum sancısı çektiği anlaşılan bir kadın inliyordu.

On beş dakika sonra, Blair yeni doğmuş bir kızın göbek bağını kesiyordu.

"180," diye mırıldandı annesi. "Adı Mary 180 Stevenson."

Bir sonraki hasta önce Blair'in soru soracak vakti olmadı.

Ertesi gün öğleden sonra, bir kadın kliniğe küçük bir çocuk getirdi, altı yaşında görünen sekiz yaşında cılız çocuktı. bir kömür madeninde geçirdi. Blair'in kollarında öldü, çelimsiz küçük bedeni bir tren vagonundan düşen kömür tarafından ezilmişti.

Blair Nina'yı aradı, "Ben yaparım" dedi ve telefonu kapattı.

Bölüm 30

Blair arabasını yolun aşağısına, İfade Edilemez Maden'den uzaklaşıp Chandler'a doğru sürdü. Nina hiç vakit kaybetmeden onu Belki de Blair'in fikrini değiştireceğinden korktuğu için broşürleri madene götürmüştü. Bu sabah Blair, Chandler Reviri'nde tanıştığı genç bir adam olan Dr. Weaver'ı aramış ve ondan broşürlerle ilgilenmesini istemişti. Çünkü acil bir maden kazası için çağırılmıştı. Adam memnuniyetle kabul etmişti.

Westfield'daki evde, Nina broşürleri Blair'in yeni arabasının arka bölmesinde sahte bir taban görevi görecektir olan derme çatma bir tahta parçasının altına saklamak için elinden geleni yapmıştı. Nina'nın talimatları boyunca Blair o kadar korkmuştu ki zar zor konuşabiliyordu.

Madenin girişinde, gardiyanlar onunla alay etmiş ve Dr. Westfield son ziyaretinden bu yana kesinlikle değişmişti ama onu içeri aldılar. Kömür tozuyla kaplı birkaç çocuğa kendisine yardım edecek kadının evini nasıl bulacağını sormak zorunda kaldı ve yatakta uzanmış hasta numarası yapan kadının da kendisi kadar gergin olduğunu gördü. Kadın broşürleri bir döşeme tahtasının altına sakladı ve Blair elinden geldiğince hızlı bir şekilde kamptan ayrıldı.

Gergin olduğunu hisseden ve erkeklerin normal kibriyle, onu bu hale getirenin kendi varlıkları olduğunu düşünen muhafızlar, ayrılırken onunla daha çok dalga geçtiler.

Titremeye başlamadan önce madenden bir mil uzaktaydı ve yirmi dakika içinde elleri dizginleri tutamayacak kadar kötü titriyordu. Kayaların arasına saklanmak için yoldan çekildi, arabadan indi ve dizlerinin bağı çözüldüğünde yere oturup rahatlama gözyaşları dökmeye başladı.

Omuzları hâlâ titriyordu ki, aniden iki güçlü el onu yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Leander'ın öfkeyle parlayan gözlerine baktı. "Lanet olsun sana," dedi onu kendine doğru bastırmadan önce.

Blair onun ne yaptığını nasıl bildiğine dair soru sormadı; orada olduğu için çok minnettardı. Ona sarıldı ve neredeyse kaburgalarını kırmak üzere olmasına rağmen, kendisini daha sıkı tutmasını istedi.

"Çok korkmuştum," dedi omzuna doğru, yüzünü boynunun yumuşak tenine gömmek için parmak uçlarında durarak. "Çok korkmuştum." Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü, ağzına aktı.

Lee sadece onu kendine yakın tuttu ve saçlarını okşadı, o ağlarken tek kelime bile etmedi.

Gözyaşlarının durması ve vücudunun titremesinin geçmesi biraz zaman aldı. Lee'yi ölümüne kavrayan elini bırakacak cesareti bulduğunda, çekildi ve ceplerinde bir mendil aramaya başladı. Lee ona kendi mendilini uzattı ve kız burnunu silip yüzünü sildikten sonra ona baktı. Gördüğü şey onu geri adım attırdı.

"Lee, ben..." diye başladı ve bir adım daha atarak bir kayaya yaslanıp durdu.

Gözleri alev alev yanıyordu. Her zaman gördüğü alaycı, gülümseyen, hoşgörülü Lee, bu öfkeli adamın yakınında bile değildi.

"Tek kelime bile duymak istemiyorum," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. "Tek bir kelime bile. Bunu bir daha yapmayacağına yemin etmeni istiyorum."

"Ama ben-."

"Yemin et!" dedi, ona doğru ilerledi ve eliyle ön kolunu yakaladı.

"Lee, lütfen, beni incitiyorsun." Onu sakinleştirmek, yaptığığın ne kadar gerekli olduğunu görmesini sağlamak istiyordu. "Nereden biliyordun? Bu bir sırdı."

"Ben her gün maden kamplarındayım," dedi ona ters ters bakarak. "Neler olup bittiğini duyuyorum. Lanet olsun sana Blair, o kâğıtları senin teslim duyduğumda önce inanmadım." Elindeki ıslak mendile doğru başıyla işaret etti. elinde buruşmuştu. "En azından içinde bulunduğun tehlikenin farkına varmışsın. O adamların size ne yapacağını biliyor musunuz? Herhangi bir fikrin var mı? İşlerini bitirdikten sonra seni öldürmeleri için onlara yalvarabilirdin. Ve kanun onların tarafında."

"Biliyorum Lee," dedi tutkuyla. "Yapmak istedikleri her şeyi yapmak için her türlü yasal hakka sahipler. İşte bu yüzden *birilerinin* madencileri hakları konusunda bilgilendirmesi gerekiyor."

"Ama *sen* değil!" Lee onun yüzüne doğru böğürdü.

Patlamanın etkisiyle gözlerini kırıştırdı ve omurgasını kayaya yasladı. "Madenlere erişimim var. Bir arabam var. Bunu yapacak en mantıklı kişi benim."

Lee'nin yüzü o kadar kızardı ki, elini kaldırdığında patlayacağını düşündü. Ellerini boğazına doğru götürdü ama kendini tutup uzaklaştı. Ona arkasını döndüğünde, derin nefes alış verişleriyle birlikte vücudunun üst kısmının yükselip alçaldığını gördü. Geri döndüğünde, kendini biraz kontrol etmiş gibi görünüyordu.

"Şimdi beni dinlemenizi ve çok dikkatli dinlemenizi istiyorum. Yaptığın şeyin çok iyi bir amaç için olduğunu biliyorum ve madencilerin bilgilendirilmesi de biliyorum. Başkalarına yardım etmek için hayatını riske atmaya istekli olmanı bile takdir ediyorum, ancak bunu yapmana izin veremem. Kendimi Anlaşıldı mı?"

"Ben yapmazsam kim yapacak?"

"Bana ?" diye bağırdı, sonra birkaç derin nefes daha aldı. "Blair, önemsedığım kişi sensin. Benim için dünyadaki tüm madencilerden daha önemlisin. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına yemin etmeni istiyorum."

Blair ellerine baktı. Bu sabah hayatında hiç olmadığı kadar korkmuştu. Yine de bir yanı bugün hayatındaki en önemli şeyi yaptığını hissediyordu. "Dün kollarımda küçük bir çocuk öldü," diye fısıldadı. "İçinde ezilmişti."

Lee onun omuzlarını tuttu. "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Kollarımda kaç çocuğun öldüğünü biliyor musun? Kirişlerin ve kayaların altında sıkışmış kaç adamın kolunu ve bacağını kestiğimi? Sen hiç madene girmedin. Eğer içeri girmek zorunda kalsaydın... Düşündüğünden daha kötüdür."

"O halde bir şeyler yapılmalı," dedi inatla.

Ellerini indirdi, konuşmaya başladı ama ağzını kapattı, sonra tekrar denedi. ", başka bir taktik deneyeyim. Bu iş için biçilmiş kaftan değilsin. Birkaç dakika önce berbat bir haldeydin. Böyle bir şeyi yapmak için gereken kişiliğe sahip değilsiniz. Hayat kurtarmak söz konusu olduğunda çok cesursun, ama bir savaşa yol açabilecek bir şeye karıştığında ve can kaybından sonra dağılırsınız."

"Ama yapılması gerekiyor," diye yalvardı.

"Evet, belki ama bunu sizden başkasının yapması gerekiyor. Hissettikleriniz yüzünüze çok kolay yansıyor."

"Ama madencilere nasıl haber verilecek? Madenlere senden ve benden başka kimin erişimi var?"

"Biz değil," diye tekrar patladı Lee. "*Ben!* Madenlere benim erişimim var, sizin değil."

Korumaları geçmene neden izin verildiğini bilmiyorum. Seni burada istemiyorum. Madenlere inmeni istemiyorum. Geçen yıl bir kerestenin yerinden çıkması sonucu altı saat boyunca yeraltında mahsur kaldım. Senin başına da böyle bir şey gelmesine izin veremem."

"İzin vermek mi?" diye sordu ve korkusunun onu terk ettiğini fark etti.
"Başka neye 'izin vermeyeceksin'?"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Söylediklerimi istediğin gibi yorumlayabilirsin ama sonuç aynı: Bir daha madenlere giremezsin."

"Sanırım bu gece nereye gidersen git, senin için sorun yok.
Ama ben uysal bir eş olacağım ve evde kalacağım."

"Bu çok saçma. Seni daha önce hiçbir şekilde engellemedim. Bir kadın kliniği istediniz, ben de size verdim. Ve şimdi orada kalabilirsin."

"Ve madenlere gitmene izin verdim, mi? Sanırım madenlere gitmek için fazla korkağım. Karanlıktan korkacağımı mı sanıyorsun?"

Lee bir an için hiçbir şey söylemedi ve konuştuğunda sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Sen korkak değilsin Blair, ben korkağım. Seni dehşete düşüren bir şeyi yapmaktan korkmuyorsun ama ben seni kaybetmekten o kadar korkuyorum ki bunu bir daha yapmana izin veremem. Bunu söyleme şeklimden hoşlanmayabilirsin ama sonuçta hepsi aynı: mayın kamplarından uzak durmalısın."

Blair şimdiye kadar yaşadığı her duygunun aynı anda içinden geçtiğini hissediyor gibiydi. Lee'nin ukalalığına öfkelenmişti. Tıpkı Nina'nın söylediği gibi, ona bir şey yapmasını yasaklaması onu çileden çıkarmıştı. Ama aynı zamanda Lee'nin söylediklerini de düşündü, bu işte hiç de iyi olmadığını. Houston kamplara gitti ama arabası aransa bile muhafızlar sadece çay ve çocuk ayakkabıları bulabilirdi. Blair'in taşıdığı şeyle aynı şey değildi. Lee de broşürlerin verebileceği zarar konusunda endişeli olduğunu söylemişti. Bunlardan birini okumuştı ve acımasız bir nefretle doluydu, Erkeklerin önce harekete geçip sonra ne yaptıklarını düşünmelerine neden olan türden öfkeli sözler.

Lee onu izlerken başını kaldırıp ona baktı. "Ben... Seni bu kadar korkutmak istememiştim," diye kekeledi. "I-." Başka bir şey söylemedi, Lee ona kollarını uzattı ve o da Lee'ye doğru koştu.

"Söz veriyor musun?" diye sordu yüzünü onun saçlarına gömerek.

Blair başladı ama sonra bilgiyi madenlere ulaştırmanın başka bir yolu olabileceğini düşündü, daha ince bir yol, kimsenin vurulmasına neden olmayacak bir yol.

"Söz veriyorum, bir daha asla bir maden kampına sendikacı gazeteleri taşımayacağım."

Ona bakmak için başını geriye çekti. "Peki ya biri beni bir maden faciası için ararsa ve telefonu sen açarsan?"

"Neden, Lee, ben-"

Adamın eli kızın başının arkasında sıkılaştı. "Biliyor musun, bu kasabayı gerçekten seviyorum ve taşınmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama Teksas'ın doğusunda kimsenin olmadığı bir yere gitmem şart. Karımın başının belaya girmeyeceği bir yere." Gözlerini kıpmıştı. "Ben de Bayan Shainess ve Bayan Krebbs bizimle yaşayacak."

"Zalimce ve insanlık dışı bir ceza. , sen yanımda olmadığın sürece madenlerden uzak duracağım. Ama bana ihtiyacın olursa-."

Sessizlik için onu öptü. "Sana ihtiyacım olursa, her zaman nerede olduğunu bilmek istiyorum. Her günün her dakikasında. Anladın mı beni?"

"Nerede olduğunu bilmediğim çok zaman oluyor. Sanırım dürüst olmak gerekirse-."

Onu tekrar öptü. "Hastaneden çıktığımda iki vagon yaralı kovboyu indiriyorlardı, izdiham vardı sanırım. Gerçekten yapmalıyım-."

Ondan uzaklaştı. "burada duruyoruz? Hadi gidelim!" "İşte benim kızım,"

dedi Lee, onu arabasına kadar takip ederken ve Atını.

"Kapıyı açın!"

Pamela Fenton Younger, Küçük Pamela madeninin kapısının önünde atının üzerinde oturmuş, iki muhafıza ters ters bakıyordu.

Her iki muhafız da ona bakıyordu. Demir kaplı toynakları görünecek kadar yüksekte zıplayan on yedi el boyundaki siyah bir aygırın üzerindeki altı ayak uzunluğundaki bir kadında oldukça korkutucu bir şey vardı. Hayvandan ağıır ahşap bir kapıyla ayrılmış olmalarına rağmen, at başını sallayıp yarım bir dönüş yaptığında adamlar geri adım attı.

"Beni duydun mu? Kapıyı a  ."

"Durun bir dakika-," diye başladı muhafızlardan biri.

Diğ  er muhafız onun kaburgalarına yumruk attı. "Elbette, Bayan Fenton," dedi, onun için kapıyı kenara çekerken, sonra kız içeri girerken geri sıçradı.

"Maden sahibinin kızı," açıklıyordu muhafız arkasından.

Pamela atını doğrudan maden kuyusunun girişine sürdü, atın toynakları bir kömür tozu bulutu kaldırıyordu. "Rafferty Taggart'ı görmek istiyorum," dedi, gözleri çılgınca dönen atın dizginlerini sıkı sıkı tutarak. "Nerede o?"

"Vardiyada," dedi biri. "Altı numaralı tünel." "O

zaman onu yukarı getirin. Onu görmek istiyorum."

"  imdi, buraya bakın-," dedi bir adam   ne çıkararak.

Daha yaşlı bir başka adam gergin ata doğru ilerledi. "Günaydın Bayan Fenton. Taggart aşağıda ama eminim sizin için biri onu yukarı çıkarabilir."

"Bunu yap," dedi, dizginleri sertçe çekerek kendini daha da kanıtladı Büyük hayvan üzerinde hakimiyet. Kıvrılmış bir dudakla kömür kampına, pisliğ  e ve yoksulluğ  a baktı. Çocukken babası, ona zenginliklerinin nereden geldiğ  ini göstermek için bu yere gitmesi konusunda ısrar etmişti. Pam her şeye bakmış ve "Sanırım biz fakiriz" demişti.

Bu yer onu hâlâ iğrendiriyordu. "Onun için bir at eyerleyin ve bekletin. Onunla Balıkçı Deresi'ndeki virajda buluşacağım." Maden amirine bakmadan önce aygırın tam bir dönüş yapmasını beklemek zorunda kaldı. "Ve eğer bir kuruş bile kesilirse, bunu duyacaksınız." Bununla birlikte, atın başını bıraktı ve arkasından küller uçuşarak kampa doğru geri döndü.

Rafe için uzun süre beklemesi gerekmedi. Fenton ismi bazı insanlar için kötü çağrışımlar yapabiliyordu ama Fenton Kömür ve Demir için çalışanlar bir Fenton konuştuğunda yerlerinden sıçrardı.

Rafe iri vücuduna göre çok küçük, uyuz bir atın üzerinde oturuyordu. Yüzü ve giysileri kömür simsiyahtı ama gözlerinin akı öfkesini gösteriyordu. "Ne istersen ilk sırada yer al, değil mi? Prenses Fenton O ne onu alır," dedi atından inerken, kadının gözlerinin içine bakarak.

"sevmiyorum."

"Kimse istemiyor, sadece bazılarımız hayatını kazanmak zorunda."

"Seninle dövüşmeye gelmedim. Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Al." Ona bir kalıp sabun ve bir el bezi uzattı. "O kadar şaşırmış görünme. Daha önce kömür tozu görmüşüm."

Kadına bir bakış daha attıktan sonra sabunu ve bezi aldı, derenin kenarında diz çöküp yüzünü ve ellerini köpürtmeye başladı. ", beni neden istediğini söyle."

Pam düz bir kayanın üzerine oturmuş, uzun bacaklarını ona doğru uzatmıştı. Uzun, sert, siyah şapkası onu olduğundan daha uzun gösteriyordu ama küçük siyah peçesi yüzüne gizemli ve kadınsı bir görünüm veriyordu.

"Ben yedi yaşındayken babam özel masasının çekmecesinin yedek anahtarını kaybetti. Onu buldum ve hazine kutuma koydum. On iki yaşına geldiğimde anahtarın neyi açtığını keşfettim."

"Ve o zamandan beri casusluk yapıyorsun."

"Kendimi bilgilendiriyorum."

Adam bekledi ama kadın başka bir şey söylemedi. Döndüğünde yüzü temizdi ve kadın ona bir havlu uzattı. "Peki ne buldun?"

"Babam aylar önce Pinkerton'ın adamlarını kömür kamplarına sendikacıları kimin getirdiğini bulmaları için tuttu."

Rafe kollarını kurulamak için zaman ayırdı. Yıllarca balyoz kullanmaktan kaslanmışlardı. "Peki, Pinkerton'larınız ne buldu?"

"*Benim Pinkerton'larım değil, babamınkiler.*" Yanındaki Kraliçe Anne dantelinden bir çiçek aldı ve onunla oynadı. "Her şeyden önce, hepsi de tanınmış ailelerden gelen Chandler'lı dört genç kadının yaşlı kadın kılığına girip kampa yasadışı mal getiriyorlar. Babamın kâr etmediği her şey yasadışıdır." Başını kaldırıp ona baktı. "Kadınlardan biri yeğeninin yeni karısı."

"Houston mı? O kırılgan küçük..." Kendinden geçti. "Kane biliyor

mu?" "Bundan şüpheliyim, ama o zaman bilmeme imkan yok, değil

mi?" Kadın

onu dikkatle izledi. Hem kendisi hem de Kane oldukça gençken, gizli aşkları olduğunu düşündükleri bir ilişki yaşamışlardı ama gerçekte kasabanın en ateşli dedikodusu olmuştu. Haftalar önce ikizlerin düğününde Kane'in amcası Rafe ile tanıştığında, Rafe ona Kane'in sevdiği tüm özelliklerine sahipmiş gibi gelmişti ama Rafe'in genç adamda hiç görmediği nazik bir yanı da vardı. Düğünden sonraki günler boyunca onun kendisini arayacağını ya da bir not göndereceğini ummuştu ama Rafe onunla iletişim kurmak için hiçbir çaba göstermemişti. Lanet olası Taggart gururu! lanet okudu. Rafe gibi bir adamın neden kömür madeninde çalıştığını merak ediyordu. Bir nedeni olmalıydı. Evli değildi, bakması gereken bir ailenin yükü altında değildi.

"Neden burada kalıyorsun?" diye sordu. "Neden buna katlanıyorsun?" Başıyla madene giden yolu işaret etti.

Rafe eline bir taş aldı ve küçük dereye bakarak fırlattı. "Kardeşlerim buradaydı ve Sherwin ölüyordu. Bakması gereken bir karısı ve kızı vardı ve benden ya da başka birinden yardım kabul etmiyordu."

"Taggert gururu," diye mırıldandı.

"Babana gittim ve maaşımı Sherwin'e verirse çalışmayı kabul ettim. Baban Taggerts'in parası için sürünmesini seviyor."

Onun son sözünü duymazdan geldi. "Böylece Sherwin gururunu korudu ve sen de kardeşine yardım ettin. Dört ayak yüksekliğindeki tavanlar yüzünden sırtına kalıcı bir kramp girmesi dışında eline ne geçti?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Sadece birkaç yıllığına, ya da . Kardeşim ve kızı Kane ve Houston'la birlikte yaşamaya başladılar."

"Ama sen kalıyorsun."

Rafe tekrar dereye baktı ve cevap vermedi.

"Pinkerton raporunda sendikacıları üç şüpheli olduğu yazıyordu. Biri Jeffery Smith adında bir adam, ikincisi Dr. Leander Westfield ve sonuncusu da sizdiniz."

Rafe ona bakmıyor ya da konuşmuyordu ama eli bir taşı kavrayıp açıyordu.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Pinkertonlar madenci olarak mı çalışıyor?"

"Üniforma giydiklerinden şüpheliyim," dedi alaycı bir tavırla.

Ayağa kalktı. "Tüm söyleyeceğin buysa, işimin başına dönmeliyim. Sanırım hangi adamların Pembe olduğunu bilmiyorsun?"

"Babam bile bilmiyor," dedi onun yanında durarak. "Rafe, bunu yapmaya devam edemezsin. Burada kalmak zorunda değilsin. İstersen sana daha iyi bir iş bulabilirim, her türlü iş."

Daralmış gözleriyle ona bir bakış attı. "Buna Taggert gururu diyebilirsin," dedi ödünç aldığı atına doğru ilerlerken.

"Rafe!" diye kolunu yakaladı. "Öyle demek istemedim-." Durdu ve kolunu bıraktı. "Seni uyarmak istedim. Belki bunu yapma şeklimden ve belki babamın adını da sevmiyorsun ama ne yapmak istediğine karar vermen için sana bir şans vermek istedim. Babam bir şey istediğinde acımasız bir adam olabilir."

Adam kıpırdamadı ya da konuşmadı ve kız kaldırıp adama baktığında, adam ona öyle bir bakıyordu ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bilinçli bir düşünce olmadan onun kollarına doğru bir adım attı.

Öpücüğü yavaş ve nazikti ve sanki hayatı boyunca bu adamı gibi hissetti.

"Bu gece burada buluşalım," diye fısıldadı. "Gece yarısı. Çıkması kolay bir şey giy." Bununla birlikte atına bindi ve gitti.

Bölüm 31

Sabahki dehşetten ve ardından izdihamda yaralanan genç adamları yedi saat boyunca onardıktan sonra, Blair bitkin düşmüştü. O kadar yorgundu ki, Lee kimseye nereye gittiğini söylemeden yola çıkmasına neden olan telefonlarından birini aldığı anda bile sinirlenmedi.

Alacakaranlıkta eve doğru yola koyuldu ve arkadaşı Dr. Louise Bleeker'a bir mesaj göndermek için telgraf ofisinde durdu:

DURMANA İHTİYACIM VAR, HALLEDEBİLECEĞİMDEN DAHA FAZLA İŞİM VAR. DUR, HEMEN GEL, DUR LÜTFEN BLAIR.

Evde, Bayan Shainess'in itirazlarına aldırmayan Blair, akşam yemeği yemeyi reddetti ve saat sekizde tamamen giyinik halde yatağa düştü.

Yatak odasının kapısıyla boğuşan birinin sesiyle uyandı.

"Lee?" diye seslendi ama cevap gelmedi. Yataktan kalktı, kapıya gitti ve açtı. Leander gömleği kirli, yırtık ve kanlı bir şekilde orada duruyordu. "Ne oldu?" diye sordu, hemen tetikteydi. "Kim yaralandı?"

Lee boğuk bir sesle, "Evet," dedi ve sendeleyerek odaya girdi.

Blair midesinin boğazına kaçtığını hissetti ve bir an durup adamın yatağa doğru sendeleyerek gidişini izledi.

"Bana yardım etmen gerekecek," dedi gömleğini çıkarmaya başlarken. "Kötü olduğunu sanmıyorum ama çok kanıyor."

Blair aceleyle kendini toparladı. Dolabın zemininden tıbbi çantasını aldı, makası çıkardı ve Lee'nin gömleğini kesmeye başladı. Lee'nin kolunu omzuna yasladı ve yaralara baktı. Sağ tarafında birbirine yakın iki uzun kanlı yarık vardı, derisi yan tarafından yırtılmış, bir yerde kaburgaları açığa çıkmıştı. Yeterince kurşun görmüştü. yaralar fark etti. Çok fazla kanadığı için enfeksiyon kapmış olabileceğini düşünmüyordu.

Konuşurken ağzı kurumuştı. "Temizlenmesi gerekiyor," dedi. aletleri ve dezenfektanları çıkarmaya başladı. Elleri fena halde titriyordu.

"Blair," dedi Lee ve acı çektiğine dair verdiği tek işaret düzensiz nefes alışının sesiydi. "Bana bundan daha yardım etmen gerekecek. Sanırım bana ateş eden adamlar kim olduğumdan şüpheleniyorlar. Sanırım onlar beni tutuklamak için buraya geldiler."

Blair yarasına o kadar odaklanmıştı ki ne dediğini tam olarak anlayamadı. İlk kez sevdiği biri üzerinde çalışıyordu ve bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmamayı umuyordu. Terlemeye başlamıştı ve saçları kendini alnına yapıştırıyordu.

Lee, kendisine bakmasını sağlamak için elini kızın çenesinin altına koydu. "Beni dinliyor musun? Sanırım birkaç dakika içinde burada bazı adamlar olacak ve onların bütün gece burada olduğumu düşünmelerini istiyorum. Bana ateş edildiğini düşünmelerini istemiyorum."

Yaraları temizlemeyi bitirip adamı sarmaya başlarken, "Ve vurdu," diye mırıldanmayı başardı. "Kim bu adamlar?"

"Ben... Söylememeyi tercih ederim."

Adam yaralandığı için endişeleniyor ve korkuyordu ama bir yandan da adamın kendisinden yardım istemesine rağmen ne yapmasına yardım ettiğini söylememesine kızıyordu. "Onlar Pinkerton'ın adamları, değil mi?"

En azından Lee'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmenin mutluluğunu yaşadı. "Hiçbir şey bilmediğimi düşünebilirsiniz ama sandığınızdan daha fazlasını biliyorum." Son bandajları da Lee'nin kaburgalarının etrafına koydu. "Fazla hareket edersen tekrar kanamaya başlar." Başka bir şey söylemeden Dolabı açıp düğün gecesi giydiği elbiseyi ve sabahlığı çıkardı, sonra aceleyle soyunup giyindi. Lee yatağa oturup onu izledi, belli ki bundan sonra ne yapacağından emin değildi.

"Ne kadar zamanımız olduğunu göreceğiz," dedi ona temiz bir gömlek uzatırken. "Bunu tek başına giyebilir misin? Baş aşağı asılmam lazım."

Lee, çok fazla acı içindeydi ve Blair'in ona söyledikleri karşısında şok olmuştu, onu sorgulamadı ama yaralı bedenini gömleğin içine için elinden geleni yaparken, Blair kendini yatağa baş aşağı sarkıttı.

Alt kattaki kapıya vurulmaya başlandığında ikisi de donakaldı.

Blair ayağa kalktı. " etmeyin. Onları geldiğince meşgul edeceğim." Çabucak aynaya baktı ve saçlarını karıştırarak bir yol haline geldi. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu ona dönerken. Baş aşağı durmaktan yüzü kızarmış, saçları omuzlarına dökülmüş, karmakarışık bir haldeydi. Tüm dünyaya yeni sevişilmiş bir kadın gibi görünüyordu.

Blair evin ön kapısına ulaştığında şaşırtıcı derecede sakindi. Kapıyı açtığında, üç iri yarı, kaba görünüşlü adam orada duruyordu ve hızla onun yanından geçerek eve girdiler.

"Nerede o?" diye sordu adamlardan biri.

"Ben de sizinle gelebilirim," dedi Blair. "Sadece çantamı alacağım."

"Seni istemiyoruz," dedi ikinci adam. "Doktoru istiyoruz."

Blair ikinci basamakta durdu, böylece adamlarla göz hizasının üzerindeydi. "Ne varsa alacaksınız," dedi öfkeyle. "Bu kasabadan alabileceğimin hepsini aldım. İster inanın ister inanmayın, *ben* de bir doktorum.

ve eğer yardıma ihtiyacınız olursa, yardım edebilirim. Leander çok yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var ve sizi temin ederim ki bir yarayı en az onun kadar iyi dikebilirim. Bu iş hallolduğuna göre, ben çantamı alayım." Merdivenlerden yukarı çıkmak için döndü.

"Bir dakika bayan, buraya doktorluk yapmaya gelmedik. Kocanızı hapse götürmek için buradayız."

"Ne için?" diye sordu onlara dönerek. "Olmaması gereken bir yerde olduğu için, bu."

Blair onlara doğru bir adım attı. "Peki bu ne zaman oldu?" diye sordu usulca.

"Yaklaşık bir saat önce."

Blair yavaşça, büyük bir gösteriyle, saçlarını bir düzen görüntüsü. Çoğu zaman nasıl görüldüğüyle ilgilenmezdi ama şu anda olabildiğince baştan çıkarıcı görünmek istiyordu. Elbisesinin bir omzundan biraz düşmesine izin verdi ve adamlara gülümsemeye başladı. "Beyler, bir saat önce kocam yanımdaydı."

"Buna dair bir kanıtın var mı?" diye sordu adamlardan biri. Diğer ikisi ağızları hafifçe açık ona bakıyordu.

"Kesinlikle hiçbirisi." Nezaketle gülümsedi. "Elbette, babamın adını taşıyan bir kasabadaki bir Chandler'ın sözünü veriyorum. Belki de söylediklerime karşı istersiniz..." Adamlar ona bakarken masumca göz kırptı.

"Bunu yapmak isteyeceklerini sanmıyorum canım," dedi Lee arkasından. Yüzü kızarmıştı ve yorgun görünüyordu ama karısıyla ateşli bir şekilde sevişen bir adam da öyle olurdu. "Sanırım senin, benim bir saat önce başka bir yerdeydi." Blair'in yanında durmak için hareket etti ve aşağıdaki adamlara Blair ona yaslanıyormuş gibi görünmüş olmalıydı ama ona destek oluyordu.

Birkaç dakika boyunca karanlık küçük evde sessizlik oldu ve adamlar durup onlara bakarken Blair ve Lee nefeslerini tuttu. Sonunda, Lider olan adam iç çekti. "Bizi kandırdığınızı düşünebilirsiniz, Westfield, ama sen . Seni yakalayacağız." Blair'e baktı. "Onu hayatta tutmak istiyorsan, evde tutsan iyi edersin."

Adamlar kapıyı arkalarından çarparak evden çıkarken ne Blair ne de Lee tek kelime etti. Blair kapıyı kilitlemek için merdivenlerden aşağı koştu ve geri döndüğünde Lee'nin solgunlaştığını gördü. Aceleyle merdivenleri çıktı ve yatmasına yardım etti.

Blair o gece daha fazla uyumadı. Lee'yi yatağına yatırdıktan sonra yanına oturdu ve sanki onu korumak için yanında olmasa nefes almayı bırakacakmış gibi her nefesini izledi. Ne zaman o adamların Lee'ye ne kadar yakın olduğunu düşünse Yüreğine kurşunlar inmişti, yeniden titremeye başladı ve elini daha sıkı kavradı.

Uykulu bir şekilde uyudu, birkaç kez gözlerini açıp ona gülümsedi ve sonra tekrar uyudu.

Blair'in duyguları, ölüme bu kadar yaklaşmış olmasından duyduğu dehşetten, onu ne kadar sevdiğinin farkına varmasına ve muhtemelen ölümüne neden olabilecek bir şey yapıyor olmasından duyduğu öfkeye kadar değişiyordu.

Sabahın ilk ışıkları odaya süzülürken Lee sonunda uyandı ve doğrulmaya çalıştı. Blair perdeleri açtı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye

sordu. "Sert, acılı, çığ, aç."

Ona gülümsemeye çalıştı ama dudakları düzgün çalışmıyordu. Bütün gece kaskatı tutulan vücudundaki her kas ağrıyordu. "Sana kahvaltı getireyim."

Kanlı paçavraları ve Lee'nin gömleğini toplayıp götürdü. Bir doktorun evinin iyi bir yanı, kimsenin kanlı bezlerle dolu bir çöp varilini fark etmeyeceğiydi.

Bayan Shainess için henüz çok erkendi, yüzden Blair ikisi için yarım düzine yumurta kızarttı, santim kalınlığında ekmek dilimleri kesti ve büyük fincanları soğuk sütle doldurdu. Büyük tepsiyi yukarı taşıdı ve Lee'nin çoktan yataktan kalkmış ve yarı giyinik olduğunu görünce hiçbir şey söylemedi ama pencerenin yanındaki küçük masayı kurmaya başladı.

Lee acı içinde sandalyeye oturup yemeye başlarken, Blair de onun karşısına oturup tabağındaki yiyecekleri hareket ettirdi.

", " dedi Lee. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

Blair bir bardak süt içti. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Onun elini tuttu. "Şu bak. Dün olduğu gibi bugün de fena halde ."

Elini geri çekti. "Sanırım bugün hastaneye gitmeyi planlıyorsun."

"Ortaya çıkmak zorundayım. Hiçbir şey gibi davranmalıyım. İnsanların dün gece nerede olduğumu bilmelerine izin veremem."

"*Kimse* değil," diye tükürdü ona, yumruğu masaya inerken ve bir sonraki an ayağa kalktı. "Şu haline bak, bütün gün ameliyatta ayakta durmayı bırak, zar zor oturabiliyorsun. Peki ya hastaların? Neşteri doğru kullanabiliyor ? Dün gece neredeydin? Hayatını riske atmaya değecek ne var?"

"Bunu sana söyleyemem," dedi yumurtalarına dönerken. "İsterdim ama yapamam."

Gözyaşları boğazını sıkmaya başladı. "Dün, hayatımı riske attığım için bana çok kızgındın. Risk almayı emrettin, ama şimdi İşler tersine döndü ve aynı haklara sahip değilim. Aynısı! Kocamı ne için kaybedebileceğimi *bilmeme* bile izin verilmiyor. Ben sadece iyi bir kız olup evde oturup bekleyeceğim ve eğer eve kanlar içinde gelirse, ona yama yapacağım. Gecenin bir yarısı Pinkerton adamlarıyla flört etmeme izin var ama nedenini bilmiyorum. Acı çekmeni izlemeye iznim var ama nedenini bilmiyorum.

Biliyorum. Lee, bu baskınlara ateşle karşılık veriyor musun? Öldür ya da öl durumunda mısın? Onardığın kadar insan öldürüyor musun?"

Lee başını öne eğmiş, bilinçli ve yavaş bir şekilde yemeye devam ediyordu. "Blair, sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Bana güvenmek zorundasın."

Bir an için gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak arkasını döndü. "İyi bir eş böyle yapardı, değil mi? Evde oturup bekler ve hiç soru sormaz. Ben iyi bir küçük kız değilim! Her zaman meydan okuyan biri oldum. Ben hep her zaman bir katılımcı oldum, gözlemci değil. Ve şu anda, neye katıldığımı bilmek ."

"Lanet , Blair," diye bağırdı Lee, sonra acıya karşı gözlerini kapattı. onun yanında. Tekrar ona baktı. "Belki de bir kez olsun gözlemci olmalısın. Sana söyleyebileceğimi söyledim. Seni daha fazla bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Yani masum kalacağım, mi? Duruşmanızda dürüstçe hiçbir şey bilmediğimi, kocam eve iki kurşun yarasıyla geldiğinde bile masum kaldığımı söyleyebilirim."

"Öyle bir şey," diye mırıldandı Lee, sonra çatalını bırakıp ona baktı. "Beni sevdiğini söylüyorsun, belki de yıllardır seviyorsun; işte şimdi sınav zamanı. Eğer beni seviyorsan, bana güvenmek zorundasın. Hayatında bir kez olsun, meydan okumanı ve katılımını bir kenara bırakman gerekecek. Sana şimdi ihtiyacım var, bir meslektaş ya da eşit olarak değil, bir eş olarak."

Blair uzun bir süre ona baktı. "Sanırım haklısın Lee," dedi usulca. "Belki de şimdiye kadar bir eşin nasıl olması gerektiğini hiç anlamamışımdır." Sesi alçaldı. "Ama öğrenmeye çalışacağım. Sana güveneceğim ve bir daha nereye gittiğini sormayacağım. Ama bana anlatmak istersen, dinlemek için burada olacağım."

Sol elini masaya dayayıp kendini kaldırırken, Lee'nin yüzündeki acının büyük kısmı kaybolmaya başlamıştı. Blair ona yardım etmeye gitti.

"Lee," dedi. "Neden bugün kliniğe gitmiyorsun? Ameliyat olmana gerek yok, Bayan Krebs sana yardım etmek için orada olacak ve

daha kolay. Ayrıca bir Pinkerton erkeği onca kadının arasında dikkat çekici görünecektir."

"Bu iyi bir fikir," dedi ve onu alnından öptü. "Bu tür konuşmaları severim."

"Sadece iyi bir eş olmaya çalışıyorum. Dur, giyinmene yardım edeyim." "Peki ya sen? Senin giyinmen gerekmiyor mu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım bugün biraz yorgunum. Dün sabah ve dün geceki korkunç deneyimlerden sonra, bugünden bahsetmiyorum bile, sanırım evde kalıp kendimi şımartmak istiyorum."

"Neden, evet, elbette," dedi Lee. Mantıklı konuşuyordu ama Blair'in böyle bir şey söylediğini daha önce hiç duymamıştı. "Sen evde kal ve dinlen. Ben klinikle ilgileneceğim."

Kırpıklarının arasından ona gülümsedi. "Sen kocaların en kibarısın."

Lee evden ayrıldıktan beş dakika sonra Blair telefonda kız kardeşini arıyordu. "Houston, yirmi kiloluk bir kutu banyo tuzunu nereden alabilirim? Ve nereden manikürcü ve saat başı çikolata bulabilirim ve nereden ipek iplik alabilirim? Gülmeyin bana. Bu akşamdan itibaren mükemmel eşin timsali olacağım. Sevgili kocama istediğini *düşündüğü* şeyi vereceğim. Şimdi, bütün gün kıkırdayacak mısın yoksa sorular?"

Bölüm 32

Leander saat altıda eve döndüğünde, Blair'i salondaki kanepeye uzanmış, yerde bir kutu çikolatayla bir sürü derginin yanında buldu. İçeri girdiğinden habersiz görünen Blair, bir parça şeker emiyor ve hevesle bir roman okuyordu. Adam ona doğru yürürken, Blair'in Kitabın adında "baştan çıkarma" var.

Lee ona gülümseyerek, "Bu yeni bir şey," dedi.

Blair yavaşça başını kaldırıp ona baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme . "Merhaba canım. Güzel bir gün geçirdin mi?"

"Şimdiye kadar değildi," dedi, ona doğru eğilirken gözleri parlıyordu. Ama Blair tam ağzı onunkine geri döndü ve öpücüğü yanağına kondu.

Çikolatanın tamamını ağzına attı ve çiğnemekte zorlandığına bakılırsa bu bir karamel olmalıydı. "Bir iyilik yapıp ben bunu bitirirken bana biraz daha limonata getirir misin?"

Bölüm mü? Sonra da akşam yemeği için giyinseniz iyi olur. Bayan Shainess ve ben özel bir şeyler ayarladık."

Ayağa kalktı ve kadının uzattığı boş bardağı aldı. "Ne beri hizmetçiyle birlikte bir şeyler yapıyorsunuz?"

"Onunla nasıl konuşulacağını bilerseniz, gerçekten çok iyi bir kadındır. Şimdi, Leander, lütfen git. Susuzluktan ölüyorum ve bir bayanı bekletmek istemezsin, değil mi?"

Şaşkın bir bakışla geri . "Elbette, hemen döneceğim."

O gittikten sonra Blair şekerini çiğnemeyi bitirdi ve kitabını okumaya devam ederken kendi kendine gülümsedi. Kadın kahramanın "alaycı" kahramanın kafasında bir sandalye kırmasını ve ona gidip kendini boğmasını söylemesini umuyordu.

"Lee," dedi Lee elinde limonatayla yeniden ortaya çıktığında, "akşam yemeği için henüz üstünü değiştirmemişsin."

"Yok olmaman için sana limonata getirmekle meşguldüm," diye tersledi.

Blair'in gözleri bir anda yaşlarla doldu ve dantelli bir mendille gözlerinin kenarlarını sildi. "Seni zorladığım için çok özür dilerim, Leander. Sadece sen uyanık olduğun ve ben de... Ah, Lee, bugün çok çalıştım ve-..."

Lee onun yanında diz çökerken yüzünü buruşturdu ve ona ulaşmak için üç dergiyi kenara iterken elini onun eline verdi. "İçin özür dilerim. Ama ağlanacak bir şey değil."

Blair nazikçe burnunu çekti. "Son zamanlarda neyim var bilmiyorum. Her şey beni üzüyor gibi görünüyor."

Lee elini öptü, okşadı. "Muhtemelen bir şey yoktur. Bütün kadınlar bazen böyle olur."

Başını eğmişti ve Blair'in gözlerinin parladığını görmedi. "Muhtemelen haklısın. Eminim sadece kadınsal sorunlar, buhar ya da onun gibi bir şeydir."

"Muhtemelen," dedi gülümseyerek, alnını okşarken. "Ben üstümü değiştirirken sen dinlen. Güzel bir akşam yemeği seni daha iyi hissettirecektir."

"Çok akıllısın," diye mırıldandı Blair. "Çok bilge bir kocam var."

Ayağa kalktı, ona gülümsedi ve sonra göz kırparak odadan çıktı.

Blair onun merdivenlerden çıktığını duyunca koltuktan fırladı ve sırtı şömineye dönük, elleri kalçalarında yatak odalarına doğru dik dik baktı.

"Bütün o kibirli, buyurgan-," dedi yüksek sesle. "Bütün kadınlar bazen böyle olur"! Düşündüğümünden de kötüyümüş." Öfkesinden adımlarını hızlandırmaya başladı. "Sana 'kadın sorunları' yaşatacağım, Leander," dedi. "Bekle ve gör, eğer . Hayal ettiğinden çok daha fazla kadın ."

Lee banyo yapıp yemek için giyindiğinde, Blair kendini sakinleştirmeyi başarmış, böylece ona tekrar gülümseyebilmişti. Lee çok ilgiliydi, onun için sandalyesini tutuyor, eti kesiyor ve ona servis yapıyordu. Blair sessiz ve sakindi, fazla konuşmuyordu ama eti küçük küçük parçalara ayırırken ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyordu.

"Bugün kliniğe ilginç bir şey geldi," diyordu Lee. "Kadın hamile olduğunu düşünüyor ama bence bu bir kist. Yarın ona bakmanızı istiyorum."

"Oh, Lee, yapamam. Houston terzisiyle bir randevu daha , sonra Nina'yla bir öğle yemeği randevumuz var ve öğleden sonra da evi denetlemek için buraya dönmem gerekiyor. Gerçekten hiç zamanım yok."

"Oh, şey, sanırım hafta sonuna kadar bekleyebilir. Yani yarın yine Kadınlar Reviri' olmayacak mısın?"

"Nasıl anlamıyorum." Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Eş olmak düşündüğümünden daha fazla zaman alıyor. O kadar çok şey var ki yapılması gereken şeyler. Ve şimdi yeniden Chandler'ın bir parçası olacağıma göre, hayır işlerine gerçekten yardım etmem gerektiğini düşünüyorum. Bayanlar Yardım Derneği ve Hristiyan Misyonu var ve-."

"Westfield Reviri," diye ekledi. "Görünüşe göre orada yaptığınız şey kasabaya yardım etmek için fazlasıyla yeterli."

"Elbette," dedi sert bir sesle, "eğer ısrar ediyorsanız, kliniğe gideceğim. Yarın. Terziyi iptal edeceğim ve eminim diğer eşler bensiz de edebilirler. Benim çalışmamı istediğini anlamak zorundalar. ev dışında. Eminim bir kadının masadaki yemeği karşılamaya yardım etmesi gerektiği kavramını anlamalarını sağlayabilirim."

"Öde-!" Lee'nin nefesi kesildi. "Ne zamandan beri bu evdeki herhangi bir şeyin parasını sana ödetiyorum? Sana destek olma görevimde ne zaman başarısız oldum? Yarın ya da hiçbir zaman çalışmak zorunda değilsin. Çalışmak *istediğini* sanıyordum!"

Blair yine ağlamaya yakın görünüyordu. ", . Ama bir eş olmanın bu kadar çok zaman aldığını bilmiyordum. Bugün yemek planlamam gerekiyordu, yeni hizmetçi tamamen imkansızdı ve yeni elbisemin kurdeleleri geldiğinde yanlış renkti! Sadece senin için güzel görünmek istiyorum, Lee. Senin için güzel bir ev yapmak ve bir erkeğin sahip olabileceği en iyi, en güzel eş olmak istiyorum. Benimle gurur duymanı istiyorum ve bütün gün revirdeyken bu çok zor. Bilmiyordum-."

", " diye araya girdi Lee, peçetesini masaya fırlatarak. "Sana bağırarak istememiştim. Sadece ne demek istediğini yanlış anladım. Yarın ya da hiçbir zaman revire gitmek zorunda değilsin." Onun elini tuttu ve parmak uçlarını okşamaya başladı.

Ondan uzaklaştı ve peçetesini katlamaya başladı. "Bu sabah John Silverman aradı ve bu akşam kulübünüzde önemli bir toplantı olduğunu söylememi istedi. Açıklama yapmadı, ben de ne hakkında olduğunu sordum."

"Ne hakkında olduğunu biliyorum ve bensiz de yapabilirler. Gerçekten de sizinle konuşmak istediğim birkaç hastam vardı. Hastanede eli enfeksiyon kapmış bir adam var. Ona bakabileceğini düşündüm. Ben olsam başka bir görüşe değer verin."

"Benim mi?" Blair kirpiklerini kırpıştırdı. "Beni pohpohluyorsun, Lee. Daha tıp eğitimimi bile tamamlamadım. Bunca deneyimine rağmen senin zaten bilmediğin ne söyleyebilirim ki?"

"Ama geçmişte-."

"Geçmişte kimsenin *karısı değildim*. Tam olarak ne olduğumu bilmiyordum.

sorumlulukları vardı. Lee, bence gerçekten kulübüne gitmelisin. Seni arkadaşlarından uzak tuttuğumu bilseydim kendimi çok kötü hissederdim. Ayrıca, romanımı bitirmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Oh," dedi Lee kasvetli bir sesle. "Sanırım gidebilirim."

"Evet, canım, yapmalısın," dedi, ayağa kalkarak. "Hayatına müdahale ettiğimin söylenmesini asla istemem. Bir eş, kocası ne yaparsa yapsın onu desteklemeli ve ona engel olmamalıdır."

Lee sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkmaya başladı. Yanı ağrıyordu ve evde kalıp gazete okumak istiyordu ama evlendiğinden beri kulübünü ziyaret etmediği de doğruydı. Belki de Blair haklıydı ve gitmeliydi. Orada da evde olduğu gibi oturabilir ve belki de dün gece madendeki silahlı saldırı hakkında neler duyduklarını öğrenebilirdi.

"," dedi. "Gideceğim ama fazla kalmayacağım. Belki döndüğümde konuşabiliriz."

"Bir kadının görevlerinden biri de kocasını dinlemektir," dedi Blair gülümseyerek. "şimdi sen kulübüne git canım. Benim biraz dikiş dikmem gerekiyor, sonra da erkenden yatacağım." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Sabah görüşürüz." Lee bir şey söyleyemeden odadan çıktı.

st katta, misafir odasının penceresinden onu izledi. Beceriksizce hareket ediyordu ve yan tarafının acıdığını biliyordu ama onu yalnız gönderdiği için fazla suçluluk hissetmiyordu. Bir ders almayı kesinlikle hak etmişti.

Araba gözden kaybolduğunda, Blair aşağı indi ve Nina'yı aradı.

"Yarın ata binmeye gidelim," dedi Blair, "yoksa egzersiz yapmamaktan ıldırabilirim. Sence baban yarın bir hastayı görmem için beni hastaneye sokabilir mi? Gizlice? Kimse orada olduğumu bilmeden?"

Nina bir an sessiz kaldı. "Eminim yapabilir ve Blair, evine hoş geldin."

"Evde olmak güzel," dedi gülümseyerek. "Seninle saat dokuzda Tıjeras çatalında buluşuruz." Nina'nın telefonu kapattığını duydu, sonra sert bir sesle, "Ve Mary Catherine, eğer bundan bir kelime bile sızarsa, kimin yaptığını bilirim," dedi.

"Buna içerledim, Blair-Houston," dedi telefon operatörü. "Ben saçak-." Ne söylediğini fark etti ve hattın fişini çekti.

Blair mutfağa gitti ve kendine biftekli bir sandviç hazırladı. Akşam yemeğinde o kadar hanımefendi bir porsiyon yemişti ki şimdi açlıktan ölüyordu.

Lee eve geldiğinde kadın çoktan yatağa girmiş ve uyuyormuş gibi yapıyordu. Lee onun kalçasını okşamaya ve geceliğini kaldırmaya başladığında, Blair yorgun olduğunu ve başının ağrıdığını söyledi. Adam döndüğünde, Blair ne yaptığını bir kez daha düşündü. Ondan çok kendine mi zarar veriyordu?

Blair adamın elini dikkatlice yere koyarken Reed'e "Osteomiyelit," dedi. "Bir dahaki sefere birinin ağzına vurduğunda, dişlerini fırçalayan birini bul," dedi hastaya.

Reed, "Lee'nin de böyle düşündüğüne inanıyorum," dedi. "Ama o başka bir görüş istedi."

Sağlık çantasını kapattı ve kapıya doğru ilerledi. "Sormak için beni seçmesi gururumu okşadı. Ama burada olduğumu ona söylemeyeceğin konusunda anlaştık mı?"

Reed kaşlarını çatı, çirkin yüzünde derin yuvarlak oluştu. "Kabul ettim ama bundan hoşlanmadım."

"Lee'ye, onu eve kurşun yaralarıyla getiren her ne yaparsa yapsın yardım etmeyi kabul ettiğin için mi?"

"Lee vuruldu mu?" Reed'in nefesi kesildi.

"Birkaç santim sola dönseydi kurşun kalbini delip geçecekti."

"Bilmiyordum. O söylemedi-"

"Görünüşe göre kimseye kendisi hakkında pek bir şey anlatmıyor. Nereye gidiyor da eve kanlar içinde dönüyor?"

Reed gelinine baktı, gözlerinde yanan ateşi gördü ve Lee'nin madenlere yaptığı yolculuklardan ona bahsedemeyeceğini anladı. Sadece oğlunun isteklerine saygı duymakla kalmıyor, aynı zamanda Blair'in dünyayı kurtaran kişiliğine de güvenmiyordu. Aptalca bir şey yapmak tam ona göreymiş -belki de en az onun kadar aptalca Lee'nin ne yaptığını merak ediyordu. "Sana söyleyemem," dedi sonunda.

Blair sadece başını salladı ve odadan çıktı. Dışarıda eyerlenmiş bir at onu bekliyordu ve Nina'yla buluşacağı Tijeras Nehri'nin güney çatalına ulaşmak için sert ve hızlı bir şekilde atını sürdü.

Nina önce Blair'e, sonra da ata baktı, ikisi de ter içindeydi, ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Böyle koşmana kardeşim mi neden oldu?"

Blair attan indi. "O yaşayan en çileden , ağzı sıkı, ketum, imkansız adam."

"Katılıyorum, ama özellikle ne yaptı?"

Blair zavallı hayvanı dinlendirmek için atının eyerlerini çözmeye başladı. "Babanın gece ya da gündüz, nerede olursa olsun onu aradığını biliyor muydun Lee? saatlerce ortadan kayboluyor ve nereye gittiğini kimseye söylemiyor? İki gün önce, böğründe iki kurşun yarasıyla eve geldi ve Pinkertonlar onu ön kapıya kadar kovaladı. Ona ateş edenler *onlardı*. Ne yapıyor?" diye bağırdı, eyeri yere bırakırken.

Nina'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Hiçbir fikrim yok. Bu uzun zamandır mı devam ediyor?"

"Bilmiyorum. Bilmek için çok aptal sayılırım. Bana sadece dikin, nereden geldiğini sorgulamayın. Nina, ne yapmam gerekiyor? Bir daha geri dönüp dönmeyeceğini bilmeden öylece durup gidişini izleyemem."

"Pinkertonlar ona ateş mi etti? O zaman yaptığı şey..."

"Yasadışı mı?" Blair sordu. "En azından kanunun uzak tarafında. Ve sen Bir şey biliyorum, bir parçam *umursamıyor* bile. Tek istediğim onun güvenliği. Boş zamanlarında banka soyuyor olmasının benim için bir önemi olduğundan emin değilim."

"Robbing-?" Nina bir kayanın üzerine oturdu. "Blair, gerçekten ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Babam ve Lee beni her zaman tatsızlıklardan korudular. Annem ve ben de onları her zaman gördüğümüz tatsızlıklar. Belki de annem ve ben, adamlarımızın herhangi bir sırrı olduğunu düşünemeyecek kadar gizlice yaptığımız şeylerle meşguldük."

Blair iç çekerek baldızının yanına oturdu. "Lee broşürleri madene götürdüğümü öğrendi."

"Başının hâlâ omuzlarının üzerinde olduğunu gördüğüme sevindim. Onun öfkesini ilk kez mi görüyorsun?"

"Ve sonuncusu, umarım. Ona, onun kayboluşunun beni olduğu kadar beni de üzdüğünü söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi."

"Mermerden bir kafası var," dedi Nina teslimiyetle. "Şimdi ne yapacağız? Madenlere başka kimsenin erişimi yok ve Lee bunu bu kadar kolay öğrenirse, broşürleri Houston ya da diğer arabacılarla göndermekten korkarım."

"Dün düşünmek için zamanım vardı ve Houston'ın söylediği bir şey bana bir fikir verdi. Her zaman bir kadın dergisi için yazmak istediğini söyledi. Bir dergi çıkarsak ve hayırseverlik duygusuyla derginin kopyalarını Kömür madenlerinin hanımları? Önizleme kopyalarını onay için maden kuruluna sunabiliriz ve eminim dağıtmamıza izin verirlerçünkü tamamen zararsız makalelerle dolu olacaktır."

"Son saç stilleri üzerine mi?" Nina sordu, gözleri parlamaya başlamıştı.

"En militan savunmamız, Güney Amerika'daki hayvan katliamını durdurmak olacak. sinek kuşları, bayan şapkalarındaki tüyler için."

"Ve sendika örgütlenmesi hakkında tek bir kelime

bile yok mu?" "Kimsenin *görebileceği* tek bir

kelime *bile* yok."

Nina gülümsedi. "Sanırım açıklaman hoşuma gidecek. Alan, lütfen okulu bitir de eve gelebilelim. *Nasıl* dahil edeceğiz bilgi?"

"Kod. Amerikan Devrimi sırasında kullanılan bir şifre okumuştum. Belirli bir kitaptaki belirli bir sayfaya atıfta bulunan bir dizi sayı ve harften oluşuyordu. Sayılar harflere gönderme yapıyordu ve biraz sayarak mesajı çözebilirdiniz. Her evde bir İncil olduğunu hayal edebiliyorum."

Nina ayağa kalktı, elleri heyecanla kenetlenmişti. "Derginin ilk sayfasına bir mezmur referansı koyabiliriz ve sonra... Sayıları nasıl gizleyeceğiz? Madencilik komitesi bir sayfa boyunca bir kadın dergisinde sayılar? Ne de olsa biz kadınlar matematikten anlamayız."

Blair ona krema yutmuş kedi gibi bir gülümseme verdi. "Crochet desenleri" dedi. "Sayfalar dolusu numaralarla dolu tığ işi desenlerimiz olacak. bir 'sol kolu yapmak için' yazacağız ama her şey şifreli olacak ve madencilere ülke çapında sendikalarda neler olup bittiğini anlatacak."

Nina gözlerini kapadı ve bir an için başını arkaya yasladı. " kesinlikle harika, Blair, ve daha da önemlisi, bence işe yarayacak. Sen sürekli kliniktesin, ben de kütüphaneye gidip bu kodu inceleyeceğim ve-."

Blair gülümsemeden, "Birkaç gün revirde olmayacağım," dedi. "Ama

son duyduğuma göre çok fazla hastanız varmış ve sokakta."

Blair uzaklara, nehre doğru baktı. "Yaptım," dedi usulca, sonra aniden ayağa kalktı. "Bazen kardeşini boğabilirim!" dedi tutkuyla. "Ona bir ders vermeye çalışıyorum ama öğrenemeyecek kadar dik kafalı olabilir. Kendini babam sanıyor! Bana hediyeler veriyor-

Bana emirler veriyor, yaptığım her şeyi denetliyor ve onun hakkında soru sormaya cüret ettiğimde, sanki babasına ne kadar para kazandığını soran bir çocukmuşum gibi skandalmiş gibi davranıyor. Leander hakkında çok az şey biliyorum. Benimle kendisi hakkında tek bir şey bile paylaşmıyor ama ben onun haberi olmadan kapıdan dışarı bile adım atamıyorum. Başka bir baba istemiyorum, sahip olduğum babadan gayet memnunum. Ama ona küçük bir kız olmadığımı nasıl öğreteceğim?"

"Hiç ilerleme kaydedemedim," dedi Nina. "Babamın doğum günümde bana hâlâ oyuncak bebek almaması bir mucize. Lee'ye bir ders çalıştığını söylemiştin. Nasıl?"

"Ben, ah..." Blair başka tarafa baktı. "Bana sürekli bir hanımefendi istediğini söylüyor, ben de öyle olmaya çalışıyorum."

Nina bir an düşündü. "Köpük banyosundan, çaresiz kalmaktan ve kırık tabaklar için ağlamaktan mı bahsediyorsun?"

Blair sırtıtarak geri döndü. "Ve çok fazla harcamak, çikolata yemek ve geceleri baş ağrısı çekmek."

Nina gülmeye başladı. "Seni uyarıyorum, Lee'nin bu işi yapması on yıl sürebilir. ona bir ders verildiğinin farkına varmalı. Yaptığın şeyi abartmalısın. Ne yazık ki bir tırnağı görünce bile hata yapamıyorsun."

Blair iç çekti. "Şimdiye kadar, baş ağrısı dışında, yaptığım şeyi beğendi. Bütün gün evde kalıp Bayan Shainess'e yol tarif etmeme aldırıyor."

"Ama deliriyorsun, değil mi?"

"Artık değil." Blair gülümsedi. "Bu öğleden sonra, bir iş üzerinde çalışmaya başlayacağım. Sendika materyalleri için kod. En azından bu bana yapacak bir şey verir. Evde kalmaya devam edersem, annem bana sepet sepet çilek konservesi."

"Mürdüm eriği tarifim var-"

Blair, "Ağzınızı mutluluktan uçuklatacak," diye bitirdi. "Bunu duymuştum," dedi, eyeri tekrar atın üzerine koyarken. "Henüz yemek tarifleri toplayacak kadar düşmedim ama bir kumaş örneğine daha bakarsam gerçekten bayılabilirim. Yarın seni ararım ve tığ işi desenlerimizde ne durumda olduğumu söylerim. Derginin geri kalanına başlamadan ve planlarımızı kimseye duyurmadan önce onları bitirmek istiyorum. Onları basacağız ve diğerlerine neden bahsettiğimizi göstereceğiz. Philadelphia'ya ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Bir on gün daha. Alan'ın okulu bitirmesi sonsuzluk gibi gelecek."

"Pennsylvania'daki teyzem ve amcamla tanışmanı istiyorum. Sana adreslerini vereceğim ve onlara senin hakkında yazacağım. Orada birkaç arkadaşım var. Tamamen yalnız olmayacaksın."

"Teşekkür . Belki zamanın daha hızlı geçmesine yardımcı olurlar. Lee ile iyi şanslar," diye seslendi Blair atına binip uzaklaşırken.

Bölüm 33

Dört gün boyunca mükemmel kadın rolünü üstlendikten sonra, Blair bu yüke daha fazla dayanabileceğinden emin . Bir evi idare etmenin sıradan görevlerinden biraz daha fazlasıyla ilgilenmek onu yoruyor ve sinirlendiriyordu. İşin en kötü yanı da, okulda olduğunu bile bilmeyen bir adama ders vermeye çalışmaktı. Dört gün boyunca karısını bir yarı-geçersiz olarak görmüş, seks yapmamıştı ve Blair'in ondan duyduğu tek şey mırıldandığı bir cümleydi, "Sanırım balayı sona erdi."

Gün boyunca neredeyse kör olana kadar şifre üzerinde çalıştı, kelimeleri saydı, notlar aldı ve Nina'nın broşürünü tuhaf bir kelime ve rakam kombinasyonuna çevirdi.

Beşinci günün sabahında, daha fazla dayanamayacağından emindi. Alışverişe çıkmak ve Lee'ye gösterebileceği anlamsız bir şeyler almak niyetiyle evden çıktı ama bunun yerine Bay Pendergast'ın kitapçısında tıpla ilgili bulabileceği her şeyi aradı.

Adam konuşana kadar yakınındaki kimsenin farkında bile değildi.

"Malları Perşembe akşamı teslim edecek."

Blair başını kaldırdığında Lee'nin LeGault dediği adamın yanında durduğunu gördü. Kendisini sarsmakla tehdit eden bir ürpertiye kontrol etmek zorunda kaldı. Adam bir karyolada kanlar içinde yatıyor olsaydı, ona dokunmaktan çekinmezdi ama canlı

ve ona bu kadar yakın durmaya bile dayanamıyordu. Ona hafifçe, soğuk bir selam vererek uzaklaştı.

Başını kaldırdığında H. Rider Haggard' *She* kitabının bir kopyasına bakıyordu. Ona ne söylemişti?

Adamın çıkmak üzere olduğunu görene kadar dükkânın etrafına bakındı. "Efendim," seslendi ve mağaza sahibi ile arkadaki iki kadın müşterinin meraklı bakışlarının farkındaydı. "Aradığınızı söylediğiniz kitabı buldum."

LeGault ona gülümsedi. Ona doğru ilerlemeden önce yüksek sesle, "teşekkür ederim," dedi.

Blair şimdi hayatında hiç düşünmediği kadar hızlı düşünmesi gerektiğini biliyordu. Bu adamın, bahsettiği şey hakkında hiçbir şey bilmediğini bilmesini istemiyordu. Ve aynı zamanda, öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu.

"Onları geçen seferkiyle aynı yere mi teslim edecek?" diye sordu.

"Kesinlikle." Kitabı büyülenmiş gibi inceliyordu. "Orada sorun çıkmayacak, değil mi?"

"Yok." Tereddüt etti. "Bu sefer teslimatı benim yapacak olmam dışında."

LeGault kitabı rafa geri koydu. "şey bu değildi," dedi yüksek sesle. "Size iyi günler hanımefendi." Şapkasını eğdi ve dükkânı terk etti.

Blair cesaret edebildiği kadar bekledikten sonra onun arkasından gitti. Chandler ikizlerinden birinin yaptığı her şey haber olduğu için, kitapçıdaki insanların gözlerinin onu izlediğini neredeyse hissedebiliyordu. ayrıldı. Eldivenlerini sıkıca giymek için zaman ayırırken, göz ucuyla LeGault'nun İkinci Cadde'den doğuya, Parkers Bayan Giyim'e doğru gittiğini gördü. Blair kuzeye, Denver Oteli'nin arkasına gitti.

Kurşun, Raskin Binası'nın arkasında ve Bay Pendergast'ın kitapçı dükkânının müşterilerinin meraklı gözlerinden uzakta, İkinci Cadde'de tekrar ortaya çıktı.

LeGault kolunda bastonuyla caddede yürüyordu ve dünyada hiçbir şeyi umursamadan vitrinlere bakan bir adam gibi görünüyordu. Blair caddenin karşısına geçti ve Parker mağazasının vitrinine bakmaya gitti.

Adamla havadan sudan konuşacak vakti olduğunu düşünmüyordu. "Ben her şeyi bilirim."

"Öyle olduğunu sanıyordum, yoksa ilk başta sana bundan bahsetmezdim. yer." Dosdoğru pencereye bakıyordu. "Ama bir kadın için uygun bir yer değil."

"Buranın bir erkeğe göre bir yer olduğunu da sanmıyorum."

Ona baktı. "Hayal mi ediyorsun? Bildiğini sanıyordum."

"Biliyorum. Kocamın bunu son kez yapacağını da biliyorum. Son seferinde aldığı yaralardan kurtulamadı ve bu yüzden onun yerini ben almalıyım. Bundan sonra yapman gerekeni başına yapmak zorunda kalacaksın. İkimiz de bir daha bu işe karışmayacağız."

Onun sözleri hakkında düşünüyor gibiydi. "Tamam o zaman. Perşembe akşamı saat onda. Her zamanki yerde buluşalım."

Arkasını dönmeye başladı.

"Arabamı nereye bırakayım? Tanınmasını istemiyorum."

Geri döndü. "Bunun bilgeliğinden şüphe etmeye başlıyorum. Bunu halledebileceğinden emin misin? İşin içinde ne olduğunu bildiğinden?"

Blair çenesini kapalı tutmanın daha iyi olacağını düşündü ve sadece başını salladı. "Arabınıza ihtiyacımız olacak, o yüzden Bell'deki Aztec

Saloon'un arkasına park edin. Lane. Orada bekle, biri seni karşılayacak ve bagajı sana verecek. Beni hayal kırıklığına uğratma. Eğer gelmezsen, onu yakalayan kocan olur."

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

Perşembeye kadar olan iki gün boyunca Blair tamamen aptaldı. Hiçbir şey hatırlayamıyor, yapması gerekenleri yapamıyor ya da Perşembe gecesi yapması gerekenler dışında hiçbir şey düşünemiyordu. O gece, kocasının gizlice ne yaptığını öğrenecekti. Nina'ya kocasının suçlu olup olmamasının umurunda olmadığını, onu aynı şekilde sevdiğini söylemişti. Ama çok geçmeden gerçeğin ortaya çıkacağı an . Lee'nin yasadışı bir işe karıştığından emindi ve şimdi bunu ortaya çıkaracaktı. Lee'yi bunun dışında tutmak için katıldı. Yaptığı şeyin Lee'yi yaptığı şeyden vazgeçireceğini umuyordu.

Perşembe gecesi tıbbi üniformasını giymişti. Lee, New Mexico sınırı yakınlarında vurulan üç silahşörü dikmek için hastaneye çağırılmıştı, bu yüzden Blair yalnızdı. Merdivenlerden inip arabasının onu beklediği ahıra giderken korkmuş ve gergindi.

LeGault'yu bekleyeceği yere daha önce sadece bir kez gelmişti, o da Lee'nin intihara kalkışan bir fahişeyi kurtarmak için koştuğu gece Lee'yle birlikte olduğu geceydi. Bu bölgede tek başına bir kadın görünce yükselen çığlıklara aldırmadan Aztec Saloon'un arkasına yanaştı ve beklemeye başladı.

Kane Taggart yavaşça uyandı, bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ama ne olduğunu bilmiyordu. Yatak titriyordu ve üşüyordu. İrkilerek Houston'a döndü. Şiddetle titriyordu ve yorganın altında olmasına rağmen dokunulamayacak kadar soğuktu. Onu kollarının arasına aldı ve şaşkınlık içinde hala uyuyor gibi görünüyordu.

"Houston, tatlım," dedi nazıkçe ama biraz da . "Uyan."

Houston uyandığı anda, Kane onu tutarken daha da titremeye başladı.

"Kız kardeşim tehlikede. Kız kardeşim tehlikede," diye tekrarladı. "Kız kardeşim

-. "

", " dedi Kane yataktan kalkarken. "Sen burada kal, ben evini arayıp neler olduğuna bakacağım."

Kane merdivenleri ikişer ikişer indi ve kütüphaneye koştu. Westfield'daki evin zili cevap vermiyordu. Operatör, Leander'ın hastaneye çağrıldığını düşündüğünü, ülkede bir silahlı çatışma olduğunu ve ona ihtiyaç duyulduğunu söyledi. Kane hastaneyi aradı. Cevap veren hemşire Leander'ı telefona çağırmak konusunda isteksizdi.

"Ne yaptığı umurunda değil, bu kadar önemli değil. Ona karısının hayatının tehlikede olduğunu söyle."

Leander bir dakika içinde telefondaydı. "Blair nerede?"

"Bilmiyorum. Houston yukarıda o kadar titriyor ki yatağı kırmak üzere ve bir cesetten daha soğuk. Blair'in tehlikede olduğunu söyleyip duruyor. Başka bir şey bilmiyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. Blair gibi değildi. Blair o Fransız kadın tarafından kaçırıldığında bu durumdaydı, belki de bu sefer gerçekten tehlikededir."

"Bulacağım," dedi Lee ve bağlantıyı kesmek için ahizeyi yere bıraktı, sonra tekrar kaldırdı. "Mary Catherine," dedi operatöre, "karımı bulmanı istiyorum. Kimi araman gerekiyorsa ara ama onu mümkün olduğunca çabuk bul. Ve onu aradığınızı kimsenin bilmesine izin vermeyin."

"Geçen hafta bana söylediklerinden sonra bunu yapmam gerektiğinden emin değilim. Beni *gizlice dinlemekle* suçladı."

"Sen onu bul Mary Catherine, ben de senin ve kız kardeşinin çocuklarını bedavaya doğurmasını sağlayayım. Sağ elindeki siğilleri de alacağım."

Operatör "Bana bir saat verin," dedi ve fişi çekti.

Lee bunun hayatının en uzun saati olduğundan emindi. Ameliyathaneye geri döndü ve Bayan Krebs'in yaralı silahşörü tekrar diktiğini görmekten memnun oldu. Bayan Krebs'in, Lee'ye hastaneden ayrılması konusunda söyleyeceği birkaç şey vardı.

ama o dinlemedi. Tek d    nebildiğ , ellerini Blair'in boynuna doladığ ında onu   ld  recek iydi. Son zamanlarda bu kadar uysal olmasına     mamalıydı: muhtemelen hayatını tehlikeye atacak bir şey planlıyordu.

Telefonun bulunduğ u hastanenin büyük giriş salonuna geri döndü ve hemşirelerden bazıları dumandan şikayet etmeye başlayana kadar birbiri ardına puro i  ti. Onlara   yle şiddetli bir şekilde hırladı ki,   rkek   geri çekildiler. Telefonun yanında volta atıyor ve gururlu yeni bir baba telefonu a  maya ba  ladığ ında Lee, telefona en ufak bir dokunuşta onu ve soyundan   l  mle tehdit ediyordu. Her iki ya da üç dakikada bir ahizeyi kaldırıp Mary Catherine'e ne duyduğ unu soruyordu. Beşinci sorgusundan sonra Mary Catherine, Lee'nin zamanını almaya devam ederse hiçbir şey   ğrenemeyeceğ ini söyledi.

Tekrar uzanmadan önce beş dakika boyunca telefondan uzak durmayı başardı. Eli telefona dokunduğ unda telefon çaldı. "Nerede o?" diye sordu.

"Tahmin edebilmemiz gerekirdi. Birisi -ki bu kişinin itibarının sonsuza dek zedelenmesinden korktuğ um için kim olduğ unu söyleyemem- onu tren a  ağ ısında, Aztec Saloon'un arkasından geçerken gördüğünü söyledi. Orasının neresi olduğ unu bildiğ imden değ il, çünkü kesinlikle oraya hiç gitmedim ve Blair'in de orada olmaması gerekirdi."

Lee telefonu hemşirenin masasına bırakıp kapıdan çıkarken, "Mary Catherine, seni seviyorum," dedi.

Appaloosa'sı hızlı hareket etmek için eğ itilmi  ti ve kasaba Lee'nin arabası için yoldan çekilmeye alışkındı ama bu gece Lee sokaklardan geçip Tijeras köprüsünden geçerek kasabanın Blair'in bulunmaması gereken kısmına giderken kendini a  mı  tı. Birinin yardım istemek için evine gelmiş olabileceğ ini ve Blair'in de aptalca o kişiyle gitmiş olabileceğ ini düşünüp duruyordu ama Lee nedense Blair'in bir şeylerin peşinde olduğ undan emindi tıbbi bir vakadan daha fazlası.

Aztek Salonu'na vardığ ında, atını eğ itildiğ i gibi bağ larını çözerek beklemeye bıraktı ve içeri girdi. Doktor olmanın faydalarından biri de

iyi tanındığını ve şu anda birinin ona iyilik borcu yoksa bile muhtemelen çok yakında olacağını söyledi.

Lee barın arkasındaki iri adama, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Bir müşterinin daha fazla bira isteğini duymazdan gelen adam barın arkasından çıktı ve Lee'ye başıyla onu arka odaya kadar takip etmesini işaret etti.

"Bir dakika!" diye bağırdı bir kovboy pantolonunun kemerini çözerken. Kirli, sıkılmış görünümlü bir kadın pis bir şiltenin üzerinde yatıyordu.

"Çık dışarı," diye emretti barmen. "Ve sen de, Bess."

Kadın yorgun bir şekilde ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Bu sefer şanslı olduğumu düşündüm ve sen bana geldin," dedi Lee'ye gülümseyerek ve odadan çıkmadan önce parmak uçlarını çenesinde gezdirirken.

Yalnız kaldıklarında Lee barmene döndü. "Karımın bu gece burada beklediğini duydum. Bunun nedeni hakkında bir şeyler biliyor olmalısın diye düşündüm."

Adam elini üç günlük sakalının üzerinde gezdirdi, sonra çok sayıdaki çenesinden biriyle oynadı. "Böyle bir şeye karışmak hoşuma gitmiyor. LeGault ve o kadın-."

"O balçık parçasının bununla ne ilgisi var?" Lee sordu. "Kızın

beklediği kişi oydu."

Lee bir an için arkasını döndü. Yanıldığını ve Blair'in sadece birini tamir ettiğini ummuştu ama eğer LeGault'la buluşuyorsa... "Bu konuda başka seçeneğin yok," dedi şişman adama. "Şantaj yapmak ya da şerifi bu işe karıştırmak istemiyorum ama karımı bulmak için elimden gelen her yöntemi kullanacağım."

"Şerif zaten bu işin içinde ve LeGault ile o kadının peşinde. Tabii ki masum görünecekler, çünkü senin o alıngan karın onların tüm kirli işlerini yapıyor."

Lee adama doğru eğildi. "Bana her şeyi anlatsan iyi olur, hem de hemen."

"Ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Ben sadece onlara biraz viski satın kendi işime bakarım. Pekala, bu kadar sinirlenme, sana söyleyeceğim. LeGault benden bir oda kiraladı, böylece içinde bir kadın saklayabilecekti. Kim olduğunu bilmiyorum ve onu sadece bir kez gördüm. Tuhaf konuşuyordu. Bir yabancıydı."

"Fransızca mı?" Lee sordu.

"Evet, belki. Zaten güzel bir kızdı."

"Demek LeGault Frankie ile bir şeyler planlıyordu," dedi Lee düşünceli bir ifadeyle. "Başka ne biliyorsun?"

"Malları şehir dışına çıkarmakla ilgili bir şeyler söylediklerine kulak misafiri oldum ve kimsenin şüphelenmeyeceği birini aradıklarını söylediler. Bu konu hakkında çok konuştular."

Lee arkasını döndü ve yumruğunu ahşap duvara vurdu. Acı ona iyi gelmişti. "Yani kandırılacak kadar aptal birini buldular. Nereye gittiler ve kasabadan ne götürmek istediler?"

"Bilmiyorum. Sanırım LeGault'a sorabilirsin. Sokağın aşağısında bir barda oturuyor. Ona buradan gitmesini söyledim, çünkü burada kadın istemiyorum çünkü sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorlar."

Lee odadan çıkmadan önce tek kelime etmedi ve kısa süre sonra tekrar sokaktaydı. LeGault'u bulana kadar üç bara çarptı. Adamla konuşmadı ama doğruca ona doğru yürüdü, gömleğinin önünden yakaladı ve sandalyeden çekip çıkardı.

"Benimle barış içinde mi gelmek istersin yoksa kan damlayarak mı?"

Kumarbazın elindeki kâğıtlar düştü ve dengesini yeniden sağlamak için ayaklarını oynattı. Lee onu arka kapıdan dışarı itmeye başladığında Lee'ye başıyla hızlıca bir selam verdi. Kimse onları ara sokağa kadar takip etmedi, umursamadıkları için mi yoksa bir doktoru kızdırmak istemedikleri için mi bilinmez.

Leander o kadar öfkeliydi ki zar zor konuşabiliyordu. "Nerede o?"

"Bunun için artık çok geç. Birkaç saat önce burada olmalıydınız."

Lee adamın gömleğinin önünü tuttu ve onu salonun arka duvarına çarptı. "Hayatımda hiç kimseyi öldürmedim ve hayat kurtarmak için yemin ettim, ama bana yardım et, LeGault, eğer şimdi bana cevap vermezsen, o sıksa boynunu kıracağım."

"Şimdiye kadar şerifin eline geçmiştir ve bir milyon dolar değerinde menkul kıymet çaldığı için tutuklanmıştır."

Lee o kadar şaşırmıştı ki adamı bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. "Nereye? Nasıl?" diye fısıldamayı başardı.

"Hapiste geçirdiğim onca yıl için senden intikam alacağımı söylemiştim. Kolay biriydi. Hayatını kurtardığını sanıyor ama onun yerine mallar şehir dışında ve şerif ne yaptığından haberdar edildi ve şu anda onun gözetiminde. Umarım onu hapiste görmek hoşunuza gider."

Lee, LeGault'a vurmak için elini kaldırdığında adam dudak bükmeye başladı. "Yerinde olsam bunu denemezdim. Karnına nişan almış bir tabancam var. Şimdi, neden iyi bir çocuk olup o güzel karını hücrelerinde ziyaret etmiyorsun? Eminim bu, bu tür ziyaretlerin ilki olacaktır."

Lee adamla vakit kaybetmek istemedi ve rahibeyi vurmaya cesaret düşündü, bu yüzden ara sokaktan geri çekildi. LeGault'un sırtını net bir şekilde görmesini sağlar.

Lee caddede koşarak arabasının beklediği yere gitti ve bir kez daha düşündükten sonra otostop direğine bağlı duran büyük siyah bir beygire el koydu, eyerine atladı ve güneydoğu yönünde kasabanın dışına çıktı. Bir milyon dolar değerinde menkul kıymetin bulunabileceği tek yer tren istasyonuydu.

Bir tepeye geldi ve ay ışığında sağında bir at arabası, solunda da bir grup adam görebiliyordu. Sanki Blair onu tutuklamak isteyen adamların üzerine doğru gidiyormuş gibi görünüyordu ve yarım mil uzaktaydı.

Bölüm 34

Leander atı tekmeledi, bağırmaya başladı, tabancasını ateşledi, atın üzerindeki kından bir tüfek kaptı ve aynı anda ateşlemeye başladı. Yabancı biniciden, gürültüden ve baruttan korkan zavallı at ileri doğru fırladı ve ay ışığının aydınlattığı kırlarda son sürat koşmaya başladı. Lee dikkatleri kendi üzerine çekmek, ekibin aklını karısından uzaklaştırmak istiyordu.

Başarılı oldu.

Birkaç "başiboş" mermi ekibin öndeki atının bir adım ötesine düştüğünde, tüm adamlar atlarını kontrol etmeye çalışarak durdular ve Lee'ye onlardan önce Blair'e ulaşmak için ihtiyaç duyduğu değerli dakikaları verdiler.

Öyle de oldu, hepsi aynı anda karşılaştı. Şerifin ciddi yüzüne bir bakış atan Lee, LeGault'nun söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Chandler'lardan birinin gerçekten bir soyguna karışıp karışmadığını görmek için gelmişti.

"Lanet olsun sana!" Lee atın dizginlerini geri çekip attan inerken Blair'e bağırdı ve atın sağrısını tokatlayarak onu kasabanın ışıklarına doğru yönlendirdi. "Gözümün önünden bir dakika bile ayrılmana güvenemem." Arabaya tırmandı arabanın dizginlerini ondan aldı ve şerife baktı. "Bir kadının kendi arabası olmasına izin verirseniz, başının ne kadar belaya gireceği belli olmaz. Ve bu en kötüsü. Hep için bir şeyler yapıyor, kendi güvenliğini hiç hesaba katmıyor."

Şerif uzun bir süre Lee'yi inceledi, o kadar uzun bir süre ki Lee terlemeye başladı.

Şerif ciddiyetle, "Evlat, karına iyi bakmalısın," dedi. "Yoksa başkası bakabilir."

"Evet, efendim," dedi Lee. "Sabaha kadar onunla ilgileneceğim."

"Altı saat, Leander. Sana altı saat vereceğim ve sonra o kişi ben olabilirim."

"Evet efendim," dedi Lee ve ağlayacak gibi oldu, o kadar minnettardı ki. "O kadar uzun sürmez efendim." Dizginleri kırdı ve arabayı yoldan çekerek nakliye ofisine doğru götürdü.

Yola çıktıklarında Blair ilk kez konuştu. "Demek sonunda geldin. Teslimatın bu gece olduğunu nasıl öğrendin?"

Lee ona bakmadı. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, çeneni kapalı tutacaksın. Sessizliğin, kabartmamı ve hayatının geri kalanında seni evin içinde bağlı tutmamı engelleyebilir."

"Ben mi? Ben!" diye soluk soluğa arabanın kenarına tutundu. "Ben sadece senin yerini dolduruyordum. Bir kez olsun senin yerine geçersen, bana yaşattığın sefaleti görürsün diye ummuştum."

"*Benim yerime geçti!*" Ona doğru döndü ve gözleri öfkeyle parlıyordu. "Menkul kıymetleri çaldığımı mı düşünüyorsun? LeGault ile çalıştığımı mı?"

"Başka ne yapıyor olabilirsin ki? Doktor olarak hiç para kazanmıyorsun, ama tüm tıbbi ekipmanı, evi ve çocukları karşılayabiliyorsun. Benim için harcama yapıyorsun ve eve kurşun geliyor..." Lee arabayı karanlık yük ofisine oldukça yakın bir yerde durdu.

Aşağı atladı. "Yere yat da LeGault sana ne yerleştirmiş görelim."

Blair hareket ederken Lee arabanın arkasındaki bölmeyi açtı ve küçük bir tahta sandık çıkarıp açarak büyük, süslü bir şekilde işlenmiş kâğıt parçaları çıkardı. Onları arabanın iki fenerinden birine doğru tuttu. "Sadece çalmakla kalmadın, bunlar Taggert'a ve Chandler Ulusal Bankası'na ait. Kasabanın yarısını iflas ettirebilirdin."

Blair'in onun ne dediğini anlaması bir an sürdü ve anladığında da arabanın koltuğuna oturdu. "Oh, Lee, hiçbir fikrim yoktu. Sadece düşündüm-."

Omuzlarından tutup onu yukarı çekti. "Bunun için zamanımız yok. Şimdi pişmanlık. LeGault'un ne yaptığını görmeliyiz. Çantanı al." Arabadan bir fener çıkardı ve koşmaya başladı, Blair de peşindeydi, elinde ağır tıbbi çantası vardı.

Karanlık nakliye ofisinin tek bir girişi vardı ve içeri girdiklerinde büyük, boş kasanın açık durduğunu ve önünde bir ceset olduğunu gördüler. Ne elektrik hatları ne de telefon hatları kasabanın bu kadar dışına kadar uzanmadığı için feneri yanık tutmak zorundaydılar.

Lee adama ilk ulaşan oldu. "Bu Ted Hinkel. Yaşıyor ama kafasına oldukça sert bir darbe almış."

Blair çantasına uzandı ve kokulu tuzları çıkardı. "LeGault ile çalışmıyordusun, neredeydin?"

Lee tuzları alırken derin bir iç çekti. "Seni kendinden kurtarabileceğimi düşünmüştüm ama sanırım kurtaramayacağım. Sana ne yaptığımı söylemedim, Çünkü aptalca bir şey yapmandan korkuyordum. Gerçek şu ki, bir süredir sendikacıları kömür kamplarına gizlice sokuyordum."

"İttihatçılar mı?" dedi boş boş. "Ama LeGault-."

"Onun gibi bir suçluyla işim olabileceğine nasıl inandınız? Benden nefret ettiğini kendiniz söylediniz. Sanırım sendikacıları öğrendi, ne yaptığımı size asla söylemeyeceğimi anladı ve seni onun için çalıştıracağını biliyordu. Menkul kıymetleri şehir dışına çıkarırsan harika; çıkarmazsan daha da iyi; onu hapse gönderdiğim için bana borcunu ödemiş olacaktı."

"Ama para..." diye başladı Blair, feneri Ted'in başına . Lee'nin ne söylediğini anlayamıyordu.

Lee, canlandırmaya çalıştığı hareketsiz genç adama kaşlarını çatarak bakıyordu. "Benim gibi biri senin gibi birine nasıl aşık oldu? Ben böyle yetiştirildim. Bir adamın ne kadar para kazandığının sadece ve sadece onu ilgilendirdiğine inanırdım. Annem çok zengin bir aileden geliyordu ve ben kesinlikle Taggart gibi Amerika'nın en zengin adamlarından biri değilim, ama gereğinden fazlasına sahibim. Bunu sana *söylemiştim* bile."

"Evet, ama klinik pahalı."

Lee dişlerini sıktı ve Ted'i kaldırdı. "Eğer bu işten kurtulursak, sana mal varlığımı göstereceğim. Yirmi kliniği karşılayabilirim."

"Oh," dedi Blair ve Ted'in başındaki yarayı temizlemesi için ona karbolik ve bir bez uzattı. "Yani az önce çaldım... Ne kadar ?"

"Bir milyon dolar."

Karbolik şişesi elinden düştü ama Lee onu yakaladı. "Nereden biliyordun, şerif neden oradaydı ve altı saat boyunca ne konuştunuz?"

"Houston tehlikede olduğunuzu hissetti ve Mary Catherine en son nerede öğrendi. LeGault seni şerife ihbar etti ve Şerif, kimse çalındığını öğrenmeden menkul kıymetleri geri almam için bana altı saat verdi. Hadi Ted, uyan!"

Blair yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah, Lee, her şeyi berbat ettim."

Şu anda genç adamla ilgilendiği için ona göz ucuyla bile bakmadı. "Sende var, tatlım."

"Hapse gireceğimi mi düşünüyorsun?"

"Menkul kıymetleri geri alabilirsek olmaz."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? 'Bu arada Ted, bunu dışarıda buldum' mu diyeceksin?"

"Hayır, ben..." Gözleri parladı. "Kendine geliyor. Bana iç çamaşırlarını ver." "Lee! Şimdi zamanı değil."

"Biraz ipim var, senin sapan olarak kullanıp sandığı bacadan aşağı indireceğim. Ted'i sandığı kurtardığına ikna etmelisin. dolandırıcıların yanına bile kalmadı."

Blair başka bir şey söylemeden ayağa kalktı, donunu indirdi, Lee'ye uzattı, sonra oturdu ve Lee dışarı çıkarken Ted'in başını kucağına aldı.

"Ted! Ne oldu?" dedi, tuzları onun burnunun altında tutarak.

"İstasyon soyulmuş," dedi, elini başına götürerek. "Bay'ı aramam gerekiyor."

"Oturmalısın," dedi, ayağa kalkmasına yardım etti, sonra neredeyse onu bir sandalyeye itiyordu. "Şu kesiğe bakmam lazım."

"Ama söylemek zorundayım-"

"İşte!" Blair kesiğin üzerine yakıcı bir antiseptik koydu ve yeni acı genç adamı sandalyede geriye yaslanmasına yetecek kadar zayıflattı. "Bana ne olduğunu anlat," dedi.

"İki adam içeri girdi ve kafama silah dayadı. İçlerinden biri, küçük olan, kasanın şifresini biliyordu."

Blair göz ucuyla şöminenin içinde beyaz bir şeyin belirdiğini gördü. "Işığa doğru bu tarafa dön. Sonra ne oldu?"

"Ufaklık kasayı açıp bir sandık çıkarırken ben orada öylece durdum. ne vardı bilmiyorum. Sonra biri kafama vurdu ve bir de baktım ki uyanmışım ve sen buradasın. Blair-Houston, aramam lazım-."

"Hikâyenin tamamı bu olamaz. Büyük bir mücadele vermiş olmalısınız."

"Ama ben yapmadım, ben-"

"Ted, bir iki dakikalığına yere uzanmanı istiyorum. Kesiğin için endişeleniyorum. Çok kan kaybetmişsin. Evet, doğru, şu dolabın arkasına uzan. Aletlerimi temizlemem gerek."

Blair şömineye koştu, sandıktan beyaz çekmeceleri ve ipi aldı ve onları tıbbi çantasına doldurdu. "Sanırım iyi olacaksın. Şimdi, Ted. Neden buraya gelip silahını almıyorsun, ben de seni şerife götüreyim?"

Ted elini başına götürerek dolabın etrafında duraksayarak yürüdü, sonra da şaşkınlıkla bakakaldı. "İşte bu kadar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çaldıkları sandık. İşte burada. Ne zamandır burada?"

"Ben geldiğimde buradaydı. Soyguncuların almadığını mı söylüyorsun? Tanrım, Ted, mücadele ettiğini söylediğini biliyorum ama davranıyordun. Sandığı çalmalarını engellediğini mi söylüyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum. Düşündüm ki-."

"İşte kanıt. Onu kurtarmış olmalısın. Ted, sen bir kahramansın." "O

kadar emin değilim. Hatırlıyor gibiyim-."

"Kafanda böyle bir çatlak varken, bulanık olacağın kesin, ama kanıt burada duruyor. Neden onu kasaya kilitlemiyoruz, ben de en yakın telefona gidip şerifi buraya çağırayım? Ve gazeteyi. *Bunu* duymak isteyeceklerdir."

"Ben... Sanırım öyle." Omuzlarını dikleştirdi. "Elbette, neden olmasın?"

Blair sandığı kasaya koydu, kapıyı kilitledi, Ted'in bir sandalyeye oturmasına yardım etti ve sonra dışarı koştu. Lee onun elinden tuttu ve birlikte arabaya doğru koşular. En yakın telefona sadece bir mil vardı ve Lee şerifin beklediğinden şüpheleniyordu.

Lee ahizeyi yerine bıraktı, barmene kullanım için teşekkür etti ve dışarı çıkıp Blair'in onu arabada beklediği yere gitti.

"Gerçekten bitti mi?" diye sordu arkasına yaslanarak.

"Şerif, LeGault ve Françoise olduğundan şüphelendiğim ufak tefek bir adamın bir saat önce Denver'a giden tramvaya bindiğini söyledi. Onları bir süre göreceğimizi sanmıyorum."

"Ve başından beri sendikacıları," diye mırıldandı. "Biliyor musun Lee, benim de kömür madenlerindeki sendikalar hakkında bazı fikirlerim var. Belki birlikte olabilir-."

"Cesedimi çiğnemeniz gerek!" dedi dizginleri şaklatarak.

"Ne yapmam gerekiyor? Evde oturup çoraplarını mı dikeyim?"

"Çorap örmekte fena değilsin ve nerede bilmek *hoşuma* gidiyor." "Son birkaç haftadır bildiğin gibi mi?"

"Evet, ben daha çok-" diyen bir eşten hoşlanırım.

"Size şunu söyleyeyim doktor, eğer bir kez daha yapmacık bir kadın kahraman hakkında kitap okuyacağımı ya da bir kez daha akşam yemeği planlayacağımı düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir. Cumartesi sabahı *kliniğime* geri döneceğim ve hastalar."

"Cumartesi mi? Bugüne ne dersin? Neden seni oraya bırakmıyorum ve sen de hemen işe gitmiyorsun?"

"Çünkü bugünü kocamla yatakta geçireceğim. Telafi etmem gereken bir sürü kayıp zamanım var."

Lee ona hızlı ve ürkek bir bakış attıktan sonra sırttı. "Hijah!" bağırdı ata. "Okul bitti ve Öğretmen oynamak istiyor."

Şaşkın şaşkın bakma sırası Blair'deydi. "Biliyordun!"

Ama Lee sadece sırttı ve ona göz kırptı.

En Çok Satan Nefes Kesici Kitaplar
JUDE DEVERAUX

EMILY İÇİN BİR MELEK
UYANIŞ
KUTSAMA FETİH
DÜŞES
SONSUZLUK
SONSUZLUK...
VARIS
DAVETİYE
PARLAYAN ZIRHTA BİR ŞÖVALYE
EFSANESİ
BAKİRE DAĞ DEFNESİ
DUT AĞACI PRENSES
AKINCI HATIRA
YAZLIK EV
SWEETBRIAR
YALANCI
EHLİLEŞTİRİCİ
AYARTMA
BAŞTAN
ÇIKARICI DİLEK

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.